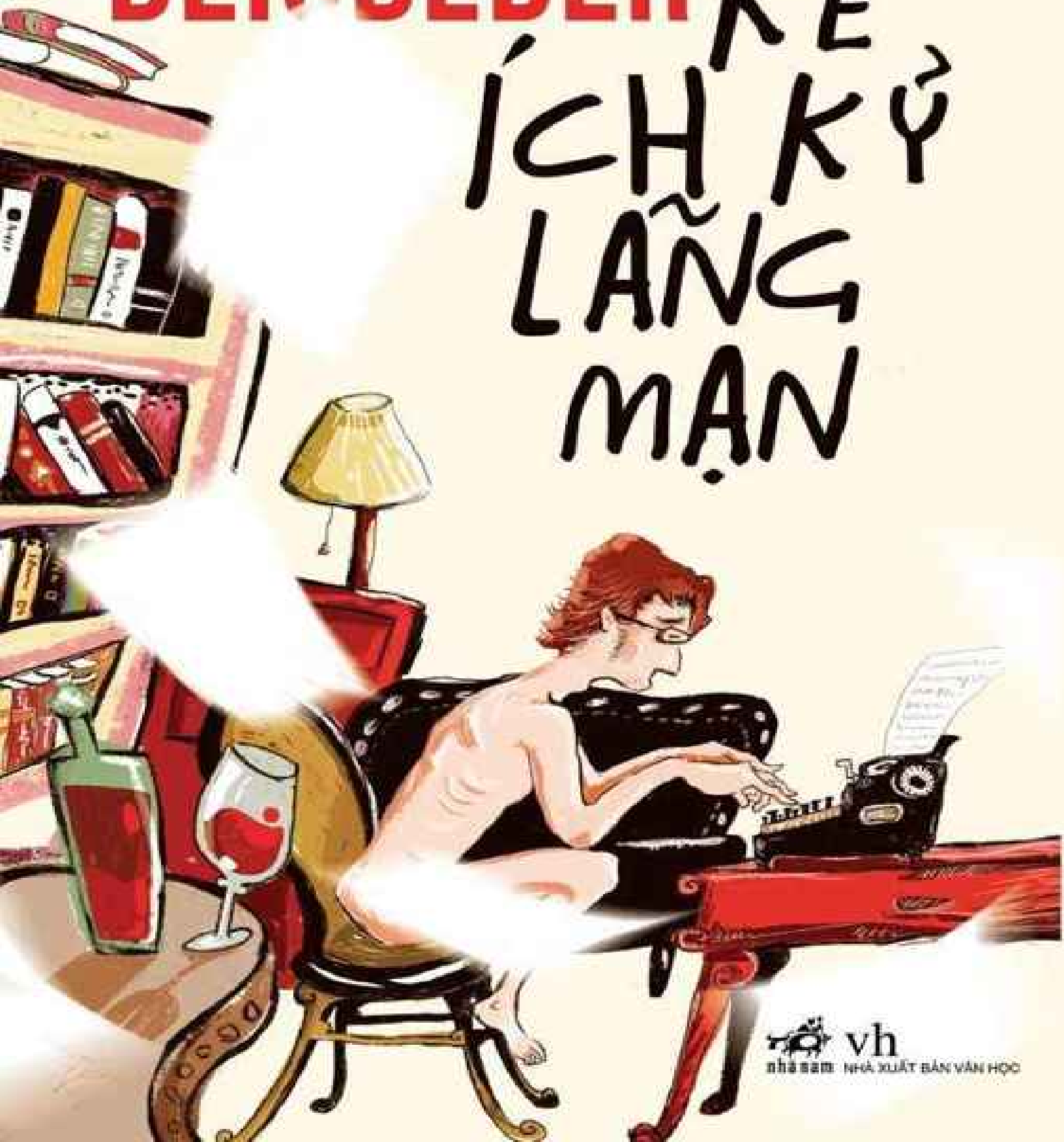

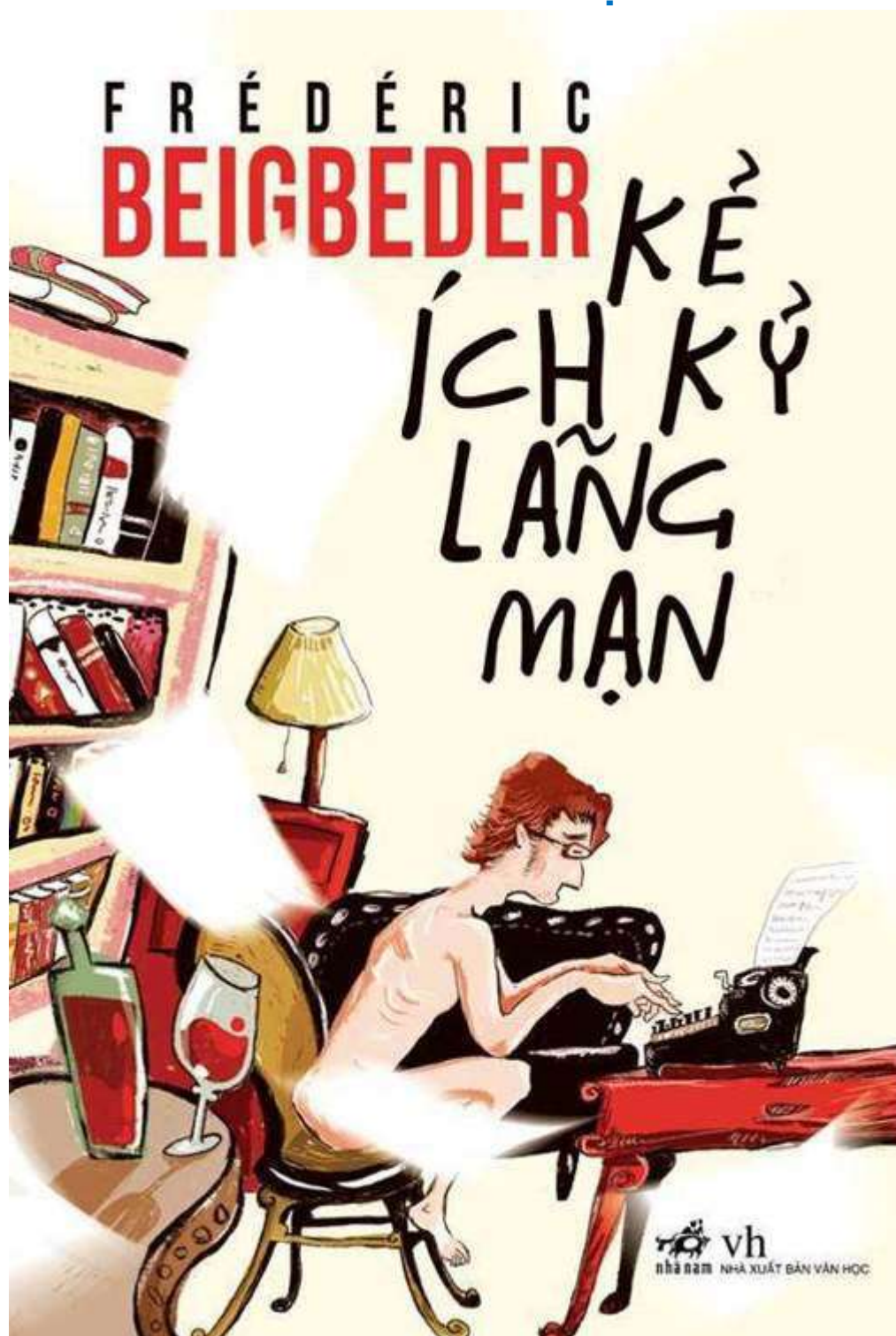
FRÉDÉRIC
BEIGBEDER

KỂ
ÍCH KỶ
LÃNG
MẠN

vh
nhà ssm: NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

KỂ ÍCH KỶ LÃNG MẠN

Kể ích kỷ lãng mạn

Tên gốc: L'égoïste romantique

Tác giả: Frédéric Beigbeder

Dịch giả: Phùng Hồng Minh

Đơn vị xuất bản: Công ty CP Nhã Nam – NXB Văn học

Số trang: 344

Kích thước: 14x20.5 cm

Giá bìa: 80.000 VND

Ngày phát hành: 10/04/2013

Nguồn sách: Hana Lee

Chủ dự án: Tuyền mama

Type

P1: Nghiêm Minh Ngọc

P2: Minh Hằng

P3: Hoàng Phụng Dâng

P4: Lucas Phạm

Beta: Ha Huyen

Làm ebook: Anna Trinh

Nguồn: Hội Chăm Chi Làm Ebook Free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

DTV

Giới thiệu tác giả

Frédéric Beigbeder sinh năm 1965 tại Neuilly-sur-Seine trong một gia đình quý tộc lâu đời, xuất bản tiểu thuyết đầu tay, Hồi ký một thanh niên không yên ổn ở tuổi 24. Năm 1994, ông lập ra giải thưởng Prix de Flore trao cho các tác giả trẻ viết bằng tiếng Pháp. Cho đến nay, ông đã có nhiều tác phẩm được ấn hành, trong đó có những thành công lớn như tiểu thuyết Cứu vớt, xin lỗi hay *Kẻ ích kỷ lãng mạn*. Tác phẩm của Beigbeder đã được dịch sang tiếng Việt: 99 franc, Tình yêu kéo dài ba năm, Một tiểu thuyết Pháp, Cửa sổ trên Tháp Đồi.

Năm 2008, ông nhận giải thưởng danh giá Renaudot cho Một tiểu thuyết Pháp.

Ngoài viết tiểu thuyết và truyện ngắn, Frédéric Beigbeder còn là một nhà phê bình văn học nổi tiếng, là chuyên gia điểm sách cho các tờ tạp chí như Elle, Paris Match, Voici, Figaro Magazine... Hai tập tiểu luận văn học quan trọng nhất của ông đã được in mang tên *Bản kiểm kê cuối cùng trước khi thanh lý* và *Bản tổng kết đầu tiên sau tận thế*. Frédéric Beigbeder còn làm nhiều công việc bên ngoài văn học. Ông là một chuyên gia quảng cáo nổi tiếng, tác giả của nhiều câu slogan tồn tại trong thời gian dài, từng tổ chức rất nhiều bữa tiệc đông người; là cố vấn cho ứng cử viên Đảng Cộng sản Robert Hue trong chiến dịch tranh cử tổng thống Pháp năm 2002. Ông còn tự làm bộ phim chuyển thể từ *Tình yêu kéo dài ba năm* rất thành công và đang có kế hoạch thực hiện một bộ phim nữa.

Giới thiệu tác phẩm

Một kẻ ích kỷ, ưa châm chọc tàn nhẫn và chất chứa những suy nghĩ không mấy tốt đẹp, lại cũng có thể là một con người đầy rung động và đặc biệt mong manh dễ vỡ. Rất sợ đối diện với cuộc sống nhưng lại lao vào cuộc sống bằng toàn bộ sức lực, rồi sau đó loay hoay trốn tránh những câu hỏi của cuộc đời, ngần ấy mâu thuẫn làm nên con người **Frédéric Beigbeder** thể hiện trong *Kẻ ích kỷ lãng mạn*.

“Tôi chỉ thích đọc, viết và làm tình. Vì thế với tôi một căn hộ nhỏ là đủ để sống, với điều kiện nó có một giá sách, một máy vi tính và một cái giường.”

Và cuốn nhật ký rời bìa này lóe sáng những suy tư độc đáo, sâu sắc của một trong những nhà văn thú vị nhất nước Pháp hiện nay, tiếp nối một truyền thống văn chương tâm lý huy hoàng mà đất nước này từng biết cách sản sinh không ngừng.

“Điều khó khăn nhất không phải là biết được tại sao ta lại sống, mà là thoát được khỏi câu hỏi này.”

Nhận định

“Kẻ ích kỷ lãng mạn sẽ là một thành công lớn đồng thời là một tác phẩm văn học độc đáo, vô cùng hài hước.” - Nhà xuất bản **Grasset**

“SỰ NGHIỆP MỘT NHÀ VĂN

Ở tuổi ba mươi, người ta bảo bạn thật “xuất chúng”.

Ở tuổi bốn mươi, người ta bảo bạn thật “tài năng”.

Ở tuổi năm mươi, người ta bảo bạn có “tài”.

Ở tuổi sáu mươi, người ta bảo bạn là một người “đã từng”.

Ở tuổi bảy mươi, người ta bảo bạn “còn chưa chết à?”

- Trích *Kẻ ích kỷ lãng mạn*-

“Ai là người mà thiên hạ tưởng là tôi?”

Louis ARAGON

Cuốn tiểu thuyết dang dở, 1956.

“ ‘Nhật ký’ là gì? Là một cuốn tiểu thuyết.”

Jacques AUDIBERTI,

Ngày Chủ nhật đang đợi tôi, 1965.

MÙA HÈ

MÙA THU

MÙA ĐÔNG

MÙA XUÂN

MÙA HÈ

MÙA THU

MÙA ĐÔNG

MÙA XUÂN

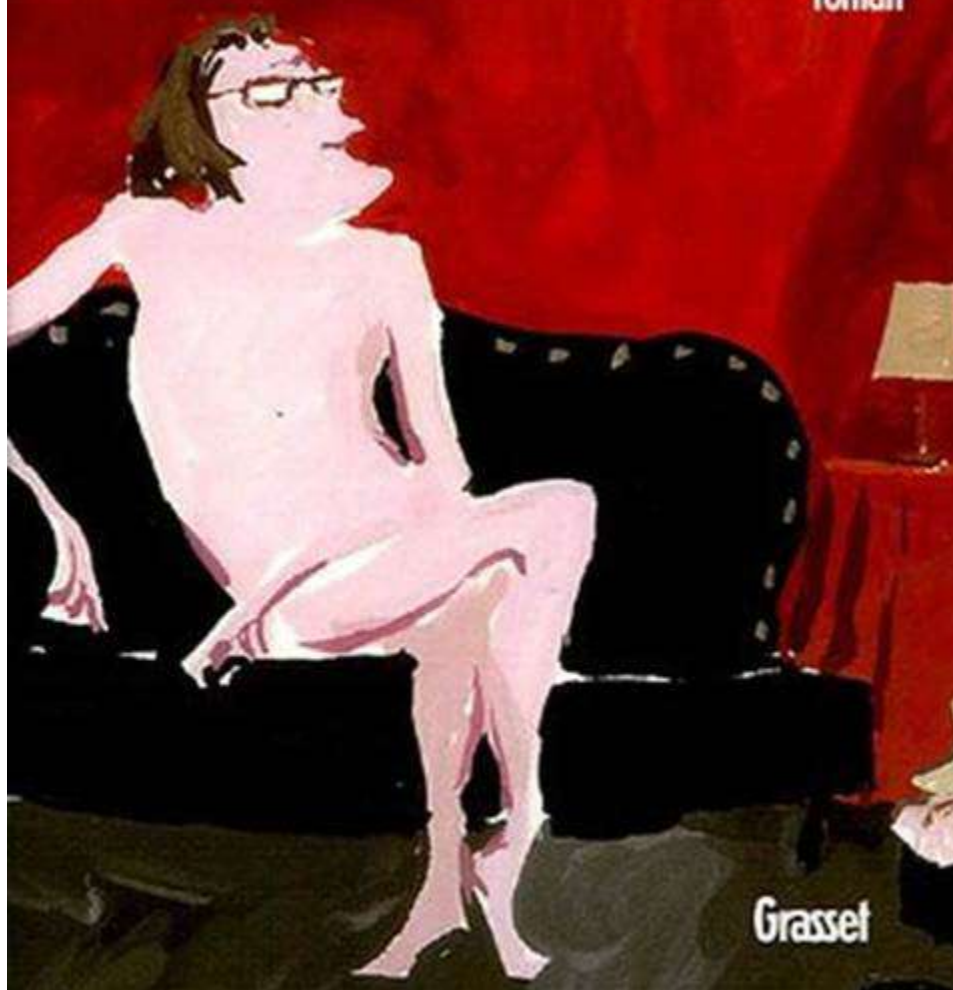

CHÚ GIẢI TÊN RIÊNG TRONG SÁCH

FRÉDÉRIC **BEIGBEDER**

L'égoïste romantique

roman

Cho Amélie.

“Anh muốn cùng em

Ta sống bên nhau trọn đời rồi chết

Ta cưới được nhau thì quá tốt

Vào khoảng bốn rưỡi chiều hôm nay.”

(Ngày 17 tháng Sáu năm 2003)

MÙA HÈ

CHUYẾN DU HÀNH OVERNIGHT^[1]

“Chúa không ban tặng cho văn sĩ tài thơ phú
mà ban tặng cho văn sĩ tài trải nghiệm đời bạc đen.”

Sergueï DOVLATOV

[1] Nguyên văn tiếng Pháp là ‘Voyage au bout de la nuit’, tác giả mượn tên tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Céline ‘Voyage au bout de la nuit’ (Hành trình đến tận cùng đêm tối), nhưng thay chữ “nuit” bằng chữ “night” trong tiếng Anh. (Mọi chú thích không ghi gì thêm đều của người dịch.)

Thứ Hai.

Anh tưởng tôi có điều gì đó để nói ư? Anh tưởng tôi từng trải nghiệm điều gì đó trọng đại ư? Có lẽ là không đâu, có lẽ là không đâu. Tôi chỉ là một gã đàn ông. Tôi cũng có một câu chuyện như bao kẻ khác. Lúc tập trên máy chạy bộ trong suốt một giờ đồng hồ, tôi có cảm giác như mình là một ả dụ.

Thứ Ba.

Tôi đã chán ngấy mấy bài báo đả kích. Chẳng có gì khiến người ta mệt mỏi hơn những kẻ viết thời luận được trả lương chỉ để càu nhàu, những kẻ noi gương anh thợ mỏ Xô viết Stakhanov^[2] về khoản nghiên răng ken két. Các tạp chí đầy rẫy những nhà báo viết gì hưởng nấy ít nhiều có danh tiếng, những kẻ sẵn sàng nổi cơn thịnh nộ theo đơn đặt hàng. Có thể thấy ảnh họ ở góc trái phía trên trang báo. Họ nhú mày hòng nhấn mạnh vẻ tức tối của mình. Họ đưa ra ý kiến cá nhân về mọi thứ, dưới góc nhìn độc đáo vờ vịt (mà trên thực tế là sao chép lại của các đồng nghiệp); họ khua môi múa mép ồn ào, ái ái ái, ta sẽ thấy những gì ta phải thấy.

[2] Trong một cuộc thi do đoàn thanh niên Xô viết Komsomol tổ chức, Aleksei Grigorievitch Stakhanov (1905-1977) đã khai thác được số lượng than gấp mười bốn lần so với mức thông thường và được lấy làm gương cho các công nhân khác noi theo.

Ấy vậy mà lại tới lượt tôi rồi. Tuần nào tôi cũng phải thù ghét, thứ Sáu-thứ Bảy-Chủ nhật nào tôi cũng phải kêu ca. Các tuần của tôi được sử dụng để moi ra một cớ gì đấy mà càu nhàu. Tôi sắp trở thành một lão già quạu quọ được trả thù lao ở tuổi ba mươi tư mất rồi. Hay trở thành một Jean Dutourd non trẻ (không ngậm tẩu). Nhưng không, đã quyết định rồi nhé: tôi chẳng chịu đâu, tôi thích công bố nhật ký của mình hơn cơ, cuốn sổ tay nrv^[3] ấy.

[3] Tên một ban nhạc rock của Pháp chuyên hát những bài bi bô cuộc sống, xã hội, con người và cả bản thân họ, viết tắt của ba từ “nul, relou, vicelard” nghĩa là “vô dụng, cẩu kính, trụy lạc”.

Thứ Tư.

Có một điều rất công bằng: phụ nữ đạt cực khoái mạnh hơn chúng ta, nhưng lại hiếm khi hơn.

Thứ Năm.

Thị hiếu của người giàu ngày càng trở nên tồi tệ, không phải thế sao? Tiền bạc và hàng nghìn bộ váy đắt tiền, chiếc du thuyền bản thủ, những bồn tắm lấp vôi nước bằng vàng khối của nó. Giờ thì người nghèo còn lịch lãm hơn cả người giàu. Những thương hiệu thời trang mới như Zara hay H&M khiến các cô nàng đom đàng nhưng cháy túi trở nên khêu gợi gấp nghìn lần những cô ả bội tiền. Đỉnh cao của sự tầm thường chính là tiền, bởi ai cũng thèm khát nó. Bà gác công chỗ tôi ở nom còn sang hơn cả Ivana Trump. Điều khiến tôi ghê tởm nhất trần đời ư? Đó là mùi da thuộc trên những chiếc ô tô sang trọng của Anh. Còn gì khiến người ra buồn nôn hơn một chiếc Rolls-Royce, một chiếc Bentley hay một chiếc Jaguar? Đến cuối cuốn sách này tôi sẽ giải thích tại sao.

Hiện tại, điều hay ho nhất nhằm phát triển lịch sử điện ảnh hẳn là quay một bộ phim con heo trong đó các nam diễn viên vừa làm tình vừa tự nhủ “Anh yêu em” thay vì “Thấy cái đó chưa hả, đồ chó cái”. Dường như chuyện này xảy đến rồi đấy, trong đời thường.

Thứ Bảy.

Tôi trải qua cuộc khủng hoảng tuổi năm mươi vào năm ba mươi tuổi.

Chủ nhật.

Tôi đang ở nhà Edouard Baer, tại Formentera, anh là thiên tài đích thực duy nhất tôi quen biết, anh đã thuê một ngôi biệt thự trên bãi biển. Buổi sáng trong xanh, cháy nắng đến tận cổ. Khó mà tắm nổi vì có quá nhiều tảo, chưa kể tôi còn bị một con sứa chích vào chân nữa. Chúng tôi liên tục say xỉn hết với rượu gin Kas lại đến Marquès de Càceres. Chúng tôi gặp Ellen von Unwerth, Anicée Alvina, Maiwenn Le Besco cùng con gái là Shana Besson, Bernard Zekri và Christophe Tison ở kênh Canal+, những cô diễn viên mỗi đêm ngủ ở một nhà khác, những nhà sản xuất đưa chúng tôi đi tắm bồn bằng tàu thủy, và rồi trong buổi dạ tiệc nơi Bob Farrell (ca sĩ hát bài *Những khúc dỗi nhỏ*) bật lại mười lần CD mới nhất của mình: “Anh muốn phết em/ Hệt như mùa hè năm ngoái/ Phía sau những mòm đá”, một mỹ nhân đầy vẻ khinh bạc có tên Françoise xuất hiện, nàng diện váy dài màu tím hoa cà, tấm lưng trần tựa Mireille Dare, rục vàng như bãi biển. Đúng là nghệt thờ. Nàng không trò chuyện với tôi; thế nhưng, kỳ nghỉ của tôi có thành công được thì đó là nhờ có nàng.

Thứ Hai.

Tôi rất muốn biết Bridget Jones sẽ có bộ mặt như thế nào, cái cô nàng bị Philippe Sollers đầu độc triết học Socrate ấy. Tôi nói thế vì tôi vừa đến đảo Ré, nơi tôi chờ được tình cờ bắt gặp tác giả cuốn *Đam mê cố định* bất cứ lúc nào. Trời thì đẹp tôi lại chỉ có một mình, tôi tin chắc mình sẽ đến tán tỉnh mấy cô nàng quyến rũ ở Buckingham, sàn nhảy nơi góc phố. Ai nấy đều nói “le Book” vì đó là một hòn đảo văn chương.

Thứ Ba.

Thật kinh khủng khi người dân đảo Ré ai nấy đều hạnh phúc đến vậy. Với họ dường như mọi việc đều dễ dàng: chỉ cần một cốc rượu vang Rosé des Dunes, chục con hào sữa một chiếc thuyền buồm, một biệt thự tám phòng ngủ nơi tất tậ trẻ con đều mặc đồ Cyrillus, thế là sẽ có hạnh phúc ngay. Đảo Ré là một viên sỏi dẹt chất đầy những gia đình đông đúc lúc nào cũng mỉm cười. Đối với những con người này, cần phải nghĩ một trò chơi truyền hình mới: “Ai muốn mất bạc triệu?”

Ở đây, tất cả mọi người cùng tên là Geoffroy. Như thế thực là tiện. Cứ ra bãi biển và kêu lên “Geoffroy” mà xem, tất cả sẽ quay đầu lại, trừ Olivier Cohen và Geneviève Brisac, điều này cho phép ta cất được lời chào họ khi đi ngang qua. Xin chào tất cả! Tôi là Oscar Dufresne, nhà văn hợp một, kẻ ích kỷ lãng mạn, người tử tế loạn thần kinh. Tôi ngắm những cô nàng tóc vàng đi xe đạp. Tôi thích món tôm hùm nướng, cần sa bất hợp pháp, bánh rán rắc cát, những bộ ngực lớn tầm mơ, nỗi bất hạnh của con người. Tôi qua chúng tôi đã chơi trò thú nhận để xem ai có gu âm nhạc đáng xấu hổ nhất:

Tôi: - Đôi khi tớ mê mẩn Fleetwood Mac... (mắt sụp xuống)

Ludo: - Ồ... thi thoảng tớ có nghe Cabrel... (ánh mắt lẩn tránh)

Vợ anh: - Lenny Kravitz có mấy bài hay phết... ngồi trên xe mà nghe thì cũng không tới nỗi tồi lắm, phải không? (mặt cúi gằm)

Đúng lúc ấy, cô cháu gái của Ludo bước vào phòng và giúp mọi người đi đến thống nhất:

- Đĩa Lorie của cháu đâu rồi??

Thứ Tư.

Sau khi Boris Vian đã viết “Ta sẽ tới khắc lên mộ các người”, hẳn tôi sẽ viết: “Ta sẽ xoi tất cả lũ con gái của các người.”

Thứ Năm.

Mồm miệng đắng nghét. Đảo Ré, cái tên mới ngu ngốc làm sao. Ré là một nốt nhạc nghe thật phờ. Ở đây, trẻ con suốt ngày nói “tuyệt vời” để tự thuyết phục mình rằng cuộc sống của chúng không mục rữa. Không phải ngẫu nhiên nếu bọn trẻ nhà nghèo thấy mọi thứ đều “chết người” thay vì “tuyệt vời”: chúng sáng suốt hơn. Tôi lưu lại nhà những người bạn cánh tả nghèo rớt mùng tơi. Tôi vẫn chưa xuất chiêu kể từ lúc đến đây. Thật ra thì cái hộp đêm nơi góc phố có tên “le Bouc^[4]” chẳng qua là vì mùi của nó.

[4] Con dê đực, đọc giống “Book” (nghĩa là “sách” trong tiếng Anh). Tiếng Pháp có thành ngữ “Puer comme un bouc” nghĩa là “Hết sức hôi thối”.

Tôi cô đơn đến phát điên trong gia đình này, cái gia đình khiến tôi nhớ ra là mình đã quên lập gia đình.

Thứ Sáu.

Biển, gió, mặt trời^[5]: thật không thể tách ba yếu tố ấy ra khỏi nhau được. Mũi tôi bị tróc da còn tóc thì xoắn tít. Kỳ nghỉ làm tôi mệt lử. Đó là kiểu kỳ nghỉ khiến người ta ước được đi nghỉ tiếp. Tối qua, rớt cuộc tôi cũng thấy

Sollers và Kristeva ăn tối ở nhà hàng Cá Voi Xanh, một nhà hàng hợp một. Tôi đã ôm hôn Philippe và bắt tay Julia. Liệu tôi có trở thành gay không?

[5] Nhại câu “*Sea, Sex and Sun*” trong bài hát cùng tên của Serge Gainsbourg.

Thứ Bảy.

Thay vì làm tình, tôi đọc thư từ của Flaubert. “Tôi phát ngốt lên được mỗi lần nhìn đám đông những kẻ trưởng giả. Tôi không còn đủ trẻ trung lẫn lành mạnh cho mấy cảnh tượng như vậy nữa” (thư gửi Amélie Bosquet, ngày 26 tháng Mười năm 1863). Tôi đã chọn một làng đánh cá nhỏ để được yên tĩnh: Ars-en-Ré. Là như vậy nếu không tính Lionel Jospin (Thủ tướng Pháp), người đã tới cách đây hai ngày cùng vợ mình là Sylviane. Họ đi chợ với đám nhiếp ảnh gia của báo *Paris Match* theo sau, nhưng con bực bội trong tôi nhanh chóng tan biến: tôi áy mà, nhật ký của tôi được đăng trên cả tạp chí *VS* ^[6] nhé. Thậm chí còn chẳng thềm ganh tỵ.

[6] Viết tắt của “*Vendredi-Samedi-Dimanche*” nghĩa là “*Thứ Sáu-Thứ Bảy-Chủ Nhật*”.

Chủ nhật.

Sáng hôm qua, nhận được bưu thiếp của Claire: “Oscar yêu quý, em không yêu anh đâu. Em không yêu anh đâu. Em không yêu anh đâu. Em không yêu anh đâu. Em không yêu anh đâu.” Đó là bức thư tình hay nhất mà tôi từng nhận được.

Thứ Hai.

Lionel Jospin ăn tối ở hiên quán Cà phê Thương mại của Ars-en-Ré. Ông buộc áo pull trên vai. Bán đảo Ré (tôi nhớ có một cây cầu nối đảo với La Rochelle kể từ ngày Bức tường Berlin sụp đổ) là đế chế của áo pull buộc trên vai. Cư dân lạ lùng của đảo rất sợ gió. Nên con trai để tóc ngắn và đi giày Dockside đi biển do Sebago thiết kế chắc hẳn từng rất hợp một vào cái năm họ mua chiếc thuyền buồm của mình. Còn con gái thì có mông rất bự và mặc quần lót của họ thường lộ ra dưới chiếc quần dài màu xanh lính thủy. Một Thủ tướng theo Đảng Xã hội làm gì trên một hòn đảo sặc mùi đảng Liên minh vì nền Dân chủ Pháp^[7] cơ chứ?

[7] Liên minh vì nền Dân chủ Pháp thuộc phe trung hữu còn Đảng Xã hội lại thuộc phe trung tả.

Thứ Ba.

Đã hàng tuần nay tôi mân mê hộp bao cao su để trong túi. Nó vẫn còn được bọc trong lớp giấy bóng kính xenlôphan. Mấy cái bao cao su của tôi mặc một cái bao cao su khác! Mỗi sáng, tôi cô đơn thiếp đi, cố kìm nén không gửi tin nhắn cho Claire.

Thứ Tư.

Kinh tởm quá! Tôi cứ ngỡ thoát rồi cơ vậy mà gã vẫn bám theo tôi: gã diễn viên kịch câm quái ác cải trang thành Toutankhamon trên đại lộ Saint-Germain đứng trong cảng Saint-Martin ấy! Chiến công duy nhất của gã là đứng cả ngày không nhúc nhích. Gã nhìn chăm chăm về phía trước như một kẻ canh ngựa (bước ra từ tiểu thuyết của Christian Jacq). Người qua đường

ném tiền xu cho gã. Tôi đang sống trong một thế giới vội vã tới nỗi người ta sẵn sàng trả tiền cho cảnh tượng bất động. Từ sâu thẳm đáy lòng, tôi ngưỡng mộ gã đàn ông mặc trang phục Ai Cập kia, kẻ chấp nhận hóa thành xác ướp sống, ngay dưới ánh mặt trời gay gắt, chỉ để nói với du khách rằng: các người cử động quá nhiều.

Thứ Năm.

Tối qua ở Bastion, hôn hít mấy cô nàng đi cắm trại bị hết thuốc khử mùi. Nách họ có lông. Họ hôn hít lẫn nhau và vã hết cả mồ hôi. Đó là buổi dạ tiệc chủ đề “áo phong ẩm ướt”. Tôi buộc họ dùng lưỡi liếm láp cho nhau. Tôi cương cứng tới nỗi có cảm giác như dương vật mình hết sức bự (nhưng thực chất là do quần jean tôi mặc bị co lại sau khi giặt). Lẽ ra tôi phải đưa họ về nhưng tôi lại quá đỗi xấu hổ với cái ô tô đắt tiền của mình. Tiếc thật, tôi tin chắc rằng ở trong lều, hẳn là họ có làm những chuyện tập thể mà đám người lịch lãm tử tế luôn chán ghét phải làm. Tán tỉnh là hành động tiếp nối cuộc đấu tranh giai cấp thông qua những phương tiện khác. Cũng giống Houellebecq, tôi là một người mác-xít theo lối tính dục. Thế nên ở Neuilly-sur-Atlantique cũng tồn tại hiện tượng hòa hợp xã hội với điều kiện phải mặc áo phong có hình Queen và chân tay co giật theo bài *Lucky Star* của Superfunk. (Tất cả mọi nỗ lực tôi phô bày để چرا sừng làm nghề.)

Thứ Sáu.

Trên bãi biển Conche, tôi ngồi chiếu tướng hồi lâu bộ ngực đồ sộ trắng muốt của Sandrine Kiberlain trong lúc Vincent Lindon chơi bóng đá với lũ trẻ năm tuổi (và bị thua). Da nàng nom rất nhợt nhạt, nàng có dáng vẻ phụ nữ Anh. Thế lỡ họ có lý thì sao? Trông họ dường như rất hòa hợp. Gia

đình, ta chẳng hề thù ghét mi^[8], hẳn Chimène sẽ trả lời André Gide như vậy. Trên bãi biển này, các ông chồng nhìn ngắm hết thấy, trừ vợ mình. Và thật khôn kiếp, điều ấy khiến tôi lại nghĩ đến Claire, người mẹ của gia đình, người mà tôi không mong muốn. Một phụ nữ độc thân bất hạnh có hai con và mái tóc đỏ hung, bộ ngực đồ sộ trắng muốt (từ đó mà nảy sinh cái liên tưởng ấy), những chiếc túi xách tay sặc sỡ, những đôi giày kỳ cục, một giọng nói the thé. Erin Brokovich của riêng mình tôi. Càng ngày các phụ nữ hai con chuyên đá đàn ông trông càng trẻ. Tôi có cảm giác mình vẫn chưa tỉnh ngộ. Gia đình, ta chẳng hề có được mi.

[8] Tác giả nhại câu của André Gide (1869-1951) trong 'Bọn làm bạc giả': Gia đình, ta căm ghét mi.

Thứ Bảy.

Báo động: sứa xâm chiếm Trousse-Chemise^[9] (bãi biển có cái tên đầy kêu gọi nhưng thực tế lại rất đáng thất vọng), ở Formentera cũng có sứa. Mùa hè này, đó là năm của sứa mà không có Kaprisky. Thế là đã quyết, tôi sẽ trở lại Paris. Vĩnh biệt, đảo của những thứ nhân ba. Trước khi đi, tôi bước chân trần trên cát ngắm nhìn những ngôi sao băng. Tôi cảm thấy uể oải, mệt lử, mang tầm vũ trụ.

[9] Có thể hiểu là Quần nịt phòng-Áo sơ mi.

Cuộc sống tựa như ngày cuối tuần dài đằng đẵng nằm uống whisky pha Coca và nghe Barry White.

Chủ nhật.

Viết nhật ký cũng là cách hùng hồn tuyên bố rằng cuộc sống của mình rất lý thú. Mọi chuyện xảy đến với tôi đều liên quan tới toàn thế giới. Còn một thời trang? Đó chính là nơi tôi ở.

Thứ Hai.

Paris trông rộng y như đầu Jean-Claude Narcy khi màn hình nhắc lời của anh ta tắt ngóm.

Thứ Ba.

Thierry Ardisson gọi điện. Anh vừa từ Hy Lạp trở về, mười ngày qua anh ở đó với vợ và các con. Tôi bảo anh ta rằng tôi ghét Hy Lạp: trời thì nóng tới 50°C còn thức ăn thì hết sức bản thủ với đám ong vò vẽ bên trong. Anh ta vặn lại tôi: “Đúng thế đấy nhưng ở đó, chẳng ai biết tôi cả!” Thế là đột nhiên tôi hiểu ra vấn đề: chính nó đây, sức mạnh của Ardisson, anh ta đi nghỉ ở nước ngoài để lại được làm một người thường. Hè nào anh ta cũng thực hiện một chuyến thực tập về sự vô danh. Anh ta xếp hàng ở quán ăn, đánh mất hành lý ở sân bay: lại khám phá ra thế nào là sống một cuộc sống khôn kiếp. Cuộc sống của người xem truyền hình.

Thứ Tư.

Tôi nghe nói đến một nơi có 1,5 triệu thanh niên tới từ khắp nơi trên thế giới, trong đó 80.000 là người Pháp tuổi từ mười sáu đến ba mươi lăm, và

130 điểm gặp gỡ bằng ba mươi hai thứ tiếng. Sự kiện này có tên là JMJ^[10] diễn ra ở Rome, một vũ hội khổng lồ để tìm chồng cho con gái của giới quý tộc! Tôi quyết định sẽ đến đó. Tôi mặc quần soóc bằng len phớt và bộ quần phục giống nam tước Baden- Powell. Trông tôi đẹp trai hết như giáo hoàng; vậy nên tới thăm ông ấy thôi.

[10] Journée Mondiale de la Jeunesse: Ngày Thanh niên Thế giới.

Thứ Năm.

Rome, thành phố hoang vắng. Dân chúng đã trốn đi cả để nhường cho cho người hành hương. Cuộc sống êm dịu giờ được thay bằng không khí trống trải ở thành Rome^[11]. Các con phố màu cam dán chi chít áp phích có hình Berlusconi khoe răng. Trên xe buýt số 714, mọi thứ đều có vẻ bình thường cho tới khi hành khách vừa cất lời hát vang những bài thánh ca vừa vỗ tay, hết như Patrick Bouchitey trong phim *Cuộc sống là dòng sông dài tĩnh*. Những Ngày Thanh niên Thế giới: một bầu không khí cuồng tín theo kiểu trẻ ngoan, với cờ quạt và ba lô ven bờ sông Tibre. Đi theo đám đông, tôi đến được nơi diễn ra một buổi hòa nhạc miễn phí của Angelo Branduardi trên quảng trường San Giovanni in Laterano. Đây chắc chắn là thử thách mà Chúa gửi xuống cho tôi. Tôi mon men lại gần mấy cô nàng non tơ đang vui vẻ nhảy nhót:

[11] Trong nguyên bản tiếng Pháp, tác giả dùng từ “la dolce vita” (cuộc sống êm dịu) và “vacance romaine” (không khí trống trải ở thành Rome), nếu chỉ xét về cách phát âm thì đây là tên của hai bộ phim kinh điển mà bộ phim thứ hai đã được chiếu ở Việt Nam với tên gọi “Kỳ nghỉ ở thành Rome” (trong tiếng Pháp, “vacance” số ít có nghĩa là “sự trống trải” còn số nhiều thì có nghĩa là “kỳ nghỉ”, cách phát âm từ này dù ở số ít hay số nhiều cũng đều như nhau), ở đây tác giả vừa chơi chữ về mặt ngữ âm, ngữ nghĩa, vừa chơi chữ trong cách dùng tên các bộ phim nổi tiếng.

- Em có muốn ký hợp đồng sống chung với anh không?

Oái. Hớ rồi.

- Ờ thì ý anh là em có muốn lấy anh rồi không dùng bảo vệ theo lời Giáo hoàng mà để liền cho anh tám đứa con không?

Không ai trả lời. Tôi nản nì:

- Thậm chí anh còn có thể cho em xem bộ sưu tập váy Xcôtlên kích thích cơ thể của anh và giúp em được giảm giá khăn Hermès tới 30%.

Thất bại. Tôi kết thúc buổi tối bằng việc xem phim thanh tra Derrick lồng tiếng Ý trong phòng khách sạn. Liệu tôi có phải con chiên lạc loài?

Thứ Sáu.

Tôi thấy thật thất vọng: trong Những Ngày Thanh niên Thế giới, tôi gặp rất ít cô cậu cận thị mặt đầy trứng cá chân đi xăng đan. Về ngoài thường gặp là mũ rơm và khăn buộc chít trên đầu màu vàng. Dĩ nhiên tôi cũng bắt gặp một tu sĩ đi tông chơ thứ nhạc rock quý ám (nếu có thể nói vậy), nhưng đó chỉ là trường hợp ngoại lệ. Đáng ngạc nhiên hơn cả là những cô nàng có vẻ ngoài giống Monica Belluci nghêu ngao hát: “Em thật đầy ân sủng và ngập tràn tình yêu,” những tạo vật hản do quỷ Satan phái đến để reo rắc rối loạn đêm hôm. (May thay, người ta đã dựng sẵn 300 phòng xung tội lưu động phòng trường hợp xuất hiện các tội đồ thế này.) Họ tên là Sophia và Martina. Tôi hẹn gặp họ trong buổi lễ tưởng niệm Khổ hình của Chúa, nội dung lần này là khổ hình bị đánh bằng roi tại lễ ban thánh thể:

- Cầu Chúa ban phước lành cho tất cả phụ nữ. Đây là thân thể tôi dâng hiến cho các nàng và vạn triệu sinh linh. Quả vậy, xin các nàng, hãy lấy bánh mì Ý của tôi và tất cả hãy ăn nó.

Đến đây thì một điều kỳ lạ xảy ra. Hành vi báng bổ tệ hại này khiến đầu óc tôi quay cuồng. Mắt tôi mờ đi, tôi nghe thấy tiếng chuông vang lên, thế là tôi tự hỏi: đó là sự thần khai được trông mong mỗi mòn hay tôi đã hoàn toàn say khướt?

Thứ Bảy.

Lúc này tôi không nghe thấy giọng nói thánh thần mà nghe thấy chuông điện thoại di động. Tôi tỉnh giấc với cái miệng nê nê. Tôi sẽ đi xem xét các cơ ngơi Pháp: cung điện Farnese được trùng tu toàn bộ, biệt thự Medicis có màu ngà. Có lẽ chính tôi mới là người cần sơn trát lại mặt tiền. Thế lỡ Blaise Pascal thắng cược thì sao^[12]? Tôi cực kỳ muốn tin vào cái gì đó. Tôi đã bỏ qua bữa đại tiệc của Những Ngày Thanh niên Thế giới để lượn lờ khắp các câu lạc bộ thành Rome: Wave (phố Labicana), Radio Londra (ở Monte Testaccio) và đặc biệt là Alibi (cùng địa chỉ) một hộp đêm đầy nhóc những kẻ ngoại đạo đồng tính mà khó khăn lắm tôi mới đưa trở lại con đường ngay thẳng nổi. Thậm chí tôi còn gào lên với một gã ăn mặc giả gái cứ liếc mắt đưa tình với tôi:

[12] Đây là một điển tích nổi tiếng. Blaise Pascal (1623-1662) đánh cược là Chúa có tồn tại.

- Vade retro Santanas^[13]! đồ nghịch đạo báng bổ! đi mà cúi mình trước Chúa của mày ấy!

[13] Xéo đi đồ quỷ Satan! (Tiếng latin)

Nhưng à đàn ông đó lại chỉ muốn mở tung khóa quần tôi, thế nên tôi trở về đi ngủ.

Chủ nhật.

Chúa là tình yêu. Người sẽ tha thứ cho mọi hành vi xúc xiêm của tôi. Vài ngày ở Rome giúp tôi hiểu được nghĩa đích thực của cụm “lang thang như một linh hồn đau khổ”. Tôi ngưỡng mộ những đồ nát, những người anh em đồng loại của tôi.

Thứ Hai.

Tôi mặc quần nhung kẻ màu tím đi dạo. Rồi một ngày, toàn thể nhân loại sẽ mặc quần nhung kẻ màu tím. Chính Ludo đã nói với tôi như vậy. Ludo là anh bạn có lý trí lành mạnh của tôi (đã kết hôn, có một con gái, sở hữu một chiếc Renault Espace). Chúng tôi vẫn thường xuyên cùng nhau say xỉn: tôi thì là để quên đi việc mình không có con, còn anh thì là để quên đi việc mình có một đứa. (Và cả hai cùng là để quên đi việc mình mặc quần nhung giữa mùa hè.)

Thứ Ba.

Hình như Emmanuel de Brantes vừa bị Régine tát ở Saint-Tropez. Lễ phong tước thú vị. Cái tát của Régine có khác nào tấm huy chương, tấm bằng, thứ đảm bảo rằng người ta có khiếu hài hước. Ở quán cà phê Flore, cuối tháng Tám, khách quen đã quay lại: Chiara Mastroianni mỉm cười

trước gương, Raphaël Enthoven xoa xoa cằm Carla Bruni, Jeremy Irons ôm siết vợ, André Téchiné ngồi lặng im, Caroline Cellier nhìn tôi. Sắp tới, cả tôi nữa, tôi cũng sẽ nổi tiếng, và tôi hy vọng Régine cũng sẽ tát tôi.

Thứ Tư.

Ăn tối với mẹ. Kể cho mẹ nghe về đảo Ré.

- Mẹ có tưởng tượng được không, là trên bãi biển, thay vì nói “đến giờ ăn chiều rồi” thì các bà mẹ lại gào lên gọi con mình: “Lancelot! Eloi^[14]! It’s măm-măm’s time!”

[14] Tác giả có ý chế nhạo các ông bố bà mẹ ở đảo Ré hay đặt tên cho con mình theo tên các hiệp sĩ Bàn Tròn.

Hai mẹ con cùng bật cười. Rồi mẹ nhắc đến chủ đề tôi muốn tránh.

- Thế nào, con vẫn gặp cái cô Claire ấy chứ?

- Không mẹ ạ. Lúc nào bọn con cũng cãi vã. Bọn con cứ liên tục nói chia tay. Chúng ta chuyển qua chuyện khác thôi mẹ. Cô ấy điên lắm. Chẳng quan tâm đến gì cả. Con mặc kệ. Giữa chúng con kết thúc tuyệt đối rồi.

- Ô... Con yêu con bé đến mức ấy cơ à...

Pénélope đang ở Cannes. Nàng gọi cho tôi để nói với tôi rằng nàng từng mòn mỏi đợi chờ tôi trên một bãi biển sặc sỡ màu sắc. Nàng nằm dài giữa hai cơ thể chảy mỡ đeo dây chuyền vàng quanh cổ nhăm nháp đồ ăn vặt. Nàng kể cho tôi nghe là ở Cannes, trẻ con không tên là Geoffroy hay Lancelot mà tên là Shanon hay Madison, và chúng uống bia từ khi còn rất

nhỏ. (Như những gì tên nàng thể hiện, Pénélope là người mẫu nên nàng uống Coca Light.) Tôi thông báo với nàng rằng tôi đang viết nhật ký. Nàng bảo tôi là tôi phải đọc *Bridget Jones* mới được, tôi trả lời rằng tốt hơn cả là nàng nên đọc *Nhật ký kẻ quyến rũ* ^[15]. Ngay khi nàng trở về, tôi hứa sẽ tặng nàng một bữa QTKBB (Quan hệ tình dục không dùng biện pháp bảo vệ).

[15] Tác phẩm của triết gia Kierkegaard (1813-1855).

Thứ Sáu.

Tôi lê bước khắp Paris bỏ hoang. Vợ Ludo đã về, nên anh không thể đi cùng tôi trong màn đêm lung linh được nữa. Đời anh chỉ là một sự bất toại nguyện thật dài mang tên hạnh phúc. Cuộc tồn tại của anh quá giản đơn, còn tôi lại quá phức tạp. Tôi đã uống công tìm kiếm trong sổ địa chỉ, uống công gửi email đi khắp nơi trong thành phố, uống công hạ mình gọi cho tất cả những kẻ ngốc mà chỉ chiếc điện thoại Nokia của tôi mới nhớ nổi tên, chẳng ăn thua gì. Tôi cô độc lang thang giữa dòng khách du lịch trước khi mắc cạn thảm hại trong một peep-show ^[16] được khử trùng bằng nước tẩy Javel nhằm làm tình với một gói giấy Kleenex. Và thế nhưng mà Ludo ganh tỵ với tự do của tôi lắm. Bạn bè tôi ai nấy đều than phiền, dù họ độc thân hay đã có đôi có lứa. Ludo và tôi hợp nhau ở một điểm. Tôi thì khẳng định:

[16] Xem trình diễn qua một khe cửa nhỏ, trong tiếng Pháp, từ này chủ yếu được dùng với nghĩa xem trình diễn một cảnh tình dục nóng bỏng.

- Đàn bà mới bao giờ cũng đáng yêu hơn nổi cô đơn.

Còn anh thì tuyên bố:

- Đàn bà mới bao giờ cũng đáng yêu hơn vợ tôi.

Đó là lỗi tại Rousseau: “Ta chỉ hạnh phúc trước khi được hạnh phúc.” Tôi đã đánh dấu lại câu này trong tác phẩm *Nàng Héloïse mới*: tôi rất thích những câu mà mình chẳng hiểu.

Thứ Bảy.

Ta cứ ngỡ rằng càng già ta càng cứng rắn hơn nhưng nghĩ thế là sai: ngày nào ta cũng phải lòng, sau mỗi ánh mắt, qua mỗi tiếng cười trong suốt như pha lê mà trái tim không thôi rung nhói. Chỉ đơn giản là ta kìm chế vì quá biết mọi chuyện sẽ dẫn đến đâu. Rốt cuộc tôi cũng hiểu câu nói của Rousseau: hãy tưởng tượng rằng, ở đoạn cuối phim *Bệnh nhân người Anh*, Kristin Scott-Thomas không bị chết đói trong hang khi anh chàng điển trai kiểu ỡ ợt Ralph Fiennes tới cứu nàng. Thế thì sau đó họ sẽ làm gì? Đi dã ngoại trên sa mạc? Đi bộ qua các đụn cát? Làm bánh cát giữa sa mạc Sahara? Ta chỉ hạnh phúc trước khi được hạnh phúc; sau cả đống những chuyện chết tiệt.

Chủ nhật.

Tôi thực hiện quá nhiều QTKBB với chính bản thân mình.

Thứ Hai.

Bấy lâu nay tôi toàn đi ngủ trong tình trạng bạc nhược. Giờ thì tôi thậm chí chẳng còn thời gian mà trầm uất nữa. Tôi là ai? Một số người khẳng

định rằng tôi tên là Oscar Dufresne; số khác lại nghĩ rằng tên thật của tôi là Frédéric Beigbeder. Đôi khi tôi khó mà nhận ra được mình qua cái tên. Quả vậy, tôi tin chắc Frédéric Beigbeder rất thích được là Oscar Dufresne nhưng không dám. Oscar Dufresne chính là Frédéric Beigbeder ở phiên bản xấu xa nhất; nếu không thì Frédéric Beigbeder tạo ra Oscar Dufresne để làm gì?

Thứ Ba.

Tôi hủy cuộc hẹn gặp Pénélope. Sẽ không có vụ QTKBB. Tôi thích lang thang trong các buổi dạ hội ban ngày hơn: lễ phát hành *Zurban*, tạp chí mới về đời sống thành phố, trực tuyến và trên giấy, ở Viện Thế giới Ả rập, và lễ ra mắt trang *Amazon.fr*; trên những chiếc sà lan neo đậu dưới chân thư viện François Mitterrand. Hai dạ hội ảo nơi mà ngay cả bầu không khí cũng rất ảo. Tại đó tôi đã gặp các cư dân mạng giống như tôi, những người quen ở nhà một mình ngồi trước màn hình máy tính tới nỗi cảm thấy tách biệt giữa đám đông, mắt chăm chăm nhìn chiếc cốc cạn trên tay và chẳng còn kiếm tìm ai nữa cả. Những người đã quá quen đóng vai các âm binh hiện đại trong các tòa nhà trong suốt. Những người không thể quan tâm được đến bất kỳ ai. Cô đơn là hệ quả logic của chủ nghĩa cá nhân. Thói ịch kỹ về mặt kinh tế đã trở thành một lối sống. Làm thế nào để trở nên nổi bật trong một cuộc trò chuyện trực diện khi mà ta đã quen với việc bắt người đối thoại đợi mười lăm phút rồi mới viết trả lời? Cái ảo là nơi trú ẩn của chúng ta khỏi cái thực.

Thứ Tư.

Ngày nào đêm nào tôi cũng nghĩ cách lãng quên Claire. Một công việc toàn thời gian. Buổi sáng, lúc thức giấc, tôi biết được ngay đâu là môi bạn

tâm của mình từ giờ đến tối. Công việc mới của tôi: lãng quên Claire. Một ngày kia, trong bữa trưa, Jean-Marie Périer giáng cho tôi một đòn:

- Khi anh biết tại sao mình yêu một ai đó, thì đó là lúc anh không yêu người ta.

Tôi chép lại câu này, mắt nhắm nghiền để kìm giữ những giọt nước mắt.

Thứ Năm.

Đêm điên cuồng ở quán cà phê Latina trên đại lộ Champs-Élysées, nơi hàng đồng cô thư ký hóa trang thành Jennifer Lopez tự rưới cocktail Mojito lên ngực mình, còn đám vô lại cận bã đeo đồng hồ dây mạ vàng so giày Adidas của chúng trên nền nhạc của Tito Puente. Đó không phải một quán bar mà là một nhà tắm hơi khiêu vũ. Một cô gái có vẻ còn trinh nắm lấy tay tôi và vừa mút mút hai ngón vừa thì thầm vào tai tôi bằng tiếng Tây Ban Nha. Thế là tôi cương cứng ngay tắp lự. Buổi dạ hội ấy giống như một thanh sô cô la Bounty: nó có vị của thiên đường^[17]. Tôi thấy điều gì là quyến rũ nhất ở một người phụ nữ ư? Tuổi của nàng, khi nàng mười tám tuổi. Tiếp đó là cả đống các cuộc truy hoan trên những tấm lưng ưỡn cong mà tôi không thể kể ra được vì tôi đang hướng tới đối tượng công chúng gia đình.

[17] Slogan quảng cáo của loại sô cô la này.

Thứ Sáu.

Tôi quen khoảng ba trăm người vừa từ Bali về (Elisabeth Quin, Jean-Luc Delarue, Hubert Boukobza, Etienne Mougeotte, Jean-Luc Delarue, Elisabeth Quin, Hubert Boukobza...). Ở đó thì có gì diệu kỳ chứ? Những cây nấm gây ảo giác, những ngôi nhà rộng lớn có bể bơi, những bữa tiệc quay cuồng trên bãi biển, Jean-Luc Delarue, Elisabeth Quin, Hubert Boukobza... “Anh còn không thể tưởng tượng nổi ở đó đẹp thế nào đâu, những con tôm được nướng sống trên bếp ngoài trời, cát nóng bỏng chân, các chàng trai làm nội trợ trong khi anh nốc cho say trên ghế vải gập...” Tôi tự hỏi. Nếu cuộc sống ở đó hoàn hảo như vậy thì tại sao họ lại quay về?

Thứ Bảy.

Tôi rất thích những câu bắt đầu bằng cụm “tôi rất thích”. (Và tôi chứng minh rồi đấy.)

Chủ nhật.

Để lật đồ hòng đứng lên làm quan chủ, thì cần phải chủ quan.

Thứ Hai.

Tôi đứng trước gương luyện cách làm ra vẻ khúm núm kiểu truyền thông (bí quyết là phải cụp mắt xuống và nhướn mày lên cùng một lúc).

Thứ Ba.

Cú điện thoại lúc hoàng hôn. Ludo bị trầm uất vì vợ và con gái:

- Cứ phải làm tình mãi với một người đàn bà đã là chuyện nặng nề lắm rồi, chưa kể một con bé con suốt ngày rống lên ở phòng bên cạnh, cậu bảo tớ phải làm thế nào để thoát khỏi cảnh ngộ này cơ chứ?

- Cậu không thể trách cứ con gái cậu tội khóc lóc. Khóc lóc là hành động đầu tiên của con người khi hiện diện trên Trái Đất.

- Chúa thật kém cỏi khi tạo ra mọi thứ. Lẽ ra trẻ con phải phá lên cười khi đến với thế giới chứ.

- Ô không, chúng cũng giống cậu và tớ thôi: chúng thích được quay lại bụng mẹ hơn.

Anh thở dài. Ta không thể tưởng tượng nổi một người cha trầm uất cảm thấy khó khăn thế nào khi nghe con mình liên hồi kêu khóc. Dù sao tôi vẫn gắng sức an ủi anh:

- Đồng thời, nếu chết, ta sẽ không thể ca thán về cuộc sống nữa.

Thứ Tư.

Dưới tầng hầm nhà hàng Tanjia, thời gian càng trôi qua thì chuẩn mực càng kém đi. Ngày xưa, quan hệ nam nữ là: “Chào cô, cô thế nào, tôi thấy cô thật hết sức rạng rỡ, tôi có thể mời cô uống cái gì đó thật dễ chịu được không?” Giờ thì là: “Đứng dậy đi con đi để tao thấy quần lót của mày, cởi áo phông ra để tao mút vú mày.”

Thứ Năm.

Festival ở Deauville = cuộc đua giành giải quán quân cô đơn giữa đám đông. Bên hiên khách sạn Normandy, những con tôm hùm nhỏ chết chìm trong sốt mayonnaise và chẳng ai đến cứu chúng cả. Tôi ngồi giữa Christine Orban và Philippe Bouvard. Tôi lấy làm tiếc vì không ngồi ở bàn bên cạnh để được an tọa giữa Brian De Palma và Elli Medeiros. Sáng nay tôi đã xem *Người đàn ông không bóng* của Paul Verhoeven, làm lại của phim *Người vô hình*, song kịch bản cũng không rõ ràng hơn là mấy.

Tôi dùng thuốc rất chăm chỉ. Có lẽ vì thế mà sức khỏe của tôi ngày càng yếu đi, trong lúc chờ đợi, tôi chẳng biết mấy sản phẩm có thể khiến tôi cảm thấy chết chỉ là chuyện vặt.

Thứ Sáu.

Tối qua, gặp Clint Eastwood ở Trang trại Saint-Siméon. Ông đã đạo tên bài hát yêu thích của tôi, *Chàng cao bồi không gian trở lại*, tác giả Jamiroquai, để đặt cho bộ phim mới nhất của ông. Đâu đâu cũng thấy các minh tinh Mỹ: Donald Sutherland, Morgan Freeman, Tommy Lee Jones, André Halimi. Thậm chí trên bãi biển Deauville, tôi còn gặp cả Régine, người vẫn chưa tát tôi cái nào. Tất cả mọi người cùng quay phim tất cả mọi người bằng máy Sony DV. Ai sẽ có thời gian xem những cái băng cát xet này đây? Có lúc tôi từng ngỡ mình gặp cả Al Pacino, rồi tôi chỉnh lại kính: đó là Laurent Gerra mặc com lê đen. Chắc tôi cận nặng lắm rồi.

Thứ Bảy.

Vấn đề ở Deauville là ta có thể bị cảm lạnh ngay giữa khi đẹp trời. Ở đó lúc nào cũng có gió, mòng biển và những người sở hữu xe 4x4 khiến bạn chỉ muốn hắt hơi. Một số người bị cảm mạo mùa; còn tôi, tôi bị cảm Sâu khấu. Có quá đông cô nàng tóc vàng xin vô duyên nhằm kính râm là bôm tóc. Theo Elisabeth Quin, có vụ quá liều PEM (Gái Đẹp Bốc Lửa Diện Giày Cao Hở Gót). Tôi thì tôi thích thế: các cô nàng ấy khiến tôi đổi ý, họ làm ra vẻ hiểu những câu nói đùa của tôi trong lúc chờ gặp một gã trai khác nổi tiếng hơn. Người Mỹ gọi giày hở gót là “Fuck Me Shoes^[18]”; còn tôi, tôi trau dồi thái độ “Suck My Dick^[19]”. Ở đây tôi quen tất cả mọi người trừ những người nổi tiếng. Clotilde Courau với ánh mắt yếu đuối, Monica Bellucci ăn mặc đứng đắn, áo vest vải jean và Sandrine Kiberlain, mặc váy khoét cổ, cứ truy đuổi tôi mãi: sau khi ở đảo Ré, giờ cô bước ra từ khách sạn Normandy cùng chiếc xe nô có bé Suzanne bên trong và cô vú em vô cùng nóng bỏng hình như tên là Marie-Douce. Khi nào tôi nổi tiếng, hẳn họ sẽ cất lời chào tôi nhưng tôi sẽ không trả lời đâu; luật chơi là thế mà.

[18] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Giày Làm Tình Với Em Đi”.

[19] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Mút Cậu Nhỏ Của Anh Đi”.

Chủ nhật.

Trong bữa trưa của Anne d’Ornano, thị trưởng Deauville, người ta thường ăn món dưa tây trộn ruồi. Tôi nghĩ đến Claire, cô bạn gái cũ của tôi, và đến Pénélope, cô bạn gái tương lai của tôi. Đàn ông bao giờ cũng ở giữa một cô bạn gái cũ và một cô bạn gái mới, bởi hiện tại không khiến họ bận

tâm. Họ thích lướt đi giữa hoài cở và hy vọng, giữa mất mát và ảo tưởng.
Chúng ta luôn bị kẹt giữa hai cô nàng vắng mặt.

MÙA THU

CÂU CHUYỆN VỀ CON MƯA XUYÊN QUA HÀNG THẾ KỶ

“Nhà văn là kẻ không bao giờ trở thành người lớn được.”

Martin AMIS,

“TRÁI NGHIỆM”, 2000

Thứ Hai.

Phụ nữ luôn muốn biến người tình của mình thành chồng, để rồi chính điều đó lại quay ngược trở lại thiênमत họ. Đàn ông cũng chẳng tốt đẹp gì hơn: họ biến tình nhân thành người giúp việc và biến những cô nàng quyến rũ thành mấy bà mẹ đầu tắt mặt tối vì gia đình. Do sợ vấp phải đau khổ trong tình yêu nên hết sức vô thức, đàn ông và phụ nữ cùng tìm cách biến nỗi đau khổ ấy thành sự buồn chán. Nhưng buồn chán cũng là một kiểu đau khổ. Người ta thường nói, trong một cặp đôi luôn có một người đau khổ và một người buồn chán: tôi nghĩ rằng tốt hơn hết nên làm người đau khổ, bởi người đau khổ thì không buồn chán trong khi người buồn chán thì phải chịu cả tình trạng đau khổ.

Thứ Ba.

Claire đã gọi cho tôi! Claire đã gọi cho tôi! Claire đã gọi cho tôi! Tinh thần tôi kiệt quệ lắm rồi, đúng là một ả đàn bà ra đàn bà. Tôi khó mà tỏ ra thờ ơ được. Cảm xúc của tôi phập phồng trên mạng điện thoại SFR. Năm nay, mùa hè của tôi bắt đầu ngày 19 tháng Chín. Lúc mười giờ tối, nhiệt độ vẫn vượt quá 20°C. Tôi cùng nàng ăn tối trong một con hẻm sáng ánh đèn. Thực đơn gồm có: xúp lưởi, ngón tay trong miệng, gậy trong quần. Ai đó có thể nói tôi biết tại sao ở các nhà hàng, bồi bàn lại luôn xuất hiện đúng lúc tôi cần phải làm vài việc riêng tư với cô gái ngồi đối diện mình được không? Sau bữa tối, chúng tôi tản bộ trên những con phố Paris lát đá, gió nhẹ mơn man, mặt mũi tôi hơi đỏ gay chút xíu và để cuộc trò chuyện bớt khoảng trống, tôi đã cầu hôn nàng. Tôi mới ngu làm sao!

Thứ Tư.

Tôi đã không gọi lại cho Claire. Tôi đã không gọi lại cho Claire. Tôi đã không gọi lại cho Claire. Mẹ kiếp làm thế nào để yêu được một người phụ nữ nhỉ?

Thứ Năm.

Sinh nhật tôi ở Cabaret. Khi không có bạn bè người ta thường tổ chức sinh nhật trong một hộp đêm. Chủ đề: Bali, hiển nhiên rồi. Chỗ nào cũng thấy những cô nàng ma nơ canh người Nga, Didier Porte hẳn sẽ bình phẩm về họ thế này: “trò suu tầm tem còn liên quan đến cái tủ quần áo nhiều hơn

là ngành công nghiệp đồ may sẵn”. Dĩ nhiên tôi không quen biết họ, họ ngồi cùng bàn với một tay bán lẻ hêrôin đàn độn. Cái tay bịp bợm ấy, làm người ta cứ tưởng mình đang ở Miami cùng Octave Parango vậy. Tôi đã lao tâm khổ tứ suốt ba mươi lăm năm nay để đám phụ nữ ngu ngốc ấy nhìn thấy tôi, nhưng vì tôi chẳng phải ông chủ một hãng người mẫu cũng chẳng phải một DJ, và vì tôi không cao 1 m 90 với cơ bắp cuộn cuộn dưới chiếc áo phong màu đen bó sát người cổ chữ V, nên tôi bước qua tầm ngắm của họ như *Người đàn ông không bóng*. Trông vẻ ngoài của đám đàn ông thật kỳ cục, vàng hoe, khuyên tai đeo khắp nơi (trừ ở tai), tóc dài cuốn theo phong cách “người từ Ibiza^[1]”, vẻ mặt găngxtơ quá đà theo kiểu phim của Abel Ferrara. Tôi cảm giác như mình đang không ở Paris. Elisabeth Quin kết luận, vẻ cao ngạo: “Cabaret được thừa hưởng đặc tính ngoài trái đất; nơi đây là Liechtenstein lúc về đêm.” Từ giờ tới lúc được như thế thì chỗ này đông đến mức người ta ngỡ như mình đang ở trong một cái hộp cá xạc đìn, người nọ ép sát vào người kia, và giữa bầu không khí dính dáp mồ hôi, các cô nàng thờ ơ rớt cuộc cũng vô tình đứng nép vào bạn trong tư thế mát xa cơ thể đè lên cơ thể. Franck nảy ra ý tưởng hay ho là thay thế loại nhạc house bằng thể loại hip-hop vốn có tác dụng làm giảm khoảng cách bằng cách hâm nóng thân nhiệt. Một cô nàng nghiện rượu liều lĩnh hôn tôi, tôi kinh tởm quay đầu đi: khiếp hãi trước những cái hôn sặc mùi sâm banh. Tôi thà một thân một mình ra về còn hơn. Tôi sẽ vẫn phải thủ dâm mười hai lần trước khi chìm được vào giấc ngủ. Lần tới, trước khi thọc lưỡi vào miệng cô nào đó, tôi phải nghĩ đến chuyện kiểm tra xem có đúng là cô ta chỉ uống vodka thôi hay không.

[1] Nhan đề bài hát của Sandy Marton.

Thứ Sáu.

Anh đã từng ném trái nhiều chuyện khủng khiếp, từng chịu đựng khổ đau, từng làm ăn vất vả, từng thất bại thảm hại, từng thua cuộc và bị làm nhục, từng bị đẩy vào cảnh đê hèn, từng bị đá và bị đẩy ra ngoài lề xã hội, nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ lại có điều gì đòi hỏi ở anh nhiều nỗ lực như việc không gọi điện cho em. Claire ạ, sẽ chẳng bao giờ có ai hiểu được việc đơn giản là KHÔNG GỌI ĐIỆN CHO EM lại khó khăn với anh đến nhường nào. Ngừng yêu, việc đó còn tệ hơn cả việc ngừng uống rượu.

Thứ Bảy.

Thế nhưng tôi đâu có kiếm tìm hạnh phúc, mà chỉ kiếm tìm một sự hài hòa đan xen những cơn ngất ngây cực khoái mà thôi.

Ludo đi bộ đến nhà tôi. Tối chủ nhật nào anh cũng cãi lộn với vợ vì suốt bốn mươi tám tiếng đồng hồ trước đó anh đã chán ngán đến tận cổ rồi. Thế là chúng tôi vừa cùng nhau than vãn, vừa nghe album mới nhất của Etienne Daho, người hát đi hát lại không biết mệt mỏi trên nền nhạc tuyệt hay của Carly Simon chuyện “Học cách thôi sống cô độc”. Liệu một người phụ nữ có quyền giam hãm một người đàn ông với cái cớ là họ đã có con với nhau không? Liệu đàn ông đương đại có hoàn toàn đi đời? Làm sao bạn có thể muốn anh ta kiểm soát được tương lai thế giới khi mà anh ta đã bất lực ngay trong việc kiểm soát chính cơ thể mình chứ?

Thứ Hai.

Đúng thời điểm bắt đầu viết câu này thì tôi thành thực nghĩ mình có điều thú vị cần nói, thế rồi giờ chỉ được có thế này thôi.

Thứ Ba.

Bầu trời bản thủ. Pénélope thấy chán giữa hai lần cực khoái. Nàng không giải bày điều đó để làm tôi phát ghen, thế nhưng điều đó lại khiến tôi vô cùng căng thẳng. Nàng bảo nàng chán ngấy lũ đàn ông không cất bao quy đầu rồi (“Họ lên đỉnh quá nhanh, vả lại toàn bộ cái đám da vô dụng giống như quả bóng làm bằng ruột già xẹp lép ấy thật đáng tởm”). Nàng kể tôi nghe tường tận đêm yêu đương đầu tiên của mình với một gã đàn ông đã có vợ vào hôm kia. “Đêm đầu tiên bao giờ cũng khiến người ta bối rối, nhưng gã đó lại chất chứa đủ xấu xa để làm em phát cuồng và đồng thời cũng đủ rứt rề để biến em thành mù đàn bà hư hỏng nhất. Thường thì các đêm đầu tiên vẫn luôn hỏng bét, nhưng đêm đó, đêm đó, em cam đoan với anh là đêm đó... có điều gã ta chưa cất bao quy đầu!” Tôi coi nàng như một đứa con gái nơ nhớt (dù sao từ này cũng có vẻ hợp với tên nàng)^[2].

[2] Nguyên bản dùng từ “salope” (có thể hiểu là “điếm”), vẫn với “Pénélope”.

Có lẽ tôi sắp chết. Và có lẽ tôi có thể bỏ từ “có lẽ” trong lời khẳng định ở câu trước đi.

Thứ Năm.

Ăn trưa với một Ludo tràn trề năng lượng. Có vẻ anh đã tìm ra giải pháp cho mọi vấn đề của mình.

- Điều tớ cần là một quản gia. Tớ tin chắc như vậy.

- Một quản gia á?

- Ừ: một gã mặc đồng phục, sống ở ngay nhà ta, sáng sáng, gã mang đồ ăn đến tận giường cho ta cùng với các tin tức mới mẻ, tình hình thời tiết, lịch làm việc trong ngày, mọi thứ kiểu thế. Tối tối, khi từ nơi làm việc trở về, ta bảo gã: “Thực ra thì tôi quên nói với anh rằng tối nay sẽ có mười sáu người tới nhà ta dùng bữa”, nhưng gã không hề phản đối, gã lo liệu mọi việc. Một quản gia, đó là những gì chúng ta cần, tớ cam đoan với cậu đấy!

- Cậu muốn một quản gia bên cạnh cô vợ cậu á?

- Không: thay cho vị trí của cô ấy!

- Xin lỗi vì tớ thay đổi chủ đề, nhưng Pénélope kể là cô ta ăn nằm với một gã đã có vợ, dù sao đó cũng không phải là cậu chứ?

- Pénélope là ai nhỉ? Cô ta có quen tay quản gia nào không?

- Ái chà! Cậu đở mặt nhé! Đồ khốn!

Thứ Sáu.

Tôi càng kiếm được nhiều tiền thì cuộc sống của tôi càng bớt phong phú.

Thứ Bảy.

Lễ hội *Nhân Đạo*^[3] ở La Courneuve. Không còn bùn dưới đất như ngày xưa nữa, nhưng mùi khét lẹt, những cô nàng vô sản xinh xắn và các nhóm nhạc dân gian Chilê (biểu hiện nhượng bộ chủ nghĩa tư bản duy nhất là họ

chơi bài *Titanic* của Céline Dion bằng sáo) thì vẫn nguyên xi. Sự kiện đó khiến tôi phải bỏ qua giải golf Trophée Lancôme ở Saint-Nom-La-Bretèche. Cuối tuần này tôi phải chọn lựa giữa José Bové và Uma Thurman, người ít ria mép hơn nhưng lại toàn cầu hóa hơn. Tôi đã chọn xong xem mình sẽ đứng về phía nào. Dù sao tôi cũng nghĩ rằng hẳn sẽ rất thú vị nếu một ngày nào đó người ta lại đảo lại thế này: tổ chức Lễ hội *Nhân Đạo* ở sân golf Saint-Nom và giải golf Trophée Lancôme ở La Courneuve, chỉ để thử xem sao. Điều đó hẳn sẽ gây ra tình trạng chênh lệch có hiệu ứng đẹp nhất từ xưa tới nay. Inès Sastre đang ngón ngấu một chiếc sandwich kẹp xúc xích ớt-khoai tây chiên còn Robert Hue thì mặc áo polo hiệu Ralph Lauren: chắc hẳn cuộc cách mạng sắp tới là như thế này đây.

[3] Tên gốc đầy đủ là 'Fête de l'Humanité', là sự kiện được tổ chức vào tháng Chín hằng năm bởi nhật báo L'Humanité (Nhân Đạo) của Pháp. Đây là dịp để Đảng Cộng sản Pháp và các nhóm cấp tiến khác biểu dương lực lượng. Ngoài các hoạt động chính trị, lễ hội còn bao gồm nhiều hoạt động vui chơi văn hóa thu hút đông đảo công chúng tham gia.

Chủ Nhật.

Tiếp tục Lễ hội *Nhân Đạo*. Tôi rất yêu mấy người cộng sản, bởi họ tiếp tục từ chối việc trở thành nô lệ. Bởi họ vừa đấu tranh chống toàn cầu hóa vừa hát *Quốc tế ca*. Những cô nàng nghèo rớt nhìn còn khêu gợi hơn cả mấy em lấm tiền nhiều của, tôi đã nhận thấy vậy: trông họ thật tự nhiên vì họ chẳng có tiền mà trở thành PEM (Gái Đẹp Bốc Lửa Diện Giày Cao Hồ Gót). Họ thường mang tên Michèle hoặc Cécile, đi giày basket, người tỏa mùi hoắc hương, không bao giờ cạo lông mu, uống vang trắng, biết đến Nick Drake và không hề nhõng nhẽo trong đêm làm tình đầu tiên, với điều kiện đừng nói quá xấu về Fidel Castro trước mặt họ. Khắp La Courneuve rải rác những tấm áp phích trên đó có ghi “Chín-Ba^[4], chúng ta tin tưởng”

nhưng tôi, Oscar Dufresne, tôi quay ngoắt mặt đi. Tôi không được quên mình thuộc phe Bảy-Năm^[5], giống như Alain Mine.

[4] Số hiệu của tỉnh Seine-Saint-Denis vùng Ile-de-France, Pháp, nói theo một cách thô tục.

[5] Số hiệu của nội đô Paris, vùng Il-de-France, Pháp.

Sáng nay Pénélope gọi cho tôi để thông báo với tôi là nàng sắp lấy chồng và yêu cầu tôi đừng có rêu rao tên nàng trong nhật ký nữa. Vì thế tôi quyết định từ nay trở đi sẽ gọi nàng là Jeanne. Cái tên này nghe kém phần kêu gọi hơn nhưng là vì nàng muốn đẩy nhé: nó sẽ dạy cho nàng biết muốn kiểm duyệt tự do thiêng liêng của người viết nhật ký nghĩa là như thế nào. Nếu một ngày nào đó mấy chuyện vớ vẩn của tôi kết thúc bằng việc được xuất bản thành sách thì tôi có thể đặt tên cuốn sách là “Jeanne và cậu chàng không lấy gì làm tuyệt hảo”.

Thứ Ba.

Ánh mắt hốt hoảng của đám con nghiện lúc ra khỏi toa lét, vẻ lo lắng thái quá của những người vừa hít xong nửa gam. Sao họ lại phung phí tiền của để rồi chuốc lấy sợ hãi như vậy nhỉ? Tôi cảm thấy xấu hổ khi thuộc về hiệp hội đáng thương những kẻ chơi đêm hốt hoảng. Thứ ngôn ngữ mã hóa của họ mỗi lần kiếm hàng: “Mày có lửa không? Mày có xăng không? Mình đi chuồng tiêu với nhau không? Mình cùng lên tiên tí nhé?” Tại sao tôi bao giờ cũng là bị hỏi mấy thứ đó nhỉ? Tôi có cảm giác cuốn sách này chẳng chấn chỉnh được gì.

Thứ Tư.

SỰ NGHIỆP MỘT NHÀ VĂN

Ở tuổi ba mươi, người ta bảo bạn thật “xuất chúng”.

Ở tuổi bốn mươi, người ta bảo bạn thật “tài năng”.

Ở tuổi năm mươi, người ta bảo bạn có ”tài”.

Ở tuổi sáu mươi, người ta bảo bạn là một người “đã từng”.

Ở tuổi bảy mươi, người ta bảo bạn “còn chưa chết à?”

Thứ Năm.

Sinh nhật Emmanuelle Gaume ở Monkey: tay DJ hip-hop hét vào micro “Đừng bỏ cuộc chơi!” rồi cả gan mở một tràng nhạc từ đầu thế kỷ: *Billy Jean* của Michael Jackson, tiếp đến là *Celebration* của Kool and the Gane. Giờ thì chúng tôi đã đủ già để cảm thấy hoài nhớ đồng đĩa nhạc vốn khiến chúng tôi chán ghét cách đây mười năm. Hãy tôn trọng DJ như tôn trọng Claude M’Barali, tức MC Solaar, người luôn cực kỳ thực tế. Mũi lòng trước tuổi thanh xuân của mình, phải chăng nhờ thế mà người ta nhận ra đâu là những lão già lẩn cẩn, chẳng đúng sao?

Thứ Sáu.

Jeanne nép sát vào người tôi để tôi cảm thấy rõ ngực nàng trong lúc nàng giới thiệu tôi với chồng mình. Nôn mửa lúc này có lẽ sẽ rất lãng mạn.

Chẳng hạn: một gã nôn mưa trong đám cưới người tình cũ (nhất là khi gã ngờ rằng nàng kết hôn để chọc tức Ludo, anh bạn thân cũng đã kết hôn của gã).

Thế là tôi nghĩ tới Claire. Người Mỹ thường nói “nice to meet you^[6]” Tôi thì hẳn là phải nói “sad to leave you^[7]”.

[6] Tiếng Anh trong nguyên bản: “rất vui được gặp em”.

[7] Tiếng Anh trong nguyên bản: “thật buồn vì phải rời xa em.”

Thứ Bảy.

Mọi lời tỏ tình của tôi đều được phát ra hoặc quá sớm hoặc quá muộn. Bởi tôi chỉ nói “anh yêu em” để quyến rũ hoặc trấn an.

Chủ nhật.

Tôi chấm dứt với Jeanne. Hôm cưới nàng, nàng rỉ tai tôi lời giả dối ngọt ngào này, lời giả dối đẹp đẽ và tàn bạo một cách ngây thơ: “Thật tiếc vì em lại hạnh phúc như vậy... với anh, hẳn em sẽ bất hạnh lắm.” Tôi đứng chết lặng. Chúa ơi, tôi thật hèn hạ, nhu nhược, thấp kém. Tôi chán ngấy khi là chính mình rồi. Tôi xin cá yêu đương là chuyện bất khả. Nếu thắng, tôi sẽ chẳng được gì. Nếu thua, tôi sẽ mất tất. Một ngày nào đó, một người chú giải sách cổ sẽ viết một cuốn sách về “Vụ cướp của Dufresne”. Đó sẽ là cuốn tiểu luận có số lượng in hạn chế.

Thứ Hai.

Tàu cao tốc Thalys băng qua vùng ngoại ô nước Bỉ dưới bầu trời ướt sũng. Vô vàn những khu vườn giống nhau và song song với nhau nhìn ra đường sắt. Những con người kia, làm thế nào mà họ chịu nổi cuộc sống này trong khi tất cả họ, ai cũng xem chương trình “Những người nổi tiếng” trên truyền hình? Tôi cảm thấy trù mên vô hạn với những người họ Deschiens^[8] ở Wallonie. Lẽ ra tôi phải xuống khỏi con tàu này, bấm chuông cửa nhà những người Bỉ đó và nói với họ: “đứng trên khía cạnh tài chính, tôi coi thường các vị” để họ giết tôi một phát chết tươi luôn.

[8] Trong tiếng Pháp, cái họ này có nghĩa là “Lũ Chó”.

Đó là vào thời kỳ Bruxelles không còn được Bruxelles nữa. Tôi quần khăn choàng mưa quanh cổ. Tôi ngủ ở khách sạn Amigo, gần Grand-Place. MTV phát *Spinning around*, clip mới của Kylie Minogue, môi bóng láng, gò má nhô cao, quần soóc kim tuyến ngắn cũn cỡn, mông mẩy, xăng đan gót nhọn, móng tay sơn, lưỡi thè ra, lông mi giả khiến tôi phát cuồng. Sau tất cả những chuyện này, bạn còn muốn tôi giữ bình tĩnh ư? Tôi nay tôi sẽ lại đi chơi, nốc rượu một mình, nhòm ngó thêm muốn, nói dối, mơ màng, hôn hít, mân mê sờ soạng, có lẽ đạt cực khoái, và chắc chắn là sẽ hồi tiếc.

Thứ Ba.

Ghi nhận về Bruxelles ban đêm: thoát tiên tôi bắt đầu bằng việc uống bia trắng và ăn một con cá bơn lá mít vùng Ostende. Rồi tôi không sao cưỡng lại được mong muốn đá lên Manneken Pis (vốn đã tè lên chúng ta suốt bốn trăm năm nay). Nói là làm: một phiên bản nhái kiểu của Bỉ của *người đi tè bị tè lên*. Sau vài chuyện rắc rối với đám hiến binh, tôi đã hạ cánh xuống

một quán bar đầy rẫy những kẻ nghiện rượu có tên Archiduc, rồi lần lượt đến các quán bar Homo Erectus, Pablo Discobar, Living Room... Bruxelles là thành phố còn thời thượng hơn cả Paris. Muộn hơn một chút ở đại lộ Louise, đám nữ sinh có vẻ là người Nga công khai bán đầu giá thân xác, và ở Moda Moda, một vài công chức châu Âu nhỏ sáp nển vào núm vú hệt như trong một bài báo của Eric Dahan.

Thứ Tư.

Người Bỉ thường nói “biết” thay vì nói “có thể”. “Tôi không biết làm chuyện đó” có nghĩa là “tôi không thể làm chuyện đó”. Như vậy, đối với họ, một kẻ bất lực chỉ đơn giản là một kẻ vô tri.

Thứ Năm.

Tôi đã hiểu một điều. Để tà lưạ, cần phải kháng cự được với chuyện nói “không”. Phần lớn các tay quyền rũ đại tài chẳng có gì hơn những gã trai trung bình. Chỉ đơn giản là họ chấp nhận bị đẩy bán ra rồi bắt đầu lại từ đầu. Phụ nữ không bao giờ nói “có” trong lần bị tán tỉnh đầu tiên. Khi một người phụ nữ cho bạn ném mùi thất bại, hãy tránh xa nàng trong vòng năm phút (thời gian đủ để nàng tiếc nuôi bạn), rồi quay trở lại, thử vận may lần nữa, lần nữa rồi lại lần nữa. Tất cả các tay chơi trứ danh đều không có tí xíu tự ái nào, chỉ có tính dễ dãi khó lòng chịu nổi của kẻ đàn độn mà thôi. Đối với họ, khi câu trả lời là không, thì đó không bao giờ là không cả. Cứ kiên trì rồi họ cũng sẽ hôn được đám phụ nữ ấy.

Thứ Sáu.

Chẳng ai buộc phải trở nên nổi tiếng. Không nên phàn nàn vì mình nổi tiếng khi mình đã vất vả cả đời để được như vậy. Tôi nóng lòng trở nên nổi tiếng để có thể than vãn chuyện mình đã làm tất cả để nổi tiếng.

Thứ Bảy.

Trong chương trình của Queen, tôi nêu ra một câu hỏi mà hẳn là Jeanne cũng sẽ tự vấn mình:

- Ngủ với bao nhiêu gã đàn ông mỗi tháng trở lên thì người ta trở thành con đĩ nhỉ?

Chủ nhật.

Tôi cảm thấy cực kỳ thoải mái trong giới động vật, ngành Dây sống, phân ngành Xương sống, lớp Có vú, phân lớp Có nhau, bộ Linh trưởng, phân bộ Khỉ, tiểu phân bộ Khỉ mũi dưới, trên họ Linh trưởng không đuôi, họ Người, loài Người.

Thứ Hai.

- Em hoàn toàn cởi mở kể từ ngày cưới chồng mà không có hôn thú!

Pénélope, à qu'en, Jeanne gọi điện đề đề xuất với tôi một thỏa ước. Nếu tôi tìm được cho nàng một gã da đen đẹp trai, nàng sẽ sẵn lòng làm tình với gã trước mặt tôi. Vì thế, tôi tranh thủ trang viết này để đăng tải một mẫu quảng cáo nhỏ: nếu bạn là một anh chàng da đen tuyệt vời có thân hình lực lưỡng và “cởi mở”, hãy liên lạc với tôi; bạn sẽ có nguy cơ được chọn tham gia một đêm ái ân với một thiếu phụ ở khách sạn Plaza-Athénée (bạn đừng lo, tôi sẽ không tham gia đâu, tôi sẽ chỉ thanh toán hóa đơn và ngồi trong xô tự hỏi mình làm gì ở đó mà thôi).

Thứ Ba.

Đọc được một tin vắn đáng buồn trên nhật báo *Parisien*: người ta tìm thấy một bộ xương phụ nữ trong một căn hộ. Dựa vào ngày tháng trên tờ nhật báo đặt cạnh xác chết thì người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi này đã qua đời được hơn một năm nay. Không ai cảm thấy lo lắng cả: chị ta không gia đình, không láng giềng, không bè bạn. Người đọc thân sống trong cảnh thật nguy hiểm: nếu bây giờ tôi chết bất đắc kỳ tử, ai sẽ là người nhận ra điều đó? Hẳn một năm nữa, người ta sẽ tìm ra xác tôi dưới một chồng tạp chí về giới thượng lưu cũ rích... Việc xác định ngày chết của tôi hẳn sẽ không cần phải nhờ đến Carbon 14 mà chỉ cần dựa vào số của tờ *Voici*.

Yêu cũng đồng nghĩa với ngạc nhiên. Khi ngạc nhiên biến mất thì mọi chuyện coi như chấm dứt. Trong tình yêu, có tới 90% tò mò trong khi chỉ có 10% sợ khi chết bị bỏ rơi như một thứ rác rưởi già queo.

Thứ Tư.

Tà lưa trong các hộp đêm là việc làm dài hơi hơn nhóp^[9].

[9] Ở đây tác giả chơi chữ. Nguyên văn tiếng Pháp là “longue haleine tertide” có nghĩa đen là “hơi thở dài bốc mùi”.

Tối hôm ấy, lúc tôi đang một tay cầm cốc vodka, một tay nắm tay nàng và dùng những lời có cánh bày tỏ với nàng ngọn lửa tình cháy bỏng trong tôi thì nàng, một cô ả cuồng nhiệt người Ba Lan, Eva, quảng cho tôi lời nhận xét sáng suốt này:

- Em vô cùng mong muốn anh nói với em những điều lãng mạn như vậy nhưng là khi anh uống nước lọc cơ!

Có khó gì đâu: tôi dốc sạch cốc vodka của mình vào gạt tàn và gọi một chai nước khoáng. Lưỡi nàng ram ráp hết như lưỡi mèo. Tôi thích khung xương khuôn mặt nàng, thích gò má nhô cao như trên một cái đầu lâu của nàng.

Thứ Năm.

“Để một thứ trở nên thú vị thì chỉ cần ngắm nó thật lâu là đủ.” Gustave Flaubert. Tôi thường xuyên nhận thấy điều đó: không có cảm hứng, chỉ có sự chờ đợi mà thôi.

Thời gian này tôi ăn chơi quá nhiều nên chẳng viết lách được gì cả.

Thứ Sáu.

Tối nay *Les Bains* kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập. May thay sự kiện đó rơi đúng vào Tuần lễ Thời trang! Thử tưởng tượng sinh nhật họ trùng với Tuần lễ Nhảm chán mà xem!

Thứ Bảy.

Như mọi dịp cuối tuần khác, Ludo gọi đến cầu cứu tôi (Rõ ràng Pénélope không được tự do nữa.) (Tôi lý luận như một ả tình nhân già cau có.) Tôi nghe thấy đằng sau anh có tiếng động cơ ô tô thể thao rú lên.

- Brummmmmmm!

- Cậu xem Công thức 1 à?

- Brummmmmmm! Không, con gái tớ bật ti vi đấy và nó đang xem kênh Xe cộ vì tớ qua tớ với Quý Bà cùng vừa xem trộm mấy phim XXX vừa hút cần sa.

- Các cậu đã làm chuyện ấy chứ?

- Không, Hélène ngủ thiếp đi còn tớ thủ dâm dưới đồng chăn nệm, thứ Sáu nào chẳng thế.

- Hôn nhân thật là hay ho.

Chủ nhật.

Huyền tưởng lớn nhất của tôi là gì ư? Là tìm thấy trong chính con người mình sức mạnh chấp nhận sự đơn điệu.

Thứ Hai.

Tôi từng yêu nàng bởi nàng liên tục mắc chứng viêm bọt đá. Claire bảo nàng bị dị ứng vùng kín khi ngồi lên xe máy của tôi. Tôi từng yêu nàng cũng bởi lần đầu tiên tôi gặp nàng, nàng đã di ngay đầu mẩu thuốc lá của mình vào cốc rượu tôi đang uống mà chẳng thèm xin lỗi. Và cũng bởi nàng đứng dậy khỏi tràng kỷ để kín đáo đi vào phòng tắm bơm thêm huyết thanh sinh lý vào kính áp tròng. Và cũng bởi nàng đeo niềng răng hồi còn nhỏ. Tôi từng yêu nàng bởi mỗi lần gặp nàng là tóc nàng lại mang một màu mới: khi thì đỏ hung, khi thì nâu, vàng, tím... Tôi từng yêu nàng vì những trò đỏng đảnh của nàng, những khiếm khuyết của nàng, những tật xấu của nàng. Giờ thì tôi không thích những cô nàng xinh đẹp xuẩn ngốc nữa: tôi thích những cô nàng vụng về hơn.

Thứ Ba.

Điều kỳ lạ: đứng trên quan điểm chính trị, tôi đồng ý với Daniel Cohn-Bendit về Liên bang châu Âu, với Jacques Attali về chính phủ thế giới, với Viviane Forrester về nổi kinh hoàng kinh tế, với Ralph Nader về ý thức tiêu dùng của công dân, với Gébé về Năm 01, với Michel Houellebecq về tư nhân hóa thế giới. Tôi đồng ý với tất cả những người vốn không đồng ý nổi với nhau.

Thứ Năm.

Và nếu như chẳng có chuyện gì xảy ra vào thứ Năm cả thì bạn còn muốn tôi kể về ngày đó cho bạn nghe không?

Thứ Sáu.

Bordeaux về đêm. Người ta từng bảo tôi rằng đây là một thành phố u sầu chỉ toàn những kẻ buôn nô lệ trở thành tư sản, người dân ở đây ai nấy đều có vẻ ngoài trông giống Chaban-Delmas. Thật là vớ vẩn: Bordeaux là “auch city”, là chốn náo nhiệt bậc nhất. Kề Paludate, đó chính là Bãi biển Miami trên sông Garonne: những quán bar nhạc điện tử, những hộp đêm nhạc Latinh, những ánh đèn nê ông nhấp nháy như là trên Ocean Drive, những vụ tắc nghẽn vì đám ô tô bấm còi inh ỏi và gái điếm say như chết lúc bốn giờ sáng. Lydie Violet kêu lên:

- Đám đàn ông ở đây thật chả khác gì một lũ trẻ sơ sinh! Thậm chí bọn họ còn chưa trưởng thành nữa: đúng là chúng ta đang ở giữa vườn trẻ!

Tôi phản bác rằng người đàn ông lý tưởng là một đứa trẻ sơ sinh có dương vật cỡ bự. Ở quán Pachanga, cô hầu bàn với bộ ngực cực khủng - bản sao của Vanessa Demouy - trèo lên quầy bar để ưỡn ẹo. Mọi đứa trẻ sơ sinh giống đực đều há hốc mồm, chờ được bú. Tôi đang ngỡ như mình phải lòng cô ả từ mười phút nay thì đột nhiên một gã gia trưởng người Bordeaux đến nạt nộ tôi:

- Dừng ngay việc thị dâm vợ tao lại.

- Những phụ nữ như vợ mày phải bị cấm vào đây mới đúng.

Vì trông gã chẳng có vẻ gì đùa cợt nên tôi xuề xòa:

- Suy cho cùng thì ý tôi là không kết hôn với anh mới đúng.

Đám bạn bè gã ngăn gã nhảy vào dùng răng cắn đứt cổ tôi. Cái gã khôn ấy hất cốc caipirinha tôi đang uống vào áo sơ mi của tôi. Tôi thây kệ: người tôi cũng bết bát mồ hôi vì nóng rồi.

Thứ Bảy.

Bordeaux về đêm (tiếp). Trong tiệc cocktail của Alain Juppé ở Tòa thị chính, món gan béo được đám thực khách quý tộc ngốn ngấu trong vòng có mười phút. Không gì thảm hại hơn một đám cường hào tỉnh lý tự hoàn thuế cho mình trong tiệc buýp phê của thị trưởng. Những viên chức bụng phê, những công chức về hưu mặc đồ hóa trang, những quý bà bị bỏ rơi, những bà bá tước vòng đeo đầy người... Toàn bộ các thành viên Rotary^[10] và những bà vợ đóng vai nhà tổ chức các cuộc thi khiêu vũ của họ đấu đá nhau như một bầy nhặt giẻ rách chỉ vì ba con sò và một lát giăm bông Bayonne. Rất lâu sau đó, tại dạ tiệc Tiếng thét ở Nautilus, rồi ở White Garden, tôi đã nhớ về Paris Pékin (trên phố Merci), một quán bar thuộc khu Bordeaux cổ nơi hệ thống điều hòa còn nhiều điều phải bàn cãi, và về nhà hàng của cha Ouvrard, nơi tôi đặc biệt chỉ ăn rượu. Tiếp đó là phân phối cực khoái miễn phí ở khách sạn Majestic với một cô nàng tóc nâu chua loét có nước da sẫm (người Mỹ thường gọi là “cô em tóc nâu” nhưng tôi thì tôi thích gọi thế này hơn: một quả đào).

[10] Một hiệp hội tập hợp hơn 33.800 câu lạc bộ dịch vụ có mặt tại hơn 170 quốc gia, hoạt động với mục đích chính trị thúc đẩy hòa bình thế giới. Khẩu hiệu đầu tiên của hiệp hội này là “Phục vụ là trên hết” và một khẩu hiệu khác là “Ai phục vụ tốt nhất sẽ được tận hưởng tốt nhất”.

Chủ nhật.

Bài học: một phụ nữ thì được, chứ ba phụ nữ thì thiệt hại ời chào mi.

Thứ Hai.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ trên không. Trò chuyện trên một chiếc Airbus cùng Yann Moix, thiên tài trẻ tuổi (phát âm “Jean Thiên tài” như trong bài hát của Bowie). Cả hai chúng tôi cùng đang công du như những hành khách-người đại diện-người chào hàng mấy cuốn sách nho nhỏ của mình.

Tôi: - Ồ nói xem anh đã nhìn thấy cô tiếp viên chưa? Đây là một cái máy bay...

Moix: - Tôi chỉ dán mắt vào mỗi cô ấy.

Tôi: - Tôi rất muốn hôn môi cô ấy.

Moix: - Thế thì hơi thiển cận anh bạn già ạ. Cần phải hôn môi cô ấy nhưng cũng cần phải siết tay cô ấy, nghe tai cô ấy, ngửi mũi cô ấy, cắn răng cô ấy, giẫm lên chân cô ấy, sờ mông cô ấy, nhìn vào mắt cô ấy, liếm lưỡi cô ấy.

Tôi: - Anh quên điều quan trọng nhất rồi, đó là “cào móng tay cô ấy”.

(Điều thuận lợi khi tôi viết nhật ký là tôi luôn là người được đưa ra câu chốt hạ.)

Thứ Ba.

Tối qua, tiệc cocktail *Kẻ ích kỷ* nhằm vinh danh Richard Avedon ở đại sứ quán Mỹ. Tôi đến đúng giờ, nghĩa là sớm hơn so với các khách mời của Nicole Wizniak. Điều kỳ quặc: ở nhà ngài đại sứ không có bánh sô cô la cacao nhân hạnh nhân hiệu Ferrero Roche d'Or! Jean-Jacques Schuhl dẫn tôi ra lối vào để chiêm ngưỡng tranh vẽ cờ nước Mỹ của Jasper Johns. Tôi hôn tay Ingrid Caven (cuốn tiểu thuyết mới đây nhất của Jean-Jacques Schuhl cũng chính là vợ ông^[11]), chụt Jacqueline de Ribes, thơm Justine Lévy và chạm môi Inès de la Fressange. Bernard Frank nói tốt cho Fitzgerald còn Pierre Bénichou nói xấu Vialatte. Tôi nói xấu Pierre-Jean Rémy với vợ ông và nói tốt cho bản thân mình với Alain Robbe-Grillet. Tôi dừng lại ở đây để không quá biến mình thành một con mụ chuyên viết thời luận giới thượng lưu. Những khách mời duy nhất ích kỷ hơn tôi (vì vậy mà hành động cũng mạnh dạn hơn cả) là hai con chó của ngài đại sứ nằm bẹp trên thảm.

[11] 'Ingrid Caven', cuốn tiểu thuyết được Jean-Jacques Schuhl viết và đặt theo đúng tên vợ mình là nữ ca sĩ nổi tiếng người Đức đã giành giải Goncourt năm 2000.

Sau đó, tại quán bar Plaza, Thierry phục vụ cocktail thể rắn (jelly shot) pha vodka. Có thể nói đó là món sushi dành cho những người nghiện rượu. Ngon nhất là B52: ngửi như mùi kẹo chip hình cá sấu Haribo thơm hương Bailey's/ Kalhua/Grand Marnier, tất cả chỉ mất một euro. Tôi giải thích với Sandra (biệt danh “Á điểm Vô danh” cho đến tận cuối cuốn sách này) lý do vì sao tôi ghét động tác liếm láp (vì tôi rất sợ đám lông mắc vào răng sau đó). Với lối nói thẳng tưng quen thuộc, nàng trả lời tôi:

- Anh có thể nhào vô, cô nhỏ của em giống hệt như Kojak^[12]!

[12] Nhân vật nam chính trong serie phim truyền hình Mỹ cùng tên, nổi tiếng với đầu cạo trọc, hay hút xì gà và ngâm kẹo mút.

Đời tôi là thế đấy, nó chính là thế đấy, và tôi sẽ chẳng đổi nó lấy bất cứ điều gì đâu. (Dù sao thì tôi cũng làm gì có quyền lựa chọn.)

Thứ Năm.

Tối qua, sau bữa tiệc *VSD* ở VIP Room, chúng tôi đã hạ cánh xuống một quán bar của những năm 40 với các cô nàng 8X (thế còn tốt hơn là trường hợp ngược lại). Chúng tôi thấy đều dùng chất kích thích như Richard Virenque trong cuộc đua xe đạp ở đèo Tourmalet. Tôi rống lên:

- Minh lên đỉnh rồi!

Bên cạnh tôi, vì chúng tôi đứng rất sát nhau, một cô nàng búp bê tóc nâu ánh vàng vô tình chạm gối vào tôi. Tôi bèn lịch sự lưu ý cô nàng:

- Hãy ngưng ngay lại kiểu tiếp xúc gian lận này với một tạo vật yếu đuối giống đực có thể hiểu đây giống như một sự mời mọc...

Và bạn có biết cô nàng yêu kiều trơ trên ấy bật lại tôi thế nào không?

- Anh chỉ việc đi chơi với những kẻ què cụt là xong!

Phụ nữ vốn đã mạnh mẽ hơn chúng ta rồi, thêm vào đó, nếu họ mà hài hước nữa thì chúng ta đúng là đi tong.

Thứ Sáu.

Thông điệp gửi đến các nhà công nghiệp và các chính khách trên toàn thế giới: cảm ơn vì đã bỏ mặc hành tinh trong tình trạng mà các vị đã thấy khi bước vào.

Thứ Bảy.

Alléluia^[13]. Claire đã viết cho tôi. Một trích dẫn từ Schopenhauer: “Tại sao lại ồn ào thế? Tại sao lại nỗ lực thế, giận dữ thế, lo lắng thế và khốn khổ thế? Chỉ là một chuyện đơn giản thôi mà, chỉ là chuyện mỗi Jeannot phải tìm được một Jeannette cho mình thôi mà.”

[13] Từ cảm thán diễn tả niềm vui hoặc sự bất ngờ trước một may mắn khó tin.

Chủ Nhật.

Lạy Chúa, xin Người hãy rủ lòng thương. Ngày mai tôi sẽ gặp lại nàng. Tôi tin mình từng luôn yêu nàng; tại sao lại không thể nói với nàng điều đó? Tôi chạy trốn người con gái khiến tôi vui, tôi sợ hãi những gì hấp dẫn tôi, tôi né tránh người con gái yêu tôi, tôi tà lưa những cô nàng kệ thây tôi.

Thứ Hai.

Claire có bầu. Nàng vừa thẳng thừng thông báo với tôi vừa chăm chú quan sát để xem tôi phản ứng thế nào. Tôi gắng sức vừa cười vừa lặ đi lặ

lại “Em chắc chứ? Em chắc chứ?” nhưng nàng đã đoán được rằng tôi nghĩ “Có phải của anh không? Có phải của anh không?”; tôi định trấn an nàng, nhưng cứ như thể có dòng chữ in hoa “PHÁ THAI NGAY! ĐỒ ĐI” in trên vàng trán đỏ lựng của tôi. Tôi tin rằng cuộc đối thoại đàn ông-phụ nữ vẫn chưa sẵn sàng được tái lập. Trở ngại lớn nhất là phụ nữ đọc được chúng ta nghĩ gì trong khi chúng ta lại chẳng hề nghĩ những điều họ muốn. Nàng òa lên khóc và chửi tôi là thằng pê đê dù thế là sai: mọi chuyện hẳn sẽ chẳng xảy ra nếu đúng tôi là một thằng pê đê.

Thứ Ba .

Khi tôi bị sổ mũi, ai cũng tưởng là tôi hít ma túy. Người ta gọi đó là bị mang tiếng.

Thứ Tư.

Tôi lưỡng lự giữa việc giết Claire và cưới nàng. Kế hoạch phá thai dự kiến sẽ được tiến hành trong ba tuần tới. Thật rắc rối. Đúng vào lúc ngực nàng to lên thì nàng lại bắt đầu ghét tôi: thậm chí tôi còn chẳng hưởng thụ được vụ ấy. Ngực nàng và nổi cảm hờn của nàng đồng thời to lên gấp ba lần.

Thứ Năm.

Có những ngày cùng nhau, có những tháng không nhau.

Thư Sáu.

Lại một vụ xì căng đan nữa liên quan đến việc sử dụng doping trong thể thao. Chán ngấy tính đạo đức giả rồi! Tôi ủng hộ việc sử dụng doping. Phần lớn các nhà văn phải dùng chất kích thích như rượu, cocain, amphetamin; tại sao lại oán trách các vận động viên vì họ dùng thứ mà dân nghệ sĩ được phép dùng cơ chứ? Bạn có tưởng tượng được cảnh hội đồng giám khảo giải Goncourt cho phân tích mẫu nước tiểu của Jean-Jacques Schuhl để kiểm tra xem liệu ông có viết *Ingrid Caven* dưới tác dụng của các chất bị cấm hay không? Quá đủ cái chủ nghĩa thanh giáo chống lại các chất ma túy rồi. Tại sao con người lại sản xuất ra những sản phẩm gây kích thích nếu không phải là để sử dụng chúng? Tôi ủng hộ việc hợp pháp hóa toàn bộ và trọn vẹn tất cả các loại ma túy bao gồm cả ma túy gây nghiện nặng, đó là nhằm mục đích thế Bộ Y tế vào chỗ mafia.

Thư Bảy.

Tôi có không ít bạn bè là gangxtơ đảo Corse. Điều khiến tôi buồn cười là họ đặt bom để đòi độc lập vậy mà ngay khi tôi nói với họ rằng “người ta sẽ cho các anh độc lập, người ta chẳng quan tâm đâu, và thế là hấp, các anh không còn là người Pháp nữa”, đúng lúc ấy họ chĩa ngay súng vào tôi và giải thích rằng tôi đã đi quá xa.

Chủ nhật.

Dù sao thì muộn nhất đến năm 2050 cũng sẽ là ngày tận thế. Với tốc độ này thì mười năm nữa thôi xăng trên hành tinh sẽ cạn sạch (và mười tỷ dân). Con người sẽ tuyệt diệt cũng như loài khủng long. Trí thông minh không làm nên hạnh phúc (tôi nói thế mà không hề có ý ca ngợi bản thân).

Thứ Hai.

Trong các hộp đêm, người ta uống để tà lưa cua cảm, và chiêu ấy rất hiệu quả: thể nào người ta cũng tiếp cận được toàn bộ đám phụ nữ bởi rượu khiến người ta chẳng còn biết rụt rè. Vấn đề là sau đó nó cũng làm mất luôn sự cương cứng. Chính phủ đã nhầm khi nói rằng “lạm dụng rượu là nguy hiểm đối với sức khỏe”: rượu giúp chúng ta tránh được bệnh Sida!

Thứ Ba.

4h15 sáng; một lần nữa, thực tế nằm ngoài tầm với.

Thứ Tư.

Sau một buổi tối phi thường ở quán cà phê Flore, giải thưởng cùng tên đã được trao cho Nicolas Rey, Radiguet của những năm 2000. Anh hai mươi sáu tuổi và kết hợp được điều không thể kết hợp: Philippe Djian và Antoine Blondin. Sáng nào anh cũng nói lời vĩnh biệt tuổi thanh xuân để rồi tối nào cũng rượt đuổi theo nó. Cuốn tiểu thuyết có nhan đề *Hồi ức ngắn ngủi* của anh giống như đàn ông ngày nay: vừa lãng mạn vừa bệnh hoạn. Đặc biệt đó là một cuốn sách về tính bất khả của ngoại tình. Đại khái là khi bạn lừa

phỉnh vợ mình thì có hai giải pháp: hoặc bạn ở lại và mọi chuyện sẽ không ổn, hoặc bạn ra đi và mọi chuyện sẽ không ổn.

Thứ Năm.

Trong lúc chúng tôi vừa bình thản trò chuyện thân mật vừa thị dâm mấy em xinh tươi từ trên một bầu trời quái ác nào đó rớt xuống thì Georges Wolinski quay sang phía tôi và tóm tắt mọi chuyện:

- Vợ tớ là người duy nhất tớ chịu đựng được hai tôi liền.

Thứ Sáu.

Amélie Nothomb không tới mức quá xấu. Cô có đôi mắt xanh xám và đôi bàn tay trắng muốt tuyệt đẹp với những ngón tay dài thanh mảnh. Tôi hoàn toàn bị cô cuốn hút tâm lạng vì sững sờ trước khả năng bịa chuyện duyên dáng của cô. Khi tôi nói với cô rằng nom cô giống như Christina Ricci, cô trả lời: “tôi biết”. Khi tôi hỏi cô có ổn không, cô trả lời: “tôi không biết”. Thế là cô trở nên rất đẹp.

Thứ Bảy.

Chúng tôi đang ở thành phố Brive-Cực-Vui-Vẻ^[14]. Tôi vẫn còn phải lòng Amélie Nothomb (tôi nói chuyện với cô trong tình trạng miệng nhồm nhoàm gan béo). Chúng tôi định kết hôn với nhau, chỉ để mua một lâu đài

rồi ai sống ở khu của người này và giao tiếp qua trung gian là những người hầu phòng cực kỳ dễ bảo.

[14] Brive-la-Gaillarde, một thành phố nằm ở phía Tây Nam nước Pháp, “gaillarde” trong tiếng Pháp là tính từ giống cái có nghĩa là vui vẻ.

Cô ấy: - Chúng ta có thể viết sách về nhau.

Tôi: - Cuốn của tôi sẽ hay hơn.

Cô ấy: - Phải, vì chủ đề của anh thú vị hơn.

Cô gái ấy là một bí ẩn. Tất cả những gì xảy đến với cô đều kỳ lạ. Chẳng hạn, một ngày nọ cô nhảy dù nhưng cái dù không mở; cô rơi xuống từ độ cao 300 mét và thoát khỏi vụ đó mà không hề xây xước gì. Cô giải thích với tôi rằng người cô làm từ cao su và, để chứng minh điều đó, cô bẻ ngoặt hai ngón tay cái 180 độ. (Dù sao thì tôi cũng tin lời cô: làm thế nào cô có thể chịu đựng nổi thành công của mình nếu cô không có giãn cơ chứ?)

Chủ nhật.

Ngược lại với Quý cô Nothomb, tôi không nhớ tuổi của mình. Ngoài cái chuyện tôi đã bay suốt từ năm một đến bốn tuổi. Bố tôi bế tôi trên tay và vừa bắt chước động cơ máy bay vừa chạy khắp căn hộ. Tôi bay trên những tấm thảm, lượn lách giữa đồng tử com mốt, lướt qua những bức tường màu trắng, đâm bổ xuống đất và bật lên bật xuống trên ghế xa lông. Chỉ khi bố tôi ra đi tôi mới hạ cánh.

Thứ Hai.

Chỉ những kẻ thực sự tự phụ mới chịu đựng nổi thành công. Bởi với họ đó là lẽ tự nhiên. Trong mắt họ, tình trạng vô danh mới chính là điều bất thường, khó hiểu, tọc tũ. Khi mà đột nhiên những việc họ làm bắt đầu suôn sẻ, họ cũng chẳng gây chuyện gì cả, họ chỉ nghĩ “à thế là xong, thế đâu phải quá sớm”. Tóm lại, cách duy nhất để không trở nên tự mãn một cách nực cười là lúc nào cũng tự mãn một cách nực cười.

Thứ Ba.

Lúc ở quán Petrossian, Linda hỏi tôi:

- Anh có thể trở thành Game-Boy^[15] của em được không?

[15] Máy chơi điện tử cầm tay do hãng Nintendo sản xuất năm 1989.

Tôi trả lời nàng:

- Với điều kiện em chơi bằng joystick^[16] của anh.

[16] Tay cầm điều khiển trong các trò chơi điện tử.

Phần còn lại của cuộc trò chuyện mang tính chất riêng tư. (Đây là một cuốn nhật ký chứ không phải một peep-show.)

Thứ Tư.

Và tôi thì tin là thế giới được dành tặng riêng cho mình! Nhưng thế giới không được dành tặng: mà phải mua.

Thứ Năm.

Điều khó khăn nhất không phải là biết được tại sao sống, mà là thoát được khỏi câu hỏi này.

Thứ Sáu.

Ăn tối với Ludo tại quán Ami Louis, bàn bên cạnh là Vanessa Paradis và Johnny Depp.

Nhìn cặp đôi xinh đẹp ấy, Ludo, anh bạn đã kết hôn của tôi, lại càng thêm trầm uất:

- Nhưng họ làm cách nào chứ? Vợ tớ đau khổ vô cùng khi ở bên tớ... Điều khắc nghiệt nhất là đọc thấy nỗi hãi sợ trong mắt cô ấy.

- Nỗi hãi sợ á? Cậu bạo lực à?

- Không, nhưng tớ có cảm giác cô ấy thường xuyên lo sợ tớ bỏ đi. Điều đó gây căng thẳng lắm. Tớ mặc xác chuyện chúng tớ không làm tình với nhau nữa nhưng nỗi hãi sợ của cô ấy khiến tớ u sầu ghê gớm. Tớ cảm giác như mình là quái thú. Cậu, một kẻ độc thân, cậu không thể hiểu được đâu...

- Nhưng không phải do tớ độc thân thì tớ không khiến phụ nữ hãi sợ đâu, mà ngược lại: họ hãi sợ tự do của tớ, sự bản thủ của tớ, sợ phải lòng tớ, sợ

bị nhiễm nấm hoặc còn tệ hơn nữa: sợ chẳng cảm thấy cái gì sất. Và tớ tin là mình làm tình không thường xuyên bằng một người đàn ông đã kết hôn.

- Phải, với điều kiện người đàn ông ấy chung thủy!

- Cậu biết đấy, tớ tin mình thực sự bệnh hoạn về tình dục.

- Gì cơ? Cậu bị chứng loạn dâm khoái đau, thích làm tình với động vật ưa giao cấu với trẻ con sao?

- Không, còn đòi bại hơn cơ. Tớ muốn người ta yêu tớ. Còn Pénélope? Cậu vẫn gặp cô nàng chứ?

- Không, gặp nàng không còn kích thích được tớ nữa kể từ khi việc đó kích thích nàng quá nhiều.

Thứ Bảy.

Khi ta chết, nếu ngoan đạo, ta sẽ được đến Mai Tai (1370 đường Bandol ở Sanary-sur-Mer). Sàn nhảy ấy bao gồm ba cấp độ (một quán bar chơi nhạc Cuba, một hộp đêm chơi nhạc điện tử và một tầng chơi funky-soul). Tất cả các cô nàng ở đây đều ăn mặc lộng lẫy như trong những ảo ảnh tệ hại nhất của bạn. Đổng cốc lúc nào cũng trong tình trạng vui rỗng. Thiên đường, đó là nơi mà tay DJ bật được đúng đĩa nhạc bạn chờ đợi, và cứ như thế hàng thế kỷ, hàng thế kỷ. Chẳng hạn: ngay cả *Ces soirées-là* của Yannick cũng có thể hợp giờ với *Belsunce Breakdown* mà không hề trục trặc. Chỉ sau khi chết thể loại nhạc phối hợp này mới trở nên khả dĩ. Ở lối vào, tay gác cổng da đen không yêu cầu bạn đi bằng lối chuộc tội mà bằng lối phòng thay đồ.

Bạn chỉ việc bắt chuyện với các cô nàng nữa mà thôi:

- Sau khi anh chết, anh hy vọng sẽ được tái sinh trong em.

Hoặc với các cậu chàng:

- Ở đây có sự thất thoát giống cái.

Rồi tận dụng khoảnh khắc vĩnh cửu ấy (nghĩa là vừa mỉm cười và nằm dài lên sàn vừa hôn lưỡi thật sâu với hàng đồng cái miệng).

Chủ nhật.

Câu nói Trong tuần, như vẫn thường như vậy, là của Angelo Rinaldi: “Với một cuốn tiểu thuyết liệu người ta có làm được điều gì khác ngoài việc chuyển từ trạng thái vô danh sang trạng thái bị lãng quên?”

Thứ Hai.

Tóm tắt: tôi yêu Claire nhưng nàng không muốn gặp tôi nữa; Pénélope thèm khát tôi nhưng tôi không muốn gặp cô nàng nữa. Tôi ngao du rất nhiều kể từ khi cuốn sách mới nhất của tôi được dịch khắp nơi. Tôi lợi dụng các cô nàng ngưỡng mộ người nổi tiếng trong các hộp đêm. Tôi gieo cây ít cay đắng để dùng làm vốn liếng. Thay vì thừa nhận mình may mắn, tôi tiêu phí thời gian cho việc ngồi than vãn. Tôi ghét tất cả những ai trông giống tôi dù nhìn gần hay nhìn từ xa. Thế giới trong mắt tôi thật đơn điệu, bởi lẽ tôi chỉ ghé thăm các sân bay và các vũ trường. Khắp nơi trên mặt đất vang lên cùng khúc ca ấy ở hậu cảnh. Toàn cầu hóa diễn ra trước hết trong âm

nhạc. Trái đất đã trở thành sàn khiêu vũ. Cuốn nhật ký này nói về một sự kiện mới: vũ trường hóa thế giới. Một nghiên cứu mới đây cho hay vũ trường đã trở thành nơi giải trí hàng đầu của những người từ mười tám đến ba mươi tư tuổi nếu dựa trên lượng tiền bỏ ra (vượt xa rạp chiếu bóng, nhà hát, các buổi hòa nhạc... và sách).

Thứ Ba.

Claire đi phá thai mà chẳng thèm báo trước với tôi. Tôi đã thử gọi tới bệnh viện nhưng cô y tá trực ca không có quyền cho tôi tên tuổi bệnh nhân nữ. Không thể đến thăm nàng được: lúc mười lăm giờ ngày hôm nay, một phôi thai đã bị hút về hư không nơi nó chẳng nên ra khỏi làm gì. Làm sao tôi có thể dàn hòa với một phụ nữ sau khi đã bắt chuyện đó? Liệu có bình thường không khi gây biết bao đau khổ cho một người với cố là ta quá yêu người ấy nên không muốn người ấy sinh con?

Thứ Tư.

Viết lách là chờ đợi: một nhà văn thường giống như một diễn viên điện ảnh giữa hai cảnh quay, ngồi trên ghế, chờ được diễn.

Thứ Năm.

Lille về đêm. Có Capucine, người nói:

- Em là một cái giường đệm: một phần ba là latex, một phần ba là sợi cước, một phần ba là cô tông.

Đó đúng là lần đầu tiên tôi gặp một cô gái tự hào vì mình là một cái giường. Nàng giải thích với tôi tại sao Roland Barthes lại không phải kẻ khờ khạo.

- Ông ấy nằm trong tình trạng nhiễu xạ ở cấp độ chủ quan.

May sao nàng lại mặc áo ba lỗ cổ khoét sâu! Có cả Samantha, cô gái bán hoa hồng thường đi quanh các nhà hàng. Cái tòa thiên nhiên xứ Lille ấy đúng là một nàng tiên váy xẻ. Chúng tôi đang ở Pirogue, một quán bar rum chuyên phục vụ món cocktail Braxin caipirinha pha hồng nhưng lại là nơi dù sao người ta cũng có thể đứng sát để cạ vào nhau. Sau đó chúng tôi sẽ đến Amnésia, hộp đêm techno với những bức tường gạch sáng ánh nền nơi dù không hề đồng tính, các cô gái vẫn hôn hít ngậm miệng nhau. Một bầu không khí rất “quai xu chiêng bị tuột”. Tại sao tận mục sở thị giống cái làm chuyện đó với nhau lại khiến tôi phẫn khích đến vậy? Bởi đó là cách duy nhất khiến tôi thấy mình là kẻ ngoài lề xã hội. Tiếp theo chúng tôi dạt tới Network. Tất cả những thành phố xa hoa nơi hẳn là tôi sẽ chỉ thăm mấy hầm rượu inh tai nhức óc ấy. Mọi người chỉ bàn tán về cuộc bỏ phiếu diễn ra tại Mum’s (một quán bar dành cho gay) để chọn “100 cái dương vật làm Lille chao đảo”. Thế mà vẫn tồn tại những người thích ngủ vào ban đêm, thích tham quan các công trình kỷ niệm, sống một cuộc đời.

Thứ Sáu.

Câu nói đùa tinh tế trong tuần: bạn có biết sự khác biệt giữa một phụ nữ đang hành kinh và một tên khủng bố không? Với tên khủng bố, chúng ta có thể thương lượng.

Thứ Bảy.

Ngày không mua bán: phong trào RAP (Phản đối sự Tấn công của ngành Quảng cáo) kêu gọi các chiến binh của mình tham gia một cuộc biểu tình ngay trước cửa các cửa hàng lớn. Chúng tôi tuy không đông nhưng lại rất quyết tâm. Trời đổ mưa xuống cuộc nổi dậy của chúng tôi. Chúng tôi phân phát phiếu không mua hàng cho các khách hàng mặc áo mưa. Máy quay còn nhiều hơn cả người tham gia biểu tình. Tôi gào lên câu khẩu hiệu của Douglas Coupland (trong cuốn tiểu thuyết *Thế hệ X* của ông) : “I am not a target of the market!” (“Tôi không phải mục tiêu của thị trường.”) Tất cả những điều này có ích lợi gì không? Với tôi, dường như người tiêu dùng cũng bắt đầu nhận thức được đôi chút. Tóm lại giải pháp là như sau: hoặc người ta chấp nhận ngày tận thế sẽ xảy đến vào năm 2050 (và chẳng tội gì mà không ăn chơi nhảy múa từ nay tới lúc đó), hoặc người ta dừng mọi thứ lại để suy ngẫm (đây là điều không tưởng trong *Năm 01* của Gébé). Tôi thì vẫn lưỡng lự giữa đôi ngã: phiên bản “phá hủy-hưởng thụ-ích kỷ” rõ ràng quyến rũ (xét về ngắn hạn) hơn là lựa chọn “lãng mạn-đạo đức-khắc khổ”. Vấn đề thực thụ nằm ở chỗ: làm thế nào để khiến sinh thái học trở nên quyến rũ? Bởi để thừa nhận mấy người theo thuyết hư vô có lý thì vẫn luôn có câu khẩu hiệu này của Keynes: “*Xét về dài hạn, tất cả chúng ta đều sẽ chết.*”

Chủ nhật.

Tôi nghĩ mình cần phải ngừng suy nghĩ. Tôi đã suy nghĩ kỹ trước khi đi đến kết luận này.

Thứ Hai.

Cứ ở mãi trong tình trạng đứng trên lưỡi dao cạo^[17], thế nào rồi cuộc ta cũng bị cắt làm đôi.

[17] Nguyên văn trong tiếng Pháp “être sur le fil du rasoir”, nghĩa đen là “đứng trên lưỡi dao cạo”, nghĩa bóng là “ở trong tình trạng tạm bợ và nguy hiểm”.

Thứ Ba.

Thu hết can đảm - và cả chiếc điện thoại Nokia - vào hai tay, tôi gọi cho Claire. Thật không may, tôi gặp đúng con trai nàng. Cảm giác khó chịu khi tự nhiên phải đóng vai Cloclo và hát vang bài “Điện thoại khóc”.

- Nghe này, mẹ ở rất gần con đúng không? cần phải nói với mẹ là “mẹ ơi, có người muốn gặp mẹ”^[18].

[18] Tác giả trích nguyên văn một câu trong bài “Điện thoại khóc” của Cloclo tức Claude François.

- A, bác Oscar ạ? Cháu chuyển máy cho mẹ nhé.

Tôi đang chuẩn bị tinh thần cất giọng hát đoạn điệp khúc:

“Điện thoaiiiiiiiiiiiiiiiii khócccccccccccccc” thì đột nhiên Claire giật phăng lấy máy:

- Có chuyện gì vậy? Anh quên cái gì à?

- Ủ: em đây.

Nhưng điện thoại không khóc.

- Nghe này, em đang ở với người tình mới của em, vĩnh biệt anh.

- Khoan đã. Anh không thể sống thiếu em.

- Quá muộn rồi. Anh xéo đi! Bíp bip.

Nàng nói hai tiếng bip bip và thế là tôi trở thành con sói đứng hú dưới ánh trăng. Điện thoại gầm gừ. Điện thoại lái nhái. Điện thoại gào rít. Điện thoại chèo kéo. Điện thoại kêu rên.

Thứ Tư.

Bậc thầy tư duy của thời đại chúng ta chính là Ponce Pilate. Kẻ hèn nhát trốn chạy trách nhiệm và phui tay để khỏi phải đưa ra quyết định chính là các bạn. Tất cả chúng ta đều là Ponce Pilate, nhẫn nhục, quá tải, chán nản khi nghĩ đến chuyện nghi ngờ cái thế giới vượt quá tầm kiểm soát của mình và những bí ẩn mà chúng ta thậm chí còn không thèm vờ như mình xử lý được nữa. Roland Barthes từng nói: “Ponce Pilate không phải một quý ông không nói không cũng chẳng nói có mà là một quý ông nói có.” Chúng ta cứ ngỡ mình sẽ lắm nhảm phản đối nhưng thực tế thì chúng ta chỉ im lặng đồng tình. Và lại, chúng ta cũng hy vọng giữ được tay chân sạch sẽ.

Thứ Năm.

Ở Korova, nhà hàng của Jean-Luc Delastreet^[19], Albert de Monaco đang ăn tối với Claire Nebout còn Cécile Simeone thì đang ăn tối với tôi. Chúng tôi chỉ tự làm mất thời gian của mình mà thôi: cả hai cô nàng ấy đều rất chung thủy với các chàng trai của họ. Ardisson nói rằng cần phải đổi tên nơi này thành La Redevance^[20]. Đây là một nhà hàng công cộng! Tôi nhắm nháp món gà rưới Coca-Cola nướng (món ăn vừa ngon vừa ngu ngốc). Sandra (Ả điếm Vô danh: ban đầu đây là biệt danh tôi ghi lại trên điện thoại di động của mình; mỗi lần nàng gọi tôi là cụm “ả điếm vô danh” lại xuất hiện; thế rồi nó trở thành danh hiệu quý phái của nàng) kể rằng, hồi nàng còn phục vụ ở Bains, nàng luôn từ chối mọi khoản boia bằng tiền xu rồi kêu lên: “Ê này! Tôi không phải là cái ống đựng tiền!” Và thế là nàng luôn về nhà với chiếc quần lót nhét đầy những tờ giấy bạc 500 franc. Cô bạn thân Manu của nàng thì bộ ngực quý báu của mình lên đĩa ăn. Tôi ước sao mình được là chiếc đĩa ăn ấy. Jean-Yves Bouvier từ chối hôn lữ với tôi nhưng dù vậy vẫn trả tiền cho tôi mấy cốc gin tonic. Edouard Baer đã từ Ouarzazate (nơi anh quay bộ phim *Astérix và Cléopâtre*) về để rồi lại đi đến Mathis Bar (nơi người ta phục vụ nước thần của Astérix). Khi Cécile đứng dậy để quay về với chồng nàng thì đồng hồ điểm hai mươi ba giờ. Tôi liếm lên chỗ nàng đã ngồi trên ghế. Tôi ghen với những chiếc đĩa ăn, những chiếc ghế; tôi muốn được là một bộ tách trà, một chiếc ghế trên xe Mini Austin, một chiếc áo choàng sau tấm của khách sạn Lutetia. Tôi chỉ trích chủ nghĩa siêu tiêu dùng nhưng lại mơ được đầu thai thành các đồ vật.

[19] Thực ra đây là Jean-Luc Delarue, người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng của Pháp. “Rue” trong tiếng Pháp và “street” trong tiếng Anh đều có nghĩa là “phố”.

[20] Nghĩa là “Tiền thuế.”

Thứ Sáu.

Những đứa trẻ ranh ngu ngốc chết gí trong các cửa hàng vì PlayStation 2 và tập *Harry Potter* mới nhất. Tôi tin người ta có thể khẳng định rằng bức thông điệp của ngày không mua bán đã không đến được với thanh thiếu niên một cách trọn vẹn. Có quá nhiều việc phải làm để giúp những người trẻ trong độ tuổi từ mười lăm đến hai mươi tư trừ được tà ma.

Thứ Bảy.

Tôi oải quá nên chưa muốn kể cho bạn nghe những chuyến phiêu lưu huyền thoại của Oscar Dufresne trên Technitrain, con tàu đã chở bảy trăm kẻ ăn chơi đến Luân Đôn vào ngày 25 tháng Mười một năm 2000. Sẽ phải kiên nhẫn tới tận thứ Hai...

Chủ nhật.

Khi còn cách gương mặt một phụ nữ năm xăng ti mét thì mọi thứ đều tuyệt vời tới nỗi có lẽ ta sẽ nhảy vào mà hôn. Hẳn không bao giờ ta được nhúc nhích khỏi đó. Phần tiếp theo hẳn sẽ sút mẻ đôi chút.

Lẽ ra tôi không bao giờ được ngả đầu vào Claire cái lần đầu tiên tôi được thấy thứ đó, da thịt trắng trẻo và tinh khiết của nàng trong đêm tối mùa xuân. Lẽ ra tôi phải giữ khoảng cách thiên thu.

Thứ Hai.

Tôi rất muốn nhớ về Night Trip: có vẻ như đó chính là bữa dạ tiệc của năm. Tôi có cảm giác mình đã phiêu du trên con tàu Eurostar ấy, con tàu được tạp chí *Technikart* và nhà xuất bản La Fabrique đặt riêng. Tôi tin mình còn nhớ hình ảnh một vài người mỉm cười: Yves Adrien đầu quần chiếc khăn choàng của người Ấn thời hậu nguyên tử, Mazarine Pinget đã từ chối điều gì đó từ rất sớm (từ chối viết bài cho tạp chí *Elle* chăng?), Jacno và chai rượu nho lậu pinard, Patrick Eudeline và Ann Scott (Romain Gary và Jean Seberg ngày nay). Dàn nhạc của Don Carlos đang hát bài *La Bamba* giữa hai lần thay DJ chơi nhạc downtempo. Sau đó thì đêm Luân Đôn trở nên mờ mịt trong trí nhớ của tôi, nhưng rõ ràng là có cuộc triển lãm được đặt tên đầy sáng suốt là *Apocalypse*, rồi một hộp đêm ba tầng phát vài đĩa nhạc hay ho cũ kỹ (*When I'm with you* của Sparks và *To cut a long story short* của Spandau Ballet), mấy chiếc gối dựa tôi nằm lăn lên mà uống, rồi Quetsch Le Moulit bước ra cùng Guillaume Allary, và một biên tập viên mảng thời trang của tạp chí *Jalouse* bắt đầu vừa ôm hôn tôi vừa sờ soạng cục sưng của tôi, Quý ngài, rồi tôi thiếp đi trên một chiếc xe buýt và đã đến chuyến tàu trở về, rồi chẳng gì nữa hết, đầu óc rỗng tuếch, liệu đó có phải điều người ta vẫn gọi là “sự suy sụp” hay chỉ là đường hầm dưới biển Manche?

Thứ Ba.

Tôi vừa ngắt cánh máy bông cúc vừa nghĩ đến Claire:

- Nàng ngốc nghếch, hơi hơi, rất nhiều, cực nhiều, nhiều điên cuồng, không chút nào.

Tôi đau đớn biết bao: tôi không tài nào quên nàng được. Mỗi lần tôi gặp nàng thì trông nàng lại bớt hay ho đi một chút nhưng mỗi lần mà tôi không gặp nàng thì nàng lại hay ho lên rất nhiều. Nàng thô tục, ồn ã, điên rồ, cười

quá to, ăn mặc lôi thôi, nàng là Marlène Jobert của kẻ tội nghiệp, là Nicole Kidman phẩy phẩy, nàng đi giày hở gót ngay giữa mùa đông, sở hữu một chiếc ô tô nực cười chất đầy ghế ngồi cho trẻ con, có hai đứa con với hai người đàn ông khác nhau, làm tình như một kẻ gàn dở, hai lần, ba lần, bốn lần liên tiếp mà vẫn không đủ với nàng, nàng hú hét và nàng còn nhét thêm cả các ngón tay vào, nàng là người không thể thỏa mãn được thế nhưng lại dễ chán chường, chẳng gì khiến nàng vui thích, Claire buồn rầu, tôi nhớ Claire, mỗi lần rời xa nàng là mỗi lần trong tôi trống rỗng. Ai đó đã đi qua cuộc đời tôi. Thật hiếm có ai đó đến với cuộc đời tôi.

Thứ Tư.

SMS là một giao tiếp mới hợp một. Ai cũng gửi tin nhắn soạn trên điện thoại di động cho nhau. Vậy là ta lại quay về với những điện tín, những văn chương thư tín, với những mối quan hệ nguy hiểm. Chẳng hạn:

Em héo mòn vì anh.

Em nhớ đôi bàn tay anh.

Đôi môi anh khám phá thân thể em.

Ich liebe dich^[21].

[21] Tiếng Đức trong nguyên bản, nghĩa là: Anh yêu em.

Em ướt mềm vì anh.

Em ở tuổi mà anh muốn, có cái tên mà anh muốn.

Hay chúng mình đến Couine nhỉ?

Được thôi, đồng ý rằng đó chưa phải là Choderlos de Laclos nhưng ta đang dần đi đúng con đường ấy. Sự nhanh chóng và kín đáo của những tin nhắn này khiến người ta phóng đại tình cảm của mình, khát khao của mình. Đã có một cô bạn thân than vãn vào hôm qua:

- Tôi chán ngấy những “SMS yêu đương” rồi!

Thứ Năm.

Cách mạng lớn lao ở Pháp, thế mà chẳng ai nhắc đến cả! Phương pháp ngừa thai bằng cách phẫu thuật thắt ống dẫn tinh cuối cùng cũng được Quốc hội cho phép. Điều này có nghĩa là sắp tới đây các binh đoàn ngày càng lớn mạnh của Oscar Dufresne sẽ có thể tự nguyện để mình bị tiêu diệt hàng thông dân mà không cần phòng ngừa gì hay sợ có con cái. Ôi vui sao, ôi hạnh phúc sao: rốt cuộc những người ích kỷ cũng sắp được ngừng sinh sản. Khi nào thì phương pháp phẫu thuật thắt ống dẫn tinh mới được An sinh Xã hội bồi hoàn?

Thứ Sáu.

Valérie Lemerrier nói:

- Tôi còn trẻ, tôi không muốn trải qua phần còn lại đời mình ngồi xem chương trình “Hãy chọn giá đúng”!

Đó là toàn bộ vấn đề của thế hệ chúng tôi: chúng tôi không muốn sống cuộc đời mà cha mẹ định sẵn cho chúng tôi. Chúng tôi cũng như họ: chúng tôi cũng muốn làm trái lời, nhưng chúng tôi quá lười biếng để có thể xuống đường cạy gạch lên mà ném^[22].

[22] Âm chỉ tới phương thức đấu tranh trong phong trào sinh viên nổi dậy tháng Năm 1968.

Thứ Bảy.

Tôi đang ngồi bên Robbie Williams ở VIP Room. Anh mặc bộ đồ kẻ sọc ôm sát nom như chủ ngân hàng City de la City. Tin tốt lành: nếu bây giờ các ngôi sao nhạc rock ăn mặc như dân công sở hám tiền tham vọng, thì điều đó có nghĩa là rốt cuộc tôi cũng có thể đào cái tủ quần áo ngạo nghễ có lỗi những năm 80 của tôi lên để mình có thể được nom giống một ngôi sao.

Chủ nhật.

Tôi đã tìm ra cách để có thể được miễn phí các bộ ngực: bảo các bộ ngực ấy là đồ giả. Chị em cứ gọi là tự ái muốn chết. Thế là đột nhiên họ sẽ vén áo lên và yêu cầu ta sờ nắn để kiểm chứng. Đừng nhượng bộ tức thì; hãy tỏ ra thật chuyên nghiệp. Hãy nói:

- Ca phẫu thuật thành công đấy chứ nhỉ? Chẳng cảm thấy tí silicon nào.

- Không phải thế đâu! Đồ thật đấy! Sờ nữa mà xem!

Những màn thoát y miễn phí và những màn sờ ngực an toàn. Cảm ơn ai đây? Hãy cảm ơn Oscar!

Thứ Hai.

Sẽ tốt biết bao nếu hôm nay có chuyện gì đó xảy đến với tôi. Tôi tin rằng tất cả các bạn đều thoát khỏi trang viết này với tư cách người chiến thắng.

Thứ Ba.

Tôi đưa em gái một cô bạn đến Chen (nhà hàng Tàu ngon nhất Paris). Lúc xem thực đơn, cô nàng kêu lên:

- Nhưng sao có lắm thứ để chọn thế này, em sẽ bị căng thẳng về mặt quyết định mất!

Thanh niên ăn nói ngày càng kỳ quặc. Chẳng hạn tôi hoàn toàn không biết họ nói lái cụm: “một cách bất hợp hiến”^[23] như thế nào. Bữa tối kết thúc chóng vánh vì chẳng có gì để nói. Từ khi yêu Claire, tôi luôn tự vệ quá đáng. Chính vì vậy mà tôi đánh mất nàng. Chừng nào còn tiếp cận phụ nữ với nỗi sợ tổn thương sâu đậm thì chừng đó tôi sẽ không phải lòng ai được. Đôi khi tôi tự nhủ chẳng ai phải lòng ai được nữa trong cái thế kỷ này. Có để làm gì đâu cơ chứ? Thế hệ vô bực. Thế giới côn trùng. Đội quân mai rùa. Tình yêu: bao nhiêu sư đoàn?

[23] Từ mang nghĩa này trong tiếng Pháp được coi là từ có nhiều ký tự nhất của ngôn ngữ này.

Thứ Tư.

Strasbourg, đó là Amsterdam không cần sa bán tự do (nhưng rượu nho Alsace thì lại được phép). Tôi vừa nhăm nháp những chiếc bánh vât vừa nghĩ về châu Âu. Bầu không khí say sưa tuyệt hảo giữa lòng thành phố gô-tíc; mặt nước lấp lánh ánh bạc của con kênh phản chiếu những ngôi nhà gỗ trét và những chiếc ủng cao đến tận đùi mà các cô gái bán hoa người Estonia đi. Tại quán bar Living Room (11 phố Balayeurs), bầu không khí thật hào nhoáng trưởng giả. Tôi khe khẽ hát bài *You are my high*, ca khúc được yêu thích trong đêm băng giá. Cứ ngồi mà uống quá nhiều thì rất nguy hiểm: người ta chỉ có thể nhận ra hậu quả khi đứng lên. Lúc ấy không thể đi được, thế nên phải ngồi lại, và đó là khi mọi phiền muộn thực sự bắt đầu. Một lúc sau, tôi hạ cánh xuống quán bar Những viên phi công (tôi làm mất địa chỉ quán này rồi). Sao lúc nào cũng phải lựa chọn giữa các cô nàng tóc vàng, tóc nâu hoặc tóc hung chứ? Tôi muốn đi chơi với một em tóc hàng, một em tóc vâu và một em tóc nung cơ! Đã bảy giờ sáng; không thể cương cứng nổi. Đó là giờ những kẻ nghèo khổ bắt đầu làm việc.

Thứ Năm.

Một cô nàng người Mỹ ôm hôn tôi và chúng tôi vừa quấn lấy nhau trên giường cô nàng vừa nghe album của Avril Lavigne - hay nhất là bài số 3 và số 10, ngày nay người ta không quan tâm đến tên bài hát nữa mà quan tâm đến số thứ tự của nó để có thể đặt chế độ phát lại trên điều khiển từ xa - và cô nàng kể với tôi những lần sảy thai và chuyện cô nàng kết hôn với một tên khốn và tôi cắn đôi vai thom mùi long diên hương cùng đôi cánh tay khúc khuỷu của cô nàng và vừa liếm láp cô nàng như thể cô nàng là một cây kem tôi vừa tự nhủ “cẩn thận đấy”, “take care” và tôi cứ nhắc đi nhắc lại với mình điều đó, và tôi tiếc biết bao vì đã không hỏi cô nàng số điện thoại. “Cẩn thận đấy.” Người Mỹ thường nói “take care” với tất cả mọi người, vậy mà tôi lại thấy nói như thế ý nhị chân tình hơn là nói “I love

you”. Cẩn thận đấy bởi tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại em nữa đâu. Thật buồn làm sao những chuyện tình một đêm, nhưng cũng thật dễ chịu. Ta dám làm những hành động mà ta thường phải mất hàng tháng để thử. Ta phát ra những ngôn từ dâm dục bằng một thứ tiếng xa lạ: “Give me your pussy”, “Lick my balls”, “I want your ass”, “swalloooooow!” Tính rụt rè biến mất trong thoáng chốc. Có lẽ tôi sẽ bớt hững hờ hơn nếu biết ngày nào mình cũng được làm đi làm lại như thế.

MÙA ĐÔNG

SỰ YÊN LẶNG TINH KHIẾT CỦA LÀN NƯỚC LUNG LINH

Những con tim nhạy cảm thủy chung,

Trách móc chi thứ tình yêu hời hợt,

Thôi bỏ đi những than vãn cay độc:

Đôi thay lẽ nào là tội ác tà trời?

Nếu ái tình mang trên mình đôi cánh

Thì chẳng phải để bay lượn đó sao?

Thì chẳng phải để bay lượn đó sao?

Thì chẳng phải để bay lượn đó sao?

BEAUMARCHAIS,

Đám cưới Figaro (Jean RENOIR dùng làm đề từ cho

bộ phim *Luật chơi*).

Thứ Sáu.

Người ta trở nên nổi tiếng để có thể tán gái dễ dàng hơn, vậy mà sự nổi tiếng lại chính là thứ khiến các cô nàng rụt rè, làm họ co cứng lại và tạo ra một thứ giống như rào cản khó lòng vượt qua giữa họ và bạn, và sự nổi tiếng chỉ thu hút những đứa con gái hãnh tiến, những cô nàng độc ác đầy toan tính, những cô nàng ghen tuông cau có, những cục đòi hung hãn, những cô nàng điên rồ nhiều mặc cảm. Cuốn tiểu thuyết mới đây của tôi đứng đầu danh sách bán chạy. Hồi còn vô danh, tôi không dám tiếp cận ai. Nhưng giờ đây khi tôi đã nổi tiếng, lại chẳng có ai dám tiếp cận tôi. Tôi nhận thấy rằng sự nổi tiếng thu hẹp, bó buộc, rút ngắn cuộc sống: đó là ngục tù. Chẳng còn những cử động tự do, những hành động vô tư nữa. Cần phải tự giống như mình. Chỉ còn được là chính mình. Rất nhiều nhân vật nổi tiếng ra nước ngoài sống bởi họ chán ngấy chuyện phải đóng vai diễn của chính mình, chán ngấy chuyện phải trở nên phù hợp với hình ảnh của mình. Nổi tiếng cũng có nghĩa là bị hạn chế.

Thứ Bảy.

Pénélope có một cái điện thoại biết rung, tôi tự nhủ sẽ phải tặng nàng một cái dương vật giả vừa rung đồng thời biết đổ chuông mới được.

Chủ nhật.

Chẳng phải vận tới nhiều kế mới khiến nỗi mọi người phải lòng bạn đâu: chỉ cần vờ như là mình lừa phốt họ đi thôi. Một mẹo chắc chắn thành công. Phụ nữ hay nam giới thì cũng vậy cả thôi: họ phát điên lên vì những người phốt lừa họ. Tôi yêu Claire bởi nàng thậm chí còn chẳng thêm giả vờ: nàng thực sự kệ thây tôi. Hay đúng hơn là tôi nên nói: nàng phốt lừa tôi một cách đả đốn. Tình yêu là thế: là làm cho người mà ta khao khát nhất trần đời tin rằng ta đứng vững với người ấy. Tình yêu là đóng vở hài kịch thờ ơ, là giấu nhẹm đi những tiếng tim đập, là nói ngược tất cả những gì ta cảm thấy. Về cơ bản, tình yêu là một sự lừa bịp.

Thứ Hai.

Tôi là ma cà rồng: tôi tước đoạt mạng sống của những người khác rồi làm nó tin rằng nó chính là mạng sống của tôi. Tôi hút máu các sự tồn tại. Tôi viết cuốn nhật ký này vì được ủy quyền. Phải nhanh chóng đăng ký cho tôi vào một bệnh viện cai nghiện tình dục. Không phải vì nỗi đau đớn trong tôi nực cười mà nó không có thật. Tôi đau đớn và tôi gây đau đớn. Chẳng điều gì khiến tôi bình tâm. Sự hoảng loạn ấy không có lúc ngơi nghỉ, trừ lúc ngồi trên ghế sau một chiếc taxi, tôi vừa hít mùi da bọc ghế của tuổi trẻ tôi vừa khe khẽ hát “Love Is All Around” của Troggs.

Thứ Ba.

Lễ trao giải The Best tại khách sạn George V. Gunter Sachs đang tranh luận với Régine, người đã (may thay) hứa tối đó sẽ không tát ai cả. Tân Hoa hậu nước Pháp quá ư rạng rỡ: cần phải báo nàng hay rằng mọi chuyện thế là xong rồi, nàng đã được chọn, nàng không còn buộc phải mỉm cười như một

đưa con gái đàn độn nữa. Alexandre Zouari cũng ở đó: mỗi lần thấy anh ta ở đâu đó là tôi lại có cảm giác như mình đang trong phim *Jet Set*. Anh tham gia đóng phim này kể từ khi tôi quen anh. Cần phải nói rằng bữa tối nay được tổ chức bởi tác giả của một cuốn sách đặt theo tên ông: Massimo Gargia, thường được bạn bè thân thiết gọi bằng biệt danh “vợ của Greta Garbo^[1]”. Stéphane Bern cười khẩy:

[1] Nữ diễn viên nổi tiếng tài danh và xinh đẹp người Thụy Điển (chơi chữ: massimo và great/greta, gargia và garbo, những từ có cùng nghĩa hoặc khác giống ngữ pháp).

- Ông ta đã mời một Valentino giả, một Liz Taylor giả nhưng lại còn tệ hơn nữa là mời Gina Lollobrigida thật!

Ursula Andress trao cho tôi tấm bằng lịch thiệp. Tôi vờ tỏ ra mình rất ngạc nhiên dù tôi thấy phần thưởng này là hoàn toàn xứng đáng. Carole Bouquet đỏ bừng mặt xấu hổ vì thấy mình bị mắc vào một bữa tiệc như vậy. Ai đó nói với tôi:

- Cô ấy gây kích thích y hệt một chiếc máy giặt vậy.

Thật ngu ngốc. Ở chế độ giữ nước thì một chiếc máy giặt có thể tạo nhiều khoái cảm lắm ấy chứ. Jean-Jacques Schuhl và Ingrid Caven đang ăn tối cùng bàn với tôi (liệu rốt cuộc tôi có được hiện diện trong cuốn tiểu thuyết sắp tới của họ không?). Massimo Gargia giới thiệu với chúng tôi một cô nàng tóc nâu hấp dẫn:

- Nina. Diễn viên. Người Ý. Hai mươi hai tuổi. Mới.

Nàng thường đứng dậy khỏi bàn. Hoặc nàng dùng ma túy, hoặc bàng quang nàng quá nhỏ.

Béatrice Dalle không che giấu hình xăm của mình nữa. Nàng vẫn nhớ tôi (tôi từng phỏng vấn nàng cho tạp chí *VSD*). Tôi hỏi nàng thế nào: “tệ”, nàng đáp. Tôi rất thích những người dùng các cách nói lịch sự để kêu cứu. Christine Deviers-Joncour nói với tôi là nàng rất thích đóng kịch.

- Như Bernard Tapie ấy à?

Phù, nàng đã không nghĩ tới điều đó. Nàng sẽ suy nghĩ. Lần đầu tiên Frédéric Taddeï không quay phim ai. Buồn sao: ta có thể nói bất cứ điều gì, làm bất cứ điều gì ta muốn mà không bị phát tán ở bất cứ đâu! Tôi sẽ chẳng nói gì thú vị nữa nếu không ai ghi lại. Và lại tôi tin rằng nếu người ta tắt hết máy quay thì thế giới cũng sẽ trở nên câm lặng.

Thứ Tư.

Đề Nina không ở lì luôn nhà tôi, tôi bảo nàng rằng giường của tôi bị gài mìn.

- Anh thề đấy, nó sẽ nổ tung vào lúc bốn giờ sáng, EM PHẢI ĐI GẤP THÔI!

Chiêu này phát huy tác dụng: nàng đã chuồn mất. Ngay khi nàng đi, tôi đã thấy tiếc mùi nước hoa của nàng. Nàng có khả năng hôn lười cực sâu, lười nàng căng hết cả ra trên răng tôi. Tôi tiếc cả cái cách nàng vừa rên vừa lấy chân chùi vào bộ ngực giả của mình, cứ như thể nàng đang khen ngợi vậy:

- Oscar, you are so selfish^[2]...

[2] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là: “Oscar, anh thật là ích kỷ”

Tôi là một kẻ bệnh hoạn thực thụ. Sẽ thật tốt biết bao nếu ĐÚNG LÀ cái giường của tôi nổ tung vào lúc bốn giờ sáng.

Thứ Năm.

Tôi là một con cóc. Tôi có khả năng sống dưới nước. Đó là một tin nhắn tôi vừa nhận được trên chiếc Nokia. Tin nhắn kia dễ thương hơn:

- Những con đường của Chúa là bất khả xâm phạm, ngược lại với em.
Linda.

Tôi rất muốn yêu nhưng điều đó không phải cứ muốn là được. Phải chăng tôi đã quá già?

Thứ Sáu.

Tôi tìm kiếm lý do để ta thán nhưng không tìm thấy. Điều đó lại cho tôi có được một lý do để ta thán.

Thứ Bảy.

Tôi luôn suy sụp trợ trợ trong các đêm giao thừa. Tất cả những gia đình đoàn tụ đều toát lên mùi thông. Ông già Noel là một thứ rác thải sinh hoạt.

Chủ nhật.

Một mình ở quán bar, kẻ cô đơn không gia đình gọi một ly vodka. Nhân viên quầy bar trả lời:

- Tốt hơn là anh nên uống một ly mojito. Sẽ nhanh hết hơn.

Ngay cả một nhân viên quầy bar quèn cũng coi thường sự suy sụp của anh ta.

- Cậu đừng lo: cốc của tôi sẽ hết trong mười phút tới.

Thứ Hai.

Đề chạy trốn nỗi hoang mang của kẻ cô đơn đúng vào lúc giao thừa, tôi đến khách sạn đẹp nhất thế giới: The Datai, ở Langkawi, một hòn đảo nhỏ phía Tây Bắc Malaysia, ngay phía dưới Thái Lan. Đó là vài ngôi biệt thự xinh đẹp nằm rải rác trên một bãi biển cát trắng, bao quanh là một khu rừng kỳ hoa dị thảo nơi lũ khỉ rú lên những tiếng bắt chước các bộ phim Tarzan. Ở đây mọi thứ đều tỏa mùi tuyệt diệu, trừ các du khách; thực tế thì đó không phải khách sạn đẹp nhất hành tinh mà là khách sạn rách rưới nhất. Tháng trước, Jodie Foster đã đi qua đây, cả Phil Collins nữa. Thậm chí Chirac cũng đã tới đây (bí mật hơn khi tới Royal Palm trên đảo Maurice). Thế mà vừa mới nằm dài bên bể bơi thì tôi thấy ai chứ? Noel Gallagher, thành viên ban nhạc Oasis! Vị hôn thê mới của anh nom giống như Meg Ryan. Noel Gallagher đi dép xỏ ngón! Dù sao cũng thật đáng để nói khi chạy trốn đêm giao thừa để tới đầu kia thế giới và gặp gỡ ông già Noel.

Thứ Ba.

Tôi đã ngủ hơn mười sáu tiếng. Khi trời nóng, du khách đi tắm biển cho mát, nhưng phải làm gì lúc mà nhiệt độ biển chẳng khác gì nhiệt độ một cái bồn tắm? Chính Elisabeth Quin, vị thầy tinh thần của tôi, đã khuyên tôi đến thiên đường này, cũng nhờ cô mà tôi vừa nhận ra rằng cứ ra sức bảo vệ nền điện ảnh châu Á nên cuối cùng mắt cô cũng xéch lên. Bạn có biết điều đó gọi cho cô suy nghĩ gì không?

- Tôi thà xéch mắt còn hơn là lệch da.

Trong lúc nhăm nháp bữa trưa Indonesia của mình trên bãi biển, tôi vừa mỉm cười vừa nghĩ đến sự hiện diện về mặt tinh thần của cô. Hai tuần sau câu trả lời lý tưởng mới xuất hiện trong tôi:

- Còn tôi thì không phải nazi, mà là nasi goreng^[3].

[3] Trong câu “Je préfère être bridée que ridée” (dịch sát nghĩa: “Tôi thà bị mắt xéch còn hơn là bị da nhăn nheo”, Elisabeth Quin chơi chữ bằng cách bỏ chữ “b” ở từ “bridée” đi để có từ “ridée”. Trong câu trả lời của mình, Oscar cũng chơi chữ bằng cách sử dụng từ đồng âm “nazi” (phát xít) với “nasi” trong “nasi goreng” (tên một món cơm rang đặc biệt của người Malaysia).

Những con chim mềm và vàng ruộm đang mổ mổ vào đĩa của tôi.

Thứ Tư.

Khi tôi nằm xuống thì da tôi trắng, lúc tỉnh dậy thì da tôi đỏ au. Tôi nằm rất lâu dưới ánh mặt trời để đọc sách và giết lũ côn trùng chạy loăng quăng trên thân mình tôi (kiến đỏ, dã tràng, nhện tí hon, lá rụng hay trên thực tế chính là lũ bướm sống, và những vật thể bay không xác định khác). Noel

Gallagher đã đi. Tiếc quá, tôi chưa kịp hỏi ý anh là gì khi hát: “Babyyyy/You’re gonna be the one that saves meee/ and after aaaall/ “You’re my wonderwaaaall”. Nói “Em là bức tường của những giấc mơ sẽ cứu vớt đời anh” thì có nghĩa gì nhỉ? Một tiếng sau, nhờ một trong số những sự trùng hợp khiến cuộc sống trở nên kỳ diệu, tôi tìm được câu trả lời trong cuốn tiểu thuyết của Patrick Besson, *Để u sâu*: “Anh ta không yêu phụ nữ, anh ta tin tưởng họ. Anh ta chắc chắn rằng một trong số họ - một trong số hàng tỷ - sẽ cứu vớt đời anh ta. Anh ta muốn gặp người ấy trước khi chết.”

Thứ Năm.

Khi đọc các báo Pháp tôi được biết rằng tên mã để nhận va li đựng tiền ngân hàng của Alfred Sirven là Oscar. Chỉ cần gọi điện đến Elf và nói “tôi cần dịch vụ của Oscar” là đủ để có ngay một món tiền kéch sù từ Genève. Tôi sướng phởng cả mũi khi tên mình được dùng làm password. Nhưng nên nhớ là nếu bạn gọi cho tôi mà đòi gặp Oscar thì tôi sẽ chẳng gửi cho bạn một xu nào đâu! Dù... Nghĩ kỹ lại thì nếu bạn là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, bạn đừng ngần ngại viết cho tôi và có lẽ bạn sẽ được quyền sử dụng “dịch vụ của Oscar”..... (Tôi không hiểu tại sao lúc nào cũng chỉ được dùng dấu ba chấm khi mà ta có thể để mười hai chấm để nhấn mạnh hơn nữa những ẩn ý lỏn nhôn bên trong.)

Thứ Sáu.

Vẫn không bị bắt làm con tin tại đất nước đạo Hồi này. Thế nào rồi điều đó cũng khiến người ta bị tổn thương mà xem.

Thứ Bảy.

Tôi yêu cái tên của nguyên thủ quốc gia Malaysia: Salahuddin Abdul Aziz Shah Alhaj Ibni Ahmarhum Sultan Hishamuddin Alam Shah Alhaj. “Xin chào tên anh là gì?” Vị nguyên thủ đó, hẳn ông ta chẳng thường xuyên đến tán gái ở hộp đêm.

Chủ nhật.

Tuần tới, tôi sẽ kể cho bạn nghe chuyện Kuala Lumpur về đêm
.....

Thứ Hai.

Nếu New York là thành phố đứng thẳng thì Kuala Lumpur là thành phố phát quang. Với, trong tủ kính, một viên kim cương cỡ bự như Tháp đôi Petronas^[4] (hai tòa nhà chọc trời cao nhất thế giới). Những trung tâm thương mại khổng lồ tung đồ của Prada, Gucci, Chanel, Hermès ra khắp vùng Viễn Đông: từ giờ đại lộ Montaigne có thể đi vòng quanh hành tinh. Ở Wind cũng như ở Ra City Bar, người ta hát rất rôm rả nhạc Céline Dion thật. Ở đây, karaoke vẫn chưa lỗi mốt. Tôi uống một ly Singha để tưởng nhớ Phuket. Bên ngoài, một tấm áp phích L’Oréal khổng lồ che kín một tòa nhà: Virginie Ledoyen cao ba mươi mét. Bạn có biết người ta nói “vì tôi đáng giá như vậy” thế nào trong tiếng Malaysia không? “Kerana diriku begitu berharga”. Tôi sẽ đưa ai đến khách sạn Regent? Cô hầu bàn của Back Room hay ả điếm của Liquid Club? Chẳng ai cả: tối nay, tôi quay về với một cô

nàng người Pháp không tẻ chút nào tên là Delphine Vallette. Tôi cảm thấy mình như Guillaume Canet trong *The Beach*, không có Leonardo Di-Caprio để chiêm mắt cô nàng đồng hương xinh đẹp của tôi.

[4] Tác giả có ý nói đến một truyện ngắn của Scott Fitzgerald mang tên tiếng Pháp là ‘Un diamant gros comme le Ritz’ (Một viên kim cương bự như khách sạn Ritz).

Thứ Ba.

Việc trở về Paris sau khi đã ở Kuala Lumpur giống như trở về quá khứ cách đây vài thế kỷ đúng lúc phần còn lại của thế giới đã bước sang thiên niên kỷ mới. Tôi phải chịu đựng cái gọi là “sao chép” múi giờ. Thậm chí tôi còn chẳng biết nên nói chào buổi sáng hay chào buổi tối nữa. Để đơn giản hóa cuộc sống, tôi nói “chúc năm mới tốt lành”. Mọi người đều có vẻ hài lòng; sau đó tôi có thể ngủ bên bàn ăn, và gặp lại sự yên lặng tinh khiết của làn nước lung linh.

Thứ Tư.

Cái năm mới này, tôi không hề cảm thấy. Kubrick đã kể chúng ta nghe về nó theo chiều dài, theo chiều rộng và Kỹ thuật Màu: ở đó sẽ có những con khỉ, một hòn sỏi đen trên Mặt trăng, những trạm quỹ đạo nhảy điệu valse, một chiếc máy vi tính nổi điên và một đoạn kết khó hiểu^[5]. Hẳn tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nếu chúng ta một phát sang hẳn năm 4001 (nếu không ai KHĂN TRƯỞNG thay đổi lịch thì gần như chắc chắn là sẽ CHẴNG CÓ AI TRONG CHÚNG TA được thấy năm 4001).

[5] Ý nói đến bộ phim ‘2001: A Space Odyssey’ của Stanley Kubrick.

Thứ Năm.

Tôi lại được mời đến dự một bữa tối xa hoa ở khách sạn Alsace, phố Mỹ Thuật, trong buổi dạ hội của một Oscar khác (Oscar Wilde), người đã qua đời ngay chính tại đây. Tôi thay đồ trong căn phòng nơi ông từ trần rồi bước xuống trong cái áo choàng mặc sau tấm để dùng bữa tối. Tôi cho các nhiếp ảnh gia một hình ảnh thi giác để bán. Những bữa tối miễn phí mới tuyệt hảo làm sao. Ngay khi ai đó trở nên giàu có anh ta sẽ chẳng phải tiêu pha gì nữa. Anh ta chỉ việc lang thang từ tiệc búp phê miễn phí này sang bữa tối được tài trợ khác. Người ta đặc biệt không muốn tiền của người giàu bị tiêu pha bởi như thế thì quá ư đơn giản. Người ta nhận ra một người giàu ở nhà hàng bởi đó là người duy nhất không thanh toán hóa đơn (hoặc bởi anh ta được cô tùy viên báo chí mời để cô ta được đăng ảnh anh ta lên tờ *Gala*, hoặc bởi anh ta là người sở hữu nhà hàng).

Thứ Sáu.

Tôi là Don Juan của báo chí về người nổi tiếng, Casanova của tập đoàn Prisma. Vấn đề của tôi là tôi phải lòng ngay khi tôi say khướt. Danh sách các cô nàng mà tôi say mê thời gian này: Louise, Caroline, Alexandra, Laetitia, Léa, Nicole, Eva, Sabine, Nina, Elena. “Sao cứ phải hiêm khi yêu để yêu được nhiều cơ chứ?” Albert Camus từng hỏi trong cuốn *Huyền thoại Sisyphé*.

Thứ Bảy.

Over Side, 92, phố Cherche-Midi, là câu lạc bộ mới kiểu trao đổi bạn tình rất thời thượng. Một kiểu giống như sàn nhảy Castel ở thiên niên kỷ thứ III. Các cô gái còn rất trẻ và dễ thương, các chàng trai thì khoảng ba mươi một tuổi (tuy nhiên hôm nay là ngày 13). Giống như một hộp đêm rất chảnh vậy, điểm khác biệt: thay vì đi khiêu vũ thì mọi người tới đó để làm tình. Lịch thiệp khi không mảnh vải che thân là việc còn khó khăn hơn ấy chứ. Thierry Ardisson đã tìm được từ rất chuẩn:

- Ở thế kỷ 21, các sàn khiêu vũ sẽ được thay thế bởi các sàn làm tình.

Chủ nhật.

Độc giả hỏi tôi tại sao Oscar Dufresne lại nổi tiếng. Anh ta làm gì trong cuộc sống? Chỉ viết sách thôi ư? Anh ta lấy đâu ra bút danh NB (lúa mì mới)? Tại sao người qua đường lại xin anh ta chữ ký? Tôi bèn trả lời rằng trong thế giới mới mẻ này người ta có thể giàu lên trong một sớm một chiều và nổi tiếng vì danh tiếng của họ. Tôi không cần phải thanh minh bởi tôi là hiện thân của sự bất công.

Thứ Hai.

Tình yêu làm thời tiết thay đổi. Trời mưa, bạn thấy u buồn, bạn ngồi xem lướt qua từng cái tên trên máy điện thoại di động của mình. Đột nhiên bạn dừng lại ở tên của người phụ nữ mà bạn từng nghĩ đến, và háp! bạn nhấn nút xanh lá cây và nói vào hộp thư thoại của nàng: “anh đang nghĩ tới em”, thế là bất chợt mặt trời lóe sáng phía sau những đám mây, chim chóc cất tiếng hót vang dưới mưa và bạn trở nên hoàn toàn ngây thơ ngốc nghếch, bạn vừa phác một điệu nhảy vừa mỉm cười như Gene Kelly (mà còn cười

đẹp hơn), quanh bạn người qua lại rất sừng sốt... Trời có thể lạnh -12 độ C nhưng bạn chết được vì nóng bởi bạn nghe thấy giọng nàng trên máy trả lời tự động.

Thứ Ba.

Một gã ngăn tôi lại trên phố để nói với tôi là tôi đã viết ra những thứ thật xinh xẻo. Tôi cảm ơn gã và đi được vài bước thì tôi suy nghĩ rồi tự nhủ rằng toàn bộ vấn đề của tôi nằm ở đó: nếu tôi đã viết ra những thứ thật xinh thì bao giờ tôi mới viết ra những thứ thật đẹp?

Thứ Tư.

Tất cả mọi người đều phát cuồng lên vì Thomas Pynchon với những thứ khó mà đọc nổi. Giả dối! Tôi lại nghĩ đến ba kiểu người mà Holden Caulfield gặp trong *Bắt trẻ đồng xanh* của J.D.Salinger (một người Mỹ sống khép mình khác): có các “bastard”, các “jerk” và các “phony”. Nhân loại chia thành ba loại này: những gã khôn nạn, những gã xuẩn ngốc và những gã giả danh. Ta cũng có thể gộp lại. Tôi tin chắc là Salinger dỗi theo chúng ta, và ông thường xuyên được cười bò ra trong căn lều của mình ở Cornish, Massachusetts. Salinger chính là Tượng người Hưởng quân lộc của chúng ta [6].

[6] Nguyên văn ‘Statue du Commandeur’ là một nhân vật trong vở kịch ‘Don Juan’, khi còn sống là một ông chồng bị cấm sừng và bị Don Juan giết chết, sau đó được hóa đá chế nhạo chiến thắng mà Don Juan ngỡ là mình đã giành được.

Thứ Năm.

Chẳng có cơ gì vin vào hồng bán tổng bán tháo các ấn bản của tờ *Le Monde*, Ali, người bán báo trên phố Buci, hét lên:

- Henri IV bị Ravaillac ám sát!

Thế là bất thình lình mọi người đổ xô về phía anh ta và chồng báo nhanh chóng voi mất.

Thứ Sáu.

Trong chương trình nhạc hội của vũ trường Queen có một vài từ viết tắt mới thịnh hành:

DVD = Décolletés Vertigineux Dior (Áo khoét cổ Chóng mặt Dior)

RP = Rasé de Près (Cạo thật sát)

RATP = Regard Aussi Transparent que Profond (Ánh mắt vừa Trong vừa Sâu)

DA = Demain After (Ngày Kia)

BDB = Bar Du Bas (Quán Bar Phía Dưới)

Thứ Bảy.

Sinh nhật Thierry Ardisson ở Chandelles (câu lạc bộ trao đổi bạn tình nóng như cái lò thiêu hồng khiến các nữ khách hàng nhanh chóng cởi đồ). Tôi nhắm một em tóc vàng lòe loẹt khủng khiếp.

- Em tên gì?

- Elsa. Viết như Zelda nhưng bỏ chữ ‘z’ ở đầu đi và thay chữ “d” bằng chữ “s”.

- Just call me Scott^[7]. Em có biết là anh sẽ ăn thịt em không?

[7] Ý nhắc đến cặp vợ chồng nhà văn Scott Fitzgerald và Zelda.

- Em hy vọng thế...

- Câu lạc bộ Chandelles cũng giống như thành Rome cổ xưa nhưng không lãng mạn bằng.^[8]

[8] Nguyên văn: “c’est comme la Rome antique mais c’est pas romantique”, tác giả chơi chữ giữa “Rome” và “romantique” (lãng mạn).

- Em mặc juýp đến đây vì như thế cho vào dễ hơn, Elsa nói. Có ai có “kẹo cao su” không nhỉ? (kẹo cao su, mật hiệu của “bao sao su”).

Nàng cầm tay tôi và dẫn tôi đến cuối hành lang. Một lúc (khó chịu) sau:

- Có chuyện gì vậy? Anh bắt lực à?

- Không: anh đang yêu.

Chủ nhật.

“Giờ đây, tất cả những cô nàng thấp sáng đời tôi đều đã tắt.” Tôi nổi giận vì câu nói trong tuần không thuộc về tôi mà thuộc về Moix.

Thứ Hai.

Tôi quyết định tạo ra một phản thái độ chạy theo thời thượng, nó sẽ xây dựng nền móng cho một thái độ chạy theo thời thượng mới. Tôi khai trương một tuần lễ đặc biệt: “Nước Pháp sâu sắc”. Hôm nay chẳng hạn, tôi đã làm một ly ở Balto, một quán rượu ám khói ở cửa ô Clignancourt. Thậm chí tôi còn chơi trò xếp rận Morpion^[9] nhưng chẳng thắng gì cả. Nghĩ đến việc sáng lập một giải thưởng văn học mới cho năm tới: Giải Balto. Khi bước đi, tôi cẩn thận để tờ *Le Parisien* thò ra khỏi túi quần. Ở ki ốt sách báo, tôi mua *Djiha* ^[10] cuốn mới nhất trong xê ri SAS ^[11].

[9] Nguyên văn tiếng Pháp “j’ai gratté un Morpion”, Morpion vừa là tên trò chơi xếp rận vừa có nghĩa là “rận ở chỗ kín”, “gratter un Morpion” còn có thể dịch là “gãi rận ở chỗ kín”.

[10] Tiếng Ả rập, nghĩa là “Thánh Chiến”.

[11] Xê ri tiểu thuyết trinh thám gợi tình nổi tiếng của nhà văn, nhà báo, nhà xuất bản người Pháp Gérard de Villiers.

Thứ Ba.

Vợ Ludo, người đã bỏ anh sau một cuộc cãi vã, cuối cùng cũng quay về nhà. Ludo rất bực tức: bởi tôi đã giúp anh tái khám phá những vui thú của cảnh độc thân. Điều này thì ta biết quá rõ rồi: tìm được một cô thì mất tới

mười cô. Thế là tôi bèn cùng Ann Scott, cái cô nàng bị quyến rũ bởi khái niệm phản sang trọng rất sang trọng của tôi, đi nếm món kebab ngon tuyệt ở Ga Bắc. Tôi dùng sốt trắng, nàng dùng sốt ớt harissa. Tôi rất thích phụ nữ dùng harissa. Họ khiến tôi cảm động. Ann Scott dùng món này ba lần liền và chính mắt tôi đã rom róm òa khóc.

Thứ Tư.

Xê ri SAS thực sự rất tuyệt vời. De Viliiers hẳn xứng đáng với Giải Balto. Ngoài đó ra, dạ hội của những cô nàng gái già được tổ chức ở Trung tâm Tây Ban Nha tại Belleville. Tôi đã mặc quần dài màu trắng và đi boots cũng màu trắng nốt. Tay DJ chọn chơi bài *Il tape sur les bambous* của Philippe Lavil. Nhảy slow với một nữ chuyên gia thẩm mỹ từ Garches đến trên nền nhạc bài *L'Été indien*. Bị la ó ở vũ trường Malibu, tôi bèn rời phòng đúng lúc người ta đang chơi bài *Confidence pour confidence* của Jean Schuiteiss (1981).

Thứ Năm.

Ăn tối ở Kamukera, một nhà hàng châu Phi tuyệt vời, chủ nhân là Ketty, cựu vũ nữ trong các chương trình biểu diễn của danh ca người Pháp Claude François. Chúng tôi tưởng nhớ Claude. Chúng tôi rời khỏi đó trong tâm trạng xúc động sâu sắc. Bị chủ nghĩa sang trọng kiêu mới ép buộc, chúng tôi làm tình trên nhạc nền phim *Midnight Express* của Giorgio Moroder.

Thứ Sáu.

Hắn là tôi sẽ “cầm được chân tôi”^[12] một cách dữ dội khi làm tình với Tanis. Trong khi chờ tới lúc ấy, tôi chỉ biết e thẹn cầm lấy tay nàng.

[12] Nguyên văn tiếng Pháp “je prends bien salement mon pied”, nghĩa đen là “cầm được chân tôi một cách dữ dội” còn nghĩa bóng là “đạt được cực khoái”.

Thứ Bảy.

Gặp một em BNP^[13] (Belle Nymphe Plantureuse = Quý cô Cuồng dâm Phốp Pháp Xinh đẹp), một em ANPE^[14] (Adolescente Niçoise Plutôt Excitée = Thiếu nữ Nice Khá là Cuồng nhiệt), một em VISA^[15] (Vicieusc Indonésienne Sans A priori = Cô nàng Indonesia Hư hỏng Không Định kiến), một em AXA^[16] (Actrice X Accro = Nữ diễn viên Nghiện Sex), một em BIC^[17] (Belle Idiote Chaude = Người đẹp Ngu ngốc Nóng bỏng), một em RDRG^[18] (Routarde Dévergondée Rapidement Gobeuse = Cô nàng Bụi bặm Phóng túng Cả tin) và một em SNCF^[19] (Sainte Nitouche Cherchant la Fesse = Cô nàng Giả nai Lúc nào cũng Tìm Mông). Tôi tà lựa các nàng vèo vèo, tôi chơi trò đường tắt. Chúng ta chả đang sống trong một thế giới viết tắt đó sao. Rồi dạ tiệc được sĩ ở phòng Khách tiết của thành phố Nogent-le-Rotrou. Một cô nàng Manuela nào đó lấy mình làm gạc băng bó cho tâm trạng u uất của tôi. Khi đến nhà nàng, thì chỉ lúc ở trong nàng tôi mới cảm thấy như được ở nhà mình. Lúc tỉnh giấc, tôi nhận ra nàng rất xấu xí: người ta gọi cực khoái là cái chết bé nhỏ bởi chẳng bao giờ nên tỉnh giấc khi đã lên đỉnh. Là vậy đấy: có những ngày chúng ta làm tình và có những ngày tình rũ bỏ chúng ta.

[13] Tên viết tắt của Ngân hàng Quốc gia Paris.

[14] Tên viết tắt của Trung tâm Việc làm Quốc gia.

[15] Tên viết tắt của Hiệp hội Dịch vụ thẻ Visa Quốc tế.

[16] Tên viết tắt của tập đoàn bảo hiểm hàng đầu châu Âu.

[17] Tên viết tắt của một nhãn hiệu bút bi nổi tiếng.

[18] Tên viết tắt của một tập đoàn bất động sản lớn.

[19] Tên viết tắt của Công ty Đường sắt Quốc gia Pháp.

Chủ nhật.

Không phải tôi nhớ Claire mà là tôi cảm thấy nỗi nhớ Claire kể từ lúc tôi không nhớ nàng. Nỗi nhớ chẳng là gì khác ngoài một sự trống rỗng quá liều. Điều tôi oán trách ở cuộc sống nói chung là sự tồn tại của tôi nói riêng. Tôi từng muốn tỏ ra thật tự tin với tuần lễ sang trọng phàn sang trọng của mình và tôi nhận thấy rằng phàn hư vô cũng vẫn còn là hư vô.

Thứ Hai.

Montréal chính là New York nói tiếng Pháp. Một tổ kiến siêu hiện đại, siêu thời trang, cực kỳ cool và hoàn toàn nằm dưới lòng đất theo đúng nghĩa đen (lạnh -20 độ C vậy nên người ta sống dưới lòng đất). Québec chính là nước Pháp trong vòng mười năm tới. Ngay cả âm giọng buồn cười của người bản địa cũng nhanh chóng bị lãng quên, và lối sống gia trưởng của người Paris ngạo mạn cũng bị biến thành mặc cảm tự ti. Rõ ràng là người Canada nói tiếng Pháp đang tạo ra làn sóng kháng cự thông minh có một không hai trước hiện tượng Mỹ hóa. Họ giữ lại những gì họ thích trên châu

lục này (sự nhanh nhẹn, tính hiệu quả và công nghệ) và loại bỏ mọi thứ còn lại (tính dễ mua chuộc, từ ngữ vay mượn của tiếng Anh và Roch Voisine).

Thứ Ba.

Tôi uống vài ly porto ở Sofa (451 phố Rachel West), quanh tôi là những phụ nữ trẻ trung có nguy cơ bị cúm ở rốn. Ngoài kia trời lạnh cắt da cắt thịt vậy mà các cô nàng này không chịu từ chối đám áo phông ngắn cũn cỡn. Một lúc nữa, khi thiếp đi trong phòng suite của mình ở khách sạn Nữ hoàng Elizabeth, hẳn tôi sẽ mơ thấy những cái rốn hắt xì hơi (Tôi sẽ cố phanh lại trên bãi cỏ nhà Maurice G. Dantec: hàm lượng chất dưỡng thần THC quá ư cao.)

Thứ Tư.

Ở đây các cô nàng phụ trách châm thuốc cho khách được gọi là “chim gõ kiến”. Lúc nào cũng vẫn là nỗi đau ấy: nhìn trực diện cái đẹp mà cái đẹp ấy lại chẳng thèm nhìn mình. Tiếc sao, đám tuyết kia không tan chảy. Cách tốt nhất để thoát khỏi một cô gái đẹp là ngủ với cô nàng. Người Québec có lý: các cô nàng phụ trách châm thuốc cho khách gõ vào mặt chúng ta; vấn đề là ta lại phát điên lên vì cái sự gõ vào mặt mang tên ham muốn^[20] ấy.

[20] Tác giả ám chỉ đến ‘A Streetcar Named Desire’ (Chuyến tàu mang tên dục vọng), một vở kịch của Tennessee Williams được công diễn lần đầu năm 1947 đem lại giải Pulitzer cho ông.

Jules Renard, người trong cuốn *Nhật ký* của mình nói mọi thứ về mọi thứ, đã tìm được một cách diễn đạt rất hay để miêu tả những trái tim để rung động như trái tim tôi. Ngày 31 tháng Năm năm 1892, ông viết: “Một

trái tim hai mươi lăm bộ đồ ăn”. Ông quên không chỉ rõ xem liệu có nhiều bát đĩa bị vỡ khi dọn bàn hay không.

Thứ Sáu.

Ăn tối ở Continental với Isabelle Maréchal, một MC truyền hình kể tục Christine Bravo có vẻ ngoài của Ophélie Winter và trí óc của Anne Sinclair. Nàng duyên dáng, nhưng lại làm việc quá nhiều thành ra không theo nổi chúng tôi, Herby, Felipe và tôi, đi thanh tra một vòng qua các quán Sofa, rồi Living và Jai Bar nơi chúng tôi say lử đừ lúc đồng hồ điểm ba giờ sáng (một trong những thiếu sót hiếm hoi của Québec là quy định ban đêm ở đây được soạn dựa theo luật Anh quốc). Sau khi đi của gái tập thể, chúng tôi chuồn đi mà chẳng vớ được em tóc vàng nào mua vui cả. Chúng tôi đã uống đến say như! (Tôi đang cố luyện tiếng Québec: tiếng Pháp thời thiên niên kỷ thứ ba rất giống với thứ tiếng lóng trong tương lai mà Anthony Burgess tạo ra trong cuốn *Orange mécanique*).

Thứ Bảy.

Bí mật của tôi ư? Tôi giả vờ viết lách và, theo cái đà ấy, tôi viết lách thật.

Chủ nhật.

Claire viết cho tôi: “Em sẽ đợi anh suốt đời với điều kiện anh phải gọi ngay lại cho em.” Nhưng quá muộn rồi, tôi thích được hồi tưởng nỗi đau của chúng tôi hơn, thích được giữ nguyên niềm đam say bất khả của chúng

tôi hơn là biến nó thành một tình yêu không thành. Giờ đây tôi đang nhắm đến người phụ nữ ngày mai. Chính vì vậy mà tôi thường xuyên đòi phụ nữ: tôi không kiếm tìm những người phụ nữ mới mà tôi kiếm tìm người phụ nữ cuối cùng. Tôi biết rằng ở đâu đó, có một người phụ nữ mà tôi chưa biết đã đang đợi tôi rồi^[21].

[21] Tác giả ám chỉ đến Anna Gavalda với tập truyện ngắn “Je voudrais que quelqu’un m’attende quelque part” (Già đâu đó có người đợi tôi).

Thứ Hai.

Hai mươi năm sau, lại rơi vào tình trạng mà những bài hát của Elton John từng khiến tôi rơi vào hồi tôi mười lăm tuổi. *Friends, Border song, Tiny dancer, Skyline pigeon, Mona Lisas and Mad Hatters, Levon, grey Seal, I need you to turn to, This song has no title, Goodbye yellow brick road, Sixty years on, Michelle’s song, Into the old man’s shoes, We all fall in love sometimes, Pinky*: những giai điệu đẹp nhất đời tôi. Bất cứ độc giả nào không biết đến những sáng tác của Elton John vào những năm 70 và coi ông như một kẻ béo lùn đeo cặp kính nực cười của làng show-biz Anh thì xin mời đóng ngay sách này lại. Hồi ấy, một mình trong căn phòng với những bức tường căng vải xanh lơ hoặc xanh lá, tôi ngồi hàng giờ ngắm đồng đĩa nhạc của mẹ tôi quay trên máy - chúng không bị vấp nhiều như bây giờ - và tôi cảm thấy ấm lòng, và tôi cảm thấy vừa hạnh phúc vừa bất hạnh, cảm thấy yêu tất cả các cô gái trường cấp ba Montaigne... Tôi là kẻ lãng mạn bị ám ảnh tình dục. Điều đó không phải là không thể bởi tôi tồn tại, và bởi tôi thường chân trần ngồi khóc trên giường mình.

Thứ Ba.

Ba câu cần nói khi muốn cắt đứt: “anh bỏ em”, “giữa đôi ta thế là hết” và “anh không yêu em nữa”. Chừng nào ba câu này còn chưa được nói ra thì chừng ấy mọi thứ đều có thể vẫn hồi. Ta cứ cãi vã nhau bao nhiêu tùy thích, cứ rửa nhau bằng đủ thứ tên trên đời. Ngày mà ba câu này được nói ra mọi thứ mới thực sự chấm dứt; ba câu này tạo ra hiệu ứng cái ngàm^[22]; không quay ngược trở lại nữa. Đó cũng giống như những từ khóa tạo ra một ngõ cụt: những “Vùng ơ đóng lại” trong tình yêu.

[22] Hiện tượng ngăn không cho một tiến trình quay ngược trở lại khi tiến trình ấy vượt qua ngưỡng nhất định nào đó.

Thứ Tư.

Có 6 tỷ dân trên hành tinh này, trong đó 3,5 tỷ là phụ nữ. Nếu ta ước lượng rằng cứ 1.000 phụ nữ thì có một cô nàng nóng bỏng (một ước lượng bi quan) thì điều này có nghĩa là có tới 3.500.000 phụ nữ vô cùng xinh đẹp trên Trái Đất mà vì họ bất kỳ gã đàn ông dị giới tính dục nào cũng sẵn sàng hy sinh cả cuộc đời. Trên 3,5 triệu tạo vật đẹp đẽ ấy, có khoảng một trăm là ngôi sao điện ảnh, một trăm là siêu mẫu, như vậy chúng ta còn tới 3.499.800 người đẹp mê ly vô danh. Để ngủ được với tất cả, tôi đã tính rằng cần phải làm tình mười lần một ngày trong vòng một nghìn năm. Nếu chúng ta chia con số này cho 2,5 tỷ gã trai đến kỳ động dục lúc nào cũng thèm khát một cô nàng quyến rũ xinh đẹp thì ta có tỷ lệ thỏa mãn tình dục là $3.499.800 \text{ chia cho } 2.500.000 = \text{chưa đến một cơ may trên một nghìn}$. Về mặt toán học, 999 trên 1.000 người trái đất bị sự chuyên chế về cái đẹp làm cho thất vọng: chẳng phải ngẫu nhiên khi người ta gọi phụ nữ là “những nàng nóng bỏng”^[23] hay “những cô nàng bom tấn”. Các phụ nữ đẹp mê mẩn chính là những khẩu đại bác Grosses Bertha tràn đầy sức mạnh!

[23] Nguyên văn tiếng Pháp “canon” vừa có nghĩa là “nóng bỏng” vừa có nghĩa là “đại bác”.

Thứ Năm.

Tôi đạt được mọi thứ khi còn quá trẻ. Mọi người trách móc tôi, và cũng như giáo chủ người Ả rập trong quảng cáo xe Renault Clio, họ vỗ vai tôi:

- Còn non lắm con trai !

Thứ Sáu.

Lạy Chúa, con không xứng đáng đón nhận người, nhưng hãy nói chỉ một lời thôi và con sẽ nổi cáu.

Thứ Bảy.

Để khiến cô nàng người Lille Laetitia phát bực, tôi nói với nàng rằng tôi sẽ cưới lên một cô nàng khác mà vẫn nghĩ đến nàng. Nàng dịu dàng mỉm cười bởi bất chấp mọi nỗ lực của tôi, chẳng có gì trong tôi khiến nàng tức giận được cả. Và nàng nói với tôi bằng giọng ngọt như mía lùi:

- Em thích anh cưới lên cô nàng mà vẫn nghĩ tới em hơn là cưới lên em mà vẫn nghĩ tới cô nàng.

Chủ nhật.

Tôi kết thúc tuần lễ “Elegandy wasted”, như ban nhạc INXS từng nói trước khi ca sĩ chính của họ tự sát. Jean Eustache có lý: ta vừa kiếm tìm một bà mẹ vừa kiếm tìm một ả điếm. Nhưng phụ nữ cũng như chúng ta thôi: họ vừa muốn một ông bố vừa muốn một gã đi đợc.

Thứ Hai.

Một điều rất khó chịu: chờ đợi một người phụ nữ đến một cuộc hẹn tại một nơi có lối qua lại (những ánh mắt đầy hy vọng dành cho những cô nàng xa lạ bước vào quán cà phê và nghĩa vụ cào cào lại mái tóc sau mỗi lần thất vọng mà vẫn phải giữ được vẻ phẩm cách). Một điều rất khó chịu khác: tại cũng nơi ấy, không có cuộc hẹn nào để chờ đợi. Điều duy nhất tệ hại hơn cả chuyện bị cho leo cây là không có ai làm cho bạn bị leo cây cả.

Thứ Ba.

Gặp Claire: thất vọng nào nê. Trong ký ức của tôi, nàng từng đẹp hơn nhiều và tôi cũng từng yêu nàng; tôi từng tận hưởng từng giây. (Với nàng, mỗi giây đều kéo dài hơn bình thường. Mỗi giây đều là giây đầu tiên.) Vậy mà ở đây, xiiii, phép màu đã bốc hơi, sự quyến rũ không hoạt động nữa. Vì lười biếng, kiêu ngạo, sợ hãi đau đớn mà chúng tôi xa cách nhau và tình cảm của chúng tôi trở nên lỗi thời, không sao hồi sức được, rồi chỉ còn thấy một cô nàng tóc hung cuồng loạn có bộ ngực mềm nhão, quần áo tầm thường và trang điểm lòe loẹt. Chỉ có con bướm xăm trên bắp chân nàng là khiến tôi nhớ rằng đó chính là người vẫn khiến tôi phát điên lên vì thèm muốn cách đây vài tuần. Tôi nghĩ đến điều mà Paul-Jean Toulet đã viết trong cuốn *Cô bạn Nane* của tôi: “Bởi anh cũng biết sẽ là một sự báng bổ vụng về khi dùng lại một người phụ nữ sau thời gian dài gián đoạn; chẳng

khác gì rượu Jurançon mà người ta bỏ lại tư hồ sau khi đã uống sớm muộn cũng sẽ chỉ còn là thứ chất khoáng nhạt nhẽo vô vị.” Đây là một trong số những điều chính xác đến tàn nhẫn từng được viết ra về sự ngừng yêu, ngọn lửa đã trở nên nguội lạnh ấy, thứ rượu nho đã bị ô xi hóa ấy. Hồi kết của mọi sự kết tinh hóa^[24] bao giờ cũng là báng bổ; một tội lỗi chết người vì có ý không làm điều tốt. Khi ta khinh thị ai đó mà ta từng yêu, thì đó là lúc ta đang nghiền rửa chính bản thân mình.

[24] Âm chỉ đến lý thuyết về tình yêu trong “De l’amour” của Stendhal: Tóm lại, chỉ cần nghĩ đến sự hoàn hảo là thấy ngay nó trong người ta yêu.

Thứ Tư.

Nàng hét lên với tôi:

- Anh sẽ chết trong cô đơn như một tên khốn!

Tôi bèn trả lời:

-Thế còn tốt hơn là chết trong cô đơn với một con khốn!

Thứ Năm.

Pénélope gọi lại cho tôi để nói với tôi rằng rốt cuộc nàng cũng được hạnh phúc, thứ Bảy tuần trước, từ 21h17 đến 21h42. Tôi van xin nàng đừng kể cho tôi. Tôi phản đối hạnh phúc. Lẽ ra cần phải tổ chức những cuộc biểu tình chống lại đám người hạnh phúc. Những cuộc diễu binh âm thầm nơi hết thấy những người bị trầm uất bước đi với vẻ mặt hờn dỗi và gương cao

khẩu hiệu: “Nói không với niềm vui sống!”, “Hạnh phúc hãy dừng ngay lại!”, “Chủ nghĩa khoái lạc ư, không, cảm ơn!”

Lẽ ra tôi phải dàn hòa với Pénélope khi nàng lên cơn muốn tôi. Nàng thật quỵên rũ và tinh nghịch. Nhưng tôi thấy ngực nàng không đủ to. Và lại nàng còn ngủ với Ludo mà không thèm nói gì với tôi nữa chứ. Thật là khôn nạn: nếu nàng kể với tôi thì hẳn chuyện đó đã khiến tôi bị kích thích muốn chết rồi. Chuyện đó hẳn sẽ thay thế được cho bộ ngực của nàng!

Thứ Sáu.

Tối qua, anh bạn Guillaume Rappeneau của tôi đã trả lời một tên khốn hỏi anh địa chỉ email:

- Rappeneau@cútđimàlàmtìnhbằnglỗđít.com !

Tiếp đó là ầu đả, là những vết máu bầm, là những bọc máu.

Thứ Bảy.

Ludo đang buồn.

- Sao cậu lại buồn?

- Tớ bỏ cô tình nhân của tớ rồi.

- Thế à? Cậu có tình nhân mới sao?

- À ừ, nếu không thì kết hôn mà để làm gì?

- Vậy tại sao cậu lại bỏ cô ấy?

- Vì cô ấy xúc quá nhiều nước hoa.

- Này!?

- À ừ: lần nào về nhà tớ cũng cãi vã với vợ vì cái mùi nước hoa ấy, thế là tớ thà buông xuôi còn hơn.

Thưa các quý bà quý cô đang đọc những dòng tâm sự này của chúng tôi, nếu quý vị có một người tình đã kết hôn thì hãy rủ lòng thương vợ anh ta, đừng xúc loại nước hoa thơm nức. Đừng dùng “Coco”, “Poison”, “Obsession” và nhất là “Rush”. Hãy tỏ ra nhân từ. Xin thay mặt các ông chồng và các bà vợ đó cảm ơn quý vị trước.

Chủ nhật.

Trên thực tế, phá hỏng mọi thứ là việc rất dễ khi ta đang thoải mái với ai đó: chỉ cần nói với người ấy “anh yêu em” là đủ.

Thứ Hai.

Tôi gặp toàn những thanh niên ngu si đàn độn không muốn “đau đầu căng thẳng”. Thế mà tôi, một kẻ tuổi tam tuần xấp xỉ tứ tuần, nếu suy nghĩ về điều đó, điều duy nhất tôi thích, thì chỉ là do tôi muốn được “đau đầu căng thẳng”: bóc trần cái tôi tẻ nhạt khiếm trong cuộc sống khốn kiếp của

tôi và tái dựng toàn bộ thế giới xung quanh. Cần phải “đau đầu căng thẳng” không ngừng nếu ta muốn tồn tại. Đau đầu căng thẳng để đập đầu vào tường. Ngày nay hẳn Descartes sẽ nói: “Tôi đau đầu căng thẳng vì vậy mà tôi hiện hữu.”

Thứ Ba.

Ludo đang chờ đứa con thứ hai chào đời! Anh thông báo cho tôi tin đó với vẻ mặt đờ đẫn, điều ấy có tác dụng khiến tôi phát điên lên:

- Vấn đề của hôn nhân là người ta ngủ với nhau mà không xài bao cao su. Mẹ kiếp, cậu đâu có bị ép phải tăng cường dân số cho hành tinh này!

- Nhưng hãy để tớ được yên, tớ hài lòng mà! Tớ thích sinh ra trẻ con.

Tôi sẵn sàng tin anh. Trước mặt tôi, anh luôn vờ như mình bất hạnh (để làm tôi vui) nhưng sâu thẳm đáy lòng anh lại rất hoan hỉ. Toàn bộ mấy chuyện con cái này khiến bản năng đàn ông trong anh được vượt vẻ. Tôi thử phản công:

- Cậu từng thấy những ngón tay bé nhỏ chìa ra của chúng chưa: đó là những “Kẻ Xâm Lược”, chúng luôn vào giữa chúng ta, xâm nhập để chiếm chỗ của chúng ta!

- Cậu không hiểu đâu, khi cậu chính là người được những bàn tay bé nhỏ hướng về... Ôi khi ấy cậu trở nên yếu mềm, tớ thè với cậu đấy... Tương tự, đó là điều khiến tớ hưng phấn khi làm tình với vợ tớ...

- Thật thiếu lành mạnh! Ngày nay chẳng còn ai làm điều tương tự thế nữa cả!

- Cậu có biết câu chuyện cười về cái gã đến Lourdes và vợ gã không?

- Không.

- Ờ thì chẳng có điều kỳ diệu nào đâu: lúc nào gã cũng ở bên vợ.

Đây là điều tôi thích hơn cả ở Ludo: anh luôn kể câu chuyện cười nghe mãi mà không hiểu.

Thứ Tư.

Điều khiến tôi bực mình với vụ kiện Roland Dumas là vụ kiện này có nguy cơ khiến đôi giày Berluti của tôi trở nên lỗi mốt.

Thứ Năm.

Đó là thời kỳ tiền ồ ạt lưu thông tại các nước tư bản. Chỉ cần cúi người xuống là có thể vớ được tiền. May thay vẫn còn một vài người không chịu cúi người xuống.

Thứ Sáu.

Tối qua, Ann Scott tìm ra được một cách rất độc đáo để phớt lờ tôi:

- Thẳng thắn mà nói em thấy rất khó chịu khi anh bỏ năm cô gái vì em.

Có những ngày như thế đấy. Trước đây, nàng từng để lại tin nhắn trong hộp thư thoại của tôi và khi tôi gọi lại cho nàng thì nàng lại đang nhắn tin. Nàng đã đáp lại cuộc gọi của tôi nhưng khi ấy vì đang hẹn hò nên tôi tắt máy. Thế là nàng lại để lại số di động của mình vào hộp thư thoại của tôi. Khi tôi gọi lại cho nàng thì nàng lại một lần nữa tắt máy. Sau một tin nhắn khác, nàng đã trả lời tôi nhưng khi nàng gọi lại thì cuộc nói chuyện bị ngắt vì lúc ấy tôi đang đi qua đường hầm. Chúng tôi bám mọi số trong thành phố. Chúng tôi bỏ lỡ nhau suốt ngày trời. Tôi thích nghĩ rằng chúng tôi đang rượt bắt nhau hơn.

Thứ Bảy.

Sao lúc làm tình mà không đeo bao cao su lại dễ chịu như vậy? Đó là bởi ta có thể gặp phải hai nguy cơ chính yếu: mang lại sự sống và cận kề cái chết.

Chủ nhật.

Khi ta ngủ với rất nhiều phụ nữ thì trên thực tế đó chẳng qua chỉ là một người mà thôi. Nàng chỉ thay đổi tên, thay đổi làn da, vóc dáng, giọng nói. Độ dài của mái tóc, vòng ngực, cách xén cạo lông vùng kín, màu sắc đồ lót nàng mặc có thể biến hóa. Nhưng ta vẫn luôn nói với nàng đúng những câu ta luôn làm với nàng đúng những hành động ấy, ta luôn hoàn thành đúng những động tác ấy theo đúng một thứ tự như sau “người em thơm quá... lại gần đây hơn đi, lại gần đây... anh sợ em... anh quá ư khát khao đôi môi em... hãy để anh liếm láp em, nhanh lên nào, anh không thể chịu nổi nữa... ôi cảm ơn Chúa con thật quá ư may mắn... em khiến anh thỏa mãn quá chừng... anh

cảm giác như mình đang mơ... chúng ta sẽ làm thế này suốt đêm nay, suốt cuộc đời này...”. Tất cả những ngôn từ ấy được lặp đi lặp lại hàng đêm với những phụ nữ khác nhau kèm theo ánh mắt ngất ngây của đứa trẻ đang mở một gói quà. Sự thay đổi bao giờ cũng kéo theo sự lặp lại. Và nghịch lý thay, cứ chung thủy với một phụ nữ duy nhất lại giúp ta có được sự đổi mới. Những anh chàng Don Juan thật quá thiếu trí tưởng tượng. Ta cứ ngỡ Casanova là người theo chủ nghĩa Stakhanov trong khi anh ta chỉ là gã lười biếng. Bởi có thay đổi người tình thì cũng uổng công thôi, ta vẫn mãi là gã đàn ông ấy, gã đàn ông lúc nào cũng chủ trương càng phải nỗ lực ít thì càng tốt. Chung thủy đòi hỏi nhiều tài năng hơn.

Thứ Hai.

Balthus^[25] tội nghiệp: Charles Trenet^[26] đã cướp mất ngày chết của ông. Hệt như Jean Cocteau đã bị Edith Piaf cướp mất ngày chết hồi năm 1963 vậy. Phải lưu ý không được chết cùng thời điểm với một ngôi sao ca nhạc. Bởi những cái chết ấy luôn giành hết về mình mọi sự quan tâm (của báo chí). Tôi không muốn ngoẻo vào đúng ngày chết của Johnny Hallyday.

[25] Balthasar Klossowski (1908-2001) hay còn được gọi là Balthus là họa sĩ phái tượng trưng người Pháp gốc Ba Lan.

[26] Charles Trenet (1913-2001) là nhà thơ, nhạc sĩ và ca sĩ nổi tiếng người Pháp. Ông qua đời ngày 19 tháng Hai năm 2001, đúng một ngày sau khi Balthus qua đời.

Thứ Ba.

Tối qua, hành trình quanh mấy quán bar khách sạn trên phố de Rivoli, bắt đầu từ Crilion: Intercontinental, Costes, Vendôme, Ritz, Meurice,

Régina. Rất ít người đi xuống tận Régina (chỉ có tôi, một mình, oanh liệt, tôi đã giành phần thắng, ờ mà thắng cái gì nhỉ?). Tiếp đó tôi để cho một ả gái điếm bú mút mình, ngay sau đấy cô này đã bị nôn mửa. Liệu có tồn tại một mối liên hệ nhân quả không? Chuyện đó diễn ra dưới tầng hầm của một quán bar có nhân viên nữ chuốc rượu trong quận VIII. Tôi vừa đạt cực khoái trong một cái bao cao su mà cô ta đã tinh tế dùng miệng mình gỡ ra. Cô ta đứng dậy để đi vào toa lét và tôi nghe thấy tiếng cô ta ho sù sụ phía sau cánh cửa trước khi kéo cần xả nước. Hẳn cô ta là nhân viên mới bởi cô ta hôn lưỡi rất dịu dàng. Tôi mặc lại quần áo, tui nghỉu. Lẽ ra tôi đã có thể lấy lại tiền của mình từ túi xách của cô ta, con bé khôn khéo hẳn sẽ chẳng hay biết gì, tôi nghi cô ta còn say lướt khứốt hơn cả tôi. Tôi thanh toán mấy chai sâm banh rồi bỏ đi mà không nói một lời từ biệt với cô ta (tôi nghĩ mình hơi trách giận cô ta vì cô ta dám nôn mửa ngay sau khi hôn hít tôi). Chúng ta là ai mà có thể dễ tiện như vậy chứ? Những cá nhân lạc lối trên bề mặt trái đất. Trên chiếc taxi lúc bình minh ló dạng, radio đang phát bài “Còn lại gì từ những mối tình của chúng ta?” và tôi đã hơi khóc một chút, tôi nghĩ thế, tay tài xế cũng vậy (một fan của Trenet). Cả hai chúng tôi đều có vẻ nhạy cảm. Hai cá nhân lạc lối trong buổi rạng đông lạnh lẽo bên bờ sông Seine.

Tôi khóc nức nở vì tôi thực sự biết rằng cô gái kia đã mang lại cho tôi điều gì đó vô giá.

Thứ Tư.

Trôn chạy, luôn luôn, và bỏ chạy không mệt mỏi. Và rồi, một ngày kia, dừng lại nhìn thẳng vào mắt ai đó và nói với họ: em thực sự chính là người anh cần. Và tin chắc như thế. Hẳn sẽ đẹp biết bao, nếu ta không phá lên cười, nếu ta không lo sợ đôi chút, và nếu ta chấp nhận rủi ro, làm những

chuyện nực cười, như tặng hoa vào một ngày không phải ngày 14 tháng Hai hoặc làm tình không trong tình trạng say xỉn.

Thứ Năm.

Khuynh hướng “tạp dề lính công binh” đang quay trở lại vô cùng mạnh mẽ do một bộ phim thời thượng mang tên *Too much flesh*, trong đó Elodie Bouchez phô ra vùng lông mu dày rậm của mình. Thế là đột nhiên trào lưu để lông ở các cô gái trẻ chơi đêm quay trở lại. Vĩnh biệt “vùng kín trọc lóc như đầu Kojak” giờ phải có “vùng kín rậm như râu Barry White” mới được!

Thứ Sáu.

Tôi chứng lại về mặt tình cảm.

Ở châu Mỹ, những người ở vào hoàn cảnh của tôi thường nói:

- I am in a transitional stage^[27].

[27] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là: “Tôi đang trong giai đoạn quá độ”.

Nhưng liệu một ngày nào đó tôi có thoát ra khỏi hoàn cảnh này không? Có lẽ tôi đang trong giai đoạn quá độ sẽ kéo dài cả đời.

Thứ Bảy.

Khánh thành Pacha ở Bruxelles. Hộp đêm nổi tiếng của Ibiza mở thêm chi nhánh tại Bỉ (41 phố Ecuyer) với sự hiện diện của DJ Pippi. Ở đó tôi làm quen với một cô nàng Flo nào đấy đang uống mojito. Nàng dạy tôi vài câu thành ngữ hay ho. Chẳng hạn để chỉ một cô nàng nóng bỏng, người Bruxelles dùng từ “top-biche” còn để chỉ chuyện dạo chơi thì họ dùng từ “croûter”. Flo từ chối đến Jeux d’Hiver (khách sạn Ledoyen ở Bỉ):

- Ở đó mình có tìm được các top-biche không?

- Không, chỉ toàn péteuse thôi. (Tiếng địa phương dùng để chỉ những “kẻ tầm thường”.) Chỉ có mấy cô phục vụ bàn mà mấy cô này thì rất là bận rộn.

Tôi tiếp tục công việc thanh tra hiện tượng câu lạc bộ hóa thế giới. Tối nay phố phường thật trong trẻo, ánh sáng u buồn tựa như bị gió bào mòn. Tôi viết cuốn nhật ký này như để minh chứng cho các thế hệ tương lai: đây là cách chúng tôi sống đầu thế kỷ 21, đây là thời kỳ thú vị lúc chúng tôi phá tan tành khuôn khổ sống của các bạn. Chúng tôi sẽ kết thúc ở Fuse (203 phố Blaes), nơi tôi cảm thấy sâu thẳm trong mình trỗi dậy cảm giác sinh ngoại châu Âu. Flo sẽ ăn một quả chuối. Điều đó có vẻ ngu ngốc nhưng một cô gái ăn một quả chuối, trong hộp đêm, lại tạo ra một bầu không khí vô cùng tuyệt. Một nữ tiếp viên sẽ chia cho tôi một “ly” Blue Lemon. Tôi sẽ hỏi nàng:

- Blue Lemon là cái gì? và nàng sẽ mỉm cười đáp lời:

- Là cái gì đó màu xanh lơ.

Chủ nhật.

Tôi tin rằng cuộc mình cũng biết điều gì không ổn: tôi muốn làm anh hùng. Đứng thẳng trên mũi tàu *Titanic* và gào lên ta là Vua thế giới. Tôi muốn uống chất độc cần, chinh phục các đế chế, thay đổi bộ mặt của hệ mặt trời, lật đổ hãng Danone. Tôi muốn các sự kiện lịch sử xảy đến với mình và tôi chỉ phải sống qua một chuỗi những huyền thoại. Thế giới đã khép lại, tôi chẳng có quyền thống lĩnh.

Thứ Hai.

Công nghệ mới biến đổi ngôn ngữ càng lúc càng nhanh. Chỉ vài tháng với tin nhắn SMS mà tiếng Pháp đã phát triển hơn hẳn các thời kỳ của Louis-Ferdinand Céline, Raymond Queneau và Pierre Guyotat gộp lại.

- E SO*. MJ' THA(`G XA`^W VA KHO' CHJ.W LE'M

- NE`^W HEM THI'K SW DJEN RO KWA A THJ E FAJ PA?O A BWO`G E RA NA

- DWG THAY DOI JI NHE HEN GAB A LA'T NWA!

- TAO HEM BIT M NO'I JI NWA

- KO' GA'J DJEP HEM?

- E KO' KA? NGJ'N THW MU'N NO'J.

- MOJ CHJEN ON CHW?

Viện Hàn lâm còn chờ gì nữa mà không cập nhật ngay TW ĐJÊN của mình đi nhỉ?

Thứ Ba.

Giải thưởng Lớn dành cho Câu nói trong Tuần thuộc về Frédéric Botton:

- Khoảng trống trong tôi, là thủy tinh^[28].

[28] Câu này tác giả nói ngược lại câu “Il est vide, mon verre” nghĩa là “Ly của tôi cạn rồi”.

Câu này được phát ngôn tại Mathis Bar và tôi tự nhủ là rõ ràng mình thích tất cả các Frédéric B. (Botton, Badré, Berthet...)

Thứ Tư.

Tôi lạc đường rồi nhưng chẳng ai nhận ra hết bởi tôi vẫn làm vẻ mặt phờ lăm. Tất cả những gì còn lại với tôi: khả năng ngất ngậy. Nhà văn không phải một nghề mà là một cuộc kiếm tìm. Cần phải có khả năng nhìn những thứ bình thường với vẻ sững sốt, và nhìn những thứ điên rồ mà vẫn giữ được bình tĩnh.

Thứ Năm.

Khiếm khuyết duy nhất của Anna Gavalda là tóc ngắn; còn đâu mọi thứ khác đều khiến tôi hài lòng. Chúng tôi so sánh cuộc sống của mình và vì thế mà không ăn hết thức ăn. Cô ấy uống Coca và ly dị. Tôi cũng từng hành xử tương tự khi ở tuổi cô ấy. Mọi người nhận ra chúng tôi ở Kambodgia nhưng

dù vậy tôi vẫn sẽ thanh toán hóa đơn. Có một lúc, cô ấy tìm ra giải pháp cho mọi khát khao không được thỏa mãn của tôi:

- Đơn giản thôi, Oscar ạ, anh chỉ việc xài bromuya^[29] là xong!

[29] Là chất có khả năng khiến người ta mất đi ham muốn tình dục, từng có lời đồn đại rằng chất này được hòa vào với rượu phát cho binh lính.

Thế là đời tôi hẳn sẽ trở thành kỳ nghỉ vụ quân sự dài hơi, thoát khỏi mọi đòi hỏi tình dục.

Thứ Sáu.

Câu hỏi duy nhất mà một người đàn ông độc thân tự đặt ra cho mình:

- Tối nay ta sẽ ngủ với ai?

Câu hỏi duy nhất mà một người đàn ông có gia đình tự đặt ra cho mình:

- Chiều nay ta sẽ ngủ với ai?

Thứ Bảy.

Một ngày kia, tôi ghé qua nhà Ludo để cổ vũ tinh thần anh trong bữa tiệc mừng sinh nhật con gái anh. Bọn trẻ gào rú tới nỗi chúng tôi phải chui vào phòng tắm để hút cỏ. Vấn đề nằm ở chỗ cô con gái hai tuổi của anh đã trông thấy chúng tôi và bằng mọi giá muốn được vào VIP Room chật hẹp đó với chúng tôi (những người đang ngồi trên bồn tắm than thở về thời trai trẻ đã

tan thành mây khói của mình), thế là con bé phát cuồng lên, đập ầm ầm vào cánh cửa đóng kín và kêu gào xé tai, nhưng chúng tôi vẫn trụ vững. Tuy nhiên sau một hồi Ludo cũng phải hét lên:

- Bình tĩnh nào Sophie! Nếu con còn làm thế bố sẽ trả lại con cho mẹ con đấy!

Dựa vào cái gì mà một cá nhân tự cho mình quyền được làm mọi thứ với cái cớ là họ hai tuổi cơ chứ?

Chủ nhật.

Tôi đang trở nên quan trọng. Trong vòng một tuần, tôi đã đề xuất với Jean-Claude Trichet (Thống đốc Ngân hàng Pháp) từ bỏ mọi thứ để về xây một trang trại ở Larzac, tôi đã làm đổ một chai rượu vang lên người Marc Lambon, ăn trưa với Georges Moustaki và Kiraz (không cùng lúc), ăn tối với Alain Souchon và Bernard Frank (cũng không cùng lúc), hát rap với MC Solaar và Tina Kieffer (cùng lúc). Oscar Dufresne nói về mình ở ngôi thứ ba vì anh đã từng vô cùng giận dữ. Và chính vì vậy mà Oscar là người vĩ đại.

Thứ Hai.

Ta nhận ra một hộp đêm hay ho nhờ vào điều gì? Nhờ vào toa lét, khi bạn đưa ngón trở lên nút lấy giấy vệ sinh, ngón tay bạn sẽ trở nên trắng bệch và nếu sau đó bạn đưa ngón tay ấy lên răng, răng bạn sẽ chết lịm.

Điều đáng ngờ là khi bạn bắt đầu dành nhiều thời gian cho toa lét hơn là cho quầy bar. Ở một vài hộp đêm, tôi có thể miêu tả nhà vệ sinh của chúng chi tiết hơn là miêu tả sàn khiêu vũ.

- Tôi qua quả là thành công mỹ mãn.

- Thế hả? Anh đã làm gì?

- Tôi ngồi trong toa lét suốt đêm để hít, uống rượu, hắt xì hơi và ợ hơi.

- À ừ, hiển nhiên là anh thì biết ăn chơi rồi.

Thứ Ba.

Thành phần: 2 chai boocđô, 2 gam ma túy, 1 chai Absolut. Trộn tất cả vào bộ não và dạ dày của bạn. Nói bất kỳ điều gì với lũ ngu ngốc rồi trở về nhà để phát hiện ra rằng bạn không còn thuốc ngủ Stilnox. Đừng ngủ: cứ thức cả đêm mà nhìn ngắm trần nhà rồi nuối tiếc vì đã được sinh ra. (Thực đơn dành cho một tay Sisyphe^[30] chơi đêm.)

[30] Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, con trai của Hellen và Énarété, người sáng lập ra thành Corinthé huyền thoại. Albert Camus từng coi Sisyphe là “vị anh hùng phi lý cuối cùng”.

Thứ Tư.

Arielle Dombasle tâm sự với tôi Bí mật Quyển rũ Tôi cao. Câu nói giúp tán tỉnh bất kỳ tạo vật nào tại bất kỳ địa điểm nào, chỉ cần tạo vật ấy đang

buồn chán và cảm lạnh. Sau khi phóng về phía nàng vài ánh mắt êm dịu thì chỉ cần tiến sát lại và thủ thủ vào tai nàng:

- Em có vẻ như không ở đây nhưng lại chẳng có gì vượt được khỏi tầm mắt em cả.

Dường như chiêu này rất hiệu quả. Tôi không dám hỏi Arielle liệu đó có phải cách xoay xở của BHL^[31] hay không!?... Nhưng tôi cũng thú nhận mình tin tưởng một cách tán thưởng vào phương pháp của Pierre Bénichou hơn:

[31] Bernard-Henri Lévy, tiểu thuyết gia, triết gia, đạo diễn, diễn viên kiêm doanh nhân người Pháp, chồng của Arielle Dombasle.

- Thưa quý cô, cô nghĩ sao nếu chúng ta đi dạo một vòng bằng xe Mercedes?

Thứ Năm.

Gặp cô tiếp viên hàng không trên phố Công Chúa. Tôi gọi nàng như vậy bởi quả tình nàng có làm cái nghề cao quý này (trên Air France), nhưng cũng bởi kể từ một thời khắc nào đó, nàng có xu hướng nhằm nhọt Castel với một chiếc Boeing 747, và bắt đầu thực hiện các chỉ dẫn an toàn:

- Các lối thoát hiểm, được báo hiệu bằng một tấm biển đề từ “Exit” nằm ở hai bên cabin, phía trước, ở giữa, và đằng sau. Một vạch sáng dưới sàn sẽ chỉ cho quý vị đường dẫn đến các lối thoát hiểm này.

(Tôi có thể nói với các bạn rằng vào giờ đó, mọi người đều tập trung chăm chú hơn cả khi họ ngồi trên máy bay. Tất cả cùng lắng nghe nàng như

thể đời họ phụ thuộc vào chuyện ấy.)

- Khi áp suất trong máy bay giảm, mặt nạ dưỡng khí sẽ tự động rơi xuống.

(Theo bản năng chúng tôi nhìn lên phía trần nhà. Rồi tôi tìm áo cứu hộ của mình dưới ghế, và ở lại đó cho tới tận sáng hôm sau.)

Thứ Sáu.

Gmblrbllmmgrbbmmbml cuộc sống gbnmz grmblr Sự Vô Dụng.

Thứ bảy.

Khi Houellebecq viết tuyên ngôn lý thuyết của mình về thơ, anh đã đặt cho nó nhan đề “Hãy Sống”. Tôi tin rằng một ngày nào đó nếu có ai đó viết một thuyết gì đó về sự nổi tiếng thì hẳn người ấy phải đặt cho nó nhan đề: “Hãy Bình Thường”. Sự nổi tiếng là một tình trạng bất thường nhưng xã hội lại đòi hỏi các siêu sao phải tỏ ra bình thường. Thế là ta có thể nói rằng người nổi tiếng chỉ còn một mục đích: không “vênh vang”. Ta không còn nhận ra những người nổi tiếng qua khuôn mặt họ nữa (thường là cạo râu cạo trộm hoặc bị kính râm hay mũ trùm đầu che đi) mà qua sự thân tình thái quá của họ. Họ thể hiện sự thân tình một cách quá đáng, siết chặt tay bạn hàng giờ liền, vờ như quan tâm đến bạn... Thế là bạn tự nhủ: anh chàng này hẳn phải nổi tiếng lắm đây thì mới cố mà “tỏ ra bình thường” như thế. Người của công chúng là người bỏ hết thời gian để gắng sức làm cho sự nổi tiếng của mình được tha thứ. Ta nhận ra một kẻ ngu ngốc sặc mùi cá nhân hẳn qua việc hẳn tử tế với ta quá thể đáng, quan tâm đến cuộc sống thối rữa của

ta, hỏi han ta một cách ân cần và vờ như lắng nghe những gì ta trả lời. Ngay khi một ngôi sao thực hiện chiêu bài ấy (nói rõ lâu và rõ chăm chú với một người chẳng mang lại cho anh ta điều gì), thì đó là để người đang nghe chuyện kể lại với mọi người rằng ngôi sao ấy “trong đời thực còn bội lần để thương hơn trên truyền hình” trong khi cú lừa này chỉ là bằng chứng cho thấy ngôi sao ấy còn “bội lần tính toán hơn một người bình thường” (người vô danh sẽ chẳng bao giờ được gặp lại ngôi sao ấy, sự tồn tại vô ích của anh ta sẽ ngay lập tức bị xóa phăng khỏi trí nhớ của ngôi sao năm phút sau cuộc trò chuyện khó quên kia, cuộc trò chuyện mà trong đó ngôi sao chẳng lắng nghe gì hết bởi còn quá bận tâm tới chuyện mỉm cười với cánh nhiếp ảnh). Theo quy tắc chung thì bạn nên cảnh giác với tất cả những người quan tâm đến bạn, nhất là khi người đó lại nổi tiếng. Tôi biết rõ điều này: tôi là loại vênh vang bẩm sinh mà.

Chủ nhật.

Marie Montuir nhìn tôi uống nốt cốc caipirinha thứ 42 ở quán Closerie.

- Anh uống ghê quá đây, nàng trách móc tôi.

Nhưng tôi không để mình chao đảo. Tôi bật lại ngay tắp lự (và trịnh trọng giờ ngón tay lên):

- Em có vẻ vượt được khỏi tầm mắt nhưng lại chẳng có gì đang không ở đây em cả.

Thứ Hai.

“Xin chào. Nhà hàng chúng tôi hết phi lê đà điều rồi”, cô phục vụ nhà hàng Farfalla (số 1, đại lộ Croisette, Cannes) tuyên bố bằng giọng thê thảm trong khi chúng tôi chỉ vừa mới ngồi xuống dùng bữa tối. Tôi nghĩ tất cả chúng tôi sẽ nhất trí trao cho cô nàng Giải thưởng Lớn dành cho Câu nói trong Tuần kèm lời Khen tặng của Ban Giám khảo.

Thứ Ba.

Tại quán bar Marché, tôi làm quen với Isabelle, một cô nàng tóc nâu trẻ trung thích một mình đi đến Phòng trà video hot Salon de la vidéo hot - có phải liên quan đến cái revue Hot video do Fabrice Castel lập ra? Ở Không gian Champerret (nàng từng tới đó năm lần). Trong lần tới đó gần đây nhất, nàng ngồi cả buổi chiều ở hàng đầu để dòm xem trình diễn thoát y.

Đôi khi, nàng kể, các buổi trình diễn thoát y chọn một gã trai trong đám khán giả rồi cởi đồ cho gã trên sân khấu, nhưng cái gã tội nghiệp ấy chẳng bao giờ cương cứng được cả.

Nàng cũng giải thích với tôi rằng có một gian cạo lông mu và rằng, khi nàng tới đó, anh chàng người Ý lẽ ra phải cạo lông mu cho nàng thì lại định liếm láp vùng kín của nàng. Vô cùng hoảng hốt, nàng quyết định phi vội về nhà. Cũng trong đêm ấy, nàng mơ thấy mình chia ngực ra cho một gã đàn ông dùng dao đe dọa nàng nhưng lại không chịu cưỡng bức nàng. Nếu là chuyên gia phân tích, hẳn tôi đã có thể kiếm được cho mình một khoản kếch sù với toàn bộ các cô nàng hư hỏng mà tôi thu hút được.

Thứ Tư.

Tiệc cocktail ở nhà Jérôme Béglié, phóng viên *Paris Match*. PPDA vẫn luôn đi cùng cô nàng quyền rũ Claire Castillon (rất xinh đẹp với khuôn mặt luôn mỉm cười). Jean-Jacques Schuhl vẫn luôn đi cùng cây gậy của mình (như François Nourissier). François Weyergans vẫn đang sửa bản in thử của cuốn sách sắp tới. François Gibault vẫn luôn là ứng cử viên của Viện Hàn lâm. Emmanuelle Gaume không còn làm cho Canal + bao lâu nữa. Tiếp đó, gút lại buổi tối ở Saint-Ouen, trong bữa tiệc nhạc techno Kenzo thác loạn. Yves Adrien gọi tôi là “Con Người Khả Kính”; chúng tôi vừa nốc gin tonic vừa nói về đảo Seychelles và ngày tận thế. Cảm ơn Chúa, tối hôm đó, ngày tận thế không nhận được thiệp mời.

Thứ Năm.

Để miêu tả một cô gái rụt rè, ta thường nói rằng cô nàng có “một cái chổi trong lỗ đít”. Tôi chưa bao giờ hiểu được nghĩa của cách nói này. Tôi tin chắc rằng nếu thấy một cô gái với cái chổi trong lỗ đít, hẳn tôi sẽ chẳng hề thấy cô nàng rụt rè chút nào.

Thứ Sáu.

“Tôi là người các bạn đang nhìn nhưng chính các bạn mới là người mà các bạn trông thấy”. Jacques Rigaut vẫn luôn có lý.

MÙA XUÂN

ĐẸP KHÔNG CHỊU NỖI

“Những giọt nước mắt trinh nguyên

khiến đôi mắt ký ức rực sáng.”

O.V.de L.MILOSZ.

Chủ nhật.

Rất nhiều độc giả muốn biết xem liệu tôi có nói dối không, và nói dối vào thời điểm nào, ở đâu, vào giờ nào, với ai? Họ không hiểu rằng viết nhật ký dưới tên thật không bắt buộc phải nói sự thật. Đó không phải kiểu “nói dối-thật” của Aragon, mà là sự thật dối trá của người viết nhật ký. Trước đây, người ta đối lập nhật ký với tiểu thuyết. Nếu nhật ký là sự tiết lộ thì tiểu thuyết là sự bịa đặt. Bởi từ nay trở về sau, ngay cả tiểu thuyết cũng trở thành tự truyện nên tôi đã quyết định tạo ra một cuốn nhật ký có tính cách tiểu thuyết. Kể chuyện cuộc đời mình dưới tên thật của mình khiến mọi thứ trở nên buồn tẻ bởi có rất nhiều thứ quá đơn giản: ta biết rõ mặt tác giả, ta

biết ai đang nói, ta thấy mọi thứ - quá dễ dàng, và lại biết bao thiên tài đã làm điều này (và cả những nghệ sĩ hết thời nữa chứ). Việc sử dụng một cái tên khác khiến khi đọc cuốn nhật ký này người ta cảm thấy mình đang chơi trò trốn tìm. Như vậy, “Kẻ ích kỷ lãng mạn” có thể được định nghĩa như sau: đó là một trò chơi với ngôi thứ nhất số ít^[1]. “Thứ Hai Không Phải Tôi Thứ Ba Không Phải Tôi Thứ Tư Không Phải Tôi...” (để tỏ lòng tôn kính Gombrowicz).

[1] Nguyên văn tiếng Pháp: “c’est un jeu avec le je”: “jeu” có nghĩa là “trò chơi” và “je” có nghĩa là “tôi” (ngôi thứ nhất số ít), hai từ này phát âm giống nhau.

Thứ Hai.

Thảm họa thứ nhất khó lòng tránh nổi: Trái Đất sẽ tiêu vong. Điều tuyệt đối chắc chắn thứ hai: tôi cũng sẽ tiêu vong. Câu hỏi trong ngày: ai sẽ biến mất trước? Trái Đất hay tôi? Tôi thích đó là Trái Đất hơn, vì với tôi như vậy cũng bằng thể kia. Nếu phải nghèo thì ít ra cũng được nghèo cùng lúc với những người khác. Tôi hy vọng đến ngày tận thế, bởi chứng tự mê bản thân. Có lẽ gã đàn ông nào cũng như tôi mà thôi, điều này hẳn sẽ giải thích vì sao họ lại tìm đủ cách phát động Ngày Tận Thế: để không phải chết đơn độc.

Thứ Ba.

Cuộc đời tôi là một cuốn tiểu thuyết dựa trên những sự kiện có thật.

Thứ Tư.

Tôi đang nói chuyện với Elisabeth Quin về những lần mất trí gần đây nhất của mình.

- Từ bảy giờ tối ngày thứ Bảy đến nửa đêm ngày Chủ nhật tuần trước tôi bị mất trí, tôi nói với nàng. Và nàng bật lại tôi cứ như Louis Jouvet trong *Drôle de drame* vậy:

- Mất trí à? Thế thì thật rắc rối.

Thứ Năm.

Tôi yêu nỗi bất hạnh của tôi; nó đồng hành với tôi. Đôi lúc, khi nhất thời thấy hạnh phúc, tôi cảm thấy thứ gì đó như thể sự thiếu vắng nỗi đau. Ta luôn nhanh chóng trở nên nghiện ngập nỗi u sầu của chính mình.

Thứ Sáu.

Gặp Françoise, cô gái đẹp nhất Formentera, ở sàn nhảy Castel, đang ngồi ở cầu thang. Nàng chìa bụng nàng cho tôi xem, phẳng lì và rám nắng, rồi từ chối hôn tôi. Buổi tối tuyệt nhất tuần.

Thứ Bảy.

Giờ đây, tôi muốn được chung thủy với cả đồng phụ nữ. Tôi muốn dán lại tất cả các mẫu vụn. Nhìn chung ta nói thế khi ta muốn hàn gắn. Nhưng với tôi thì đừng hòng có chuyện hàn gắn với Claire: tôi ấy mà, tôi thực sự muốn tìm được nhiều mẫu vụn của nàng ở những phụ nữ khác để dán chúng lại với nhau. Tôi sẽ làm một bức tranh ghép hình Claire bằng các mẫu vụn của mọi phụ nữ khác.

Chủ nhật.

Đêm qua, lúc 4h59 sáng, thò đầu qua cửa sổ một chiếc ô tô chạy từ Nice đến Cannes, trong gió xuân nóng ẩm, và hương bách, hương ô liu, hương thông tuyết và hương thông tán,

Dường như tôi đã thấy mặt trăng lướt đi.

Trên biển Địa Trung Hải.

Cảm giác nhẹ nhõm đến khó tin kể từ lúc tôi đánh mất điện thoại di động ở Village, hộp đêm của Juan-les-Pins. Từ giờ trở đi chẳng ai có thể nháy chuông cho tôi được nữa. Tự do thực thụ đó là khi không ai tiếp cận được bạn! Điều duy nhất khiến tôi nuối tiếc là số điện thoại của Marine Delterme, người có tên trong bộ nhớ điện thoại. Thật may cho gã nào vớ được điện thoại của tôi... Chuyện xảy ra đúng hôm sinh nhật Jean-Al ở Pétasseland, nơi được chúng tôi đặt lại tên thành “Xúc-xích-Vùng-Morteau-Land”; ở đó tôi khám phá ra món vodka-táo và nước hoa Chát độc Thôi miên, và Ngài Rudi đã để tôi bật Daft Punk (*High life*, bài số 8 trên đĩa CD). Thành công rực rỡ: rất nhiều những kính vàng, sơ mi phanh ngực và quần lót khe hồng thò ra từ những quần cặp trẻ. Năm lấy mic một cô nàng Jennifer Lopez nào đó mang tên Anissa tóm tắt thời kỳ của mình:

- Thấy đều là dĩ bọm!

Nếu thế hệ trẻ này là tương lai thì ô yề, ngày tận thế sẽ chẳng còn bao lâu nữa.

Thứ Hai.

Quá dễ đổ trước ngoại hình. Quá dễ say trước sự quyến rũ. Tôi là nạn nhân của sắc đẹp phụ nữ giống như thể trên đời tồn tại những nạn nhân của thời trang. Tôi khẳng định mình vô tội. Chẳng phải lỗi của tôi nếu tôi hời hợt và thay đổi như chong chóng. Điều mà các bạn gọi là “khốn kiếp” thì tôi, trái lại gọi là “beauty victim”^[2].

[2] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “nạn nhân của cái đẹp”.

Thứ Ba.

Khai mạc Liên hoan Phim Paris. Bên cạnh tôi, sau buổi chiếu, ngồi trên bậc thềm rạp Gaumont Marignan là một cô nàng tóc vàng mảnh dẻ với đôi mắt to ngơ ngác đang buồn bã nhìn điện thoại di động của mình từ nửa tiếng đồng hồ nay. Cảnh tượng ấy khiến tôi sầu não ghê gớm. Tôi thầm tưởng tượng nàng đang đợi một cú điện thoại không chịu tới, hoặc nàng đang bấm lướt qua tên của những người tình trong quá khứ, hiện tại và tương lai, và tìm nàng đập mạnh dưới cái xu chiêng lụa, hoặc nàng đang đọc lại đến lần thứ năm mươi một tin nhắn lãng mạn của người đàn ông của đời nàng... Nàng chẳng làm gì khác ngoài việc vừa thờ dài vừa mân mê chiếc điện thoại với vẻ căng thẳng. Tôi quả là thi sĩ! Tới một lúc, không

chịu nổi nữa, tôi lại gần hỏi xem nàng có ổn không, thế là nàng nhieéc máng tôi:

- Khôn kiếp! Anh làm tôi thua rồi! Suýt nữa thì tôi phá được kỷ lục của chính mình trong trò Tetris!

Đúng vậy bởi cô nàng đắm say bí ẩn kia trên thực tế lại là nữ vô địch trò chơi điện tử trên điện thoại di động. (Lưu ý: cũng bình thường thôi khi tôi tự làm một bộ phim, trong một liên hoan phim nào đó.)

Muộn hơn một chút, tại Renoma Gallery, Clotilde Courau không tới.

Thứ Tư.

Người ta từng kể tôi nghe một giai thoại khá vui nhộn: một anh bạn đồng tính thuộc giới thượng lưu hiện đang phiêu lưu tình ái với một bác sĩ phụ khoa và buổi dạ hội nào ở Paris cũng đưa anh chàng bác sĩ đó theo. Ở đâu anh cũng giới thiệu người tình của mình như sau:

- Tôi sẽ không đi chơi nữa nếu không có bác sĩ phụ khoa của tôi!

Thứ Năm.

Để nói thêm những gì mình nghĩ về các hiểu lầm và nguy hiểm của nhật ký, tôi muốn dẫn ra đây trích đoạn từ cuốn Sa đọa của Camus: “Các tác giả của những lời tự thú thường viết để không phải tự thú, để chẳng phải nói gì về những điều họ biết. Khi họ bảo mình đang thú nhận thì đó là lúc cần phải cảnh giác, họ sẽ hóa trang cho xác chết. Tin tôi đi, tôi thành thợ rồi mà.”

Cảm giác kỳ lạ đúng thời điểm Guy Georges rút cuộc cũng thú nhận các tội ác của hắn trước tòa Đại hình Paris. Chúng ta những muốn các nhà văn ai này đều phải là Guy Georges, bị đẩy vào tận phòng tuyến của họ cho tới khi khai ra mọi chuyện. “Đúng vậy, chính tôi làm việc đó, đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, chính tôi, xin lỗi, tôi sẽ không bao giờ nói dối nữa, tôi xin hứa.” Nhưng các nhà văn là những tên tội phạm chẳng bao giờ chịu thú nhận.

Thứ Sáu.

Tối qua Dominique Noguez, nói lời chào từ biệt ở buổi họp của tạp chí “Xưởng viết Tiểu thuyết”:

- Tôi về đây, tôi còn phải hoàn thành cuốn tiểu thuyết của tôi nữa.

- Cả tôi nữa, tôi trả lời, tôi cũng phải về đây: tôi còn phải bắt đầu cuốn tiểu thuyết của tôi nữa.

Thứ Bảy.

Nếu tôi đồng ý lên hình thì người ta bảo tôi được các phương tiện truyền thông đưa tin nhiều quá. Nếu tôi từ chối lên hình thì người ta lại bảo tôi cứ tưởng mình là siêu sao. Và khi nào mà tôi tự sát thì tôi tin chắc rằng người ta sẽ lên án tôi tội cố tình marketing bản thân.

Chủ nhật.

Các nhà xuất bản không đọc sách: họ chỉ xuất bản chúng.

Các nhà phê bình không đọc sách: họ chỉ giở lướt qua chúng.

Các độc giả không đọc sách: họ chỉ mua chúng.

Kết luận: chẳng ai đọc sách cả, trừ các nhà văn.

Thứ Hai.

Khi Ludo về nhà, anh luôn có ai đó để mà áp vào. Tôi không có được sự xa xỉ ấy. Tôi tự hỏi liệu có phải người đọc thân chỉ tán tỉnh tà lura kẻ khác để thi thoảng có thể sử dụng động từ “áp vào” không.

Thứ Ba.

Khủng hoảng trầm trọng chủ nghĩa lãng mạn ở Patrick Williams (phó tổng biên tập tạp chí *Technikart*): chúng tôi đều nhất trí thừa nhận rằng làm tình lúc đang yêu thì dễ chịu hơn nhiều. Đàn ông cũng như phụ nữ: chúng ta thích tình dục đan xen cảm xúc hơn. Phải có một chút bối rối, một chút duyên dáng, một chút ma thuật, nếu không tình dục chỉ còn là bài tập thể dục mà thôi. Chắc hẳn điều đó giải thích tại sao chúng ta lại uống nhiều rượu như vậy. Thường thì tôi làm tình khi đã say quá cần câu, chỉ vì muốn tìm lại cảm giác yêu đương ngất ngây. Nếu con tim không đập thì ít nhất cái đầu cũng phải quay chứ.

Thứ Tư.

Tối qua, vừa chỉ chiếc Audi TT của mình cho một cô nàng ngon nghề, Guillaume Rappeneau vừa chém gió:

- Anh đã mua một chiếc ô tô mới để chở bọn gái gú về nhà anh... Em làm gì đêm nay?

Thứ Năm.

Một câu trong tuần nữa: “Tôi thà bị coi là một tên Ba Tư gốc Mông Cổ còn hơn bị coi là một tên Mông Cổ” (Thierry Ardisson).

Thứ Sáu.

Ở Vienne, trên đại lộ vành đai Ring nơi tọa lạc những cung điện vắng hoe, người ta không còn nhảy điệu valse nữa. Thuở sinh thời thì bị phỉ nhổ đầy người, giờ đây Freud có hẳn một công viên mang tên mình. Tôi muốn sửa câu thơ nổi tiếng của Heinrich Heine: “Ich weiB genau was es bedeuten soll, daB ich so traurig bin”. Các bạn đừng lo, đây sẽ là trò chơi chữ bằng tiếng Đức duy nhất của tôi.

Thứ Bảy.

Jean-Pierre Roueyrou kỷ niệm sinh nhật lần thứ năm mươi tại nhà hát lớn Montpellier. Đông đảo bạn bè ông đã đến dự trong trang phục áo

smoking và váy dạ hội, trong đó có Pierre Combescot, rạng ngời trong trang phục Con Đầm Pích mãi mê kiếm tìm phương pháp đặt vòng tránh thai đã mất. Corti bật những chiếc đĩa hát dành cho lễ hội ngày xưa. Giờ thì tôi đã đủ già để cảm thấy nhớ tiếc Scatola, Distrito, Cholmes và Etoiles... Ngày nay người ta khiêu vũ ở Dune và Villa Rouge nhiều hơn. Ở Montpellier người ta nhảy valse nhiều hơn ở Vienne, điều ấy không ngăn nổi một anh bạn của Benoît Duteurtre bỏ đi câu cá. Tôi dẫn một cô nàng tóc nâu đi thăm thú hậu trường, nàng cứ nhắc đi nhắc lại với tôi, thay vì tìm cách quyến rũ tôi :

- Nhưng em ba mươi chín tuổi rồi, anh có nghe em nói không? Sao anh vẫn tà lura em, em BA MƯƠI CHÍN TUỔI rồi đây!

Dù sao với những gì đang có trong mũi thì tôi cũng chẳng còn gì ở trong quần nữa.

Chủ nhật.

Ở Palavas-les-Flots, mặt trời tỏa rạng trên những chiếc pizza. Giai cấp vô sản địa phương bôi kem chống nắng bóng nhẫy người để chơi bóng chuyền bãi biển. Người nghèo lúc nào cũng sexy hơn người giàu mà, tôi nói có sai đâu (tôi đây cũng chính là một bằng chứng sinh động cho nhận định ấy). Tôi khao khát một cô nàng tóc nâu lông lá rậm rạp. Đồng đài ghetto-blaster đang đồng loạt phát bài *Lady* của Modjo như thể bài hát đó vừa ra lò vậy. Người ta vừa cởi những đôi dép cao su ra để ăn lữ vẹm nhiễm phóng xạ. Một tuyến cáp treo cũ kỹ giúp ta qua được con kênh để đi từ Sông bạc đến quán kem Ý. Các nhà hàng nằm nép sát vào nhau quay lưng lại với biển. Chao ôi! Đây đâu phải bức ảnh trên nhật báo *Midi libre*. Qua tấm chắn gió phía sau xe, tôi đã thấy quá khứ lùi xa còn tình yêu của tôi thì co hẹp lại.

Thứ Hai.

Ngực của các cô gái trẻ săn chắc không khác gì được bơm Silicon. Tôi không ngừng nhắc đi nhắc lại với Camilla, cô nàng tóc vàng nhuộm nâu, rằng nàng quá trẻ so với tôi. Nàng rên rỉ:

- Sao chứ? Anh thích hàng ôi hơn à?

Trên thực tế, tuổi tác không phải thứ khiến tôi phiền lòng (mười bảy tuổi), mà là cái giá phải trả cho tuổi tác (một chiếc đồng hồ đeo tay Chanel). Nàng có cái tật kỳ lạ là luôn đòi quà dù lúc đó không phải sinh nhật nàng mà cũng chẳng phải ngày 24 tháng Chạp. Tiếc thật, suýt chút nữa thì tôi tin nàng chân thành bởi tôi mới là kẻ đóng kịch. Tôi cứ mãi mộng tưởng những tình cảm cổ lỗ, thay vì rít lên như tất cả mọi người (làm nhanh để hỏng). Franck và Olivier ở Japan Bar sẽ còn cười nhạo tôi thế này:

- Phụ nữ ấy hả, Oscar chỉ ngủ với họ trên giấy mà thôi!

Đạt cực khoái trong latex, dù có mỏng đến mấy, dù có là trong một cái miệng xinh đẹp, thì vẫn cứ là cực khoái trong latex.

Thứ Ba.

Trước đây, khi mỗi lần tôi uống ba cốc, câu cú hay ho cứ tự động trào ra. Còn bây giờ, khi mỗi lần uống ba cốc, tôi lại chép lại những gì các bạn đang đọc đây.

Thứ Tư.

Claire gọi cho tôi lúc sáu giờ sáng để chửi rửa tôi. Tôi vừa bình tĩnh để nàng xả cơn giận dữ vừa cười khẩy như một con linh cẩu trên đồng cỏ châu Phi lúc hùng đông. Rồi tôi điềm nhiên trả lời rằng giữa nàng và tôi có một khác biệt lớn: nàng chửi rửa tôi vì nàng yêu tôi, trong khi tôi bày tỏ thái độ lịch thiệp vì tôi không yêu nàng nữa. Khi nàng cúp máy đánh cộp một cái, tôi như ngừng thở vì biết chắc rằng lần này, suốt đời chúng tôi sẽ chẳng bao giờ còn nói chuyện với nhau nữa.

Thứ Năm.

Thường thì tôi muốn để cho những câu trích dẫn yêu thích của mình tự đối đáp với nhau. Chẳng hạn, với tôi, câu hỏi trứ danh của Aragon, “Ai là người mà họ tưởng là tôi?” dường như đã nhận được lời đáp trả hết sức logic trong câu châm ngôn không kém phần nổi tiếng của Cocteau: “Điều người ta oán trách bạn, hãy vun trồng nó: đó chính là bạn.” Bài học rút ra: chính bạn là người mà họ tưởng là bạn. Vô ích thôi khi cứ lo lắng về hình ảnh thâm hại mà ta tạo cho chính bản thân mình, bởi hình ảnh ấy lúc nào chẳng đúng. Thà cứ phát triển cất lực theo hướng của mình còn hơn là đi ngược lại với cái hướng đó. Liệu Aragon và Cocteau có nói chuyện này với nhau khi họ còn sống không nhỉ? Có quan trọng gì đâu. Vì giờ đây họ đang tranh luận trong tư cách người chết. Thư viện là gì nếu không phải nơi đối thoại của những cái xác? Cuộc tranh luận có thể còn kéo dài... Kafka, chẳng hạn, sẽ còn đi xa hơn Cocteau với câu cách ngôn hùng hồn của mình: “Trong cuộc chiến giữa bạn và thế giới, hãy ủng hộ thế giới.”

Thứ Sáu.

Trời mưa, trời đẹp, trời mưa, trời đẹp. Thượng đế chơi trò thay đổi với thời tiết, cũng như tôi chơi trò thay đổi với phụ nữ. Tôi cấm các bạn chế giễu đây. Tôi đã viết đoạn thơ bốn câu này và đề nghị các bạn thật độ lượng khi đọc.

Anh có ham muốn tốt cùng được ăn tươi nuốt sống em

Anh có ham muốn tốt cùng được ngay ngày mai cưới em

Anh có ham muốn tốt cùng được làm chuyện ấy với em

Anh có ham muốn tốt cùng được hỏi cưới em.

Tôi biết, đây mới chỉ là khởi đầu tác phẩm và nó vẫn chưa hề hoàn thiện, nhưng dù sao nó cũng gần thành thể thơ mười hai âm tiết^[3].

[3] Tức là thể thơ alexandrin rất thông dụng trong văn chương Pháp.

Chủ nhật.

Tôi chỉ thích đọc, viết và làm tình. Vì thế với tôi một căn hộ nhỏ là đủ để sống, với điều kiện nó có một giá sách, một máy vi tính và một cái giường.

Thứ Hai.

Lạnh thấu xương: tháng Mười một kéo dài sáu tháng. Trong khi tôi tiêu phí thời gian lên án hiệu ứng nhà kính! Chắc giờ tôi phải quay lại mà ước mong sao cho hành tinh nóng lên thôi... Tháng Mười một năm 2000, 180 quốc gia nhóm họp ở La Haye để hạn chế việc thải khí CO₂ vào bầu khí quyển và từ đó chúng ta cứ đóng băng thế này! Vậy đấy, đây là một sáng kiến dành cho chương trình vận động tranh cử của Lionel Jospin: “Năm 2002 hãy bỏ phiếu cho tôi và số lượng ô tô sẽ tăng lên để trời có thể ấm nóng cả năm ròng hơn nữa, mực nước biển sẽ dâng cao tới tám mét thành thử các bãi biển sẽ xấp lại gần Paris hơn.”

Thứ Ba.

Hôm qua tôi đã khóc khi nghe *Ain't no sunshine when she's gone/ It's not warm when she's away*^[4] của Bill Withers. Cái lạnh kinh người của Paris như nhân lên gấp đôi kỷ nguyên băng giá trong tim tôi. Tôi biết rằng viết như vậy thì thật ngu ngốc, rằng hình ảnh gia trưởng vô cảm của tôi thế là bị bóc mẽ, nhưng tôi còn có thể làm gì chứ? Trên thế giới cô đơn này, nước mắt của kẻ độc thân trước bộ hiệu chỉnh dàn hi-fi dường như là chút hy vọng le lói.

[4] Tiếng Anh trong nguyên bản: Chẳng còn chút ánh dương khi nàng bỏ đi/ Chẳng còn chút ấm áp khi nàng rời xa.

Thứ Tư.

Xuất hiện thoáng qua trên truyền hình lúc tối muộn (để quảng bá cho một cuốn sách), tôi đang định làm người bình thường. Sự nổi tiếng là tình trạng nô lệ xa xỉ, là nhà tù lộ thiên. Ta dạo chơi trên phố và tất cả mọi người

đều dõi theo ta. Khi tôi gặp mọi người, họ vờ như không nhận ra tôi và rồi, lúc tôi đi xa được vài mét, họ thì thào sau lưng tôi:

- Anh có thấy không? Đó chính là gã khôn Oscar Dufresne đấy!

- Ôi chao, nom gã gây gò quá!

- Gã có vẻ sa sút!

- Dù vậy gã vẫn có vẻ vênh vang!

- Tôi thì tôi thích gã lắm...

- Im đi, Eglantine!

Mỗi chi tiết nhỏ xíu, mỗi thay đổi bên ngoài đều ngay lập tức bị đem ra mổ xẻ.

- Tóc gã nhờn quá!

- Gã cạo râu thật cầu thả!

- Gã vẫn mặc chiếc sơ mi như khi ở nhà Fogiel!

- Dễ hiểu thôi: gã đâu có ngủ ở nhà gã!

- Tôi thì tôi thích gã lắm...

- Im đi, Eglantine!

Tôi có cảm giác lúc nào mình cũng bị người khác quay phim. Mồ hôi tôi vã ra như tắm. Quá nhiều ánh mắt dòm ngó khuôn mặt tôi. Và không chỉ có

mắt tôi bị quàng.

Thứ Năm.

Quá khứ đã qua và tương lai còn chưa biết: chúng ta nghệt thở trong hiện tại vĩnh cửu của sự hưởng thụ.

Thứ Sáu.

Mục đích của đời tôi là trở thành Tom Jones ngồi trên xe limousine có điều hòa. Da mặt căng mịn, đầu phủ đầy những miếng cây tóc và nước da siêu rám nắng, bị giằng xé và kích thích cực độ. Tôi sẽ làm được thế, rồi các bạn xem. Và ngày hôm đó, uể oải trên băng ghế bọc da trắng, một tay cầm chai Bollinger cỡ bự, tay kia ôm một em gái gọi người Lituanie, tôi gần như tin chắc rằng tôi sẽ lại tìm ra cách ta thán số phận mình.

Thứ Bảy.

Thực ra thì có phải hai tuần nữa là đến Liên hoan phim Cannes không? Ở đó sẽ có cả đồng limousine có điều hòa, chẳng đúng sao? Khi người ta biến được ước mơ của mình thành hiện thực một cách dễ dàng như vậy, thì đó là vì những ước mơ ấy quá ư tầm thường.

Chủ nhật.

“Chưa bao giờ lại có một kẻ nghèo khó có thể viết nổi các cuốn tiểu thuyết của Henry James.”

James Joyce bảo vệ tôi.

Thứ Hai.

Tôi làm tất cả những gì tôi làm (các bài báo, các cuốn sách, các chương trình thời luận trên truyền hình hoặc đài phát thanh) chẳng qua là do hèn nhát. Bất lực không thể chối từ. Sợ bị lãng quên nếu người ta không còn thấy cái mặt mình ở khắp nơi khắp chốn nữa. Mọi người đều nghĩ rằng ta trở thành “người của công chúng” vì ta kiêu ngạo, tự mê bản thân và vĩ cuồng, trong khi mọi chuyện lại trái ngược hoàn toàn: ta muốn nổi tiếng khi ta sợ sệt, e dè và yếu đuối.

Thứ Ba.

Ludo nhạo báng mấy cái nỗi đau tư sản phóng đảng của tôi.

- Ái chà... Sự lo lắng của người độc thân ở tuổi ba mươi lăm ấy mà...

- Thế còn cậu, Ludo? Sao cậu không viết về hạnh phúc tuyệt vời của mình khi được làm người cha trong gia đình và được được kết hôn với một phụ nữ hoàn hảo?

- Dù là viết gì đi nữa thì cũng ích lợi gì chứ? Kiệt tác đời tở chính là các con tở rồi. Chẳng bao giờ có cuốn sách, đĩa nhạc hay bộ phim nào sánh

được với vẻ đẹp của chúng cả. Chẳng bao giờ có bức họa nào mang đến cho tớ nhiều ngạc nhiên như vậy. Ngày con bé lớn nhà tớ lớn lên chui khỏi bụng mẹ (cậu thấy vẫn không – nếu mà tớ muốn thì Faulkner cũng phải chịu chua thôi), tớ hiểu ra rằng nghệ thuật chỉ còn là thứ nực cười nếu so với bí ẩn kỳ lạ của một đứa trẻ người còn đỏ hồng nhỏ dãi dóc tùm lum lên bà mẹ đang rút nước mắt của nó. Từ đó, ngày nào tớ cũng coi đời mình như một tác phẩm khó hiểu và kỳ diệu. Đôi khi cũng có những đoạn dài lê thê, những lặp lại và hồng học về gu cảm nhận. Diễn viên chính cảm thấy mệt mỏi, khung cảnh trở nên buồn bã u ám. Phong cách thường xuyên có những thiếu sót. Nhưng thế vẫn tốt hơn cả Picasso, Proust, Fellini và The Beatles hợp lại.

- Thực ra, Péguy từng nói, người cha trong gia đình là kẻ phiêu lưu thời hiện đại, thế mà cậu lại bảo rằng đó là gã dandy cuối cùng.

- Cậu biết không, Oscar, bấy lâu nay tớ thêm được như cậu nhưng giờ cậu lại làm tớ thương hại đấy.

- Cảm ơn anh bạn duy nhất của tớ.

Đây chính là điểm chúng tôi không sao hiểu nổi nhau. Qua cửa sổ, tôi thấy họ bước vào vườn Luxembourg, những ông bố trẻ tay đẩy xe nôi ấy, nom họ thật suy sụp, mệt mỏi, quá tải với lũ nhóc con ồn ào, buộc phải tỏ ra nhẫn nại và nặn những cái bánh cát trong khi sức cùng lực kiệt lắm rồi... Khi nào thì họ phát rồ nhỉ? Khi nào thì họ chịu thừa nhận là mình chẳng có gì để làm với cái cuộc sống tã bím xe nôi chết tiệt đó nhỉ?

Thứ Tư.

Tôi đã lập ra danh sách các cô gái tôi thích. Françoise dẫn đầu nhờ vẻ duyên rũ loạn thần kinh. Chỉ một thiếu sót duy nhất: nàng cóc thềm ngó ngang đến tôi. Theo như tôi biết, từ chối ngủ với tôi không phải bằng chứng của sự thông minh!

Thứ Năm.

Có hai nơi mà tất cả những ai ở đó vỗ tay đều rất ngốc: rạp chiếu bóng và lúc máy bay hạ cánh.

Thứ Sáu.

Câu nói Trong Tuần: “Nàng nửa là ma nơ canh, nửa là Mein Kampf^[5]” (của Edouard Baer).

[5] Tên tiếng Đức (nghĩa là “Cuộc tranh đấu của tôi”) của cuốn sách do Adolf Hitler viết.

Thứ Bảy.

Cuối đời mình, François Mitterrand trở thành kẻ không thể chịu nổi. Ông tâm sự với Roger Hanin là muốn kéo sập tháp Eiffel. Ông nháy mắt với Maurice Papon khiến Georges-Marc Benamou lộn ruột. Trước mặt Elkabbach, ông cãi lộn với người thân, coi thường bè bạn, gay gắt chỉ trích kẻ thù. Tôi muốn kết thúc như thế: già nua, không thể chịu nổi, có quyền lực, được sách vở và những kẻ xu nịnh vây quanh, ông bắn vào đám xe cứu

thương để tránh việc người ta đặt ông nằm lên một trong mấy cái xe đó quá nhanh.

Chủ nhật.

Đến một tuổi nào đó, người ta sẽ chắc chắn được về mọi thứ. Tình yêu ư? “nó chỉ kéo dài ba năm”. Lòng thủy chung ư? “đây đâu phải một khái niệm con người”. Cái chết ư? “tự do duy nhất”. Người ta an tâm với những câu từ có sẵn. Đến một tuổi nào đó, cái cơ nào viện ra để ngừng suy nghĩ cũng tốt hết.

Thứ Hai.

Cần phải rời nước Pháp. Một nhà khoa học đã giải thích cặn kẽ cho tôi hiểu tại sao trong sáu tháng cuối năm chỉ có năm ngày nắng. Cực Bắc đang tan chảy. Nên đại dương nhiều nước hơn: muối được phân chia khác hẳn đi. Thế mà muối lại quyết định dòng chảy của Gulf Stream. Đừng hỏi tôi chuyện đó diễn ra thế nào, tôi chẳng hiểu gì đâu. Nhưng thực tế đáng buồn vậy đấy. Gulf Stream, hải lưu ấm vốn mang lại cho chúng ta khí hậu ôn hòa và tránh cho nước Pháp khí hậu địa cực, đang đổi hướng. Trong các thập niên tới, Paris sẽ trở thành nơi nóng chẳng kém gì Montréal. Khí hậu khủng khiếp mà chúng ta từng ném trái hời năm 2001 không phải sự thay đổi tạm thời. Không ai nói với bạn đâu, nhưng sắp đóng băng hết cả rồi. Mùa đông nước Pháp sẽ ngày càng khắc nghiệt. Chúng ta mãi mê kiếm tìm sự tiện nghi, mãi mê sản xuất quá nhiều và gây ô nhiễm tới mức thiên nhiên nổi dậy trả thù. Chắc sắp tới Noé sẽ phải đeo bao tay, đi pa tanh trượt băng và râu mọc nhũ đá mắt.

Thứ Ba.

Những cô nàng tóc vàng mắt màu hạt dẻ/ Chẳng bao giờ đem lại điều gì suôn sẻ.

Thứ Tư.

Françoise Hardy coi tử vi cho tôi: tôi thuộc cung Xử Nữ, cung mộc Song Tử. Xử Nữ có nghĩa là điên rồ, nghiêm túc, chăm chỉ, tỉ mỉ, chín chắn, u buồn, khó sống. Song Tử có nghĩa là tò mò, tài tử, ôm đồm, cởi mở, nhanh nhẹn, căng thẳng, khó sống. Như vậy tôi là người vừa có đầu óc phê phán và nhu cầu kiểm soát của Xử Nữ, vừa có tính lãng xãng và năng động của Song Tử. Tôi ngờ là Françoise đã bói lông tìm vết từng cuốn sách của tôi thì mới phát hiện ra chứng tâm thần phân lập trong tôi giỏi như vậy.

Thứ Năm.

Ari Boulogne viết cho Alain Delon. Tôi muốn trả lời ông: “Ari thân mến, anh kêu cứu không khí đây à? Anh gào thét trong bóng tối đây à? Anh không biết mình là ai, mình từ đâu tới, tại sao mình lại sống à? Và anh nghĩ chỉ mình mình như thế? An tâm đi. Ai cũng thế cả thôi.” Chắc chắn tuổi thơ của Ari là một cơn ác mộng. Nhưng phần lớn những câu hỏi anh tự vấn mình thì chẳng ai có khả năng trả lời hết. Có bố cũng không thay đổi được gì.

Thứ Sáu.

Cuối tuần ở Genève tham gia Hội chợ Sách. Ta chờ được thấy những ngân hàng chất đầy tiền bản, những cửa hàng đồng hồ và sô cô la. Ta chứng kiến một thành phố sục sôi không khí lễ hội, nằm trong tay mafia Nga và các hoàng tử Ả rập. Sắp tới, Ibiza và Miami có thể đi mặc lại quần áo rồi đấy. Ở đây, ai cũng hôn lười như trong clip *You are my high*. Ở Genève, Bill Clinton từng ăn món nhúng pho mát tại quán Armures (trong khu phố cổ). Còn Oscar Dufresne từng uống một chai bia giữa bầu ngực Martine, tại quán bar Hy Vọng.

Thứ Bảy.

Câu lạc bộ hóa thế giới (phần tiếp theo). Có quán bar còn hay hơn Hy Vọng: quán Văn Phòng Thứ Hai (phố Stand) và Baroque (quảng trường Fursterie). Nằm dưới sự quản lý của Janine, quán Baroque là nơi tập trung của đám trẻ nhà giàu Genève. Nghĩa là bọn con gái dâm dục nhất hành tinh, bị lũ con trai thợ kim hoàn ngáp ngáp dài quyển rũ. Ở đó, người ta uống vodka pha với Red Bull (chất kích thích bị cấm ở Pháp), người ra gào rú khi DJ chuyển sang nhạc Shaggy, và để nói lời chào buổi tối, người ta hôn nhau ba cái trước khi lên đường đi đến Velvet trên chiếc BMW Z8. Ở đó, các cô gái Rumanian chỉ đeo một sợi dây chuyền vàng giữa ngực và tự xưng là Nikita hoặc Adriana. Còn Daniela Lombroso của Genève thì tự xưng là Irma Danon! Thật tiếc vì tôi tẩy chay nhãn hiệu này! Thề với các bạn là tôi không bịa ra đâu. Nàng là hoạt náo viên cho mười ba chương trình mỗi tuần, bạn có thể kiểm tra điều đó.

Chủ nhật.

Câu nói Trong Tuần: “Nàng một nửa là thời trang, một nửa là phát xít^[6]” (Czerkinsky).

[6] Tác giả chơi chữ giữa “fashion” (thời trang) và “facho” (phát xít).

Thứ Hai.

Sáng sớm Thụy Sĩ, sương mù khó mà tan đi phía trên hồ nước. Bị làn gió nhẹ làm chệch hướng, tia nước bắn vào người qua đường và đám du thuyền. Tôi say sưa ranh mãnh ngắm nghía những ngọn đồi tàn úa. Đột nhiên, một dòng nắng ủa xuống tạo thành chiếc cầu vồng trong màn mưa bụi nhân tạo. Sắc màu đã chữa khỏi cơn đau đầu cho tôi. Xin cảm ơn Thượng Đế.

Thứ Năm.

Cần phải giải thích điều gì hơn: ăn bữa tối là một con cá ngừ đã ăn thịt con cá thu, hay là một con cá thu đã ăn thịt con cá ngừ?

Thứ Sáu.

Cửa kính hiệu Sonia Rykiel biểu trưng cho thời đại của chúng ta: ở đó có trưng bày cuốn tiểu luận chống các thương hiệu của Naomi Klein mang tên *No Logo*, cuốn sách được đặt giữa một cái túi và một cái thắt lưng bên trên in các chữ cái viết tắt.

Thứ Bảy.

Ở Cannes, cảnh sát đứng gác khắp các ngã đường để ngăn chặn đám khách không mời mà tới xộc vào các bữa tiệc nơi dân nhà giàu vi phạm đủ mọi thứ luật lệ quy định của nền Cộng hòa. Năm nay, tại Liên hoan Phim, chủ đề chung cho tất cả các buổi dạ hội là gì ư? Bệnh cúm vận smoking. Phải hắt xì hơi thật nhiều thì mới được coi trọng. Không có nước mắt thì nước mũi phải chảy vậy.

Thứ Hai.

Điều đầu tiên tôi thấy khi đến Cannes là một vũng máu. Tôi bước xuống taxi và bị bõm lội trong cái đám huyết cầu tố đó: Rõ ràng đêm qua trên phố Croisette đã xảy ra một vụ ẩu đả giữa những người dân thường. Như thường lệ, thay vì tấn công người giàu, người nghèo lại thích giết chóc lẫn nhau hơn. Miễn là chuyện đó kéo dài! Trong căn phòng sang trọng của tôi ở khách sạn Martinez, người ta tặng tôi một chai Taittinger nhưng tôi lại thích mang nó xuống quầy bar hơn. Ở đó, tôi là người ít nổi tiếng nhất: Guillaume Durand, Alexandra Kazan, Edouard Baer, Lou Doillon, Michel Denisot, Mathieu Kassovitz, Jamel Debbouze...

- Anh có đến chỗ Coppola không?

- Xem phim ấy hả?

- Ô không, bữa tiệc ấy...

Cần phải quen với điều đó: ở đây, chẳng ai nói chuyện về điện ảnh hết; điều thú vị duy nhất là buổi tối người ta sẽ làm gì. Mối lo lắng nhỏ: vừa tới nhưng tôi đã bỏ lỡ tất cả. Đây là nguyên tắc của thể loại liên hoan này: bất mãn thường trực. Có hai câu mà suốt Liên hoan Phim Cannes ta sẽ thường xuyên được nghe: “Năm ngoái tốt hơn năm nay” và “ở chỗ khác còn tốt hơn”. Dù có ở đâu, dù có làm gì, bạn cũng sẽ luôn ở nơi tồi tệ: luôn có một điều gì đó tốt hơn ở nơi khác. Từ đây mới nảy sinh chứng nhiệt tình cuồng loạn thúc đẩy tất cả những ai tham gia liên hoan sống với cái điện thoại di động áp chặt vào tai. Ở Cannes, trong vòng mười lăm ngày, đám người nổi tiếng có tất cả những gì họ muốn (ma túy, đi điếm, khách sạn hạng sang, các bữa tối, du thuyền, trực thăng), chính vì thế họ mới cư xử như những đứa trẻ được nuông chiều và cảm thấy bứt rứt vì lo sợ bỏ lỡ gì đó. Ở đây, công cuộc kiếm tìm Chén Thánh chính là việc kiên quyết sẵn lòng cho bằng được một bữa tiệc kỳ cục hơn cái lễ hội người ta đang tham dự. Bỏ lỡ một buổi dạ hội còn tệ hơn cả chết chóc: như vậy chẳng khác gì bị tra tấn dã man. Ai bảo tôi rằng tôi đã đúng khi đến bữa tối của France Télévisions trên bãi biển Majestic? Trong hộp đêm của Canal +, liệu tôi có đúng không khi khiêu vũ với Axelle Laffont và Clotilde Courau thay vì khiêu vũ với Emmanuelle Béart và Charlotte Gainsbourg? Tại sao Pierre Lescure lại nhìn tôi chằm chằm như vậy: có phải mặt tôi giống hoạt náo viên truyền hình không? Liệu có cô gái nào đẹp hơn cái cô đang hôn hít tôi lúc này không? Liệu trong thành phố này, vào thời điểm tôi viết những dòng này, có điều gì đó thú vị hơn điều tôi đang làm không? Thế đấy: vừa mới tới thiên đường tôi đã đánh mất ngay lý trí; tôi đã bước vào địa ngục của giới show-biz.

Thứ Ba.

Thức dậy lúc giữa trưa trong tình trạng người ướt đẫm mồ hôi (điều hòa tắt còn tôi ngủ để cửa sổ mở), tôi mở cuốn tiểu thuyết mới nhất của

J.G.Ballard ra, ông miêu tả cái vườn thú nơi tôi đang ở chính xác không chệch vào đâu được. *Super-Cannes* kể lại câu chuyện về một người đàn ông sống ở đây trên các ngọn đồi của Riviera, trong một biệt thự rộng lớn có bể bơi, có camera giám sát và có hàng rào điện bao quanh. Một ngày kia, người đàn ông ấy lấy súng của mình bắn chết mười người trước khi tự sát. Ballard đã hiểu được rằng cuộc sống nhân tạo kia là điều bất khả. Trang 302: “Liên hoan Phim trải dài một cây số rưỡi, từ khách sạn Martinez đến khu Cảng Cũ, nơi các giám đốc thương mại ngẫu nhiên những đĩa hải sản, nhưng lại không rộng quá năm mươi mét. (...) Các đám đông đứng dưới những tán cọ vô tình trở thành các gương mặt được chọn lựa để đóng vai truyền thống. Nhưng họ lại vồ tay và gào rú tự tin hơn nhiều so với các diễn viên đến để phô trương, bước xuống khỏi xe limousine với vẻ mặt tan nát của những tên tội phạm nổi tiếng bị lôi cả đông đến trước bồi thẩm đoàn.”

OK, tôi đang có mặt trong một chương trình thực tế nhập vai^[7], một Disneyland suy đồi. Ballard là tác giả của *Crash!* và cũng là tác giả của *Hội chợ tàn bạo*, cái nhan đề tóm tắt rất chuẩn Liên hoan. Điện ảnh được phát minh ra để trốn tránh thực tế. Điện ảnh là một lời nói dối tuyệt vời, một giấc mơ trong lúc thức, nó đã tạo ra nét quý phái cho riêng mình và giờ thì nét quý phái ấy lại e sợ cách mạng. Những người được ưu ái trong Liên hoan giấu mình sau hàng rào những người bảo vệ đeo tai nghe lạo xạo tiếng nói. Ở đây, ai cũng đua đòi học làm sang hết cỡ, có nghĩa là ai cũng mắc chứng cuồng ám toàn tập. Giờ thì tôi đã hiểu rõ hơn vũng máu chào đón tôi. Chính thực tế đang muốn rẽ một lối đi giữa gánh xiếc này.

[7] “*Grandeur Nature*”, một kiểu trò chơi mà trong đó, người tham gia hóa thân vào một nhân vật giữa lòng một thế giới ảo tưởng và tương tác với các nhân vật cùng chơi khác.

Thứ Tư.

Sáng nay, lúc rời khỏi buổi dạ hội Marc Dorcel, tôi leo lên một chiếc Ferrari và vừa đi dọc phố Croisette với vận tốc 240km/h vừa nghe Acrosmith. Ở bùng binh, tay lái xe say rượu bết nhè đánh vô lăng quá mạnh khiến chúng tôi quay ngoéo đầu xe 180 độ hai lần. Lũ con gái rú lên, lực ly tâm khiến bộ ngực bơm silicon của họ nảy ra khỏi những mẫu áo cổ trễ của John Gallino. May là tôi có cài dây an toàn! Sonia nôn ọe vì sợ hãi còn anh bạn tôi đột nhiên giảm tốc để xác lập lại hướng đi, sau đó chúng tôi lại lên đường với vận tốc 180km/h về phía mặt trời mọc.

Thứ Năm.

Hoang mang ở VIP Room: sau dải băng màu đỏ, chúng tôi uể oải ngồi trên mấy chiếc ghế dài bọc da trắng, thi nhau nốc vodka chuối, vuốt ve đùi mấy cô đào tương lai đang nhảy nhót trên bàn trên nền bài hát mới nhất của Modjo (*Chillin'*), đột nhiên lòng tôi ngập tràn nghi ngờ. **THẾ LỖ VIP ROOM NẪM BÊN KIA DẢI BĂNG CHỨ KHÔNG PHẢI Ở ĐÂY THÌ SAO?**

Sau đó, tôi tiếp cận một nữ minh tinh trẻ xinh như mộng và hỏi nàng:

- Em đến xem phim à?

Nàng đáp lời bằng giọng êm dịu:

- Không ạ. Em đến để gặp Jean-Roch.

Thứ Sáu.

Trên phố, đám tiện dân tấn công tôi, vây lấy tôi và quần thảo tôi:

- Anh là người nổi tiếng phải không?

- Anh quen những người nổi tiếng phải không?

- Anh lên ti vi đây, anh tên là gì nhỉ?

- Diễn viên? Ca sĩ? Hoạt náo viên? Anh ký tặng tôi nhé?

- Thực ra thì ANH LÀ AI?

- Anh có vé vào dự dạ hội không? Anh có phù hiệu để vào xem buổi chiếu không?

Tôi thấy bạo lực nảy sinh từ những đám tiện dân khôn khổ là điều hoàn toàn dễ hiểu. Tầng lớp nổi tiếng đẹp đẽ đã tuyên chiến với công chúng qua những cặp kính đen, những chiếc Rolls-Royce, những tấm áp phích khổng lồ và những bức ảnh đăng trên trang bìa các tạp chí. Công chúng biết họ nhưng họ lại không biết ơn công chúng. Họ sống nhờ tình yêu của công chúng nhưng không hề yêu lại công chúng. Công chúng bị sỉ nhục. Liệu một ngày nào đó họ có trả thù? Có chứ: bằng cách vỗ tay cho anh chàng David trong “Loft Story”^[8] nồng nhiệt hơn cho Nicole Kidman. Bởi làm thế nghĩa là công chúng tự vỗ tay chính mình. Từ nay về sau, thành công vang dội nhất dành được sự quan tâm của công chúng nghe nhìn sẽ là những thành công được tạo nên mà không hề có sự hiện diện của bất kỳ tác giả hay diễn viên nào. Làn gió e sợ lan khắp Croisette. Ở đó người ta chỉ bàn tán chuyện này (cũng như trên khắp đất nước): trong ngành công nghiệp giải trí, từ nay, lao động sẽ gặt hái được ít thành công hơn thất nghiệp.

[8] Chương trình truyền hình thực tế của Pháp phát trên kênh M6 với nguyên tắc tham gia như sau: mười hai người độc thân bị tách khỏi thế giới phải sống trong một căn gác xép nơi mọi căn phòng, trừ toa lét, đều được lắp camera quay hình họ 24/24 giờ để rồi được chiếu lại trên các kênh

truyền hình trả tiền hoặc trên mạng Internet. Tên chương trình được lấy từ cụm từ Tiếng Anh ‘love story’ (câu chuyện tình yêu), thay ‘love’ (tình yêu) bằng ‘loft’ (gác xép), đọc na ná nhau.

Chủ nhật.

Thế là tôi hiểu mình thích điều đó. Tôi cảm thấy điều đó thật thú vị. Tôi tận hưởng cảm giác bề trên và cảm giác được sống trong một cuốn tiểu thuyết hư cấu. Tôi muốn đời mình giống với một bộ phim. Tôi không đến vì nghệ thuật, tôi đến để gặp Marie Gillain, để đập tay Joey Starr, để khiêu vũ với Béatrice Dalle, để ăn tôm hùm xốt măng tây Mauritanie với Ariel Wizman và Francis Van Listenborg trên du thuyền *Techniboat*, để chạm cốc với Alain Chabat, để quỳ gối hít trộm ma túy trên bồn cầu nhà vệ sinh với... tất cả mọi người. Ánh đèn flash của đám paparazzi vượt ve tôi. Mỗi lần nghe thấy tên mình vang lên phía sau những hàng rào bảo vệ (“Oscar!” “Oscar!”), chỗ ấy của tôi lại bắt đầu cương cứng. Đã đến lúc phải trở về Paris.

Thứ Ba.

Tôi rất thích mỗi lần bị coi là kẻ gian ngoan. Cần phải khôi phục lại tính từ cũ rích này. Tôi không phải tên vô lại, không phải đồ rác rưởi cũng không phải gã bất lương: tôi là một kẻ gian ngoan, cố đuổi theo cô nàng roller girl^[9] chót đoàn. Chính Molière là người từng đập kiếm phong hiệp sĩ cho từ này khi miêu tả Don Juan là “kẻ gian ngoan vĩ đại nhất mà Trái Đất sản sinh ra”. Ai là người mạnh nhất? Dĩ nhiên là những kẻ gian ngoan rồi.

[9] Chỉ cô gái chơi môn roller derby, môn thể thao của Mỹ gồm một đội trượt trên một sân hình ô van nhằm vượt qua đối thủ trong một khoảng thời gian xác định mà không bị quăng ngã xuống đất.

Thứ Tư.

Họ nói dối chúng ta! Các thành viên Viện Hàn lâm không phải những người bất tử: Jacques de Bourbon Busset vừa về châu tiên tổ. Ông là người Pháp cuối cùng bảo vệ hạnh phúc lứa đôi và “tình yêu bền vững” (nhan đề một trong những tập *Nhật ký* của ông). Ông đã đi gặp Laurence của đời mình, trái tim của tác phẩm ông, tác phẩm của trái tim ông. Tôi khóc thương nhà văn ấy, người vốn tuyệt đối chống lại quan niệm bi quan của tôi về lứa đôi. Giờ thì tôi biết đối thoại cùng ai? Ai sẽ khẳng định với tôi rằng tình yêu là khả dĩ? Ai sẽ thề thốt với tôi rằng dưới hạ giới này ta cũng có thể hạnh phúc? Bourbon Busset, lão khủng long già râu xồm Công giáo, chẳng lẽ là kẻ lãng mạn cuối cùng?

Thứ Năm.

Luyên tiết hộp đêm Baoli ở Cannes, nơi những cô nàng yếu điệu sáng bừng dưới ánh nến. Làn da màu kem của các cô gái càng lúc càng giống với quảng cáo Dior: một bây giờ là phải mờ hôi ánh vàng, giọt nhỏ tong tong, hai vai ẩm ướt, vàng trán lấm tấm. Chỉ còn thiếu mỗi vết nhựa đường trên những gò má giống như trong các tạp chí mà thôi! Chuyện kể rằng John Galliano, người vốn chê ảnh của Nick Knight quá sạch sẽ, đã yêu cầu bôi bùn lên cơ thể người mẫu mỗi lần chụp ảnh. Từ đó mới nảy sinh khuynh hướng những con người xoa trát xăng dầu. Bernard Arnault còn chờ gì nữa mà không gia nhập tập đoàn Total-Fina-Elf nhằm tung ra dòng mỹ phẩm mới được sản xuất từ dầu bản?

Thứ Sáu.

Từ nay ta chỉ còn được lựa chọn giữa thái độ vô liêm sỉ và chứng cuồng ám mà thôi. Một mặt là những kẻ nghĩ rằng kẻ đòi nó chứ, chừng nào còn sống thì còn phải lấy lại những gì đã đặt cược: các thương gia, các nhà tài chính, các hoạt náo viên truyền hình, các nhà quảng cáo, các nhà hoan lạc chủ nghĩa, các nhà hư vô chủ nghĩa. Mặt khác là những người sợ đến ngày tận thế và tìm cách bảo vệ tất cả những gì còn chưa bị phá hủy: các tiểu thuyết gia, các nhà hoạt động chống toàn cầu hóa, các nhà sinh thái, các nhà thơ, những kẻ rầy rà và những người hay cầu nhau. Từ ngày bức tường Berlin sụp đổ, tình trạng lưỡng phân này đã thay thế cho sự phân chia cánh tả/ cánh hữu. Chứng liệt phân nọ đánh đuổi chứng liệt phân kia. Ích kỷ chủ nghĩa hay lãng mạn chủ nghĩa thì cũng đều phải chọn phe cho mình.

Thứ Bảy.

Vì thuật ngữ “tự truyện hư cấu” đã bị những kẻ Tự Mê tầm thường cưỡng đoạt nên phải sáng tạo ra tên gọi “phản nhật ký” cho cơn hoang tưởng của Dufresne hòng tưởng nhớ Malraux (bậc thầy bịa chuyện tác giả của *Phản hồi ức*). Đó là một tấm gương méo mó mà tôi đã mang theo suốt dọc cái rôn của mình.

Thứ Hai.

Khi nữ diễn viên Maiween Le Besco mời bạn bè đến quán cà phê Nhà Ga để xem vở độc diễn tự truyện nàng vừa viết (mang tên “Đậu Xanh”), người ta đã lo sợ điều tồi tệ nhất. Trên đời này đâu tồn tại thử thách nào nhiều nguy cơ hơn việc trèo lên sân khấu mà bảo vệ kịch bản của riêng

mình được viết dựa trên chính cuộc đời mình. Thế mà một thân một mình đứng diễn suốt tiếng rưỡi đồng hồ, nàg lại thanh toán được mọi thứ với mẹ mình, bố mình và em gái mình, lao đầu như con thiêu thân vào chòm biếm sự nổi tiếng, tự phân tích bản thân kịch liệt, thú tội một cách trơ trẽn và chỉ trích tình trạng hôn nhân rõ rã cạp lại. Kịch bản của nàg mạnh mẽ và can đảm đến khó tin, còn nàg thì vừa khiến người ta rúng động, vừa khiến người ta bật cười và cảm kích, mỉa mai chua cay, sáng suốt, tàn bạo... Nàg chẳng khác nào Philippe Caubère của phái nữ. Cuối cùng, nàg cũng có quyền được đám đông xúc động rung rung chẳng kém gì mình đứng dậy vỗ tay hoan nghênh. Tôi là gã bạn tồi bởi tôi không biết trong nàg chứa đựng toàn bộ tài năng ấy. Bài học: khi không ai trao cho bạn cái vai bạn xứng đáng nhận được thì bạn nên tự mình viết nó ra.

Thứ Ba.

Tôi qua, mệt mỏi vì giao hợp quá lâu, tôi bèn vờ như đã lên đỉnh để rút ngắn thời gian lao động khổ sai. Càng ngày đàn ông càng hay giả vờ trên giường. Đã đến lúc phụ nữ phải biết điều đó: chúng tôi cũng giả vờ cực khoái thường xuyên như họ vậy. Có nhiều cách thực hiện: bí mật rút bao cao su rỗng ra và làm cho đối phương tin rằng cái bao cao su đó đầy thứ chất nhớt dính, hoặc công khai rên lên thật to dù ta phóng tinh một cách thâm hại. Chủ nghĩa nữ quyền lại giành thêm một chiến thắng nữa: từ nay về sau, đàn ông và phụ nữ đã trở nên bình đẳng trong vở hài kịch nhục dục.

Thứ Tư.

“Tình yêu qua huyền tưởng giá trị hơn nhiều tình yêu qua trải nghiệm. Đừng chuyển qua hành động, thế sẽ rất phản kích.” Andy Warhol.

Thứ Năm.

Nhà phê bình văn học cũng giống như một kẻ què mùa, khi nhận ra nhân vật nổi tiếng nào đó trong một bữa tiệc cocktail bèn chen lấn để lại gần anh ta, để được lên ảnh bên cạnh ngôi sao trên các tờ tạp chí. Cứ nói mãi về Joyce, Rimbaud, Céline và Proust, nhà phê bình hy vọng người ta sẽ coi mình ngang với họ. Nhà phê bình muốn chễm chệ chiếm vị trí trung tâm trên bức ảnh gia đình. Bất hạnh thay, chỉ sự phỉnh phờ của anh ta mới bị nhảm mà thôi.

Thứ Sáu.

Tối qua, vì tôi phàn nàn mãi về vẻ ngoài xấu xí của mình nên Jasmine đã quẳng cho tôi Câu nói Trong tuần:

- Chẳng có gì xấu xí hơn một gã đàn ông tự thấy mình bảnh trai.

Thứ Bảy.

Ở Bains, tôi ngồi cạnh Marie Gillain. Cái cổ mảnh mai của nàng, đôi mắt to của nàng, mắt cá chân nhỏ nhắn của nàng, hàm răng sáng bóng của nàng. Tôi đã mơ về chuyện này lâu đến nỗi dĩ nhiên là không có khả năng nói chuyện với nàng. Nàng siết chặt bàn tay tôi với vẻ lịch sự mà tôi cho là tinh tế. Tôi hạ một chai Absolut để lấy can đảm. Với Guillaume Rappeneau, Chayan Koy và Alé de Basseville (người hay mặc chiếc áo phông “Không

ai biết tôi là les”), chúng tôi đứng cả lên phô tôi pha trò đùa cợt như mọi khi. Hẳn bốn người chúng tôi có I.Q xấp xỉ 8. Và chúng tôi đã vùng vẫy như đám kền kền trong cái nhà hàng chỉ có thể lấy nữ phục vụ làm mỗi nhậu này được hai mươi năm rồi! Bất hạnh thay, rượu chỉ càng khiến tôi thêm nhút nhát trước nàng Marie bé bỏng. Nàng không biết cách phát hiện ra chàng thi sĩ run rẩy đang giấu mình sau gã đàn ông tầm thường ồn ào. Sau nửa tiếng đồng hồ, nàng đứng dậy, bị tổn thương trước tất cả những gì tôi đã không nói với nàng.

Chủ nhật.

Alexandre Drubigny đề nghị tôi dẫn một chương trình trên kênh Canal +. Nếu tôi từ chối, chẳng qua đó là vì tôi sợ phải thực sự trở thành Oscar Dufresne.

Thứ Hai.

Francfort là New York của nước Đức: những tòa nhà chọc trời theo trường phái vị lai, những nhà hàng rộng thênh thang, chủ nghĩa tư bản hoang dã, gái điếm Thổ Nhĩ Kỳ và những kẻ nghiện ngập nằm chết trên vỉa hè. Tôi cảm thấy mình sẽ hài lòng khi ở đây. Vấn đề duy nhất: taxi Đức yêu cầu khách ngồi bằng ghế sau cũng phải cài dây an toàn.

Thứ Ba.

Tôi rất thích đất nước này, nơi tất cả các cô gái đều có bộ ngực đồ sộ. Ở Đức, Claudia Schiffer bị coi là kẻ ngực phẳng! Tôi muốn trở thành một cái máy vắt sữa. Liệu ai đó có thể bảo những cô nàng người Đức này ngừng cười với Oscar - cái máy vắt sữa người - được không?

Đức xanh rì như Pháp xanh lơ, Ý vàng ruộm, Tây Nha trắng sáng, Anh xám xịt và Thổ Nhĩ Kỳ màu hoa cà.

Thứ Tư.

Từ khi không còn là thủ đô nữa, Bonn trở nên khá buồn tẻ. Tôi ngồi u sầu dưới bóng những cây dẻ, uống hàng cốc bia lớn ven bờ sông Rhin. Mẹ kiếp, thêm vào đó nữa tình nhân duy nhất của tôi ở đây có tên “adult pay TV”^[10]. Từ khách sạn Best Western, tôi gọi điện cho Françoise để chúc mừng sinh nhật nàng. Nàng rất kinh ngạc khi thấy tôi gọi: nàng đang đọc một trong các cuốn sách của tôi! Tôi đề nghị nàng sang gặp tôi bên Đức: nàng tổng khứ tôi ngay lập tức, nhưng với thái độ rất tử tế, không hề bị sốc trước lời đề nghị nhiều tính chất hoa nguyệt như vậy... Tôi tắt kênh phim khiêu dâm và nhắm mắt lại; như vậy tôi sẽ nghĩ đến nàng mãnh liệt hơn.

[10] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là, “truyền hình trả tiền dành cho người lớn”.

Thứ Năm.

Hambourg. Tôi khởi động buổi nói chuyện của mình bằng câu “Hello Hamburgers!”^[11] theo lối thiện ý nhất. Tôi đã có một màn trình diễn nhỏ khá công phu: tôi bắt đầu bằng việc bảo vệ nền văn học đang có nguy cơ chết ngóc trong một thế giới ồn ào và sống gấp, rồi tôi viện tác phẩm

của mình ra với hy vọng cử tọa, thông qua liên tưởng, sẽ nhắm đó là văn học. Thế nên tôi thường xuyên được hoan nghênh như kẻ cứu rỗi nhân loại. Sau màn độc diễn của tôi, Ulf Poschardt mời tôi tới thăm các nơi chốn bê tha truy lạc mang những cái tên tuyệt vời: Mojo, Nhà Điên, Câu lạc bộ Cá mập, Nơi Chuộc tội (!) và dĩ nhiên là kết thúc ở chốn Đây Rồi (đêm của tôi qua đi như một vài bài báo trên tờ Đây Này^[12]). Ở đây có một cuốn sách mang đến bất hạnh: Thế hệ Golf, của Florian Illies. Chàng trai dễ thương (mà người ta từng giới thiệu với tôi) sinh năm 1971 này đã tả lại một thế hệ thanh niên bất lực, không thể đảm đương nổi dù một chút trách nhiệm nhỏ nhất. Chàng ta nói rằng chúng ta không chịu già đi và trốn tránh các mối quan hệ ổn định, rằng chúng ta chỉ sống để được giống với một chương trình quảng cáo, rằng đam mê lớn nhất của chúng ta là được thấy thị trường chứng khoán bùng nổ và chúng ta sống như cha anh mình, những người thuộc thế hệ 68 nhưng lại không chịu đứng lên làm cách mạng. “Chúng ta rỗng tuếch nhưng lại ăn vận rất đẹp” chàng ta viết. Anh chàng đều giả người Đức ấy muốn tuyên chiến với tôi hay sao chứ? Tôi không chịu để lãnh thổ của mình bị một gã người Đức xâm chiếm thêm lần nữa đâu!

[11] Vừa có nghĩa là bánh hamburger và theo cách chuyển danh từ chỉ người dân của một thành phố trong tiếng Anh thì vừa có nghĩa là người Hambourg.

[12] Nguyên gốc trong bản tiếng Pháp là tờ ‘Voici’.

Thứ Sáu.

Munich. Thất bại toàn tập trước Irmis và Tanja. Làm thế nào để tã lụa được ở một đất nước nơi mà ta chẳng hề nổi tiếng? Cần phải làm gì để mua vui người khác ở bang Bavière? Tỏ ra tử tế ư? Quá ngọt ngào. Tỏ ra độc ác ư? Quá liều lĩnh. Chơi trò tặng lờ ư? Các cô nàng sẽ bỏ chạy hết. Alexis Tregarot gợi ý một giải pháp :

- Lúc nào ta cũng có thể nói dối.

Ở P1, hộp đêm thời thượng (một bãi đỗ xe được cải tạo thành máng uống nước), chúng tôi tiếp tục chủ đề này, người lằng lằng nhờ món gin-chanh.

- Thực ra, hoặc là ta uống, hoặc là ta làm tình.

- Anh có lý, tôi nghĩ tối nay ta sẽ uống.

Quả vậy, các phương kế tìm cách quyến rũ nhưng thảm bại cứ chất chồng: chẳng mấy chốc nữa chúng tôi sẽ có thể trở thành những kẻ cạnh tranh đáng tin cậy của Nicolas Người Làm vườn. Một vài ví dụ hay ho về những thất bại đáng nhớ:

Tanja: - Có lẽ em sẽ hôn anh sau.

Irma: - Xin lỗi, em chưa đủ say đâu.

Tanja: - Ông em là một gã phát xít khốn kiếp.

Irma: - Bố em là một tay nghiện rượu.

Tanja: - Mẹ em đã dùng dao đâm bố em.

Người Pháp có xu hướng quên đi rằng trong Thế Chiến II, người Đức cũng phải chịu đau khổ ngang ngửa họ. Cưa cắm các em là con cháu thừa kế của một đất nước bị cạo nham nhờ cách đây năm mươi lăm năm quả thật rất phức tạp.

Chúng tôi thất vọng tới nỗi mà đến một lúc, khi Tanja lấy một viên kẹo cao su, Franck đã thốt lên:

- Dấu hiệu tốt đấy!

Nhưng không, nàng chỉ muốn ăn kẹo cao su mà thôi. Một ngày nào đó, tôi sẽ viết một cuốn sách nhan đề: “LUÔN LUÔN TRẮNG TAY”.

Thứ Bảy.

Một mình ở Stuttgart trong một căn phòng có điều hòa, tinh thần tôi sa sút sau buổi nói chuyện trước những người cao tuổi. Rimbaud từng ở Stuttgart hai tháng, cách đây 126 năm. Sau đó, ông đã chọn châu Phi, và ta có thể hiểu tại sao.

Chủ nhật.

Khi gặp Birgitt, tôi bỗng lên cơn hen suyễn: gương mặt nàng làm tôi ngừng thở. Nàng nói với tôi về Johnny Cash. Nàng còn đẹp hơn cả nhà thờ Cologne. Kể từ hôm nay, mỗi lần nghe nói đến Johnny Cash, tôi sẽ lại nghĩ về nàng, “người hôn hít vĩ đại nhất châu Âu”. Nàng cho tôi địa chỉ email của nàng kèm một nụ hôn, tất cả chỉ có thế. Tôi rất thích những gì Bret Easton Ellis viết trong cuốn sổ lưu niệm của Literaturhaus:

- Càng nhìn kỹ thì bạn càng thấy rõ.

Thứ Hai.

Khi trời đẹp, Vienne trở thành Rome bên bờ Danube. Tôi đã nhìn thấy một con cáo lo lắng trong công viên, và một con cò đang cho con ăn. Những tòa nhà bằng đá cũ kỹ ở Spitelberg nom giống như những con vật to xác bị thương. Tôi chẳng cho ai ăn cả. Đám cây ở Grüner Prater sẽ sống lâu hơn tôi. Ở Volksgarten, tôi gọi một “Con Ác mộng của Bukowski”. Người Vienne rất có văn hóa và thân Pháp. Bằng chứng ư? Mỗi lần chạm cốc, họ luôn nói: “Proust^[13]!”

[13] Với người Áo thì từ này có nghĩa là “trăm phần trăm” còn với người Pháp thì đây là tên của nhà văn nổi tiếng Marcel Proust.

Thứ Ba.

Hôm nay lần đầu tiên tôi đã ký tên cho người hâm mộ ở nước ngoài. Ảnh của tôi được dán trên các phố, trên cửa kính của các hiệu sách và trên trang nhất các nhật báo Đức. Tôi cảm thấy thật phi lý khi trở nên nổi tiếng tại một xứ sở nơi mà người dân không chung ngôn ngữ với mình. Tôi ký bằng tiếng Anh và nói: “Danke schön”^[14], rồi: “Auf wiedersehen”^[15], nhưng tôi chủ yếu nghĩ: “Entschuldigung,”^[16]

[14] Tiếng Đức trong nguyên bản, nghĩa là: “Xin cảm ơn”.

[15] Tiếng Đức trong nguyên bản, nghĩa là: “Hẹn gặp lại”.

[16] Tiếng Đức trong nguyên bản, nghĩa là: “Tôi xin lỗi”.

Tôi cảm ơn nước Đức vì đất nước này đã khiến tôi muốn gọi cho Françoise. Có điều gì đó giữa bầu không khí trong lành, cảm hứng trữ tình từ những khu rừng Đức, làm tôi thấy phấn khích. Về ngày thơ từng khiến chúng trở thành có tội ấy. Khi ta sống ở độ thứ hai, sẽ chẳng có sự lãng mạn. Mà không có sự lãng mạn: sẽ chẳng có tình yêu lẫn Hitler.

Thứ Tư.

Đôi khi, nếu không để ý, ta sẽ nhận ra đã ba giờ sáng và ta đang vừa chơi trò Space Invaders với những người xa lạ vừa nghe drum'n bass ở Zurich, nơi có để hút thuốc loại cực mạnh (nhưng hợp pháp), và nơi mà, cứ tin tôi đi, không ai, đúng vậy, không ai chịu bú mút dương vật bạn vào một tối thứ Tư. Họ đã đi đâu mất rồi nhỉ, những người theo phong trào Dada?

Thứ Năm.

Quay trở về Paris. Pénélope gọi cho tôi:

- Em buồn các anh lắm...

- Ý em là Ludo và anh ấy hả?

- Em cứ tưởng hôn nhân được sử dụng để lừa phỉnh ai đó. Nhưng Ludo không muốn gặp em nữa còn anh lại đồng tính.

- Không, anh là người theo thuyết nữ quyền nhiều ẩn ức, chuyện khác hẳn đấy. Hoặc là một gã trọng nam khinh nữ đang yêu, nếu em muốn gọi như vậy.

- Anh thay phụ nữ như thay áo vì anh sợ bọn em. Này, lẽ ra anh phải làm tình với Ludo mới đúng, như vậy hai anh sẽ được giải tỏa. Còn em sẽ quay phim...

- Anh rất khoái lúc em tự vuốt ve mình trên điện thoại.

- Chồng em không thèm đụng vào người em nữa nên em phải tự làm thôi. Anh quá ngu ngốc. Anh chẳng bao giờ quan tâm đến người khác.

- Đúng. Thế nên làm tới đi, tiện thể anh đang nghe em nói đây, hãy làm cho anh quan tâm đi.

- Từ ngày em lấy chồng, chẳng còn ai thèm đến em nữa.

- Sai. Từ ngày em thuộc về một người khác, em lại kích thích anh. Em có lý: hẳn là anh bị đồng tính.

Chúng tôi đã làm tình tại khách sạn, tôi thì vừa làm vừa nghĩ đến Françoise, còn nàng thì nghĩ đến Ludo. Sau đó chúng tôi cãi nhau tóe lửa trước khi ai quay về với những bất hạnh của người nấy.

Thứ Sáu.

Bạn có cho phép tôi tường thuật lại một câu chuyện ngu ngốc trong cuộc sống hằng ngày của tôi không? Hôm ấy, tôi mua một cái quần jean Helmut Lang dính nhiều vết sơn (cái quần này đắt hơn bình thường vì nó có vẻ là loại quần jean cũ kinh tởm của đám thợ sơn các tòa nhà). Sau khi mặc được một tuần, tôi đưa nó cho bà giúp việc để bà đem giặt mà không báo trước với bà, thế là hôm sau, bà đến gặp tôi:

- Khó khăn lắm tôi mới giặt nổi cái quần của anh!

Cái quần của tôi đã sạch bong không tỳ vết! Bà đã kiên trì chà xát để làm biến mất những “vết dầu nhỏ giọt” quý giá mà anh chàng Helmut yêu quý

ấy tạo ra! Tôi suy sụp, nhưng tai nạn này đã dạy cho tôi một bài học: khi dân tư sản phóng đảng cải trang thành con nhà nghèo, họ phải tự đi mà giặt lấy quần áo. Làm sao mà bà giúp việc yêu quý của tôi hiểu được rằng mấy cái vết sơn ấy là đỉnh cao của sự xa hoa đối với những kẻ ngu ngốc? Làm sao mà bà biết được rằng không phải cứ có tiền là người ta có não?

Thứ Bảy.

Khi giường một người phụ nữ bị bỏ hoang thì điều đó có nghĩa là cô ấy đang hoảng. (Định lý của Pénélope).

Chủ nhật.

Có thời điểm, khoảng tầm giữa tuổi hai mươi và hai mươi lăm, ta chân thành nghĩ rằng mình sẽ không trở nên giống với những người khác. Tôi tin chắc bởi vậy mà tôi thích nhìn thanh niên trong lứa tuổi này khiêu vũ. Họ làm dịu lòng tôi, bởi họ tin mình tự do. Tôi yêu những lúc các chàng trai hôn các cô gái; dường như điều đó rất quan trọng với họ. Có lẽ họ không nhận ra mình đã bị nhốt trong một clip của Backstreet Boys. Ngày xưa tôi cũng như họ. Tim đập rộn ràng, tôi cũng vừa nhám nhám những lọn tóc tỏa mùi sạch sẽ vừa cảm thấy mình quyên rũ không cưỡng lại được.

Thứ Hai.

Patrick Duval xuất bản một cuốn sách về Issei Sagawa, gã ăn thịt người người Nhật, ở nhà xuất bản Stock. Ông phân tích rất kỹ lưỡng những động

cơ rừng rợn của nhân vật này. Thomas Harris, tác giả của *Hanniba* ^[17], có thể về vườn được rồi. Nhưng ông bỏ qua một khía cạnh của vụ việc. Theo tôi, Sagawa đã chán ngấy những lời ngợi khen cũ rích, hẳn muốn thay đổi vốn từ vựng. Hẳn muốn rớt cuộc cũng có thể gào lên:

- Tao thích bộ ruột non và túi mật của mày. Mày có một tuyến tụy hoàn hảo. Tao phát điên lên với lá gan của mày. Mắt mày ngon lắm, mày biết không.

[17] Hannibal Lecter, nhân vật giết người hàng loạt trong tiểu thuyết của Thomas Harris.

Thứ Ba.

Ta có thể bỏ ra nhiều năm ròng tìm kiếm ai đó hoặc điều gì đó để cuối cùng nhận ra rằng trên thực tế, điều mà ta tìm kiếm chính là bản thân ta.

Người vô thần tìm kiếm điều gì đó mà anh ta không tìm thấy.

Người nghệ sĩ tìm thấy điều gì đó mà anh ta không tìm kiếm.

Thứ Tư.

Sự đối xứng kỳ lạ: Ludo không đủ can đảm rời bỏ vợ mình còn tôi không đủ can đảm cưới một cô vợ. Chúng tôi là hai mặt của cùng một tấm mê đay: đàn ông. Có hai điều mà đàn ông không thể làm: ra đi và ở lại.

Thứ Năm.

Tôi uống vì yếu đuối. Mọi người bước vào và ra khỏi đời tôi như bước vào và ra khỏi cánh cửa quay ở khách sạn Plaza Athénée. Tối nay khai trương Quán Rượu Mới (quảng trường Palais-Royal, quận 1 Paris). Một kỳ quan lưỡng lự giữa kiểu lều châu Phi và phong cách thiết kế vị lai. Chính xác là giống như Kubrick hồi ông quay bộ phim *2001, chuyếnn phiêu lưu vào không gian*. Ông đã hiểu được rằng nhân loại là một lũ khỉ lang thang trên một sa mạc nhựa màu trắng.

Thứ Sáu.

Tôi định tiến hành một thí nghiệm mới với sự tham gia của Françoise: cưa cằm mà không say khướt. Chuyện này đòi hỏi phải tập trung cao độ để không quá khô cứng. Rất khó để không đỏ mặt khi các ánh mắt giao nhau. Những khoảng im lặng bối rối kéo dài, những con mắt nhìn đi chỗ khác. Sợ phải quá chân thành. Lo phải yêu thực sự. Chúng tôi lên tiếng cùng một lúc:

- Xin lỗi vì ngắt lời em.
- Không, không, anh cứ nói đi.
- Không, em nói trước đi.
- Em không biết mình muốn nói gì nữa.

Hai thiếu niên. Vài tiếng nữa, mọi chuyện cũng sẽ tương tự trên điện thoại:

- Nào, em gác máy đi.

- Không, anh gác trước.

- Được rồi, chúng ta cùng đếm đến ba nhé.

Tôi vờ như mình có lựa chọn nhưng tôi tin chắc người ta không lựa chọn. Đàn ông hay phụ nữ: chẳng khác gì nhau; người ta được lựa chọn, vậy thôi, chỉ cần đợi tới lượt mình và không để cơ may vượt mất. Cuối cùng, lúc bữa ăn kết thúc, tôi gọi một chai vang hồng và uống hết sạch. Nhưng tôi không dám hôn nàng... Sợ bị hớ không cách nào cứu vãn. Tôi nhìn nàng đi xa dần, ngăn không cho mình chạy như bay theo ô tô của nàng. Lòng dạ ngập tràn những bướm bay, những bó lila và những dòng sông của niềm vui. Tôi đưa tay lên miệng, một giọt sương đọng trên mí mắt tôi. Tôi phục sinh.

Thứ Bảy.

Tôi đã trải qua một buổi chiều quyến rũ, không có gì trệch sở thích, với cô gái ấy, cô gái mà suốt từ đầu nhật ký đến giờ tôi gần như không gặp lại (Françoise là chiếc váy lung trần của Formentera). Điều này giống như thể ai đó đặt một tấm mạng mỏng manh, buồn bã và nhẹ tênh lên trên thực tế. Điều tôi muốn, chỉ là được cảm thấy bụng mình quặn lên khi nghĩ đến ai đấy. Gặp một người phụ nữ nằm ngoài tầm với của mình và mình không muốn thoát khỏi nàng nữa. Françoise vừa biến mất thì tôi đã nghĩ: nàng đẹp không chịu nổi, tên nàng nghe thật thô thiển nhưng người nàng rất thơm, hẳn nàng đã gội đầu trước khi tới, tôi nhớ nàng quá, nàng thật rụt rè và khêu gợi, tôi yêu biết bao móng tay nàng, khuỷu tay tròn trịa của nàng, đôi bờ vai xương xương của nàng, chất giọng trầm đục và dồn dập như giọng Catherine Deneuve của nàng, nụ cười linh cầu của nàng mỗi lần nàng nhắc đi nhắc lại với tôi rằng nàng không bao giờ mặc quần lót, đôi mắt nàng to

tới nỗi nàng phải thường xuyên khép hờ (hẳn là mệt lắm nếu cứ phải mở lớn hết cỡ đôi mắt mênh mông nhường ấy, xám xanh như mắt mèo trong cơn giận dữ nhường ấy), tôi rất muốn biết nhãn hiệu nước hoa nàng dùng để có thể mua về mà hít hà những lúc nghĩ đến nàng... Ô là la... Không tới nỗi chán thế đâu, Oscar ạ. Rồi cuộc sẽ đến mùa hè mà, phải không? Mùa hè với cả đồng hồ học môn và tình trạng ô nhiễm đỉnh điểm ấy?

MÙA HÈ

CHUYỆN VỀ A

“Cuộc sống làm tổn hại đến cách thể hiện chính bản thân cuộc sống. Nếu từng trải qua một tình yêu lớn trong đời, tôi sẽ không bao giờ có thể kể lại được.”

Fernando PESSOA.

Chủ Nhật.

Tôi cảm thấy mình đang phải lòng một cách hèn mạt. Tôi không quen biết em vậy mà mọi chuyện cứ như thể tôi nhận ra em vậy.

Thứ Hai.

Giai đoạn thúc đẩy quá trình tư sản phóng dưỡng hóa: hôm qua tôi ăn trưa ở khách sạn Cap Eden Roc Bernard-Henri Lévy và Arielle Dombasle, họ yêu nhau thắm thiết tới nỗi chuyện ấy gây bức bối kinh khủng. Bên bể bơi, chúng tôi nhai hạt điều rau rầu, để đông lạnh lại cho mấy tỷ phú người Mỹ

cùng có tên là Jerry. Arielle xinh đẹp thông báo với chúng tôi rằng nàng sẽ ủng hộ đảng cộng sản trong cuộc bầu cử tới bởi Robert^[1] yêu giọng nói của nàng (logic). Tôi thực lòng nghĩ, chúng tôi là hai người cộng sản duy nhất ở Eden Roc này. Chúng tôi cùng Bernard uống nước cốt đào và bàn về những cuộc chiến đã bị quên lãng. Làm như vậy thật thoải mái: lúc nào cũng thoải mái hơn nhiều so với nói chuyện về CAC 40^[2]. Liệu một ngày nào đó tôi có thể yêu một ai đó cũng lâu như ông không?

[1] Tức Robert Hue (1946) chính trị gia người Pháp, từng là bí thư rồi chủ tịch Đảng Cộng sản Pháp.

[2] Chỉ số chứng khoán chính của sàn giao dịch Paris.

Thứ Ba.

Ngày nào chúng tôi cũng gọi cho nhau. Tôi nhờ người mang hoa đến cho Françoise ở nhà mẹ nàng cùng bốn khổ thơ của Larbaud:

“Anh trao em tất cả tâm hồn mình:

Vô dụng bất tài chán chường uể oải

Kiêu hãnh mong manh, nhiệt tình bả hoải,

Tĩnh ngộ rồi mà chẳng được là bao.

Anh biết em chẳng đáng bị thế đâu;

Nhưng liệu anh được yêu có xứng?

Anh biết em nghĩ mình khôn ngoan lắm;

Em cũng biết anh nghĩ mình thật chán chường.

Anh đã đo lường thú yêu đương;

Em đã cảm nhận ném trái tất cả:

Em không tin anh buồn nản vật vã,

Anh không tin em vui sướng hân hoan.

Bí mật gì đâu tình nghĩa đôi ta:

Nên hãy cứ nghiêm túc hoặc dễ dãi

Đừng quên rằng trên trái đất tồn tại

Chỉ toàn những kẻ xa lạ không đâu.”

Thế này thì hơi *too much* nhưng dù sao nàng cũng đã gọi lại cho tôi. Françoise đã nghỉ việc và không tìm việc nữa. Nàng rất tuyệt vọng, chỉ thích mèo và sách, chỉ quan tâm chăm sóc cơ thể mình, không gặp ai và không muốn có con. Người phụ nữ lý tưởng ư? Trước khi gặp tôi, nàng từng muốn ngỏm củ tỏi. “Ngỏm củ tỏi” là động từ nàng thường xuyên sử dụng nhất: “em suýt ngỏm củ tỏi”, “em sắp ngỏm củ tỏi”, “em nghĩ mình sắp ngỏm củ tỏi”, vv... Nhưng nàng cũng sử dụng cả động từ “qua đời” và tính từ “ti tiện”. Tôi chưa gặp ai kỳ cục đến vậy. Nàng nói nhanh như gió, kiểu nói cứ giật giật, đứt khúc, vì nàng là con út trong một gia đình đông con, hồi còn nhỏ, nàng phải nói thật nhanh nếu không trong chắng ai trong

bàn ăn nghe nàng cả... Tôi càng nói càng nhớ nàng thì điều đó càng trở nên xác thực. Tôi tin mình muốn hy sinh cả cuộc đời này để ngăn không cho nàng ngỏm củ tỏi.

Thứ Tư.

Ăn trưa với Arnaud Montebourg ở căn tin tòa nhà Quốc hội. Ở đó không ai buồn bắt tay ông kể từ khi ông tìm người ký vào văn bản ủng hộ việc buộc tội Tổng thống nước Cộng hòa. Tôi không hiểu tại sao các nghị sĩ lại không ồ ạt ký vào nghị quyết của ông. Ông đã trở thành kẻ mắc dịch hạch, đơn giản chỉ vì yêu cầu được biết sự thật. Thế nhưng ông đâu có độc ác đến vậy. Chẳng hạn, ông thậm chí còn không tẩy chay Danone: ông uống nước Evian! Lúc phải thanh toán thì có chút do dự... Ông có thanh toán bằng tiền mặt không? Rút ra một tập à? Ờ thì không, ông đành để Stéphane Simon và Thierry Le Vallois mời mình. Tham những, hết như những kẻ khác!

Thứ Năm.

Francoise, em là sự kiện quan trọng nhất kể từ sau sự kiện loài người đặt chân lên mặt trăng. Em không cho phép anh không được yêu em. Anh không thể làm khác được. Em đã không để anh đi sượt qua em. Tình yêu cũng giống như vậy: đó là khi ta cảm thấy rằng bỏ lỡ ai đấy sẽ chẳng khác gì bỏ lỡ cả đời mình. Tình yêu đó là khi ta thôi ngần ngại. Khi tất cả những phụ nữ khác đều trở nên tẻ nhạt. Anh nuối tiếc em trước cả khi quen biết em. (Anh ghi vào đây tất cả những điều anh không dám nói với em, không dám làm với em.)

Thứ Sáu.

Nàng đã rời bỏ Paris nên cũng rời bỏ luôn cả tôi nữa. “Bạn đang yêu. Cho thuê đến tháng Tám.” Làm thế nào để làm hỏng mùa hè? Bằng cách yêu vào tháng Bảy.

Thứ Bảy.

Trên phố đi bộ Saleya ở Nice, những cô nàng trang điểm lòe loẹt đang vừa nhấm nháp món rượu anít vừa ngắm những cái bóng nằm dài. Patrick Besson tỏa sáng khi Florence Godfernaux mỉm cười. Những cô nàng mang tên Natacha trên đại lộ Lối đi Người Anh dùng tôi làm lưới bảo vệ. Village của Juan-les-Pins đang trên đà trở thành hộp đêm đẹp nhất châu Âu. 1500 “bad girl” của Donna Summer, bầu không khí khó tả mà vì vậy tôi không có ý định miêu tả. Tôi chỉ muốn nói với bạn rằng món cocktail tự làm có tên là Cunni, và nếu bạn hỏi người phục vụ quầy bar trong đó có gì, anh ta sẽ trả lời:

- Có nước cốt bộ phận sinh dục nữ.

Buổi sáng, mặt trời nhô lên phía trên trận đại ẩu đá trong bãi đỗ xe Siesta; thật khó mà biết được điều gì khiến tôi hoảng loạn nhất: những cú vụt gậy bóng chày, rượu Absolut táo nuốt vội hay nhu cầu phải có Françoise?

Chủ Nhật.

Giờ đây tôi đi chơi không phải để gặp gỡ mọi người nữa mà để ghi lại các câu nói. Việc đó trở thành một vấn đề. Những con người bằng xương bằng thịt không còn hấp dẫn tôi bằng những ngôn từ trí tuệ. Bỏ ra cả một tuần dài để tìm Câu nói của Tuần. Đến phút cuối, Guillaume Dustan trao câu đó cho tôi khi tôi hỏi anh có chung thủy với chồng mình không.

- Dĩ nhiên là không rồi.

- Nhưng anh ấy có biết là anh lừa dối anh ấy không?

- Tôi không nói quá nhiều về chuyện đó vì nó khiến anh ấy đau khổ... nhưng tôi phải làm chuyện đó vì nó khiến tôi cương cứng.

Thứ Hai.

Khi không yêu, ta thường nhìn ngắm đám con gái với thái độ tò mò: ta tìm người con gái mà ta yêu giữa những người con gái khác, ta bị ám ảnh bởi người con gái ta đã thân quen, ta có cảm giác lúc nào cũng chạm mặt nàng. Có phải Casanova thường nói “sự mới mẻ là bạo chúa của tâm hồn chúng ta” không? Không, bạo chúa chính là em.

Tôi muốn cứu rỗi Françoise nhưng chính nàng mới là người cứu rỗi tôi. Tôi đã gặp được cô gái ích kỷ duy nhất khiến được tôi trở nên vị tha.

Thứ Ba.

Trong lúc Ludo chịu đau khổ ở Formentera trong căn ngục gia đình nhỏ bé của mình thì tôi vừa cô đơn trầm uất ở Ibiza vừa lật giở từng trang số

Tạp chí Văn học cũng cảm mang nhan đề “Ngợi ca sự buồn chán”. Trong đó tôi tìm được cái này, trích từ *Ngược lại* của Huysmans: “Dù anh định làm gì đi nữa, một nỗi buồn chán mênh mông vẫn bóp nghẹt anh. Anh lại thấy mình trên đường, vỡ mộng, cô đơn, rũ rượi đến cùng cực.” Tôi từng sợ sẽ không bao giờ yêu được nữa; hiện tại tôi lại sợ sẽ yêu tới hết đời. Một cô gái mà tôi thậm chí còn chưa hôn!

Thứ Tư.

Françoise không trả lời đồng tin nhắn trữ tình của tôi. Để thay đổi không khí, tôi bắt tàu đến gặp Ludo ở Formentera. Ở đó có môn thể thao mới: đánh rắm trong hộp đêm. Không bị thấy cũng không bị nhận ra nhờ tiếng nhạc house đình tai nhức óc, trò chơi này được tiến hành như sau: lại gần một cô em có gương mặt xinh xắn – một cô người mẫu ngây thơ quyến rũ mặc áo hai dây chẳng hạn – rồi quay mông về phía nàng và thả một phát trống vào giữa mặt nàng trước khi vừa chuồn đi vừa cười rúc rích. Cái môn thể thao này có vẻ hơi giống việc phục thù, thực sự chẳng có gì mà vui cả. Nhưng ta đang ở Baléares chứ đâu phải ở Collège le France^[3]!

[3] Trường học mở tại Paris, nơi các giáo sư nổi tiếng giảng bài cho công chúng nghe.

Thứ Năm.

Quay về Ibiza.

Giá như cuộc sống có thể giống đêm hôm qua ở hộp đêm Đặc Quyền... Dạ hội “Phục Sinh” thật xứng với tên gọi của nó... Ngược lại, cũng phải liều lắm mới dám gọi hộp đêm lớn nhất thế giới là “Đặc Quyền” (Fabrice

Emaer đến phải trở mình trong mộ mát!)... Chỉ có những cô nàng xinh đẹp mười tám tuổi cùng với Carl Cox tóc bạch kim... Trước đó, tôi vừa chờ người bán ma túy ở Mar Y Sol, quán bar Sénéquier địa phương, vừa nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống những cô nàng mang tên Loana... Erick Morillo vừa tung ra bộ sưu tập *Subliminal Sessions vol.1* ở Pacha... Divino đã trở thành hộp đêm múa thoát y với những cô nàng khờ khạo thừa thãi... Tôi mặc chiếc áo phông mới mua ở bên cảng có in dòng chữ: “Gái ngoan lên thiên đường, Gái hư đến Ibiza”... Từng châu cocktail chupito vẫn tiếp nối nhau... Tôi những muốn dừng hình ảnh đó lại, không bước ra khỏi khoảnh khắc này nữa... Tại sao không hộp đêm nào tên là Cứu Rỗi? Buổi sáng, cùng với Ludo, chúng tôi chăm chú quan sát bầu trời ửng hồng đang tiếc nuôi vì phải chuyển sang xanh lơ. Biển sao chép lại đúng màu của trời. Màu biển tựa như màu rượu vang trong tác phẩm của Homère. Đám máy bay thu bánh xe lại vào bụng ngay phía trên đầu chúng tôi trước khi đổi hướng về phía châu Phi (bên phải) hoặc về phía châu Âu (bên trái). Tôi rất muốn làm tình với bất kỳ cô gái nào đó để quên đi Françoise, nhưng cũng sẽ chẳng có ích gì đâu. Mọi thứ lẫn lộn hết cả: những đất nước, những tháng năm và những cơ thể. Tôi cần có một cái la bàn; thế lẽ đó là nàng thì sao?

Thứ Sáu.

Bạn có biết trong tiếng Tây Ban Nha “đương vật giả” là gì không? Là “consolador”. Thật quyến rũ, chẳng phải sao? Nghe vừa giống như “consoler”^[4] vừa giống như “consolider”^[5], hai từ có khả năng miêu tả khá đúng lợi ích của công cụ này.

[4] Tiếng Pháp, nghĩa là “an ủi”.

[5] Tiếng Pháp, nghĩa là “củng cố”.

Thứ Bảy.

- Thế là xong: tở ly dị rồi!

Thật khó mà biết được Ludo đang khóc vì vui hay cười vì buồn bã.

- Kết thúc rồi. Cuộc hôn nhân của tở không sống qua nổi cuộc khủng hoảng bảy năm.

Mọi thứ sụp đổ; tôi vốn coi anh là người bạn vững vàng nhất của mình, nhưng ngày nay ta còn biết tin ai? Ngay cả những người cưới nhau cũng ly dị thì chúng ta biết đi đâu đây? Ludo bị đuổi khỏi Formentera: vợ anh đã tìm thấy “Ludo giả” mà anh ta tạo ra trên giường nhờ vào sự trợ giúp của một cái gối ôm và hai cái gối đầu để có thể chuồn đi chơi lúc giữa đêm hôm trước. (Chắc hẳn bạn đã nghe nói đến chuyện đó; việc anh ta chia tay vợ được báo chí đăng tải rùm beng: trang bìa các tạp chí *Voici* và *Paris Match*, sáu trang *VSD*, phỏng vấn trên tờ *Gala*...)

- Trên bến cảng cô ấy quăng tở khỏi xe không một lời từ biệt. Con phà đưa tở đi cùng đồng vali cứng ngắc ních đầy áo phông bản. Nước mắt tở trộn lẫn sương mù: má tở đầy muối là muối. Khuôn mặt khốn kiếp của tở là một đằm lầy mặn chát.

- Chuyện gì không ổn thế?

- Thì cuộc đời. Đầu óc tở để ở đâu ấy và cô ấy biết điều đó. Cần phải bỏ đi hoặc nhảy sông tự tử.

- Tở không biết nữa, bất hạnh ử bệnh từ lâu rồi. Khi người ta chia tay nhau dưới ánh mặt trời, đó là lúc họ thực sự không chịu nổi nhau nữa. Bọn tở quả là điên vì cứ muốn vĩnh cửu hóa tình cảm của mình: đóng tình cảm

ấy cũng phù du hết như chúng ta mà thôi. Mọi thứ đều kết thúc nhưng chúng ta không chịu thừa nhận điều đó.

Đón đau mang lại cảm hứng cho anh.

- Cậu cảm thấy thế nào?

- Tâm thường. Xấu xa. Cậu biết không: cô ấy mang bầu được sáu tháng rồi!

- Khoan đã, tớ buồn nôn quá.

- Cậu nói xem, đám độc giả sẽ phát cuồng lên vì cuốn nhật ký của cậu mất!

- Ôi cậu biết mà, độc giả của tớ, họ cũng như mọi người thôi: họ giở ra đọc trên bãi biển hay trên tàu điện ngầm, rồi họ làm như thể mọi chuyện ổn thỏa lắm, nhưng sâu thẳm trong lòng họ lại biết rất rõ tớ nói cái gì. Chúng ta trốn chạy cảm giác cô đơn thay vì thừa nhận rằng chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Chủ Nhật.

Đàn ông có gia đình thường thu hút hơn đàn ông độc thân. Người ta cứ nghĩ họ là những kẻ cở lố bên cạnh bà vợ già và lũ con không ngừng kêu gào, thế nhưng ở họ còn tồn tại nhiều mâu thuẫn giằng xé, nhiều cuộc chiến ác liệt, nhiều đấu tranh nội tâm hơn tất cả Oscar Dufresne trên trái đất này.

Thứ Hai.

Phụ nữ thường nghi ngờ các phụ nữ khác mà coi thường mọi thứ, theo tôi, là đối thủ cạnh tranh ghê gớm nhất của họ: nỗi cô đơn. Ludo đã chán ngấy chuyện phải sống với ai đó rồi (“tớ có cảm giác toàn bộ trái đất vui vẻ lắm, trừ tớ”), tôi thì tôi lại chán ngấy chuyện không được sống với bất kỳ ai. Hai chúng tôi buồn bã chẳng kém gì nhau. Tôi tâm sự với anh:

- Cậu biết không, có lẽ tớ đã gặp được một người...

- Ái chà! Tớ đã đoán ngay mà, đồ hay ra vẻ bí mật! Tớ cứ đợi cậu thổ lộ mãi đấy! Cậu biết tại sao người ta nhận ra cậu đang yêu không?

- Không...

- Cậu trở nên khó chịu, vô cùng khó chịu! Mặt với chẳng mũi! Thế đấy là ai vậy?

- Cậu không biết nàng đâu... Tên nàng là Françoise.

- Không phải thế chứ!?

Nghĩa là anh có biết nàng.

Thứ Ba.

Trên đường từ sân bay tới thành phố Ibiza, người ta giăng đầy những tấm áp phích khổ lớn thông báo sắp có những bữa tiệc lớn ở Pacha, Space và Amnesia. Quảng cáo cho các hộp đêm còn vượt mặt cả quảng cáo hàng hóa sử dụng ban ngày. Ở đây, hộp đêm đã trở thành sản phẩm tiêu dùng hàng

loạt. Sau Chủ nghĩa Tư bản sẽ là Chủ nghĩa Câu lạc bộ! Đó là thế giới ngày mai, tôn giáo của chủ nghĩa hoan lạc, sàn nhảy giống như công viên giải trí đang quên đi thân phận nô lệ trong suốt quãng thời gian còn lại của năm. Khi nào thì các tờ rơi được phát ở siêu thị Auchan? David Guetta đã vươn lên đứng đầu tất cả các quây đất đỏ nhất. Tại sao không phải Carl Cox nhảy lên đứng trên đồng thùng bột giặt Ariel mà thông báo về buổi dạ tiệc bột xà phòng sắp tới của mình? Đồng máy bay thuê riêng của người Đức và người Anh xâm chiếm hết cả mấy đường băng để trốn chạy các vấn đề của chính họ: ngoại hình xấu xí, ánh mặt trời gay gắt chiếu trên vàng trán hói, cái bụng phệ đầy bia, các đội tuyển bóng đá quốc gia chơi dở.

Thứ Tư.

Tôi xin tóm tắt cuộc trò chuyện đêm trước giữa chúng tôi. Cách đây vài tháng, Ludo từng phiêu lưu tình ái với Françoise. Họ không yêu nhau nhưng mỗi tuần lại làm tình với nhau một lần, có vẻ rất ăn ý; tôi yêu cầu anh không đi vào chi tiết.

- Cô ta là một kẻ điên rồ, một kẻ có biệt tài khiến người khác phát cáu, một kẻ dở hơi. Phải cảnh giác, anh bạn già ạ.

Nếu anh muốn làm tôi thấy ghê tởm thì anh thất bại rồi. Nàng càng điên thì tôi càng thích. Anh tiếp tục nhấn nhá:

- Đó là một kẻ bệnh hoạn! Cô ta chẳng làm gì suốt ngày trời và có cả đồng tình nhân! Cô ta còn bị trầm cảm nữa. Rất khêu gợi, rất thông minh, nhưng rồ dại toàn tập.

Nghe tất tật những gì anh nói tôi càng thấy nàng quyến rũ hơn. Tôi trích dẫn Duras: “Anh thích em: quả là sự kiện trọng đại.” Phải lên cơn yêu

đương thì tôi mới đi trích dẫn *Hiroshima tình yêu của tôi* ở Ibiza như thế này!

- Tớ đã thấy ngay rằng Françoise sinh ra là để dành cho tớ. Đó là kiểu phụ nữ lo sợ, cả ngày cãi lộn với cậu rồi mới làm tình như một nữ thần, đúng không? Thế càng hay. Tất cả trừ *đôi mắt động vật*!!

Thứ Năm.

Rất cuộc Françoise cũng gọi lại cho tôi để giải thích tại sao nàng đã không gọi lại cho tôi: vì tôi nổi tiếng dối trá, chơi bời, gái gú, dễ thay lòng đổi dạ... Mẹ nàng khuyên nàng trốn chạy khỏi tôi. Tôi bảo nàng rằng về phần mình, tôi không oán giận nàng vì đã ngủ với Ludo, vì nàng bị điên, cuồng loạn và thường xuyên cặp kè với đám đàn ông có vợ đâu. Nàng trả lời nàng làm những gì nàng thích và cũng may vì tôi không trách cứ quá khứ của nàng đấy. Nàng thây kệ quá khứ của tôi.

Thật tuyệt: chúng tôi cãi cọ trước cả khi chạm vào người nhau. Tôi tìm cách làm dịu tình hình:

- Nghe này, chuyện trở nên thực sự nghiêm trọng rồi đấy. Anh thích em, quả là sự kiện trọng đại.

- Ok, được rồi, em cũng đã từng học Duras.

- Anh không kiểm soát được gì nữa!

- Em cũng vậy.

Và thế là cú điện thoại ấy trở thành cú điện thoại thú vị nhất đời tôi. Nàng cam đoan với tôi rằng nàng cũng đang trong tâm trạng lo lắng u uẩn và tình cảm suốt mướt. Tôi xúc động chết đi được khi rút cuộc cũng hấp dẫn được cái người hấp dẫn tôi. Một phút sau tôi có mặt ở sân bay. Tôi bay.

Thứ Sáu.

Không đủ can đảm kể lại ngày thứ Sáu. Vỡ diễn quá thống thiết, tôi say muốn chết, van vỉ Françoise về cùng tôi, với tay lái taxi làm nhân chứng cho sự suy tàn của tôi... Một chuyên gia cưa cẩm phải lòng, như thế thì khác nào một tên đao phủ của các trái tim bị biến thành nạn nhân của sự tra tấn. Françoise là hình phạt tối cao dành cho tôi: nàng trả thù cho tất cả các cô gái khác.

Mất mười cô cũng được một cô.

Thứ Bảy.

Ừ phải, tôi lại phải tổ chức một bữa tiệc nữa. Nó diễn ra ở Quán Rượu Mới, câu lạc bộ nơi Jacques Garcia lột xác, bỏ lại Đế chế thứ II để bước vào Kỷ nguyên thứ III. Quán bar mở cửa cho tất cả mọi người (thật không may tôi lại là người phải trả tiền). Guillaume Dustan quên mang đồng đĩa của mình tới; lẽ ra anh phải hạn chế dùng hêrôin nếu thực sự muốn trở thành DJ chuyên nghiệp. Thậm chí đến Pattrick Eudeline còn sạch thuốc hơn anh! Tôi cho rằng chúng tôi khá vui vẻ trong bữa tối, dù thức ăn chưa được ngon nghề lắm. Nhưng ai lại đến Quán để ăn cơ chứ? Chắc chắn không phải Thierry Ardisson hay tôi rồi! Julien Baer thận trọng ngồi trên gác để theo dõi người vào và chặn không cho người ra. Một phòng mới vừa mở cửa:

Ghế Dài (tên như vậy vì người ta có thể nằm dài trong đó trên những tấm nệm). Thật buồn cười khi ngồi ở đó ngắm một ông hàn (Jean-Marie Rouart) và một ủy viên Hội đồng Nhà nước (Marc Lambron) nằm phơi bụng giữa các vũ nữ thuộc vũ đoàn Crazy và các phát thanh viên chương trình dự báo thời tiết trong tương lai. Tiếc là chẳng ai cởi quần áo cả. Marie Gillain đã cảm ơn tôi vì hôm trước tôi khen tặng nàng nhưng lúc nào trước mặt nàng tôi chẳng đợc mặt ra như vậy (may là ánh sáng dịu dịu đã che đi mấy cơn đỏ mặt vô duyên của tôi). Tôi đang định nhắn tin cho nàng từ bàn của tôi sang bàn của nàng thì Jean-Yves Le Fur vỗ vào vai tôi:

- Lấy máy di động của tớ mà gửi tin nhắn, sẽ ngon ăn hơn nhiều...

Bạn có biết vì sao Lou Doillon ngày càng xinh đẹp hơn không? Thì bởi nàng ngày càng thông minh hơn (thực ra là nàng già đi chứ sao). Những trò mà tôi không có thời gian làm: ngủ với Hélène Fillières và Pierre Bénichou, bàn về mùa tiểu thuyết năm nay cùng Pierre Assouline và Marc-Edouard Nabe, khiêu vũ với Inès de la Fressange và Arno Klarsfeld. Nhưng buổi dạ hội cũng đáng công đáng sức: dù sao tôi cũng đã đi tè với Vincent Cassel! (Tiếp đó thì... Françoise mặc một chiếc váy đen núu hờ ở cổ. Tôi xấu hổ vì hôm trước đã say khướt, còn Ludo quanh quẩn bên nàng, tôi thà vờ như không nhớ những gì xảy ra tiếp theo còn hơn: tôi mắc chứng quên có chọn lựa.)

Chủ nhật.

Cuốn nhật ký này là thứ phản-Loft Story. Tôi ủng hộ trò lật tẩy đời tư, đúng vậy, dĩ nhiên là vậy, dĩ nhiên là vậy, bởi những cuộc phiêu lưu đợc bịa ra, như Dave Eggers nói, khiến ta cảm thấy như là “đang lái ô tô trong trang phục thẳng hờ”. Nhưng sự thật đời tôi lại đợc nhìn qua lăng kính đối trá, qua cái rây công việc, qua cái lọc viết lách. Xin lỗi nếu tôi không đợc

khiêm tốn: tôi nghĩ mình có thể dễ dàng bị quay phim trong một căn phòng kín bưng suốt bảy mươi ngày trời với một đồng gái lẳng, nhưng đừng hòng có kẻ nào trong số đám người thuộc cái chương trình khốn kiếp ấy viết được nhật ký như tôi. Họ cứ đến mà xem! Kenza, tôi đợi anh! Dường như Boris Vian đã tóm tắt tính hữu ích của văn chương trong bài tựa cho cuốn *Bọt ngày* (ngày 10 tháng Ba năm 1946): “Câu chuyện này hoàn toàn có thật, vì tôi đã tưởng tượng ra nó.”

Thứ Hai.

Tối qua, Tom Ford tung ra sản phẩm nước hoa mới dành cho phái nữ của Yves Saint Laurent: “Khỏa thân”. Để tổ chức sự kiện này, ông đã thuê cung điện Brongniart (Sàn Giao dịch Chứng khoán Paris cũ) và đặt ngay chính giữa một bể cá chứa đầy đàn ông cùng phụ nữ trần như nhộng hôn hít vuốt ve nhau. Tám trăm khách mời khiêu vũ dẻo hơn hẳn sau khi tận mục sở thị cảnh đó. Có thể thấy rõ bầu không khí phấn khích: Eva Herzigova mỉm cười nhiều tới mức giả tạo, tay DJ lần lượt mở *Walk this way* của Aerosmith rồi đến *Voulez-vous coucher avec moi ce soir*^[6] của Patti Labelle. Lần đầu tiên trong đời Françoise uống vodka. Nàng đã khám phá ra lợi ích của rượu: nàng ưa cảm tất cả mọi người. Tôi cảm giác mình như ở trong một bộ phim khoa học viễn tưởng đúng đắn về mặt điều khiển học. Vào năm 2060, các thị trường tài chính sẽ trở thành một cuộc truy hoan khổng lồ bên trong một cái lồng kính... Nhưng chẳng phải bây giờ cũng đã có chuyện ấy rồi sao? Tôi ngờ Tom Ford là một người máy, một người gắn các thiết bị máy móc Classe XB28 do công ty BioTek Inc sản xuất như trong phim *A.I.*, bộ phim dở ẹc mà Steven Spielberg thường từ Kubrick. Tôi định tận dụng thời cơ này, rủ tai Françoise:

- Anh yêu em, khi nào thì chúng mình làm tình được?

[6] *Tiếng Pháp trong nguyên bản, nghĩa là “Em muốn ngủ với tôi đêm nay không”.*

Nàng siết chặt bàn tay tôi. Siết chặt cánh tay tôi. Siết chặt khuỷu tay tôi, bắt tay tôi, vai tôi, cầm tôi. Miệng nàng vươn tới áp lên miệng tôi. Tôi trở nên mù, câm, điếc. Sinh ra trên đời chỉ để cho giây phút này.

Thứ Ba.

Người ta thường nhắc đến những câu đầu, những “chữ đầu” trứ danh: “Suốt một thời gian dài tôi từng đi ngủ sớm” (*Về phía nhà Swann*^[7]); “Hôm nay mẹ mất” (*Người xa lạ*^[8]); “Chuyện đã bắt đầu như thế” (*Hành trình đến tận cùng đêm tối*^[9]). Nhưng liệu người ta có thuộc lòng những câu cuối? Đôi khi phần kết của một cuốn sách nói lên nhiều điều hơn phần mở đầu. Theo đúng thứ tự trên đây nhé: “Ký ức về một hình ảnh nào đó chỉ là sự nuối tiếc một khoảnh khắc nào đó; và những ngôi nhà, những nẻo đường, những đại lộ, đều là thoáng qua, than ôi, tựa như những tháng năm” (*Về phía nhà Swann*); “Để mọi thứ được hoàn thành, để cảm thấy bớt cô đơn, tôi chỉ còn việc mong sao có nhiều khán giả hiện diện vào ngày tôi bị hành quyết và họ sẽ chào đón tôi bằng những tiếng kêu gào hận thù” (*Người xa lạ*); “Anh gọi về với mình mọi con xuồng trên sông, và toàn bộ thành phố, và bầu trời và vùng nông thôn và chúng tôi, tất cả những gì anh mang theo, cả sông Seine nữa, tất cả, thôi đừng nói tới nữa” (*Hành trình đến tận cùng đêm tối*). Ta hãy mau chóng khái quát hóa từ ba ví dụ này: các kiệt tác thường dễ mở đầu hơn kết thúc, bởi các câu kết luôn dài gấp năm lần các câu đầu. Thiên tài luôn khởi đầu đột ngột nhưng lại kết thúc đầy u hoài (như tình yêu).

[7] *Tập đầu bộ tiểu thuyết ‘Đi tìm thời gian đã mất’ của Marcel Proust.*

[8] *Tiểu thuyết của Albert Camus.*

Thứ Tư.

Khi mà chúng tôi vẫn chưa làm tình (hôm kia, thất bại toàn tập đến nỗi khó xử, dương vật của tôi chỉ to đúng bằng cái xúc xích Knacki Herta, điều khiến nàng thấy mình bị xúc phạm và khiến tôi ê chề, thế nhưng chưa bao giờ tôi có được thứ gì quyen rũ tới vậy trên giường của mình... nếu không cảm thấy gì trước nàng thì hẳn tôi đã cương cứng như một con lừa rồi, nhưng tầm mức quan trọng quá lớn làm tôi đánh mất hết mọi khả năng hết như Henri Leconte trong trận chung kết Roland Garros), trong cơn bốc đồng tôi đề nghị Françoise đi Los Angeles. Trước sự ngạc nhiên khôn tả của tôi, nàng chấp thuận. Mười hai tiếng sau, trước cửa khách sạn Mondrian, trong lúc tôi tuyệt vọng tìm cách đuổi theo một chiếc taxi chạy ngang qua thì Elisabeth Quin làm nàng bật cười:

- Ở L.A., người ta tắm nắng chứ không gọi taxi^[10].

[10] Elisabeth Quin chơi chữ bằng cách dùng hai động từ “hâler” (tắm nắng) và “hêler” (gọi taxi).

Tiếp đó là những giọt nước mắt hạnh phúc trong phòng ngủ màu trắng. Bất chấp nỗi sỉ nhục đêm hôm trước và đặc biệt là nỗi sợ hãi yêu đương cùng tình trạng chênh lệch múi giờ, cơ thể tôi vẫn bắt đầu hoạt động trở lại. Khi tôi nghĩ ra rằng suốt ba mươi lăm năm rồi mình hoàn toàn làm tình mà không khóc lóc.

Thứ Năm.

Ở New York vừa khai trương cửa hàng Man Ray giống hệt ở Paris. Ở Sofia tôi biết một quán mang tên Dali's. Và tôi trọ ở khách sạn Mondrian tại Los Angeles. Chỉ còn thiếu mỗi việc tôi chạy xe Citroën Picasso nữa thôi! Ta tự hỏi nghệ thuật hiện đại được dùng để làm gì? Thì nó được dùng để đặt tên cho những nơi chôn hợp thời. Nghệ thuật được dùng để làm cho người ta trở nên nổi tiếng mà không cần phải xuất hiện ở chương trình truyền hình thực tế. Nghệ thuật mang lại sự nổi tiếng + nội dung: đủ lý tưởng để đặt tên cho một nhà hàng. Nghệ sĩ là người nổi tiếng vì cái gì đó. Tôi nói thế nhưng hẳn sẽ không ngạc nhiên gì nếu ít lâu nữa người ta mở cả đồng cà phê Steevie và bar Loana.

Thứ Sáu.

Tại quán bar Sky trong khách sạn Mondrian cũng như tại quán Backflip trong khách sạn Phoenix ở San Francisco, người ta rất hay nói “Oh my God” trước khi cảm sâu dương vật giả trong các phòng ở tầng trên. Các khách sạn thời thượng thật tiện lợi: lúc nào cũng có cả đồng người đẹp để quanh bể bơi, điều đó tránh cho ta việc phải đi ra ngoài. Chỉ cần xuống quán là đủ để vợ được những cô nàng khiêu gợi ngọc ngà và cocktail watermelon-Martinis, rồi sau đó lết về phòng. Hơi lo lắng ngại ngùng ư? Françoise đã tặng tôi mấy viên an thần Effexor 50 mg, tôi nhai đồng thuốc ấy như nhai lạc vậy.

Thứ Bảy.

San Francisco là New York trên sườn dốc. Tôi đưa Françoise đi thăm khu phố Haight-Ashbury. Chúng tôi mua quần áo hippie cho Sophie, con gái của Ludo. Tôi tặng nàng mấy cái đĩa vinyl nhạc Jefferson Airplane.

Nàng tặng tôi một bộ vest jean để tôi “cải trang thành thanh niên”. Chiếc xe đi thuê đỗ sai quy định bị phạt. Trong ngăn kéo tủ ở nhà tôi vẫn còn một biên bản phạt vi cảnh khác. Thi thoảng tôi nín thở ngắm nó một lúc. Tôi phải thuê lộng kiếng cho nó mới được.

Thứ Hai.

Backflip, San Francisco, ba giờ sáng (lúc này Paris đang là giữa trưa). Tôi không bị dị ứng gì với nguyên tắc của tay DJ đi dép tông nhưng ban đầu mọi chuyện dù sao cũng gây cảm giác rất kỳ cục. Ta hãy thống nhất rằng đã mang cái vẻ ngoài lôi thôi rách rưới thế kia thì gã buộc lòng phải làm sao mà chọn nhạc hay hơn gấp ba lần đi. Cô gái nào trông cũng giống Cameron Diaz. Lũ con trai thì đạo đức giả hết mức, ăn mặc xấu tệ hại, tầm thường, khiêu vũ dở ẹc... Đó là vì ở San Francisco bọn đẹp trai đều đồng tính cả và Backflip là một trong những quán bar hiếm hoi dành cho dân dị giới tình dục. Và lại, ngay cả ở đây, đám con gái cũng khiêu vũ với nhau. Không khí sặc mùi Ăn Chơi Lesbian ở các cô nàng tóc vàng chuyên nghề cổ vũ. Ta có cảm giác như họ tỏ ra khêu gợi trước hết là để tránh làm tình. Ở đây, hơn bất cứ nơi nào khác, đàn ông dường như là một tạo vật chẳng ai cần đến.

Thứ Ba.

Ở nước Mỹ cái thiếu vắng là sự nghi ngờ. Đó là khiếm khuyết lớn nhất của những đất nước chiến thắng. Ở đây lúc nào người ta cũng đóng vai kẻ chiến thắng và tôi nào người ta cũng ăn mừng chiến thắng mà không cảm thấy tội lỗi. Sau vài ngày ở Mỹ, bất kỳ thanh niên châu Âu nào cũng sẽ thấy mình trở nên thật già nua. Tôi thấy nhớ nỗi lo lắng, nhớ những nghi vấn

hiện sinh, nhớ sự xét lại hiện tượng tha hóa theo hướng hoan lạc. Quá nhiều nụ cười! Vẻ mặt hân hoan của họ nghiền nát tâm hồn tôi. Tôi những muốn xúi giục những vụ khủng bố vào kênh MTV. Françoise cũng đồng ý như vậy (chuyện cực hiếm đấy).

Thứ Tư.

Chỉ khi ở châu Mỹ tôi mới cảm thấy mình là người châu Âu.

Thứ Năm.

Tại sao lại là nàng mà không phải là một cô gái khác? Tại sao lại chối từ hàng nghìn bầu ngực để chấp nhận chỉ một cặp? Tại sao lại bỏ rơi hàng trăm bộ phận kín chỉ vì một bộ phận kín duy nhất? Bên bể bơi khách sạn Standard nằm trên đại lộ Hoàng Hôn, trong lúc Françoise ra ngoài mua sắm, tôi đã tìm ra câu trả lời: vì khi vắng nàng tôi mắc chứng ung thư. Trong tình yêu, ta tự biến mình thành tù nhân bởi bản năng sống.

Thứ Sáu.

Ở cửa hàng Fred Segal, tôi đã thấy Wynona Ryder mua cho mình (tự trả tiền lấy!) một chiếc váy đen có hình chiếc lá cần sa in sau lưng. Trên mái Standard Downtown có một bể bơi khiêu vũ lộ thiên hàng đêm nằm giữa những tòa tháp sáng chói, những cầu thang ngoài chạy dọc các mặt tiền nom giống như những bong bóng ánh sáng, những văn phòng trống trải sáng bừng dưới ánh đèn nê ông trắng, một bộ phim kung-fu được chiếu trên

tòa nhà đối diện, DJ là một cô gái châu Á mảnh dẻ mặc quần soóc ngắn và đi xăng đan cao gót, tôi uống một cốc gin pha Seven Up, tôi cảm giác như mình là Tyler Durden (nhân vật chính trong phim *Fight Club*, người chiến đấu chống lại chính bản thân mình), bể bơi đầy những “cô nàng kêu gọi ngu ngốc nghiện ngập” vừa kêu gào chói tai vừa nhảy ùm xuống làn nước xanh lơ, Françoise bị một gã nghiện rượu da rám nắng cầm vương gọi là “em gái nóng bỏng”, các màn hình tinh thể lỏng đang chiếu những tay lướt sóng ở Paradise Cove trượt trên ngọn sóng, đám người khiêu vũ vỗ tay hoan hô mỗi lần có một chiếc trực thăng bay qua. Đôi khi tôi tự nhủ mình thật may vì được sống.

Thứ Bảy.

Mọi bất hạnh của tôi đều xuất phát từ việc tôi quá thường xuyên phải nghe bài *Tình yêu với em* của Michel Polnareff (1965) hồi còn ở trong bụng mẹ. Bà nghe đi nghe lại không biết chán bài này, ru cái bào thai là tôi đang trong tình trạng lơ lửng không trọng lực:

“Có những ngôn từ ta có thể ngâm nghĩ

Nhưng không thể nói ra ngoài xã hội

Anh thì anh kệ thầy xã hội

Kệ thầy thói đạo đức mạo xưng

Anh chỉ đơn giản là muốn làm tình với em.”

Tôi sẽ trở thành ai nhỉ nếu mẹ hay nghe Yves Duteil?

Chủ nhật.

“Hôm nay rất tệ, mỗi ngày sẽ càng tệ hơn – cho đến khi điều tệ nhất xảy đến”. Đôi khi tôi muốn bảo với Schopenhauer là ông hãy ngậm cái miệng lẩm điều của mình lại đi.

Thứ Hai.

Sáng nay, Jean-Geores, một anh bạn chuyên rao giảng với người khác những bài học đạo đức mà anh chẳng bao giờ áp dụng cho bản thân mình, gọi điện cho tôi để quở trách:

- Ngừng ngay việc viết về chính mình đi, thật ngu ngốc, anh chỉ gây đau khổ cho người thân của anh mà thôi!

Có lẽ anh có lý. Tôi quyết định nghe lời anh. Tôi sẽ ngừng kể chuyện đời mình nữa.

Thứ Ba.

Những con chồn phun lửa. Robin Lục Lâm đã quyết định cầm cây giáo lớn đối mặt với chúng. Bỗng nhiên, Công chúa bay qua cửa sổ lâu đài (tôi quên không nói là trên lưng nàng mọc ra đôi cánh). Nhưng đám cây cối đã quờ những bàn tay khổng lồ lên tùm lầy nàng. Harry Potter chọn đúng lúc này để can thiệp:

- Salamalekounga! Cậu vừa thốt lên vừa chĩa cái Tuốc nơ vít thần của mình ra.

Thế là bầu trời rạch ra và Léon Zitrone (thực ra đó chính là Chúa cái trang) đáp lại:

- Thưa Quý Bà, thưa Quý Cô, thưa Quý Ông, xin chào buổi tóóóóóoi.

Thế là Robin Lục Lâm chết chìm dưới một tấn chất lỏng pho mát Coulommiers. Đám tiên nữ và yêu tinh khóc lóc thảm thiết, đột nhiên, chàng hồi sinh và đuổi kịp Công chúa đang chân động quay cuồng, nói qua loa vậ thôi. Chín tháng sau, họ có với nhau rất nhiều con.

Thứ Tư.

Thật tiếc, tôi nghĩ mình không đủ trí tưởng tượng (hoặc tài năng) để bịa chuyện. Xin lỗi Jean-Georges, tôi đã làm những gì có thể nhưng tôi thích quay trở lại với món “tự truyện hư cấu hướng về tương lai” của mình hơn (Michel Houellebecq gọi công việc của tôi như vậy, nhưng cá nhân mà nói, tôi thích gọi nó là “tự thân phá hoại trước công chúng” hơn).

Thứ Năm.

Tôi nhận thấy mình không còn oán trách bố mình nữa kể từ khi tôi cũng làm những chuyện xuẩn ngốc hết như ông. Giá mà ông báo trước cho tôi! (Hẳn ông đã thử tìm cách nhưng tôi không nghe thấy tiếng ông.)

Thứ Sáu.

Ta mà cãi nhau với Françoise thì sau đó sẽ phải làm tình như điên với nàng, lần nào cũng như lần nào. Thế nên đôi khi tôi cũng gây ra vài vụ hục hặc giả tạo, chỉ vì niềm vui hòa giải mà thôi.

Thứ Bảy.

Theo lời mời của Jean-Baptiste Blanc và Lionel Aracil, tôi đưa Françoise đến Gordes xem lễ trao Giải Văn học Sade, người nhận được giải lần này là Catherine Millet. Chúng tôi ăn trưa thật dễ chịu ở quán Mas de Tourteron, nơi Guillaume Dustan phát biểu Câu nói Trong tuần: “Tôi muốn hữu duyên cùng anh”. Đến tối, chúng tôi đi thăm các phòng tra tấn trong lâu đài Lacoste. Cô nàng Chloë des Lysses quý quái kia đã lợi dụng lúc tôi quay lưng đi để trần truồng tạo dáng trước ống kính máy ảnh của chồng mình (vậy ra hôn nhân cũng có chút hữu dụng). Tiếp theo là dạ hội phong cách gothic ở Mas de la Gacholle, với một tay DJ cực “ngầu”, không ngần ngại chơi The Cure trộn với Taxi Girl. Tóm lại, có thể nói buổi lễ chứa đựng rất nhiều cái mà Jérôme Béglé gọi là “darriussecq^[11]” (có nghĩa là những cô gái biến mình thành lợn cái).

[11] Ở đây tác giả chơi chữ, có ý mỉa mai nhà văn Marie Darriussecq (1969), bà rất thành công với tiểu thuyết ‘Truisme’ trong đó người kể chuyện dần biến thành lợn cái.

Chủ nhật.

Ta đến được chốn tận cùng thế giới ở trạm trại-nhà trọ Castellias, vào lúc Gianni, một nhà thơ hát rong người Sardaigne, chơi acmonica được đàn cừu đệm cho. Vậy là tôi ngưỡng mộ hoàng hôn trên dãy Alpilles. Oải hương thơm mùi truong trắng Địa Trung Hải và ngược lại. Mọi con vật đều đến ăn tối với Françoise: chúng tôi cứ ngỡ như mình đang ở trong bộ phim *Babe*. Tôi tin chắc Giono đã nhắc đến làng Sivergues ở một trong những cuốn tiểu thuyết điền viên của mình. Bạn hãy tự xoay xở để tìm ra con đường bí mật dẫn đến nơi có khung cảnh đẹp nhất xứ Provence. Một ngọn đồi vừa xanh tươi vừa khô cằn, nơi ánh mặt trời bị đám cây ô liu sum suê chặn lại. Gió ghé thăm từng tán cây và làm mát những cái gáy. Có lẽ đó là nơi hiếu khách nhất hành tinh. Cần phải đóng một tấm biển lên thân cây: “Nơi đây Oscar Dufresne từng quá thể hạnh phúc.”

Thứ Hai.

Anh đi vào toa lét ngay sau nàng. Chính nhờ thế mà anh biết được bữa trưa nàng đã ăn mặng tây trong khi nàng khẳng định với anh là nàng ngủ suốt ngày trời. Người phụ nữ không chung thủy thú nhận mình đã ăn trưa ở Ritz với Ludo. Nàng bị chính nước tiểu của mình phản bội!

Thứ Ba.

Sự nổi tiếng cực độ ngăn không cho người ta sống. Một ngôi sao thì không thể đi dạo được nữa, không thể ăn tối ở quán ngoài trời được nữa, không thể đi chợ được nữa, không thể đọc sách trên ghế băng được nữa, không thể khiêu vũ như một kẻ động kinh ở Queen được nữa, không thể ôm hôn bất kỳ ai được nữa, tóm lại, mọi hoạt động lành mạnh và bình thường đều trở nên bất khả chỉ vì sự nổi danh. Ôn Chúa, tôi chưa đến mức ấy.

Những người muốn nổi tiếng một cách tồi tệ trên thực tế là những người đang tự sát. Chính vì vậy xã hội mới ngưỡng mộ họ đến thế.

Thứ Tư.

Trong *Những Quý Cô ở Rochefort*, nhân vật Delphine (do Catherine Deneuve thủ vai) nhận ra chính mình trong bức chân dung do một người xa lạ vẽ. Bức tranh giống nàng mang tên “Người nữ Lý tưởng”. Quay sang một gã đàn, cô nàng hét lên:

- Hẳn tay họa sỹ này yêu tôi lắm, vì anh ta đã tạo ra tôi.

Thông qua phản ứng trác tuyệt này, Jacques Demy đã nắm chĩnh lại sự kết tinh Stendhal. Tình yêu nghĩa là tạo ra con người mà ta yêu trước khi quen biết con người ấy. Đó chính xác là những gì tôi cảm thấy đối với Françoise. Tôi nhìn thấy nàng lần đầu tiên cách đây một năm. Tôi cứ nghĩ sau đó sẽ lãng quên nàng, thế nhưng nàng vẫn còn ngự trị trong tôi, khiến những câu chuyện giữa tôi và Claire, Pénélope hay bất cứ cô gái nào khác đều trở nên bất khả. Khi gặp lại nàng, chỉ trong nháy mắt tôi đã hiểu ra rằng bấy lâu nay nàng đã là người nữ lý tưởng của tôi, rằng nàng choán hết chỗ, và tôi không thể sống nổi chừng nào còn chạy trốn nàng. Nàng hiện hữu trước cả tôi, thế nhưng tôi đã tạo ra nàng. Quả vậy, mọi mối tình đều tự tạo ra nó. Chẳng điều gì mang nhiều tính nghệ thuật hơn tình yêu; đó là một ngụ ngôn của các nhà văn, các nhạc sỹ, các họa sỹ, các nhà điện ảnh. Có lẽ chính vì vậy mà nghệ sỹ có khả năng là những tình nhân ngon lành nhất.

Thứ Năm.

Paris dưới cơn mưa tháng Tám. Các nhà hàng cũng như mọi gương mặt đều khép kín. “Bạn đang một mình ở Paris?” quảng cáo cho các trang web hẹn hò tình dục lên tiếng hỏi. Đây là giai đoạn dối lừa hằng năm: tại các bãi tắm biển, những bà vợ làm tình với các nhà kinh doanh bãi biển trong khi mấy ông chồng Paris của họ tà lura tán tỉnh những cô du khách Đan Mạch. Tôi muốn cảnh báo các nữ độc giả: đừng nghĩ rằng có thể chia các ông chồng thành hai loại, loại chung thủy và loại hay chim chuột. Trên thực tế chỉ có hai loại đàn ông như sau: những người lừa dối vợ mình mà không nói ra và những người có lừa dối vợ mình nhưng có nói ra. Hãy suy ngẫm cho kỹ điều đó khi bạn kiểm tra bộ nhớ một chiếc điện thoại di động bị bỏ quên. Chung thủy là chuyện bất khả, nhất là vào dịp hè. Bạn cũng nên tự hỏi ai là người vô đạo đức nhất: người lén lút phản bội bạn hay là người kể bạn nghe tất cả?

Thứ Sáu.

Đề cân bằng mọi chuyện, cũng có một lời khuyên nhỏ như sau dành cho các nam độc giả của chúng ta: nếu bạn sở hữu một chiếc điện thoại di động, hãy vào mục “Nhật ký cuộc gọi” và chọn “xóa các cuộc gọi gần đây”. Hành động này sẽ tránh cho bạn vài chuyện phiền phức trong gia đình khi mùa tựu trường đến. Cũng đừng quên xóa tiệt những “tin nhắn” nho nhỏ trong bộ nhớ dạng số. Tiến bộ công nghệ tạo điều kiện cho con người lại gần với nhau nhưng cũng tạo điều kiện cho những dối lừa vợ chồng.

Thứ Bảy.

Câu nói Trong tuần thuộc về Jean-José Marchand, trong cuốn *Kẻ mơ mộng* (nhà xuất bản Rocher): “Tôi khát khao thứ gì đó vô cùng mơ hồ mà

tôi không sao định nghĩa nổi và đó là một cuộc sống tự do.”

Chủ nhật.

Tại sao lại muốn cấm đoán chuyện nhân bản vô tính con người cơ chứ? Chuyện này từ lâu đã được logic của thế giới hiện tại cho phép: phá bỏ mối liên quan giữa giới tính và sinh sản, sự biến mất của những khác biệt ngoại hình do lai giống, sự đồng chất hóa các cơ thể thông qua phẫu thuật tạo hình. Huxley đã hạ gục Darwin bằng một cú knock out có tính cách kỹ thuật: chọn lọc tự nhiên không còn nữa mà giờ là chọn lọc nhân tạo. Loài người đã hạ gục loài khỉ còn loài khỉ đã hạ gục loài khủng long. Kẻ nào sẽ hạ gục loài người ngoài chính hấn đây?

Thứ Hai.

Mọi điều Françoise nói đều mang đầy màu sắc nhục dục. Chẳng hạn, khi tôi hỏi tại sao nàng lại nhét mấy cái nút Quies vào tai khi đi ngủ thì nàng trả lời:

- Em thích có cái gì đó phồng lên trong tai em.

Cô nàng này là phiên bản “cái đẹp” của món pizza bốn loại phô mát: đó chỉ là cái đẹp, không gì khác ngoài cái đẹp, với một số công cụ hỗ trợ cái đẹp đi kèm. Ngay cả tên nàng, rốt cuộc tôi cũng quen với nó.

Thứ Ba.

Quảng trường Thiên An Môn, một sinh viên đứng giữa đường chặn một đoàn xe tăng lại. Ở Gênes, chiếc xe Jeep đè nghiêng lên người anh ta. Kết luận: nhìn chung, người cộng sản luôn mạnh hơn người tự do quá trớn.

Thứ Tư.

Audrey Diwan mơ bị mẹ mắng:

- Con ấy mà, dù sao thì tất cả những gì người ta nói với con đều đi vào bằng lỗ mũi này và chui ra bằng lỗ mũi kia!

Thứ Năm.

Tất cả các nhà văn có tài thấu thị ấy: Jules Verne, Kafka, Orwell, Huxley... Sẽ ra sao nhỉ nếu họ không dự cảm mà chỉ gây ảnh hưởng thôi? Sẽ ra sao nhỉ nếu đồng tên lửa, tàu ngầm, xã hội giám sát, chủ nghĩa toàn trị, nhân bản vô tính tồn tại chỉ là để tuân thủ những kẻ mơ mộng giàu trí tưởng tượng và điên rồ đó thì sao? Trong lời nói đầu cuốn *Chân dung Dorian Gray*, Oscar Wilde khẳng định rằng “Thiên Nhiên bắt chước Nghệ Thuật”. Không phải là không thể có chuyện Lịch Sử cũng vậy.

Thứ Sáu.

Khách sạn Il Pellicano ở Porto Ercole (cách Rome 150 cây số về phía Tây Bắc) chính là Eden Roc của nước Ý. Charlie Chaplin từng khai trương

khách sạn này năm 1969 (Ricardo, nhân viên quầy bar, bảo tôi thế).
Françoise đi thang máy năm ẩn trong đá để xuống đắm mình

trong nước trong

một vũng trong.

Phải tốn rất nhiều tiền để mua thứ mặt trời này, nhưng chúng tôi có bị lừa
đảo gì đâu vì tên vùng này là Argentario^[12]. Nó nằm trên mặt biển xứ
Toscane, một bán đảo gần như hữu tình.

*[12] Tên một thị xã thuộc vùng Toscane nước Ý, trong đó có yếu tố “argent” giống từ “bạc” của
tiếng Pháp.*

Tiền

Là nhà của họ

Nhưng họ lại

Đang ở tù.

Cách đó không xa, ở Tarquinia, năm 1953, Marguerite Duras từng chơi
trò cá ngựa. Tôi kiên quyết ghi lại tất cả những nơi chúng tôi yêu nhau:
chúng sẽ trở nên bất tử khi được in vào cuốn sách này. Khi tình yêu của
chúng tôi chết, cuốn sách vẫn mãi mãi còn.

Thứ Bảy.

Tôi từng rất thời trang rồi lại trở nên cẩu thả trong khoảng thời gian rất ngắn. Giờ thì chuyện đó tùy vào từng ngày: tôi cứ thay đổi luân phiên.

Chủ nhật.

Trong các bữa tối, thời điểm tôi thích hơn cả là lúc chúng tôi rời khỏi bàn, đám phụ nữ cởi giày ra để vừa nói xấu tôi vừa vuốt ve ngón chân.

Thứ Hai.

Tôi đã thấy Marie Gillain hôn Vincent Elbaz trên trang bìa tờ *Voici*. Nhưng cái gã đó, gã thì có gì hơn tôi chứ, ngoài việc gã nhiều tiền, nổi tiếng, đẹp trai, hài hước và cơ bắp ra?

Thứ Ba.

Thật khá là kỳ cục. Ludo phát hiện ra con gái mình kể từ ngày anh không ở với vợ nữa. Anh không thể vừa yêu mẹ lại vừa yêu con được sao?

- Đạo này, anh bảo tôi, bọn tớ hay đến Vườn Thích nghi Khí hậu, tớ bảo vệ con bé mỗi lần bọn oắt con thò lò mũi xanh giật cái xô của nó và tớ đỡ nó những lúc nó chơi cầu trượt. Tớ mua cho nó một cây kem va ni, nó ăn khoe khoe hết cả lên má. Về nhà, bố con tớ nhảy nhót trên nền bài hát mới nhất của Janet Jackson: *All for you*. Nó rất thích nhảy. Nó tự bật đĩa, và bọn tớ quay vòng vòng với cặp kính râm trễ xuống mũi. Sau mười lăm phút đồng hồ đóng vai những thầy tu đạo Hồi xoay tròn trong phòng khách, con

bé ngất ngây như một kẻ say mèm, bước đi loạng choạng, vừa phá lên cười vừa kéo đuôi con mèo, và đó là một phần thưởng giống như thể ta gặp một thác nước trong veo sau cuộc đi dạo mùa hè dài dằng dặc.

- Nó kích động tài năng trong cậu.

- Khoan đã, chưa hết đâu. Nó còn đòi tở thom, và khi tở hôn vào miệng nó, nó cảm ơn tở rồi vừa cho tở xem bộ phận giữa hai chân nó vừa nói “cái chim, cái chim”!!

- Không phải vì nó là con gái cậu thì nó không phải là phụ nữ như những người khác! Nếu tở hiểu đúng, thì có phải cậu đang giải thích với tở rằng cậu là một ông bố tuyệt vời đối với con gái cậu kể từ khi cậu không ở với mẹ nó nữa?

- Chính xác. Có một không hai. Tở đã trở thành một ông bố vào cái ngày tở rời bỏ bà mẹ!

Lẽ ra tôi đã phải buồn ngủ rũ ra khi nghe lời ngợi ca khó chịu này của ông bố trong gia đình rõ ràng rả rượi, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy khá ngưỡng mộ Ludo. Không phải ngày nào ta cũng được thấy cảnh gã bạn trai tốt nhất phải lòng chính cô con gái mới hai tuổi của gã. Lại đúng vào lúc chúng tôi không đề cập đến vấn đề gây bực bội: Françoise... Tôi không trách anh vì đã tán tỉnh nàng sau lưng tôi: nếu là anh hẳn tôi cũng sẽ làm như vậy. Nhưng sao anh lại có thể làm ngơ nàng đi khi nàng hiến dâng cho anh chứ? Chuyện tình của chúng tôi khiến nàng lại trở nên hấp dẫn trong mắt anh: hiệu ứng kinh điển của tình yêu tay ba. Tôi không chịu là kẻ thích sở hữu dù tôi ghen tuông như Hoạn Thư. Ai cũng vì bản thân mình thôi, còn Françoise thì tất cả mọi người! Chính nàng sẽ là người quyết định.

Thứ Tư.

Trên đời còn tồn tại một sự biến thái kỳ quặc hơn cả thói loạn luân và chứng nghiện tình dục trẻ em: thứ đó có tên là tình phụ tử. Tình phụ tử nghĩa là đẻ ra một đứa trẻ, rồi yêu nó mà không bao giờ ngủ với nó.

Thứ Năm.

Để tỏ lòng thành kính với Pauline Réage cũng như với ban nhạc Rita Mitsouko, tôi những muốn viết một cuốn tiểu thuyết nhan đề: “Chuyện về A”.

Thứ Sáu.

Càng ngày tôi càng nhận rõ tôi là hiện thân cho những gì mình chỉ trích. Không được trách tôi nhé: đó có lẽ là điều thú vị duy nhất ở tôi. Nếu tôi là tất cả những gì tôi căm ghét, thì đó là vì tôi cho rằng chỉ trích điều khác với bản chất của mình là việc quá ư dễ dàng.

Thứ Bảy.

Hè này, tôi đã đổi cuộc sống của mình lấy cuộc sống của Ludo. Giờ thì anh mới là người độc thân còn tôi là kẻ hôn nhân không giá thú. Liệu tôi có phải là Bourbon Busset đầu thai? Tôi tìm cách lừa gạt người khác, tôi vờ như mình là người tự do, nhưng bạn cảm thấy rõ rằng tôi không còn tin vào điều đó nữa, không tin vào vai diễn Don Juan ở quận VI nữa. Tim tôi bị

cầm tù; tôi phải liên hệ với nhà xuất bản Harlequin để đề nghị họ xuất bản cuốn “Kẻ ích kỷ lãng mạn” mới được.

Chủ nhật.

Bí quyết để trở thành chủ nhân vũ trụ là nói thật nhỏ. Tiếng thì thầm sẽ thay đổi quan hệ của bạn với người khác. Một giọng nói nhẹ như gió thoảng khó nhận ra sẽ buộc người đối thoại với bạn phải yêu cầu bạn nhắc lại ba lần điều bạn vừa nói; dần dần, họ sẽ có vẻ gây hấn, thậm chí điếc đặc, trong khi bạn vẫn giữ trên môi nụ cười điềm tĩnh, vẻ mĩa mai uể oải và thái độ tử tế khinh khỉnh. Tiếng thì thầm vang lên thật lịch thiệp và thờ ơ. Được mấy cái người chẳng liên quan gì đến ta lắng nghe thì có ích gì cơ chứ? Dù sao âm nhạc cũng che đậy tất cả, và chúng ta đã có quá nhiều bạn bè rồi.

- Anh không nghe thấy tôi nói gì à? Điều đó đặt anh vào vị trí thấp kém.

Thật dễ chịu làm sao khi khiến người khác căng thẳng còn mình vẫn giữ được tâm trạng cực kỳ thoải mái! Tiếng lầm rầm dửng dưng và lời lầm bầm chán chường là hai bầu ngực của sự phát ngôn tinh túy.

Thứ Hai.

Anh tái mét trước cái giường trống hoác. *Đêm qua em ngủ ở đâu?* (câu hỏi của Nirvana, được Leadbelly lặp lại, là thứ câu hỏi nhất định không bao giờ nên đặt ra: đừng ngay tâm trạng nặng nề lại). Tôi thích “Không bao giờ giải thích, không bao giờ phàn” hơn dù phải khắc kỷ kiên cường lắm mới không hét lên đau đớn khi ta mù tịt việc hai mươi tư giờ qua người phụ nữ của đời ta đã ở đâu.

Thứ Ba.

Câu nói Trong tuần thuộc về anh bạn thế nhưng cũng lại là nhà xuất bản của tôi: Manuel Carcassonne, ở quán Lipp (vừa phát hiện ra những sai lệch vụn vặt của Houellebecq trên tờ *Lire*):

- Houellebecq là Cap d'Agde^[13] ở Berchtesgaden.

[13] Tên một bãi tắm nổi tiếng ven Địa Trung Hải.

Điều này khiến Marc Lambron phải lên tiếng vặn lại:

- Không hề: Houellebecq là một đạo sĩ Celtic. Đó là Panoramix ở quán Chris và Manu!

Chúng ta sẽ xếp họ đồng hạng với nhau nếu các bạn muốn vậy.

Thứ Tư.

Ta viết truyện ngắn khi ta không có thời gian viết tiểu thuyết. Ta viết thời luận khi ta không có thời gian viết truyện ngắn. Và khi người ta thậm chí còn không có thời gian viết thời luận thì người ta viết nhật ký.

Thứ Năm.

Paris xứng đáng một buổi Lễ Mixa của Björk ở nhà nguyện Sainte-Chapelle. Tôi có mặt ở Palais^[14] mà không có vé vào cửa. Nhờ một độc giả đồng thời là chủ một hãng đĩa, tôi đã vào được! Lần cuối cùng tôi đến đây là để ly dị. Lionel Jospin cũng ở đó: chuyển từ Trotski sang truyện ma trolls. Có cả Yves Simon và Stéphanie Chevrier, Elisabeth Quin và Zazie, Bertrand Cantat của ban Noir Désir và Alain Bashung của ban Alain Bashung. Đó sẽ là khoảnh khắc của bộ tộc Inuits. Tôi không ngừng đùa cợt về thuyết phiếm thần của Björk, và tình huống nực cười này: Cả-Paris được chào đón đến nhà nguyện này trong khi cô gái Băng Đảo Björk ấy chỉ tin vào tuyết. Nhưng ngay khi bước chân vào hầm mộ, giọng nói trẻ thơ trong cô bỗng toát ra một tình cảm nào đó giữa chốn linh thiêng này. “Âm nhạc, Malraux từng nói, đó là thứ tiếng động suy tưởng.” Thật vớ vẩn: đó đâu phải tiếng động và nó chẳng suy tưởng tới cái gì hết. Âm nhạc, đó là ma thuật than khóc. Tôi tin rằng Chúa không thù nghịch gì buổi hòa nhạc ngoại đạo này. Khi cô bé Etxkimô đi ngang qua hàng ghế của tôi, vừa đi vừa hát “All is full of love” theo lối a cappella, tôi không còn lòng dạ đâu mà cợt nhả nữa. Rất hiếm khi trong đời mình tôi cảm thấy được lại gần một phép màu đến thế. Phút cuối, tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Björk không phải nhạc sĩ mà là cánh cửa nhận thức.

[14] Có lẽ là Palais de Justice, trụ sở của các cơ quan tư pháp Pháp.

Thứ Sáu.

VIP tái mở cửa ở Paris. Khách hàng phái nữ của họ vào mùa hè này trẻ ra đáng kể. Trước đây người ta đến đó để cưa cẩm em gái của mấy cô bạn thân, giờ thì người ta đến để cưa cẩm con gái họ.

- Anh không phải một trong những người tình cũ của mẹ em đấy chứ?

là câu hỏi làm nguội mọi nhiệt huyết.

- Nghe này, cách đây hai mươi năm mẹ em rất đẹp, nhưng em và mẹ em cùng có một thiếu sót như nhau: thật quá lắm mồm.

Dù sao tôi cũng không có nhiều động lực cho lắm: lừa dối Françoise vẫn chưa khiến tôi thấy phấn khích, dù tôi không thể chối từ được “cuộc sống bê tha” của mình (như nàng vẫn gọi).

Thứ Bảy.

Ăn tối ở Nobu, phố Marbeuf. Vấn đề thứ nhất: phiếu đặt chỗ của tôi bị mất. Vấn đề thứ hai: chẳng ai nhận ra tôi. Vấn đề thứ ba: ai cũng nhận ra Fabien Bathez và Linda Evangelista ở bàn bên cạnh. Vấn đề thứ tư: các nhân viên phục vụ mang dần từng món ra một, sau ba tiếng đồng hồ chờ đợi. Vấn đề thứ năm: những người khác ồn ào hơn chúng tôi. Điều đó tạo ra rất nhiều MPR (Vấn Đề-Rất Vấn Đề của Nhà Giàu). Dựa vào cái gì để người ta nhận ra mình đã trở nên giàu có? Vào chuyện lúc nào người ta cũng than phiền.

Chủ nhật.

Tình yêu khiến ta trở thành vô địch. Không thể cản bước nổi một người đàn ông đang yêu; đặc biệt đừng tìm cách ngáng bạc anh ta. Rồi cuộc tôi cũng đạt được mục đích của mình: tỉnh giấc, mỗi sáng, Vua Dầu Lửa.

Thứ Hai.

Lúc bắt đầu viết cuốn nhật ký này, tôi những muốn mình là Oscar Wilde, nhưng khi kết thúc nó, có lẽ tôi sẽ lại chỉ trở thành một thứ như kiểu Armistead Maupin dị giới tình dục.

Thứ Ba.

Ngày 11 tháng Chín năm 2001.

Tòa Tháp Đôi sụp đổ. Bể bơi buổi chiều.

Thứ Tư.

Marc-Edouard Nabe đọc được trên mạng mấy đoạn viết về Ngày Tận Thế theo thánh Jean. Ngày tận thế được truyền hình trực tiếp. Cần phải tránh né cuộc chiến đang bắt đầu này, nhưng chạy đi đâu chứ? Rimbaud từng chọn Abyssinie nhưng ngày nay Ethiopie lại trở nên bất ổn; Salinger ẩn náu ở Cornish nhưng Vermont vẫn nằm ở châu Mỹ; Syd Barrett lẩn trốn ở Cambridge nhưng lại trên một lãnh thổ đồng minh của Mỹ; Bobby Fischer giấu mình ở Nhật nhưng đất nước này lại bị những giáo phái nguy hiểm cướp phá; Gauguin định cư ở Tahiti nhưng kể từ đó nơi này lại bị nhiễm xạ; Houellebecq chuyển tới Ai Len nhưng một cuộc chiến tôn giáo khác vẫn dai dẳng diễn ra ở đây; vậy thì đi đâu bây giờ? Tôi chỉ thấy có Thụy Sĩ, như Balthus và Godard. Thụy Sĩ là nơi ẩn náu duy nhất chống lại được Ngày Tận Thế. Đã đến lúc phải mở tài khoản ở đó rồi.

Ta thường bị các thảm họa thôi miên. Một số phóng viên truyền hình sử dụng quá đà các tính từ: “phi thường”, “tuyệt vời”, “đáng kinh ngạc”, “hoành tráng”. Họ bộc lộ cơn khát sự kinh hoàng của mình; họ thích những hình ảnh chết chóc; nghề của họ là vậy. Và họ có lý: cái đó đẹp như *Địa ngục* của Dante, *Vườn nhục hình* của Octave Mirbeau hay các bức họa của Francis Bacon. Không việc gì phải xấu hổ khi bị cơn ác mộng này quấy rầy. J.G. Ballard: “Bạo lực là thi ca của thế kỷ 21”.

Thứ Năm.

Một lối sống nào đó sẽ biến mất ở phương Tây. Từ nay chúng ta không còn được tự do như trước trong các phong trào của mình bởi chúng sẽ bị giám sát nhiều hơn. Giữa sự tự do và an ninh chúng ta buộc phải chọn một thứ. Chúng ta sẵn sàng chôn bỏ điều gì trong hai điều ấy để không thường xuyên phải sợ muốn chết? Một ví dụ cụ thể: tại sao buồng lái trên các máy bay lại trở nên dễ tiếp cận đến vậy từ bốn mươi năm trở lại đây? Bởi mỗi chiếc Boeing hay Airbus đều chính là một vũ khí hủy diệt hàng loạt cực mạnh, nên lẽ ra, từ lâu rồi, người ta phải tuyển dụng nhân viên canh gác để bảo vệ phi hành đoàn và cấm tiệt mọi hành vi xâm nhập vào buồng lái. Mỗi tiếp viên phải có một vệ sĩ đi kèm! Các cửa vào buồng lái lẽ ra phải được bọc thép; vậy mà trong thực tế cái buồng lái đó lại chỉ được ngăn cách với khoang hành khách bằng một tấm ri đô! Thật phi lý và khó mà hiểu nổi khi không ai nghĩ tới chuyện này sớm hơn. Chóng lại không tặc không phải công việc thuộc thẩm quyền của các cơ trưởng. Câu hỏi không còn là “Có phi công nào trên máy bay không?” mà là “Có ai bảo vệ được phi công không?”

Thứ Sáu.

Tối hôm xảy ra vụ khủng bố, chẳng có ma nào tại các hộp đêm. Nhưng ngay hôm sau, nơi nơi tiệt tùng. Suy luận thì rất đơn giản thôi: vì tất cả chúng ta đều sắp chết, tất cả chúng ta đều sắp bị chôn vùi bên dưới các khoang hành khách bốc cháy và thân máy bay tan chảy, nên thà vui chơi lần cuối còn hơn. Thế chiến thứ ba là một chất kích dục siêu mạnh. Lúc này, để cưa cẩm, tôi khuyên các bạn nên bắt đầu cuộc trò chuyện về chủ đề:

- Chúng ta chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa để sống. Bú liếm nhau một chút nhé? One last scream before the end^[15] nhé?

[15] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Tiếng hét cuối cùng trước ngày tận thế”.

Thứ Bảy.

Shan Sa vừa cho xuất bản cuốn tiểu thuyết mới nhất của mình. Nàng thốt lên khi biết tin vụ thảm họa ngày 11 tháng Chín:

- Họ không thể làm thế với tôi!

Đây là sự “ôi xui quá” của tuần này.

Tận Thế Ngay Lúc Đây^[16]. Anh thật may vì được gặp em đúng trước ngày tận thế. Chúng ta có thể chiêm ngưỡng cái ngày ấy từ cửa sổ nhà mình. Những đám mây nấm nguyên tử sẽ phản chiếu trong đôi mắt màu ngọc lục bảo của em. Chẳng mấy chốc nữa sẽ không còn không khí, không còn nước, chỉ còn đôi ta.

[16] Tên một bộ phim của Hollywood, ‘Apocalypse Now’.

Thứ Ba.

Người ta thường nói với phụ nữ sắc đẹp cũng giống như quyền lực đối với đàn ông: quân chủ bài dưng để quyền rũ của họ. Thế nhưng người ta lại không nói rằng một gương mặt đẹp cũng đồng nghĩa với một rào cản. Sắc đẹp thu hút những kẻ đần độn ngu si tầm thường xấu xí và khiến những người rụt rè thông minh dụi dằng khiếp đảm. Nó rất kém trong khoảng phân loại; chính vì vậy các cô gái đẹp luôn luôn cặp với những kẻ khốn nạn. Về đẹp ngoại hình nên được so sánh với sự nổi tiếng hơn là với quyền lực: phù du như thế, lại còn giả tạo và đầy tính hủy diệt nữa, nó là tiêu chí tồi tệ nhất của một cuộc gặp gỡ.

Thứ Tư.

Tôi cười rú lên khi đọc Alain Minc và bài viết “Toàn cầu hóa hạnh phúc” của ông ta trên tờ *Le Monde*. Lẽ ra tay kinh tế học thâm hại đó phải đi theo sự nghiệp diễn hài mới đúng. Hẳn khiến tôi nghĩ đến Pangloss, gã chột trong *Candide*, kẻ không ngừng nhắc đi nhắc lại rằng “Mọi thứ đều tốt đẹp tại thế giới tốt đẹp nhất có thể có”. Cá nhân tôi, tôi ủng hộ toàn cầu hóa. Ở đâu trên trái đất tôi cũng cảm thấy như đang ở nhà mình, tôi tin vào con người theo chủ nghĩa thế giới kiểu Hegel, tôi cũng ít nhiều thân cận chủ quyền quốc gia, tôi là kẻ yêu nước ít nhất trong nhân loại. Điều đó không ngăn tôi nhận thấy rằng, hiện tại, toàn cầu hóa chẳng làm ai hạnh phúc hết, kể cả đám người giàu có.

Thứ Năm.

Càng ngày tôi càng nhận được nhiều lời đề nghị tình ái hơn kể từ khi khẳng định rằng trái tim mình đã bị cầm tù. Liệu có liên quan không? Dĩ nhiên rồi! Thấy đều là lũ gái lăng loàn! Nếu biết trước, hẳn tôi sẽ không bao giờ viết ra rằng tôi còn độc thân, hẳn ngay từ đầu tôi sẽ giới thiệu mình như một người đàn ông đã có gia đình, thưa các Quý Bà, để khiến các Quý Bà càng thêm phấn khích chứ sao!

Thứ Sáu.

Rất nhiều cuốn sách “không đến nỗi nào” trong mùa văn chương lần này. Có những kiệt tác và những đồng phân khổng lồ, nhưng người ta lại sao lãng những cuốn sách “không đến nỗi nào”. Với một nhà phê bình thì như thế là tệ hại nhất: cuốn sách không dở cũng chẳng tuyệt, chỉ “không đến nỗi nào”, không viết quá đỉnh, không khiến độc giả quá say mê đặc biệt... Nhìn chung thì đó là cuốn sách người ta sẽ gác lại, cuốn sách mà một ngày nào đó người ta sẽ thích nói đến, nhưng luôn có một cuốn hay hơn, khẩn cấp hơn, hoặc một cuốn viết hỏng cần phải hạ sát, thành thử người ta gác cuốn “không đến nỗi nào” sang ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa, và cuối cùng, cuốn “không đến nỗi nào” ấy, người ta chẳng bao giờ bàn luận tới.

Thứ Bảy.

Ăn trưa với Á điểm Vô danh.

- Tôi qua em được trả rất đắt.

Nàng có nhiều câu diễn đạt kiểu này. “Tôi qua em được trả rất đắt” không có nghĩa là nàng đòi thanh toán tiền cho một cuộc mây mưa: Á điểm

Vô Danh lúc nào chẳng miễn phí. Không, “tôi qua em được trả rất đắt” chỉ có ý là hôm trước gã trai của nàng đã đi sâu vào nàng một cách hoang dại. Bạn muốn nói tiếng Ả điếm (ngôn ngữ sành điệu kiểu mới)? Trong tiếng Ả điếm, có những biến thể như sau được dùng để diễn đạt một đêm yêu đương thành công:

- Bị Kê Giao, đây chỉ là một cái tên.
- Tôi qua em bị một trận ra trò.
- Chỗ ấy của em mở lớn hết cỡ.
- Tôi qua em nhận được một cú chỉnh.
- Tôi qua anh ấy cho em đúng giống nòi của em.

Hoặc thú vị hơn vì mập mờ hơn:

- Tôi qua em đã chơi cả mẹ em.

Chủ nhật.

Yêu là gì nhỉ?

Anh nhớ em ngay cả khi em ở đây

Đừng quên nói với mẹ em rằng anh cảm ơn bà vì đã sinh ra em.

MÙA THU

TÌNH YÊU CẢ MỘT ĐỜI

Tom Ford: - Ngài có hạnh phúc không?

Karl Lagerfeld: - Anh bạn ơi, tôi đâu có tham vọng như vậy.

Trò chuyện trên *Numéro*,

tháng Chạp năm 2004.

Tháng Ba.

Đỏ mặt cũng giống như bất lực tình dục: chỉ cần nói về chuyện đó là đủ để khởi động nó.

Thứ Bảy.

Càng vô sỉ thì ta càng bị sự ngây thơ thu hút. Ta yêu những cô nàng vẫn tin vào những gì ta không còn tin nữa. Từ đó mới nảy sinh nét quyến rũ của

những cô nàng Lolita: ta không chỉ khát khao tuổi thanh xuân của họ giống Dracula mà còn bú mút vẻ thơ ngây ở họ, rút kiệt những ảo tưởng trong họ, tái khám phá sự lạc quan. Sự ngây thơ là thuốc phiện của những kẻ chán nản.

Chủ nhật.

Đúng phút cuối, trước khi mọi thứ nổ tung, ai đó sẽ yêu và thế giới sẽ được cứu rỗi.

Thứ Hai.

Tuần này tôi tròn ba mươi sáu tuổi. Vậy là tôi được mời tám tuổi đã mười tám năm rồi. Cuốn nhật ký này cũng là một lời giã biệt thói vô ưu: chuyện về một gã chuyên làm những việc ngu ngốc mà không thể lấy có mình còn trẻ dại. Phải lòng Françoise là một ví dụ: hiện tôi tin chắc nàng vừa ngủ với Ludo vừa ngủ với tôi (lần nào tôi nhắc đến anh nàng cũng đổi chủ đề ngay: theo tôi, đó là vì nàng đang phân vân giữa hai người chúng tôi). Yêu cái cô nàng tâm thần phân liệt này đúng là hành động ngu xuẩn nhưng không yêu nàng lại là chuyện bất khả. Tôi cần được đau khổ đôi chút; điều đó giúp tôi trẻ lại. Quá tuổi băm, người đang ông đang yêu sẽ trở nên ló bịch, nhưng dù sao yêu cũng đỡ mệt mỏi hơn việc tối nào cũng tập thể dục ở Câu lạc bộ Ritz Health. Vả lại, để đôi lứa xứng đôi, lúc nào tôi cũng có thể kín đáo gặp lại một cô tình nhân cũ hòng trả đũa nàng...

Thứ Ba.

René Girard nghĩ rằng nói dối thì lãng mạn còn sự thật thì mang tính tiểu thuyết^[1]. Nhưng tôi lại tin vào điều ngược lại: nói dối thì mang tính tiểu thuyết (tiểu thuyết là nghệ thuật không nói sự thật, nghệ thuật chối từ tính tàn bạo của sự thẳng thắn, là sự tống tiền lòng chân thành, là nền độc tài của tính chân thực) còn sự thật thì lãng mạn (chẳng có gì giàu chất thơ và chất trữ tình hơn sự sáng suốt, trong việc đơn giản là nói ra điều ta thực sự nghĩ có tồn tại một lòng can đảm ghê gớm).

[1] Tác giả nhắc tới cuốn sách nổi tiếng của René Girard: Mensonge romantique et vérité romanesque (lời nói dối lãng mạn và sự thật mang tính tiểu thuyết).

Thứ Năm.

Ludo cảm thấy tội lỗi vì cứ hai kỳ cuối tuần mới được gặp các con một lần. Tôi tìm cách trấn an anh:

- Các ông bố được sinh ra là để vắng mặt mà. Đúng là vậy đấy: vai trò của một ông bố là biến mất trước khi bị thay thế.

Tôi không chắc mình đã trấn an được anh... Về phần Françoise, chúng tôi luôn tránh đề cập đến chủ đề này. Tôi quá sợ dùng một cái sẽ mất cả hai người họ.

Thứ Sáu.

Tôi cùng Françoise chuồn sang Amsterdam ăn loại bánh trộn cần sa space cake. Ở bảo tàng Van Gogh, triển lãm “Van Gogh và Gauguin” cho

khán giả biết về tình bạn sóng gió của họ. Chúng ta đều hay chuyện: sau thời gian cộng tác trong ngôi nhà màu vàng ở Arles, họ đã cãi nhau kịch liệt, trong cuộc cãi vã ấy, Van Gogh đã cắt một mẩu tai của mình sau khi dùng một cái dao cạo đe dọa Gauguin. Thế nhưng một nhà phê bình người Anh lại vừa dựng lên một giả thuyết mới: Chính Gauguin mới là người đã cắt tai Van Gogh lúc cuộc cãi vã nổ ra! Cũng như Mike Tyson và Evander Holyfield vậy! Vậy là toàn bộ quan niệm của chúng ta về người nghệ sĩ bị nguyên rủa thế là tan tành. Cần phải xét lại giáo lý Cơ đốc thống khổ vốn cho rằng muốn trở thành thiên tài thì phải tự hủy hoại bản thân. Phải ngược lại thì mới đúng: khi ta là thiên tài, những người khác sẽ hủy hoại ta (đây là điều mà Antonin Artaud đã thấy mãi từ năm 1947: “Van Gogh kẻ tự sát của xã hội”).

Thứ Bảy.

Amsterdam là thủ đô thực sự của thế giới phóng-phóng (giải phóng – phóng đảng) bởi ở đây gái đĩ phơi mình sau cửa kính còn ma túy được mua bán thoải mái. Tên cũ của New York là New Amsterdam. Đám máy bay lượn lơ phía trên thành phố thật gần và bất giác tôi dõi theo đường bay của chúng bằng con mắt ngờ vực. Tình dục dưới tác dụng của món cần sa skunk khiến những cơn co thắt tăng gấp ba lần: suốt cái đêm không ngủ trong phòng khách sạn Ambassade, mỗi hơi nhẽ nhại, chúng tôi sưu tầm những cơn cự khoái đỉnh nhất của đời mình. Yêu đương trong tình trạng tóc tai ướt đầm, muốn muốn nữa muốn thêm nữa, hơi nước đọng lại trên cửa sổ. Thậm chí hàng xóm cũng phải đập vào tường: yên lặng! Hẳn họ sẵn sàng hắt cho chúng tôi một xô nước để giường chúng tôi ngừng cọt kẹt. Tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ được cự khoái như thế nữa; tôi hy vọng Françoise cũng nghĩ giống tôi.

Chủ nhật.

Đêm qua, đêm trắng thứ hai liên tiếp ở Yab Yum (Singel 295), nhà thổ sang trọng nhất châu Âu. Tôi rất thích khi người phụ nữ của tôi yêu tôi hơn các phụ nữ khác. Tôi nhìn họ hôn nhau ngẫu nhiên, xát xà phòng cho nhau trong bồn tắm, bôi kem lên ngực cho nhau, làm tình bằng tay với nhau, còn tôi thì phóng tinh lên lưng họ. Họ bật ra những tiếng kêu khàn khàn và chúng tôi liên tục làm đi làm lại nhiều lần như thế. Chủ nghĩa hoan lạc thật khiến người ta kiệt sức. Nghĩ đến việc báo cho Houellebecq hay rằng anh không cần đến Pattaya nữa; các cô nàng Amsterdam rất khéo léo duyên dáng. Châm ngôn của họ nhại hãng Nike: “Just do me”.

Thứ Ba

Françoise: - Điều khiến em thích nhất ở anh ấy à? Đó là anh là một cậu bé.

Tôi: - Anh thật may mắn quá! Ở tuổi ba mươi sáu anh lại được gặp đúng một cô nàng thích tình dục trẻ em!

Thứ Tư.

Tôi nhận thấy các tập tục đêm hôm có sự thay đổi: trước đây muốn dùng ma túy thì phải có lý do, giờ lại phải viện cớ để không phải dùng ma túy. Tay tài xế taxi ở Amsterdam vừa hít ma túy vừa lái xe. Hắn đề nghị tôi một liều hết 60 euro. Lúc đèn đỏ, chúng tôi cùng hít thứ bột đó, rồi hắn bật radio hết cỡ, và tôi hiểu chuyến đi này sẽ còn hủy hoại sức khỏe của tôi nữa đây.

Thứ Năm.

Đỉnh chính: cách đây một tháng, tôi vẫn đinh ninh rằng chỗ nấu thân yên bình cuối cùng trên hành tinh này có tên gọi là Thụy Sĩ. Thế nhưng một vụ giết chóc vừa xảy ra ở Zoug: mười lăm người chết (trong đó có ba bộ trưởng) chỉ trong vòng vài phút.

Nếu ngay Thụy Sĩ cũng không còn là nơi an toàn nữa, thì tình hình trở nên thật đơn giản: chẳng ai còn được yên ổn, chẳng ở bất cứ đâu nữa. Từ nay, mỗi máy bay, mỗi xe tải, mỗi xe máy, mỗi thùng rác, mỗi một con người mặc áo bu đông đều có thể trở thành một quả bom. Không thể đi dạo trên những con phố của một thành phố mà không phải sống trong cảm giác cuồng ám bất tận. Bất kỳ thứ gì bất kỳ ai cũng có thể nổ tung giữa mặt bạn vào bất kỳ thời điểm nào. Lạ thay, mỗi đe dọa thường trực này lại chẳng có gì khiến người ta suy sụp: ngược lại, nó mang đến cho thuyết hư vô tinh thần của tôi lời biện minh xác thực. Trạng thái tinh thần chúng ta nên có vào lúc này: chủ nghĩa hoan lạc tận thế. Trước niềm tin chắc chắn rằng rồi bầu trời sẽ đổ sụp xuống đầu chúng ta, phản ứng lành mạnh nhất là tận hưởng cuộc sống ngay lập tức. Salman Rushdie có lý: sống xa hoa là cách sống tốt nhất để chống lại những tay cực hữu toàn tập. Kể từ sau ngày 11, chúng ta không việc gì phải để cái gì sang ngày hôm sau nữa, bởi chúng ta không biết liệu có ngày hôm sau hay không.

Thứ Sáu.

Có một lời giải thích hiển nhiên dành cho tình trạng gia tăng số lượng quân đánh bom cảm tử: chúng hoang tưởng tự đại của những kẻ tự sát. Bản thân tôi, tôi chẳng bao giờ hiểu nổi những kẻ trầm cảm tự tay kết liễu đời

mình. Đến mực tự bắn súng vào đầu mà vẫn phải kéo theo càng nhiều người chết theo mình càng tốt thì đó đúng là cái logic tự mê bản thân của kẻ thích tự sát.

Thứ Bảy.

Sao tôi lại thích được yêu đến thế nhỉ? Bởi Chúa không tồn tại. Nếu tôi tin vào Người, có lẽ tình yêu của Người sẽ là đủ đối với tôi. Một vài kẻ vô thần bù đắp sự thiếu vắng của Chúa bằng cách trở thành những Don Juan. Nhưng liệu người ta có thể thay thế tình yêu của Chúa bằng tình yêu của phụ nữ được không?

Chủ nhật.

Hãy là chính mình, OK, nhưng là chính mình nào?

Tôi là bao nhiêu?

Và kẻ nào là tôi?

Tôi không biết mình là ai, nhưng tôi biết điều mình không muốn là: một người cô độc.

Một người cô độc thì chẳng là người nào cả.

Thứ Hai

Tôi không biết mình là ai, nhưng tôi biết điều mình muốn làm: một nhà văn không biết mình là ai.

Thứ Bai

Thế nếu tâm lý khủng bố dẫn đến hậu quả bất ngờ chấm dứt mọi thành phố, thì sao? Suy cho cùng, người chặn dê, dù là người Afghanistan hay Ardèche đi chăng nữa, thì cũng đều có vẻ là mục tiêu ít có nguy cơ hơn cán bộ năng động của khu La Défense^[2]. Ta biết rằng với công nghệ truyền thông mới (máy tính không dây, điện thoại di động, e-mail di động), việc tự nhốt kín mình trong một văn phòng nhộp nhúa đã trở nên hoàn toàn vô ích: từ nay, điều đó thậm chí còn rất mạo hiểm. Các khu dân cư lớn thường là những khối lúc nhúc dễ bị nghiền nát, những đồng người hẳn tốt hơn cả là nên phân tán khắp thiên nhiên. Chốn không tưởng của Allais^[3] có lẽ rất cuộc cũng trở thành hiện thực: nhờ vào việc làm từ xa, các thành phố sẽ sớm chuyển ra định cư ở nông thôn.

[2] Khu văn phòng lớn gồm nhiều tòa nhà cao tầng nằm ở cực Tây thành phố Paris.

[3] Alphonse Allais (1854 – 1905), nhà văn, nhà trào phúng người Pháp, vẫn hay được coi là tác giả của câu văn nổi tiếng: “Lẽ ra người ta phải xây các thành phố ở nông thôn, nơi ấy không khí mới trong lành làm sao”; tuy nhiên cũng có nhiều thuyết cho rằng tác giả câu văn trên là người khác.

Thứ Tư.

Điều dễ chịu trong các chuyến du hành ở nước ngoài là được trở thành trẻ con. Người ta quan tâm chăm sóc tôi như quan tâm chăm sóc một đứa trẻ nít. Mọi thứ được sắp xếp để tôi lại là đứa bé năm tuổi một lần nữa; cách

cu sống của tôi vì thế mà bị ảnh hưởng (thất thường, cợt nhả, thô thiển, vô ơn, chậm trễ, lấu cá v.v...). Tôi đi khắp thế giới, từ bữa tiệc này đến bữa tiệc khác. Công cuộc sàn nhảy trái đất đã trở nên trọn vẹn. Các câu lạc bộ khiêu vũ có mặt ở mọi quốc gia. Đó là hiện tượng san bằng thông qua quán bar. Nỗi cô đơn lờ mờ của tôi là hiện thân của người đàn ông thế giới mới, cá thể ngập chìm trong vodka và BPM. Khi ở xa nhà mình, tôi chỉ tiếc nuôi em. Tôi chẳng có xứ sở nào khác ngoài em. Françoise không muốn theo tôi sang Đức: điều đó càng củng cố những nghi ngờ trong tôi. Tôi sẽ phản bội nàng vì buộc phải làm vậy, vì căm hận và vì muốn trả thù.

Thứ Năm.

Nhân tiện bàn đến thủ đô lớn bị đe dọa, giờ thì tôi đang ở Berlin rồi đây. Ở đó, người ta có thói quen bị hủy hoại: tận thế là chuyện thường ngày. Tuy nhiên tôi rất hài lòng vì đã hạ cánh xuống đúng đường băng dành cho việc này, nghĩa là đường nằm ngang. Sau đó, tôi lang thang giữa những công trường mênh mông, như nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết mới nhất của Robbe-Griller – không may là tôi chẳng có em gái bé bỏng nào mà kích thích bằng cách quất roi (dù sao... đối với tôi, tờ rơi của SM Fetish Erotic Party thuộc Club Léger vô cùng đậm chất Tiểu thuyết Mới).

Thứ Sáu.

Cuốn tiểu thuyết đầu tiên của Scott Fitzgerald (bị từ *Scribner's* từ chối đăng vào tháng Tám, rồi vào tháng Mười năm 1918, sau đó hai năm mới được xuất bản dưới nhan đề *Phía khuất của Thiên đường*) có tên là *Kẻ ích kỷ lãng mạn*. Dĩ nhiên, ông nói về tôi. Nhưng ngoài thế ra, tôi còn là một kẻ bị ám ảnh đa cảm, một tên khôn biết yêu nữa. Một gã đều cẳng say mê điều

tuyệt đối, một người thô lỗ dịu dàng, một kẻ trọng nam khinh nữ với trái tim cô đơn, một kẻ hoan lạc hưởng thụ theo Thiên chúa giáo. Cảm ơn Francis vì đã nghĩ ra nhan đề cho cuốn sách này.

Thứ Bảy.

Tôi qua tôi là DJ ở Pogo Club, Berlin: Cách tôi chọn nhạc không được ủng hộ vì tôi đã tự tạo ra những nguy cơ to lớn, trộn The Beatles với Donna Summer, AC/DC với Jennifer Lopez, Nirvana với Elton John và James Brown với ban nhạc Bauhaus (tuy nhiên lựa chọn sau cùng này là nhất thiết vì những lý do thuộc phương diện nghệ thuật và lịch sử). Những người đến đây rất cố chấp, họ ghét sự pha trộn. Nếu đã thích nhạc disco thì họ sẽ từ chối nhạc rock; nếu thích nhảy trên nền nhạc house, họ sẽ gào lên phản đối khi nghe thấy nhạc rap. Đám người tự nhận mình là “tâm hồn cởi mở” này thực ra mang nặng đầu óc phân biệt đối xử trong âm nhạc. Say túy lúy và bị đám đông la ó, nhưng tôi vẫn chẳng ngại gì mà không tiến hành một cuộc khủng bố thẳng tay bằng cách bật bài hát mới nhất của Michael Jackson: *You rock my world*. Rồi ở quán Bob Bar, mấy cô nàng siêu mẫu người Ba Lan đã an ủi được tôi bằng cách chơi nhóm. Họ hôn lười với nhau trong khi tôi trườn một viên đá lạnh lên ngực họ. Ba chúng tôi ngủ chung với nhau. Một cách dễ chịu để kiểm chứng sức mạnh tình yêu của tôi dành cho Françoise. Nhưng tôi biết rõ mình không còn được tự do nữa, và tôi không thấy tiếc điều đó.

Chủ nhật.

Tôi tán thành lời viện cớ này của Paul Valéry: “Tôi xuất bản để thôi phải sửa chữa”.

Thư Hai.

Tôi không còn nhìn cuộc sống đôi lứa như một nhà ngục nữa mà như một bến cảng tàu muốn neo đậu thì phải đăng ký.

Thư Ba.

Liệu phụ nữa có trở nên buồn bã khi tiếp xúc với tôi không? Françoise u sầu hơn tôi vô cùng! Nỗi buồn trong tôi mang tính thâm mỹ còn nỗi buồn trong nàng đầy vẻ thể xác. Tóm lại: tôi ớn hơn nàng nhiều. Tôi thích được là một kẻ trầm cảm ám muội nhưng so với nàng, tôi quả thực chỉ là một “thằng bé”. Yêu phải một phụ nữ loại thần kinh là hình phạt dành cho những kẻ chuyên đi quyến rũ.

Thư Tư.

Ta học hỏi qua những sai lầm của mình; chính vì vậy thành công làm ta trở nên ngu ngốc.

Thư Năm.

Cuộc cãi vã vợ chồng thực sự đầu tiên với Françoise. Chúng tôi kết thúc bằng việc chia tay nhau. Nàng xô ra cả đống câu không thể vấn hồi: nàng

không yêu tôi nữa, tôi đã lừa dối nàng, “giữa hai ta thế là hết, em bỏ anh”. Tất cả là do tôi đổ mặt khi kể chuyện Berlin. Tôi vừa sập cửa vừa gợi ý nàng nên quay lại với Ludo. Nàng hét lên rằng nàng không chờ tôi cho phép. Tôi ngủ ở khách sạn K, nhưng không ngủ được.

Thứ Sáu.

Tan nát trái tim vì một cô nàng điên rồ còn tốt hơn là ru rú ở nhà một mình chửi rửa cái ti vi. Nhưng tệ nhất là khi ta có thể làm cả hai việc ấy.

Thứ Bảy.

Françoise được sinh là để dành cho tôi. Đây có phải một câu chuẩn không nhỉ? “Nàng được sinh ra là để dành cho tôi” điều đó có nghĩa là gì? Cần phải phân tích. Tôi cho rằng nàng nằm ở chính giữa tình dục và nỗi buồn. Nàng cự kỳ khêu gợi, điều này rất quan trọng (một phụ nữ cần phải kích thích chúng ta, tất cả mọi người cần phải cương cứng khi nhìn thấy người phụ nữ ấy, nàng cần phải làm chúng ta khoái cảm bằng miệng và mông đít nàng, v.v...) nhưng nàng cũng rất buồn rầu, lo lắng, mất ngủ và chính vì thế mà tôi gục (chẳng lúc nào tôi được thỏa thuê vì thế, ngay cả sau khi làm tôi rên lên nàng vẫn hết sức bí hiểm, phức tạp và dằn vặt). Tôi từng cần một phụ nữ biết làm người khác cương cứng và khó nắm bắt. Một cô nàng xinh đẹp ngốc nghếch sâu sắc, một ả gái trầm cảm, một Kylie de Beauvoir^[4]. (Tôi mới viết đoạn trên đây là lúc đêm đã rất muộn vì đương nhiên hôm qua chúng tôi đã dàn hòa trong một cơn điên loạn những lời tuyên bố nọ kia, khóc lóc, vuốt ve và hứa hẹn...)

[4] Có lẽ tác giả muốn trộn tên ca sĩ khêu gợi Kylie Minogue và nữ triết gia Simone de Beauvoir.

Chủ nhật.

Françoise: một nàng O lẽ ra phải đọc Dominique Aury. Không chỉ *Mẹ và Gái điếm* mà cả *Trí thức và Gái điếm*. Tôi muốn đạt những cơn cực khoái, và rồi cả đau khổ nữa. Tôi không biết với người khác thì sao, nhưng với tôi tình yêu là thế này: đó là khi tình dục trở nên quyến rũ tới nỗi ta không thể làm chuyện ấy với bất kỳ ai khác được nữa. Khi nỗi ám ảnh di cư từ cái lỗ kín lên đến não bộ.

Thứ Hai.

Được hỏi: “Tại sao ông viết?” Beckett trả lời: “Chỉ giỏi làm việc đó” (câu trả lời khiêm nhường một cách giả tạo). García Márquez nói: “Đề bạn bè yêu tôi” (tôi thích câu này hơn). Còn tôi: “Vì tôi đã chán ngấy cảnh không viết lách gì rồi”.

Thứ Ba.

Chúng ta cứ tưởng đã biết những gì mình muốn. Thế nhưng những khao khát của chúng ta không thuộc về chúng ta nữa. Quảng cáo làm cho chúng ta muốn những điều mà chúng ta không thực sự muốn. Và rồi cuộc, chúng ta sống một cuộc đời khác chứ không phải cuộc đời của chúng ta.

Thứ Tư.

Vấn đề mới trong những đêm Paris: trước sự đe dọa của bệnh than, người ta ngày càng đề phòng bột trắng. Ngày xưa người ta hít nó không chút ngần ngại, chỉ cần nhắm nghiền mắt rồi hít sâu vào là đủ. Giờ thì người ta quan tâm tìm hiểu thông tin về nguồn gốc xuất xứ của nó hơn một chút. Thiệt hại do chủ nghĩa khủng bố gây ra lan đến tận các nhà xí của những hộp đêm sành điệu.

Thứ Năm

Market vừa được khai trương: đây là nhà hàng đầu tiên có tên gọi siêu tự do như vậy (chưa kể nó còn nằm dưới sự bảo trợ của Christie's, một công ty chuyên bán hàng đấu giá). Ta không hiểu José Bové ăn bữa đêm thế nào trong một tòa nhà mang cái tên thế này... Ngay cả đồ ăn thức uống cũng mang tính toàn cầu: Jean-Georges, tay đầu bếp hạng sang được ngợi ca hết lời ở New York và Luân Đôn, đề nghị một thực đơn pha trộn giữa kiểu Á và kiểu Périgord. Cùng Thierry Ardisson và Philippe Fatien, chúng tôi nhắm nháp đủ các món thập cẩm toàn cầu hóa giữa khung cảnh rất được tiết chế, ánh sáng dịu dịu do Christian Liaigre thiết kế. Rồi chúng tôi bỏ lên tận Mathis Bar nhập hội với Pierre Palamde, Jean-Marie Bigard, Annie Girardot, Claude Brasseur, Raphaël Mezrahi và Frédéric Taddei. Rồi tất cả ngồi chõng chát lên nhau trong chiếc Mini Austin mới của Philippe, giống hệt cảnh anh em nhà Marx trong một khoang tàu thủy chở khách. Cút thật, trở thành ngôi sao để làm gì chứ nếu chỉ để kết thúc buổi tối như một nhóm sinh viên say bét nè?

Thấy tôi đến nhà Françoise, Palmade thì nhảm với vẻ buồn rầu:

- Tôi ấy mà, giữa tự do và hạnh phúc, tôi chọn tự do.

Thư Sáu.

Bossuet khẳng định rằng ham muốn là một cử động con lắc đi từ trạng thái thèm khát đến chán ngấy và từ chán ngấy đến thèm khát. Thật khó mà tin lời vị linh mục từ chối phụ nữ này. Với tư cách một kẻ ích kỷ lãng mạn, tôi sẽ thay thế chán ngấy bằng sợ hãi (sợ ưu phiền, sợ mất em, sợ đau đớn, sợ phải chết một mình và bị bỏ rơi, sợ bị cầm tù). Tình yêu đích thực dao động từ thèm khát đến sợ hãi và từ sợ hãi đến thèm khát.

Thư Bảy.

Người tình lý tưởng là một kẻ mắc chứng ám ảnh dạng nhẹ: trái tim anh ta mới là thứ cương cứng.

Thư Hai.

Càng say thì bạn càng tưởng mình quyền rũ khôn cưỡng nhưng thực ra bạn lại kém quyền rũ khôn cưỡng đi. Bạn ngỡ mình là một tay lướt sóng lưỡng tính, kiểu như Keanu Reeves trong *Point Break*, còn các cô nàng lại thấy một gã mặt đỏ tía tai to lớn, kiểu như Paul Préboist trong *Linh mục của tôi ở nhà những người theo chủ nghĩa khoa thân*.

Thư Ba.

Françoise nhận thấy tôi trẻ hơn tuổi thật những mười năm. Chắc hẳn ở đâu đó phải có một bức chân dung vẽ tôi già đi thay vào chỗ của tôi. Cuốn sách này chẳng?

Thứ Tư.

Câu nói Trong tuần được Piere-Louis Rozynès phát ngôn hết sức dè dặt bằng giọng mềm mỏng vào tối hôm qua, ở quán Closerie des Lilas:

- Tôi buồn chán tới nỗi nghĩ rằng mình sẽ bắt đầu chơi golf.

Thứ Năm.

Tôi đi Cracovie mà không có Françoise. Bài thử nghiệm lòng chung thủy mới, có sự đồng ý của nàng. Nàng đã phát hiện ra tôi là một diễn viên tồi, nhất quyết không có khả năng nói dối nàng. Ở Cracovie, có cả thầy một trăm nhà thờ và sáu trăm quán bar. Tôi sẽ chỉ cầu nguyện khi có cốc vodka của tôi.

Thứ Sáu.

Sau vài chục châu Zubrowska dốc cạn, tôi cảm thấy nhớ nàng nhiều hơn. Vẻ đẹp kiểu baróc và xlavơ của những con phố nhỏ lát đá ở Kazimier (khu phố Do Thái) lúc màn đêm buông xuống. Những hầm rượu Trung cổ thấp nển: quán Alchemia, quán Singer. Người Ba Lan thích uống trong bóng tối. Bước đi loạng choạng trong khung cảnh thế này là thứ xa xỉ thực sự ở Châu

Ân. Tôi ngủ tại Sofitel, khách sạn này giống hệt trụ sở của Đảng Cộng sản Pháp ở quảng trường Colonel-Fabien. Ở tất cả các nước Đông Âu, chủ nghĩa tư bản hẳn đã chuyển đến những tòa nhà cộng sản cũ kỹ. Ecstasy đã thay thế vị trí của Stasi^[5]! Căn phòng hạng sang suite tôi ở có màu cam và màu hạt dẻ (thiết kế vô tình giống đồ Prada) nhìn ra sông Vistule (xịn hơn sông Arno nhiều). Kênh phim khiêu dâm mất tiền đồng hành cùng tôi những ngày thiếu vắng em. Tôi vừa ngủ vừa tưởng tượng ra em với ba gã diễn viên đóng phim khiêu dâm hạng nặng người Đức ở trên lưng.

[5] Bộ An ninh Quốc gia Đông Đức.

Thứ Bảy.

Cracovie về đêm, đó một bước nhảy vào không gian-thời gian. Ở Drukarnia (căn hộ được cải tạo thành sàn nhảy), những cô nàng tóc vàng uốn éo trên nền máy đĩa nhạc cũ kỹ: *Belfast* của Boney M, *Rock Lobster* của B52's. Tôi cũng nghe những bản y hệt thể hồi tôi bằng tuổi họ: mười lăm tuổi (ngoài ra tôi không hiểu làm thế nào những bộ ngực đồ sộ như vậy có thể trụ vững được). Thật đáng tiếc: tôi quá chung thủy nên không biết họ cạo lông mu như thế nào. Tôi phát hiện ra rằng, khi ta yêu, lòng chung thủy không còn là sự hy sinh nữa. Ta nhận ra một người đàn ông đang yêu thông qua lòng chung thủy không cố ý, không lấy thế làm đặc trưng của anh ta. Tình yêu là điều làm cho lòng chung thủy trở nên tự nhiên.

Chủ nhật.

Tôi thấy hài lòng khi được trở về vì tôi rất nhớ Françoise, nhưng cũng vì bây giờ tôi thấy tức chết đi được với chuyện trên phố chẳng ai nhận ra mình

cả!

Thứ Hai.

Thông qua việc trao giải cho V.S. Naipaul sau Cao Hành Kiện, người Thụy Điển đã lại một lần nữa chọn lựa một người lưu vong, một kẻ không quốc tịch, một gã mất gốc. Dấu hiệu của thời đại ư? Các tiểu thuyết gia vĩ đại nhất là những người dám chuyển đi khỏi nhà họ: tiểu thuyết gia người Trinidad và Tobago thì đến Luân Đôn ở, tiểu thuyết gia người Trung Quốc thì đến Bagnoler ở. Nhưng cả Naipaul lẫn Hành Kiện đều không thay đổi ngôn ngữ: Nabokov, Kundera, Joseph Conrad còn mạnh tay hơn. Bằng cách từ chối tiếng mẹ đẻ của mình, họ đã chuyển đến sống ở một tổ quốc mới: tổ quốc Văn Chương.

Thứ Ba.

Nói xấu bản thân là việc làm còn kiêu căng tự phụ hơn cả nói tốt. Ta hy vọng sẽ được cải chính, hoặc nếu không thì cũng làm cùn mòn những lời chỉ trích. Tôi thích những kẻ huênh hoang theo mặt tốt hơn là theo chiều lộn ngược.

Thứ Tư.

Sân bay Roissy để khởi hành đi Thổ Nhĩ Kỳ: lần này Françoise hạ cố đi cùng tôi (nàng chỉ khoái những đất nước ngập tràn ánh nắng). Một trong những lợi ích của các vụ khủng bố Trung tâm Thương mại Thế giới: tình

trạng đặt vé quá tải chằm dứt. Trước ngày 11, hành khách có 50% xác suất không lên được chiếc máy bay anh ta đã đặt chỗ trước và đã trả tiền vé.

Giờ thì có cả đông chỗ. Ta không chắc sẽ tới được nơi cần tới mà vẫn sống sót, nhưng ít nhất thì cũng có ghế mà ngồi! Nếu dân đạo Hồi muốn hủy diệt sự ngu ngốc của chủ nghĩa tư bản man rợ, thì ở điểm này, họ đã thắng, và cả khách du lịch cũng vậy.

Thứ Năm.

Istanbul và San Francisco nghèo khô; nơi đây thặng trầm cùng thủy triều vây quanh. Trên sân hiên khách sạn Pera Palas, tôi rất muốn vỗ tay. Khung cảnh này xứng đáng được khán giả đứng lên hoan nghênh, mà tôi nói gì vậy nhỉ, phải được hét lên cổ vũ chứ! Mặt trời là cái đĩa màu đỏ rụt rè lặn xuống biển, như thể nó thấy nước quá lạnh nên không thích chìm vào trong.

Thứ Sáu.

Hồi lữ phân biệt chủng tộc: chúng bay nghĩ rằng người Thổ Nhĩ Kỳ là những tên béo lùn đeo ria giống trong phim *Midnight Express* ư? Nghĩ thế là đã quên mất vẻ huy hoàng của Byzance, sau này Constantinople, rồi Istanbul. Bởi New York đang down, nên phải đi đến các nước theo đạo Hồi để tha hồ mà hoan hỉ (Oussama^[6] thì sang Dubai, còn Oscar thì sang Thổ Nhĩ Kỳ). Người Thổ giống người Ý, họ cao lớn, ăn mặc đẹp hơn bạn. Phụ nữ của họ thì tuyệt diệu (đó là những Monica Bellucci không có Vincent Cassel bên cạnh!) 70% dân số dưới ba mươi lăm tuổi. Hộp đêm sành điệu của Istanbul vừa được khai trương: hộp đêm tên Buz, nằm trong khu phố Nisantasi. Ta chưa bao giờ thấy nơi nào tập trung nhiều bom nguyên tử đến

vậy kể từ khi căn cứ Albion xây dựng xong^[7]. (Tôi nói dưới sự kiểm soát của Françoise, vốn rất nghiêm ngặt).

[6] Ý muốn nói tới Bin Laden.

[7] Địa điểm ở Pháp chuyên dùng để phóng thử nghiệm tên lửa hạt nhân.

Thứ Bảy.

Những tòa tháp ở các giáo đường đạo Hồi, chúng chĩa thẳng lên trời như những tên lửa đất đối không đã được tháo kíp. Có phải đó là bằng chứng cho thấy đất nước này không nguy hiểm? Tiểu thuyết của tôi bán rất chạy ở đây. Chuyện về những hộp đêm, ma túy, tình trạng cấm sừng và suy đồi chứ sao! Tái bản những năm mươi lần!

Chủ nhật.

Mặt trăng tròn đầy trên mặt biển trống rỗng. Tôi tha thiết muốn cảm ơn nỗi bồn chồn trong mình. Không có nó, hẳn tôi sẽ chẳng làm gì hết; tôi nợ nó mọi chuyện. Từ nay tôi muốn đấu tranh cho sự nhẹ nhõm, chết vì một câu châm ngôn, sống cho đặc ân giản dị. Không tin mình hữu dụng mà chỉ tin mình vô song. Và bởi vì người ta vẫn coi tôi là một kẻ xa hoa ủy mị nên chẳng tội gì mà không làm đúng như thế. Từ nay, tôi quyết định sẽ không ai ngăn nổi đời tôi được dễ chịu nữa.

Thứ Hai.

Tại sao lại viết về bản thân mình? Tự truyện là thứ quá nguy hiểm và tự mê, quá đốn đau đối với người thân, quá tục tĩu và vĩ cuồng... Có một lý do cho nạn dịch “tự thú trơ trẽn” (như Tanizaki nói), một lời giải thích mà giới phê bình chưa bao giờ chỉ ra được: hiện tượng này xuất phát từ truyền hình. Bởi tất cả các nhà văn đều đã bị “truyền thông hóa” nên ta không thể đọc họ như trước đây nữa. Ngay cả khi không muốn, độc giả vẫn buộc phải tìm kiếm tác giả sau các nhân vật, còn hơn cả Sainte-Beuve ở thời của ông. Ta có nỗ lực bằng gươm để tin rằng mình đang đọc một tác phẩm hư cấu thì cũng chỉ tổ ủng hộ công, ngày nay mỗi lần đọc sách văn học là một lần ta thực hành thói dòm ngó. Ta muốn khai ra cái ông nhà văn “thấy trên truyền hình” hay thấy ảnh trên báo chí trong cuốn tiểu thuyết của ông ta. Nếu các nghệ sĩ đều không ả náu như Salinger thì họ sẽ phải phô mình ra trong tác phẩm của chính mình, hoặc (dù không muốn), phải làm cái bóng cho nó. Chính vì vậy, dù cố làm khác đi, dù có cởi mở với trí tưởng tượng thì, bắt chập bản thân mình, khi đọc, tôi vẫn càng lúc càng khó chịu đựng nổi những cuốn sách có tác giả không phải nhân vật chính. Huống hồ người viết lại là tôi. Bởi không đủ can đảm biến mất, tôi phải phô mình cho đến khi nổ tung.

Thứ Ba.

Michel Houellebecq gọi điện cho tôi. Khi tôi hỏi anh có ổn không, anh trả lời (sau một hay hai phút yên lặng gì đó):

- Nhìn chung là không.

Thứ Tư.

Dạ hội VSD ở VIP (hay phải là điều ngược lại?). Lại một lần nữa tôi thành tay DJ hay nhất quả đất, nhưng công chúng vẫn ta thán:

- Tôi cho anh 10.000 euro nếu anh ngừng chơi Michael Jackson!

Thế thì tôi kết hợp Michael với Jackson vậy: *Don't stop til you get enough, Black or white, Billy Jean, The way you make me feel, Bad, Wanna be startin' something, Beat it* (tôi xin nói rõ là lời và nhạc của tất cả những bài kinh điển này đều do chính Michael Jackson sáng tác). Đám người nhảy nhót uốn lượn quần quai nhưng rốt cuộc cũng nhượng bộ cho tiếng kèn kẹt của Frankenstein R&B. Những người mẫu ảo trưng ra thân thể mình trên các màn hình tinh thể lỏng. Tôi thấy mấy gã lén thủ dâm, bàn tay chọc vào trong quần jean 501. Khi cả sàn nhảy la ó tôi, Aziz của chương trình Loft bèn dững cảm bảo vệ tôi:

- Tôi yêu anh chân tình!

Đúng là tôi chắc chắn hơn Jean-Edouard. Tôi tự cho phép mình nhắc nhở Jean-Roch rằng ngày xưa VIP có tên là “78” và rằng thời ấy, Oscar Dufresne có tên là Alain Pacadis. Bạn có quen nhiều DJ bật Cerroune sau AC/DC không? Ngay cả Joey Starr cũng không dám gây răng tôi! (Cần phải nói rằng tôi có hẳn một vệ sĩ là Tổng thống Chúa Trời).

Thứ Năm.

Cuộc đời là một thước phim dài từ khi sinh ra cho tới lúc chết đi. Thi thoảng, ta những muốn cắt bỏ đoạn này đoạn kia trong lúc dàn dựng.

Thứ Sáu

Françoise trông tệ hại tới nỗi có thể nói nàng đã được xì tút bằng hộp sơn. Từ giờ đời tôi có một mục đích: làm cho người phụ nữ ấy trở nên hạnh phúc. Còn rất nhiều việc phải làm. Nhưng mọi chuyện ổn cả: nàng đã ngừng xài Lexomil và giảm lượng thuốc ngủ xuống còn một nửa viên Stilnox mỗi đêm. Đôi khi, thậm chí tôi còn bắt gặp nàng đang vừa mỉm cười vô cớ vừa nhìn lên trần nhà. Tôi sống vì những khoảnh khắc đó, lúc mà tôi có thể tự nhủ: làm tốt lắm, Oscar.

Thứ Bảy.

Người ta gợi ý tôi dẫn một chương trình truyền hình trên sóng điện từ. Nhưng để làm gì chứ? Tôi vẫn nổi tiếng mà đâu cần làm thế.

Chủ nhật.

Cuộc đời tôi là một vở kịch câm trong đó viết lách là lối thoát duy nhất.

Thứ Hai.

Oh yề, thế là chiến tranh kết thúc, mọi việc lại được tiếp tục. Trong thế giới Paris về đêm, một làn sóng sử dụng Viagra mới đang trở dậy: viên thuốc màu xanh lơ lưu thông trong hòng mang lại nhiệt huyết cho những kẻ chơi đêm mệt mỏi. Thậm chí tôi còn có một anh bạn (tôi xin được im tên anh bạn này đi để không làm anh ta có được danh tiếng quá tốt đẹp) xài thứ

thuốc đó rồi mới đi đến Chandelles và sau khi nghiền nát một nửa số khách nữ trong câu lạc bộ đôi chác nhân tình nổi tiếng ấy dưới chân mình, đã kết thúc buổi dạ hội bằng cách đi tìm gái điếm bởi anh ta chưa cảm thấy thỏa thuê! Điều đó khiến tôi nhớ đến những tay đua xe đạp cứ tiếp tục đạp xe lúc đêm hôm giữa hai chặng trong cuộc đua Vòng quanh nước Pháp.

Thứ Năm.

Trước khi trở nên (hơi hơi) nổi tiếng, tôi là kẻ tương đối xấu xí. Danh tiếng làm tôi đẹp đẽ hơn.

Thứ Sáu.

Sau tôi lại cứ nghĩ mình muốn là người vô song cơ chứ! Tôi có muốn làm người vô song đâu; mọi người ai cũng vô song cả. Tôi muốn làm người bề trên. Tôi phải thừa nhận như thế mặc dù điều đó nghe thật thảm thiết. Tôi làm mình trở nên công kênh, cái Tôi căng phòng trong tôi làm tôi căng phòng, nhưng tôi là một kẻ kiêu kỳ tự phụ. Phải thừa nhận điều này: mọi nhà văn đều kiêu căng tự phụ đến nực cười, ngay cả khi anh ta không nói gì về bản thân mình.

Thứ Bảy.

Một tờ giấy, một cái bút và thế là Văn Chương ra đời. Điều sẽ luôn khiến tôi thấy ngẩn ngơ là người ta có thể làm những chuyện lớn lao chỉ bằng những phương tiện nhỏ nhoi. Hoàn toàn ngược lại với truyền hình.

Chủ nhật.

OK, tôi là một kẻ quàu quạu nhưng sâu thẳm trong tôi có một ả đĩ đang khóc lóc.

Thứ Hai.

Cần phải lướt qua tên mọi người trên màn hình điện thoại di động như lướt qua các món ăn trên thực đơn của một nhà hàng xa lộ, với cùng cảm giác ớn ngấy, cùng cảm giác chán ăn.

Thứ Ba

Ludo từng ngưỡng mộ *Tanguy* của Etienne Chatiliez. Thật là vô tiền khoáng hậu, tuy nhiên bộ phim cũng có giá trị vì đã xâm phạm một trong những điều cấm kỵ cuối cùng còn chưa bị sờ đến: rớt cuộc cũng có những bậc phụ huynh dám nói xấu con cái mình! *Tanguy* ngược lại với *Poils de Carotte*, chống lại *Vipère au poing*. Là *Le Grand-chose*^[8]! Chúng ta hãy ngừng chỉ trích cha anh mình, đã đến lúc chúng ta phải quan tâm tới hậu thế. Hãy tưởng tượng ra một chiếc đi văng của bác sĩ phân tâm nơi một người cha trong gia đình nằm dài và nói xấu con cái. Freud bị Chatiliez hạ gục.

[8] Ở đây tác giả chơi chữ, có ý ám chỉ đến tiểu thuyết 'Le Petit Chose' của Alphonse Daudet. (Grand: Lớn, Petit: nhỏ)

Thứ Tư.

Michel Houellebecq gọi điện cho tôi. Khi tôi hỏi anh có ỏn không, anh ỏp lời tôi (lại một lần nữa sau hai phút dài cỏm như hỏn):

- Lỏ thay lỏ cỏ.

(Liệu anh cỏ bắt ỏu ỏùng Prozac^[9] không?)

[9] Một loại thuốc chống trầm cảm.

Thứ Năm.

Milan lỏ thành phố Ý duy nhất không phải lỏ một bảo tàng. Tôi ỏn nhận bầu không khí ỏm ỏp. Tôi bước ỏi giữa những chiếc ỏiện thoại di ỏng. Các cỏ gái Ý cỏ việc khác phải làm nên chẳng ỏỏi hoỏi ỏn. Quảng trường Dỏme lỏ một trong những kho báu hiếm hoi thoỏt khỏi các trận ỏnh bom của Mỹ hồi Thế chiến II. Ta tản bộ giữa Scala và tượng Verdi ỏỏ rồi chứng kiến một cú sốc tỏn Gothic khó lòng tin nỏi: sỏng rục về ỏm, il Duomo lỏ một con nhím khổng lồ với ỏm gai tua tua chọc lên bầu trời. Nhà thờ duy nhất giống một chú nhím biển, hoỏc giống virus Sida. Nơi chốn thiêng liêng này khiến tôi nhớ ỏn giáo ỏờng ỏạo Hồi màu xanh lơ ở Istanbul. Dù tỏn giáo của bạn lỏ gì, ỏức tin vẫn luôn khiến bạn muốn bắn những mũi tên về phía bầu trời. Như những ỏng ten truyền hình vậy! ỏiều ỏỏ xỏc nhận ỏiều mọi người vẫn biết: truyền hình ỏỏ thay thế Nhà thờ, và Madonna ỏang kể tục ỏức Mẹ Maria Madonnina.

Thứ Sáu.

Sàn nhảy hóa thế giới, vẫn luôn là thế. Ở Plastic, hộp đêm sành điệu tại Milan, khách chỉ xuất hiện kể từ ba giờ sáng mà tôi thì quá già để chờ đợi họ. Tôi uống vodka tonic tì tì và nhai bìm bìm rau rầu cho càng khát. Vài gã nhà quê giống tôi vừa nhảy trong bóng tối vừa chờ bầu không khí nóng dần lên. Họ kiếm tìm tiếng ồn, đám đông, bóng tối trong khi những gì họ cần lẽ ra phải là yên tĩnh, cô đơn, ánh sáng. Ở đây cái gì cũng tròn: quầy bar, đồng đĩa vinyl mà tay DJ giơ lên qua đầu, những chiếc ghế bành những năm 70, mấy cái đèn và tôi^[10].

[10] Ở đây, tác giả chơi chữ, “rond” vừa có nghĩa là “tròn”, vừa có nghĩa là “say”.

Thứ Bảy.

Cũng như mọi năm. Ngày Không Mua Sắm chẳng được ai ủng hộ cả. Thế nhưng toàn bộ việc này chỉ là làm sao cho các nhà lãnh đạo của chúng ta nhận thức được một cách tượng trưng quyền lực của chúng ta trong tư cách người tiêu dùng, mỗi lần một năm. Ngoài ra, nếu vợ bạn yêu cầu bạn mua sắm với nàng, thì “Ngày không Mua Gì” sẽ là cái có lý tưởng để không mất đồng nào cho một chiều thứ Bảy.

- Không được em yêu ạ, anh không hà tiện đâu, chỉ là anh đang đấu tranh chống lại xã hội tiêu thụ thôi.

Chủ nhật.

Sau Silvio Berlusconi và Michael Bloomberg, sao không phải là Arnold Schwarzenegger thống đốc bang California nhỉ? Ngày nay, nhờ quảng cáo, người giàu đã có khả năng mua được quyền lực. May là Bernard Tapie đã sạt nghiệp!

Thứ Ba.

Ăn một suất sườn bò khủng cùng Guillaume Dustan. Tôi ngạc nhiên:

- Không phải anh ăn chay à?

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Không. Tôi đồng tính chứ không ăn chay.

Thứ Tư.

Còn có cả quá trình sàn nhảy hóa vẻ bề ngoài nữa. Ở Fashion Club tại Riga, con gái bắt buộc phải để tóc mái còn con trai phải có cơ ngực nở nang. Đến hộp đêm này thì không ai được quyền xấu. Có hai loại hộp đêm khiến người ta đau khổ: hộp đêm mà ở đó ai cũng xấu và hộp đêm mà ở đó ai cũng đẹp. Tôi từng ném trái quả nhiều nỗi buồn cũng như hộp đêm nơi chỉ có toàn gái xấu. Nhưng thế đâu là gì so với nỗi bất hạnh ở những hộp đêm nơi chỉ toàn những cô nàng nóng bỏng. Cô nàng nào cũng có gương mặt hoàn hảo hết nhau, làn da nhẵn mịn, đôi mắt cá chân lém lỉnh, cái rôn tinh nghịch, ai có thể làm ơn giáng cho tôi một cú ngát lịm đi được không?

Thứ Năm.

Ở Matxcova số người nghèo kiệt xác chiếm 99% và số tỷ phú chiếm 1%. Tôi đã trải qua trọn một kỳ nghỉ cuối tuần với 1% nói trên. Ngạc nhiên phải không? Matxcova đã thay đổi hình dạng triệt để trong những năm 1990. Ở Nga, những năm 00 tương ứng với những năm 20 ở Pháp và những năm 80 ở New York. Đồng nghĩa với những “người giàu mới nổi” của chúng ta, những “Người Nga Mới Nổi”, dễ nhận diện thông qua loại điện thoại di động họ dùng và mấy chiếc Mercedes 600 kính màu họ đi, không bao giờ ngủ cả. Cuộc đời họ chỉ là một kỳ lễ hội diễn ra từ những hộp đêm này đến các quán bar thoát y kia, từ chiếc limousine bọc thép này đến sòng bạc sặc mùi côcain khác. Matxcova là một trong những thành phố đắt đỏ nhất thế giới (dù sao thì cũng quý giá nhất đối với trái tim tôi^[11]). Tôi rất thích bầy tòa nhà cao tầng được xây theo phong cách gôtic-Stalin (giống như Bảy Kỳ Quan của thế giới), những mái vòm dát vàng của nhà thờ Annonciation và Quảng trường Đỏ dưới tuyết trắng: món bánh dâu phủ đầy đường kính. Dĩ nhiên, ngành công nghiệp sữa vốn mang tên “pho mát” đã bị thay thế bởi một cửa hàng “Danone” lớn: con ác mộng được điều hòa không khí kế tiếp con ác mộng chủ nghĩa Lenin. Không hận thù, người Matxcova vẫn giữ lại một bức tượng Marx trước cửa nhà hát Bolchoï và lăng Lenin trên Quảng trường Đỏ, nơi tôi đang viết những dòng này. Tôi không quên chuyện hai mươi năm trước đây, chỉ một đoạn như thế này là đủ để tôi bị tổng đi đày, cứ chân trần mà bước tới Sibérie.

[11] Ở đây tác giả chơi chữ, “cher” vừa có nghĩa là “đắt đỏ” vừa có nghĩa là “quý giá”.

Thứ Sáu.

Chủ nghĩa khổng lồ kiểu Nga: những cánh rừng bạch dương mênh mông và hàng triệu người chết mà chẳng ai buồn nhắc đến ở First, hộp đêm nhìn ra điện Kremlin rục ánh đèn. Khách sạn Metropol khiến tôi nghĩ đến tòa khách sạn trong phim *Shining*, chỉ thay Jack Nicholson và cái rìu của ông bằng đám gái đĩ và mấy cái băng cài tất của họ.

Françoise: - Em rất muốn anh hôn cô nàng kia trước mặt em, nhưng đừng có hôn lâu quá!

Tôi: - Anh không hôn cô ta đâu, anh chỉ hít hà cô ta thôi... Anh chẳng có lỗi gì nếu cô ta mới mười bảy tuổi... Em đừng lo, anh sẽ cho em mượn cô ta ngay sau đó ...

Ở nhà hàng Pettovitch, Emmanuel Carrère đặt một chai vodka lên bàn. Tôi rất oán trách cử chỉ đó của anh vì ngày hôm sau làm tôi đau đầu. Cùng Maurice G.Dantec, chúng tôi nốc một đồng bánh blinis cuộn trứng cá hồi. Thật bình thường khi tác giả cuốn *Babylon Babies* cảm thấy rất thoải mái ở Sodome và Gomorrhe. Antoine Gallimard dạy tiếng Nga cho tôi: “chiotte”^[12] có nghĩa là “thanh toán” còn “chiasse”^[13] có nghĩa là “ngay lập tức”.

[12] Tiếng Pháp trong nguyên bản, dùng ở số nhiều có nghĩa là “nhà xí”.

[13] Tiếng Pháp trong nguyên bản, có nghĩa là “ia chày”.

- Chiotte chiasse! Anh kêu lên trước khi mời cả bàn, tôi rất cảm ơn anh vì điều đó. Olivier Rubinstein giải thích với tôi rằng có thể thăm thú Matxcova bằng cách đi theo hành trình trong cuốn *Nghệ nhân và Margarita* của Boulgakov, hơi giống như thăm thú Dublin bằng cách tuân theo *Ulysses* của Joyce. Khi không còn tí tác dụng nào nữa (mà hẳn là cũng sẽ sớm thôi), tiểu thuyết vẫn có thể được sử dụng như cầm nang hướng dẫn du lịch: chuyện đã là thế rồi. Tôi sẽ không kể phần tiếp theo để khỏi phải tố cáo ai hết, nhưng vì thương hại bạn, tôi vẫn phải nêu lên sự tồn tại của Café

Pouchkine, Karma Bar, Safari Lodge và Night Flight. Nhất là sự tồn tại của Night Flight (trên đại lộ Tverskaya, tức Champs-Élysées của Matxcova, chưa bao giờ thấy nhiều lính đánh thuê trắng muốt như thế: “Người Pháp thấy rằng tôi rất giống Carole Bouquet nhưng đẹp hơn, nhưng Carole Bouquet là ai nhỉ?”).

Thứ Bảy.

Đọc theo sông Moskova, con sông đầy bùn và nhầy nhụa, tôi nắm chặt tay em trong tay tôi. Khi hôn nhau ở nhiệt độ âm mười hai độ C, chúng ta rất có nguy cơ bị dính vào nhau mãi mãi. Tôi không hề ghét ý nghĩa này. Những mặt tiền nhà nhợt nhạt sáng lên trong đêm cuồng say – mỗi phút giây như in vào tâm trí tôi vĩnh viễn. “Tôi những muốn sống rồi chết ở Paris nếu không có Matxcova”, Maïakovski từng viết. Tôi thì ngược lại. Trung bình mỗi tháng người Matxcova kiếm được 400 đô la: làm thế nào mà họ mua được chiếc điện thoại cầm tay có gắn GSM? Đơn giản thôi: đêm đến tất cả họ đều lái taxi. Chúng tôi lang thang ven ao của Giáo trưởng. Mở đầu cuốn *nghệ nhân và Margarita*, đây chính là nơi Berlioz, nhân vật tổng biên tập to béo, gặp Quý Sứ, kẻ cho ông hay ông sẽ bị tàu điện cán rụng đầu. Nhưng dưới tiết trời giá rét căm căm này chẳng có ma quỷ nào xen vào giữa chúng tôi. Tôi hiểu tại sao Boulgakov lại đặt cốt truyện của mình vào bối cảnh mùa hè. Lúc quay lại khách sạn, tình dục trở thành vấn đề sống còn sinh học.

Chủ nhật.

Mùa đông nước Nga từng đánh bại Bonaparte và Hitler nhưng đánh bại chúng tôi thì không! Vì đang đọc nhật ký của Hervé Guibert trên máy bay

quay về, nên có một lúc, tôi đã đóng kiệt tác ấy lại và nói với Dantec:

- Để một cuốn sách bán chạy thì cần phải chết đi.
- Tôi đang làm chuyện đó đây, anh bình tĩnh trả lời tôi.

MÙA ĐÔNG

AI THANH TOÁN HÓA ĐƠN?

“Thấu hiểu thế giới là bước đầu đi đến thay đổi thế giới”

Karl MARX.

Thứ Hai.

“Còn đây là chuyện vừa xảy đến với tiểu thuyết: độc giả không còn muốn đọc một câu chuyện tưởng tượng trăm phần trăm nữa. Họ kiếm tìm hình mẫu, kiếm tìm căn nguyên. Họ muốn những thứ được viết phải gắn liền với một cái gì có thực.” V.S. Naipaul, trả lời phỏng vấn báo *Le Monde*. Tôi rất khoái khi có một tác giả từng đạt giải Nobel nhắc lại những gì tôi vẫn nói.

Thứ Ba.

Khi hút cần sa, Ludo trở thành một người khôn ngoan. Mỗi lần tôi hỏi anh một câu có tính chất cốt tử, anh lại quán một điếu mới.

- Vợ tớ lừa dối tớ để ngủ với cậu.
- Tớ sẽ quán một điều khác.
- Chúa đâu có tồn tại.
- Tớ sẽ quán một điều khác.
- Cuộc sống có ý nghĩa gì chứ?
- Tớ sẽ quán một điều khác.
- Pháp đúng là vô dụng trong bóng đá.
- Tớ sẽ quán một điều khác.

Đó là câu-nói-giải-quyết-được-mọi-vấn-đề.

Thứ Năm.

Mục đích của tôi: tìm ra một chốn không tương không nực cười.

Thứ Sáu.

Paris Match (tờ báo) nói hay nói đẹp cho “Match TV” (chi nhánh). Tôi muốn chứng kiến cảnh dân chủ hóa truyền hình đến chết đi được. Ngày nào cũng có một kênh truyền hình mới được thành lập với hai mươi chương

trình, mỗi chương trình sử dụng đến mười nhà báo xã luận, hay nói cách khác là ngày nào cũng có hai trăm việc làm được tạo ra dành cho những gã tiểu yêu trẻ ranh xuất sắc hơn tôi. Thật tai hại khi đến với lĩnh vực truyền hình đúng lúc nó không còn là một câu lạc bộ tư nhân nữa. Tôi chỉ còn việc leo lên sóng điện từ mà được lên truyền hình đã trở thành chuyện thường ngày ở huyện chẳng khác gì trong bóng đá có Giải Hạng nhất.

Thứ Bảy.

Câu hỏi rất hay của Pilot le Hot ở nhà hàng Coupole:

- Bánh mì là thân xác đức Ki tô, rượu vang là máu đức Ki tô, thế còn pho mát Boursin thì sao?

Chủ nhật.

Tôi mơ được trở thành một cái bu mê răng. Một gã bị lãng đi rồi lại quay về đập vào giữa mặt kẻ đã ném.

Thứ Hai.

Françoise: - Em thật quá ư tử tế, em rất muốn làm tình với chính mình.

Chẳng ai phản đối cả. Nàng còn nói:

- Với ngoại hình của em và danh tiếng của anh, chúng ta sẽ chối bỏ thế giới.

Thứ Ba.

Tôi hạ cánh xuống Barcelona đúng thời điểm ở đó đang chuẩn bị kỷ niệm 150 năm ngày sinh Antoni Gaudí. Tôi cảm thấy cái lễ tưởng nhớ này rồi cũng sẽ khiến người Barcelona bức bối hết như lễ tưởng nhớ Hugo ở Pháp mà thôi. Nhưng Gaudí xứng đáng được bỏ công bỏ sức hơn thế: ông chẳng khác nào Ferdinand Cheval của xứ Catalan và ông tổ của Hans Ruedi Giger đã thuyết phục thành công giới nhà giàu Tây Ban Nha đầu tư tài chính cho những ảo mộng hoang đường của mình. Thành phố tràn ngập những tòa nhà hình chần tinh có vẻ như đang thở. Chúng chẳng đẹp cũng chẳng xấu, chỉ đơn giản là buồn cười. Hẳn là khác thường lắm khi sống trong giấc mơ của một kẻ điên. Tại sao các kiến trúc sư ngày nay lại có vẻ nhàm chán đến vậy khi đứng cạnh ông? Tôi ngáy lắm rồi những bức tường thẳng đơ, tôi muốn sống trong một ngôi nhà hình miếng bánh tâm gia vị cơ.

Thứ Tư.

Ở Tây Ban Nha, lúc nào tôi cũng cảm thấy khó khăn khi phải làm quen với việc nói “hola” thay vì nói “hello”. Ghép cái nọ với cái kia, tôi nói “héla” hoặc “hollo” với mấy người đối thoại đang sững sờ. Họ cũng bị mắc cái thói phát âm “v” thành “b”. Đôi lúc điều đó tạo điều kiện cho những nhầm lẫn đầy thi vị: do cách phát âm như vậy, mấy người thuộc bán đảo Tây-Bồ thường nói “libre”^[1] thay vì nói “livre”^[2] - thật là một biểu tượng đẹp đẽ. Còn “je demande à voir”^[3] thành “je demande à boire”^[4], nghe lại còn nồng ấm hơn nữa.

[1] Tiếng Pháp trong nguyên bản có nghĩa là “tự do”.

[2] Tiếng Pháp trong nguyên bản có nghĩa là “sách”.

[3] Tiếng Pháp trong nguyên bản có nghĩa là “tôi muốn được xem”.

[4] Tiếng Pháp trong nguyên bản có nghĩa là “tôi muốn được uống”.

Thứ Năm.

Khu phố cảng Barrio Chino là một nơi chốn nguy hiểm cũ nay đã trở thành cạm bẫy đối với du khách Bỉ. Từ giờ trở đi, tất cả những nơi ô uế của tầng lớp tư sản thượng lưu đều có tên là Born. Chúng tôi ăn tối ở đó trong nhà hàng Cocotte (passeig del Born) trước khi uống 36 gin-Kas ở Borneo, Gimlet, Suborn và Miramelindo. Nếu ghi lại hết những địa chỉ của tôi xuất hiện từ đầu cuốn sách này, hẳn bạn cũng sẽ sành điệu như tôi cho mà xem. Chỉ có điều thế này: chắc bạn thích vui vầy Noel với cô vợ xấu xí và đám con mụn nhọt của mình hơn rồi mới mò đến La Plagne trên một chiếc F2 thuê theo tuần. Tôi tôn trọng lựa chọn của bạn.

Thứ Sáu.

Chỉ nỗi cô đơn mới cho phép ta cảm nhận được xung động của một thành phố dâng lên trong ta. Barcelona đã đặt ra lệnh giới nghiêm từ mười giờ đêm dành cho những người trên hai mươi hai tuổi. Miệng ngậm đầy Pata Negra (món giăm bông lợn chân đen ở đây ngon hơn ở Paris nhiều vì tôi là kẻ học đòi làm sang), tôi đi xuôi khu Ramblas, dưới những hàng cây nghiêng nghiêng. Ramblas chính là đại lộ Croisette của Cannes nằm vuông

góc với biển. Thay vì đi dọc Địa Trung Hải, ta bước thẳng về phía nó, ta ngắm nó trực diện, với cảm giác đang lấy đà phi từ quán bar này sang quán bar khác để lao về phía làn nước tối sẫm, cứ thẳng tuột cho tới cú chìm chìm tới hạn. Trong những con hẻm xung quanh quảng trường Reial, đường cứ lúc lên lúc xuống, thành phố bắt đầu rung rung dưới chân tôi, những bức tường xấp lại gần nhau còn những viên đá lát đường khiến mắt cá chân tôi vắn vẹo. Tôi đếm mấy cái chai được xếp thành hàng phía sau nhân viên quầy bar ở quán Schilling (số 23 phố Ferran) để tỏ vẻ. Tôi ra về cực kỳ quan tâm đến những gì diễn ra trên tường. “Điên rồ: một con ruồi vừa đậu lên! Khó tin: nó đã bay đi!” Trước kia tôi không hay biết rằng đến một ngày, mình sẽ thấy say mê đến vậy khi nghe một bản remix của Moby.

Thứ Bảy.

Khi nồng độ cồn trong người bạn đạt đến một mức nào đó thì hết thấy mọi người đều đáng ước ao, kể cả một chiếc ghế đầu. Như vậy Barcelona sẽ là thành phố nơi tôi phải lòng một chiếc ghế đầu. Còn ai khác có thể chịu nổi trọng lượng của tôi lâu như vậy chứ? Còn ai khác để tôi nằm lên trên mà ngủ suốt hai tiếng đồng hồ không hề rên rỉ như vậy chứ?

Chủ nhật.

Tay DJ Dilinger đánh vần từ New York: “Một đêm, một cái nĩa, một cái chai và một cái nút chai.” Barcelona thì lại có nghĩa là sáu cô y tá, một ả điếm mặc áo lót liền quần và một gã cơ bắp mặc xi líp đỏ (tại quán Row lúc hai giờ sáng). Anh đã già rồi hay chỉ đơn giản là phát điên vì em? Bây giờ, anh toàn về nhà đi ngủ đúng lúc bữa tiệc bắt đầu.

Thứ Hai.

Tôi sẽ không bao giờ là một tay chơi lừng lẫy được chừng nào tình yêu vẫn còn khiến tôi phấn khích.

Thứ Ba.

Như mọi kẻ quê mùa giàu có, chúng tôi bắt máy bay đi đón giao thừa ở đảo Maurice. Hãng hàng không Tự do chứ đùa à! Khách sạn Hoàng thân Maurice là một Kho Dự Trữ Dành Cho Người Giàu (viết tắt của RPR - Đảng Hiệp Sức Vì Nền Cộng Hòa) nằm ven bờ Ấn Độ Dương: trong cái thể loại nơi chốn ấy chỉ có mỗi một việc là người ta nhận ra rằng tiền chính là nhà ngục. Tại đó, người ta kiểm chứng được nguyên lý Droopy: đi tới một nơi xa lắc xa lơ, bắt một chiếc taxi, rồi một chiếc máy bay, rồi một lái xe 4x4 có lắp điều hòa để lẫn trốn những kẻ mà ta sẽ gặp lại bên bể bơi, những kẻ trắng bóc như viên thuốc Lexomil dưới ánh mặt trời trên buu thiếp. Tôi vừa chui vào chiếc áo tắm và cô vợ chưa cưới của mình (nhưng không theo thứ tự này) thì chạm trán cô bạn Babette Djian, ngôi sao trong giới nữ biên tập viên thời trang (nàng chỉ làm việc với những người có họ kết thúc bằng chữ “o”: Numéro, Kenzo, Mondino...). Sự hiện diện của nàng khiến tôi an tâm về phong cách siêu đương đại^[5] của mình: nếu nàng có mặt ở đây thì tức là đây là một khách sạn sành điệu, do vậy mà tôi cũng thế. Tôi chân thành hy vọng rằng nàng cũng tự nhủ điều tương tự.

[5] Tiếng Pháp là hypitude, một khuynh hướng sống mới của thanh niên hiện đại với điều kiện đáp ứng được những tiêu chí như sở hữu máy ảnh Reflex, có vấn đề về thị giác và phải đeo kính Ray Ban có giá 425 euro, mê mẩn Facebook và có xấp xỉ một nghìn bạn trên trang mạng xã hội này, coi Twitter là thứ bỏ đi vì không hiểu nó có tác dụng gì, sử dụng Macbook chỉ để tạo ra các bức ảnh kiểu Andy Warhol bằng webcam, không nghe các ban nhạc đình đám nhiều fan mà chỉ thích nghe ban nhạc nào mình là fan duy nhất...

Thứ Năm.

Trời mưa. Tôi không nói ra điều này để làm hài lòng các bạn mà thực tế đang là như vậy. Mưa rơi lên cát. Mưa rơi lên Benjamin Castaldi, người vừa mới tới (lũ trẻ ranh trong bể bơi hát “Lofteurs up and down” chỉ để khiến anh phát rồ, nhưng anh thật chuyên nghiệp, anh vẫn giữ được bình tĩnh. Là tôi hẳn tôi đã dim chúng chết ngoéo rồi). Khách sạn Hoàng thân Maurice nằm bên bờ Đông của đảo. Thế là tốt: bờ Bắc mang tên mũi Bất Hạnh và thẳng thắn mà nói, dưới mưa gió, nói thế là quá thừa. Ích lợi duy nhất của cái khí hậu chó chết này là người ta chẳng còn việc gì khác mà làm ngoài làm tình.

Thứ Sáu.

Mỗi lần tới Maurice, tôi lại nhớ đến bà vú em người Maurice của mình, bà Olga, biệt danh Tiga. Giờ bà ở đâu với những bài hát của bà, nụ cười hờ hững của bà, khí chất hồ hởi của bà, những tình nhân rạn vỡ của bà và những món ăn đầy gia vị của bà? Bà đã trở về quê hương ư? Không, bà đã kết hôn với một người đàn ông Pháp và sống ở vùng ngoại ô Paris. Tại đó, bà nuôi dạy các con mình sau khi đã nuôi dạy tôi, chính tôi ấy.

Thứ Bảy.

Thử thách lớn lao hẳn là chịu đựng hơn một tuần không nghe *Everything in its right place* của Radiohead. Nếu có lúc nào tôi làm được chuyện đó thì

ấy là nhờ những thứ rượu vang Nam Phi tuyệt hảo mang vị Madiran. Cứ mãi miết đi đây đi đó, rốt cuộc tôi cũng trở thành kẻ sang trọng ăn chơi hết mực (tôi muốn nói là sang trọng ngang ngửa ca sĩ Eminem). Tôi tham gia tất cả những gì tôi ghét. Tôi chỉ trích cuộc sống của chính bản thân mình mà không thèm làm gì để thay đổi nó. Tôi căm thù những gì tôi thích. Bày tỏ rõ ràng một vấn đề chẳng giúp giải quyết được nó.

Chủ nhật.

Thi thoảng một chú cá mập con lại đến viếng thăm đám người tắm biển giàu có. Đó là con vật mang lại phước lành cho khách sạn: thậm chí giám đốc khách sạn còn đặt cho nó cái tên Johnny. “Tôi xin cam đoan là nó cũng ăn chay như quý vị thôi”, nguyên văn lời ông nói với một cô người mẫu vốn rõ ràng là chẳng hề có ý định đi kiểm chứng điều đó.

Thứ Hai.

Oscar Dufresne is a dirty job, but somebody’s got to do it^[6].

[6] Tiếng Anh trong nguyên bản, có nghĩa là: “Oscar Dufresne là một nghề bẩn thỉu, nhưng có người vẫn phải làm nghề đó”.

Thứ Ba.

Dưới cơn mưa như trút trên đảo Maurice, cô không ngừng tự hỏi họ, mấy gã phiêu lưu ở Koh-Lanta sẽ làm gì nếu rơi vào hoàn cảnh của tôi. Tôi

thì tôi chỉ tìm ra hai lựa chọn: hoặc là ngủ hoặc là tiêu tiền. Thế nên tôi làm cả hai việc. Tôi còn nhảy cả điệu sega nữa (tôi đã thấy khẩu hiệu “điệu sega còn mạnh hơn chính ta” trong một quán bar). Bên bể bơi, ngay khi tôi thấy người nào đó giống Claudia Schiffer thì ĐÓ CHÍNH LÀ Claudia Schiffer. Ở khách sạn Hoàng thân Maurice, chuyện cứ diễn ra như vậy đấy.

Vậy hãy nói xem, không phải anh cũng thấy Daniela Lumbroso ở đó đây chứ?

Phải, và lại đó chính là nàng.

Anh có thấy người giống hệt Karin Viard đang ăn trưa với các con không?

Trông nàng càng giống Karin Viard hơn bởi ĐÓ CHÍNH LÀ Karin Viard.

Ta nhận ra cuộc sống hội hè thông qua việc những người giống với các ngôi sao lại chính là các ngôi sao đó: ngược lại với mấy cuộc thi tìm người giống ngôi sao.

Cuối cùng mặt trời cũng quay lại: vở diễn âm thanh và ánh sáng do Chúa Trời đạo diễn dưới cơn mưa axit hẳn là đạo tranh Gauguin.

Thứ Tư.

Nhưng ta làm gì ở đây cơ chứ? Về Paris thôi. “Có hai loại nhà văn: những con lợn bắt tài và những con lợn hữu tài.” Marcel Reich-Ranicki là Bernard Pivot của Đức (cả ông nữa, ông cũng vừa về hưu).

Thứ Năm.

“Thường thì anh không xưng hô lịch thiệp

Nhưng mọi chuyện thật khác kể từ khi anh gặp em.

Những người khác anh xưng hô ngang vai phải lứa

Nhưng xưng hô lịch thiệp quả vẫn tốt hơn.”

(Dự án viết lời bài hát cho Marc Lavoine.)

Thứ Sáu.

Việc khiến tôi thư thái: nhìn những con bò đang nhìn tôi đi qua trên một đoàn tàu. (Những con bò nhìn những con tàu đi qua không biết rằng đó là hành động hai chiều.) Nước Pháp, đó là những thảo nguyên xanh rờn, những tán cây tròn xoe, những con bò màu be và những cột điện tín nằm hai bên đường sắt. Tôi đồng ý với người Mỹ: nước Pháp hẳn sẽ tốt đẹp hơn hẳn nếu không có người Pháp!

Thứ Bảy.

Thể loại văn học tự truyện không phải một cuộc vui, trừ phi phải là tín đồ của thói loạn dâm khoái đau. Đó là nghệ thuật-hình thể: mỗi câu viết ra là thêm một lần xô khuyên, mỗi đoạn văn đều giống một hình xăm trở lên vai.

Chủ nhật.

Ở Paris trời mưa, cũng như ở đảo Maurice, nhưng kém tới 30°C. Thế là người ta có lý do để nuối tiếc Giáng sinh nhiệt đới, tiếng mưa rơi trên mái nhà, tiếng cóc kêu mỗi đêm trên ao, món tôm rồng nướng than, vẻ mặt của Gérald de Roquemaurel, ông chủ tập đoàn Hachette, khi ông đọc cuốn sách này và phát hiện thấy mình đã bị nhận ra trên bãi biển và tình yêu, lúc nào cũng là tình yêu, vốn có lý trong mọi chuyện bởi nó cho phép ta tung hô xã hội thường xuyên hết mức.

Thứ Hai.

Tôi đã tìm được hạnh phúc đúng lúc định từ bỏ việc tìm kiếm nó.

Thứ Ba.

Tối qua khai trương Pink Platinum, quán bar múa cột của Cathy và David Guetta. Chúng tôi xuất hiện đúng chín giờ để không bỏ lỡ một cô nàng trần truồng nào hết. Bất hạnh thay, vào giờ đó, quán bar vẫn chưa mở cửa: một gã to lớn khỏe mạnh đang đẩy qua đẩy lại cái máy hút bụi gợi ý chúng tôi quay lại sau. Cùng với vài anh bạn phóng túng, chúng tôi rút lui đến quán Bindi, ở đó, Á điểm Vô danh nghĩ ra một động từ mới khi đe dọa gã bồ của nàng bằng một cái bánh mì cán kẹp pho mát cầm trên tay phải:

- Em bánh mì cán anh ra bây giờ đây này.

Khi chúng tôi quay lại Pink Platinum, chỗ đó đã chật cứng: không còn một cái bàn trống nào nữa. Trong vòng một tiếng đồng hồ, nơi này chuyển từ trạng thái khép mình sang đầy ụ. Nhưng luôn có một Chúa Trời dành cho các khách VIP: David Guetta đột nhiên nhớ ra rằng chúng tôi từng lần đầu chụp ảnh chung cho tạp chí *Vogue Đàn ông* năm 1991. Rốt cuộc, chúng tôi cũng vào được chôn thiên đường. Thiên đường, đó là gì? Những gã trai đeo cà vạt ngồi một chỗ ngắm các cô nàng trần truồng đứng đó. Chính vì để trải nghiệm mấy thứ này mà tất cả mọi người đều làm việc. Thậm chí có cả những tên ngu xuẩn lao máy bay Boeing vào các tòa nhà với hy vọng được xem màn biểu diễn đó sau khi chết! Tôi liếc mắt nhìn quanh, đến lúc nhận ra Elodie Bouchez được vây trong vây ngoài, Jean-Edouard của trò Loft (càng ngày càng bớt nổi tiếng, sau mỗi giây mỗi phút), Bettina Rheims đang chụp ảnh, Romain Duris, Fabien Barthez, Claude Challe cải trang thành Casimir, rồi Gérard Miller, rồi Linda Hardy. Người ta tự hỏi Linda Hardy dạo này bị làm sao: nàng có mặt ở Pink Platinum nhưng không phải trên sân khấu. Mấy cô vũ nữ múa cột người Anh điếu qua và cởi bỏ phần trên (một ưu đãi dành cho Sarah) nhưng vẫn mặc quần lót khe để khán giả có thể nhét những tờ 20 euro vào. Năm 2002, con sói trong phim hoạt Hình của Tex Avery mặc một bộ đồ Armani và vừa uống vodka vừa vung vãi những tờ giấy bạc 20 euro vì nó không biết rằng thứ đó tương đương với 131 franc 20 xăng tim. Đến một lúc, Françoise đòi nhảy điệu lap-dance với một cô nàng xinh đẹp nhưng cô này giải thích với nàng rằng cô không làm việc ở đó. Nàng hành động thật ngốc nghếch nhưng đâu phải lỗi của nàng nếu các nữ khách hàng ăn mặc như những vũ nữ chuyên nghiệp!

Thứ Tư.

Ả điếm Vô danh đã tìm được một gã bò không bao giờ biết hài lòng và luôn tung hê tất cả mọi người. Gã tên là Valéry và tự nhận mình là *Mặt*

sẹo^[7]. Từ đó mới nảy sinh cái biệt danh này mà tôi nghĩ ra cho gã: “Val Pacino”. Tôi những tưởng gã sẽ bắt tôi nhưng cuối cùng chúng tôi lại thành bạn của nhau.

[7] Tên một bộ phim nổi tiếng của đạo diễn Brian de Palma do nam tài tử Al Pacino thủ vai chính.

Thứ Năm.

Tối hôm trước, đang dùng bữa ở nhà Dominique, tay người Nga xuất chúng trên phố Bréa, thì đột nhiên tôi nhận thấy mình là một gã khoái tình dục trẻ con đáng ghê tởm thể hiện qua cách ăn uống, bởi vì tôi ăn những quả trứng cá con bé xiu.

Thứ Sáu.

Châm ngôn của Claude Chabrol trong một lần trả lời phỏng vấn: “Tôi thích thân phận ký sinh béo nắn hơn thân phận kẻ nổi loạn trơ xương.” Tuy nhiên ông quên mất hạng mục nghề nghiệp xã hội mà tôi thuộc về: những kẻ ký sinh trơ xương.

Thứ Bảy.

Tiền thuê nhà lần này của tôi cao tới nỗi tôi cứ tưởng đang trả bằng franc chứ không phải euro.

Chủ nhật.

Sáng nay, mặt trời đã vượt qua những thanh chắn ri đô để đặt lên ngực em nụ hôn dát vàng, thế nên anh cũng bắt chước mặt trời.

Thứ Hai.

Một trang web mới vừa được lập: www.myposterity.com. Trang web này cho phép bạn đăng tải diễn biến cuộc sống của bạn, nhật ký của bạn, những bài thơ, truyện ngắn, tiểu thuyết của bạn, ảnh ọt, kỷ niệm ấu thơ, công thức nấu ăn, dưới dạng văn bản, ảnh, video, trong khoảng không gian-thời gian có thể kéo dài tới một trăm hai mươi lăm năm. Người ta đã khởi đầu bằng việc dân chủ hóa sự nổi tiếng với “Loft Story” và “Star Academy”: giờ thì hứa hẹn cho phép tất cả cùng có cơ hội lưu danh hậu thế. Lưu danh hậu thế là một sự nổi tiếng tồn tại cả sau khi chết. Thẻ loại tự truyện, ra đời cùng Socrate: “Hãy tự hiểu chính mình” ngày nay, với “myposterity.com” đã dẫn đến một câu ngạn ngữ tóm tắt thời đại chúng ta chính xác hơn: “Những người khác, hãy thấu hiểu tôi”. Liệu sắp tới có xuất hiện những sáu tỷ Christine Angot không?

Thứ Tư.

Đôi thoại với Thierry Ardisson:

- Cậu đã đặt chỗ ở Ngôi nhà Trứng cá chưa?

- Rồi, lúc chín giờ tối.

- Cậu đi xe qua đón tôi à?

- Ừ.

- Gọi cho tôi lúc nào cậu tới bên dưới để tôi xuống nhé?

- Được thôi.

- Mẹ kiếp, bữa tối này đúng là lợi thấy mò.

Thứ Năm.

- Em sắp hai mươi tuổi mất rồi, khủng khiếp quá đi!

Lolita Pille là một cô bé trơ trên sẽ còn trở nên đáng bực hơn nữa khi cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô nàng thành công bất ngờ.

Thứ Sáu.

Ăn trưa với Robert Hue. Cứ nhìn vẻ mặt mấy người trong quán Lipp khi thấy chúng tôi đi cùng nhau mà xem! Tôi, nhà cách mạng của khu Saint-Germain-des-Prés, lại đi cụng ly với gã người lùn râu trắng muốn tăng lương tối thiểu lên mức 1.500 euro và tăng thuế đoàn kết đánh vào người giàu ISF lên gấp bốn lần! Đột nhiên, mối đe dọa trở nên rõ ràng. “Thế mà người ta cứ tưởng anh chỉ trích chủ nghĩa tư bản chỉ để đùa cợt!” Lúc bữa ăn kết thúc, tôi quay sang phía mấy bàn bên cạnh với con dao cắt bơ kẹp

giữa hai hàm răng. Vincent Lindon tỏ ra sững sờ còn Bruno Cremer lại phá lên cười. Tôi được phong làm công việc quảng cáo cho chiến dịch tranh cử tổng thống của Robert Hue. Tôi đang làm lại công việc cũ của mình: nhưng đó là vì một sự nghiệp cao cả: đánh bại Jacques Séguéla (người ủng hộ Jospin).

Thứ Bảy.

Trượt tuyết là phiên bản hiện đại của huyền thoại Sisyphe.

Chủ nhật.

Gallimard xuất bản đồng số ghi chép của Montherlant. Rất nhiều tác phẩm lớn được tạo thành từ những mảnh rời rạc và chưa hoàn tất (thường là sau khi tác giả qua đời): *Các tư tưởng* của Pascal, *Nhật ký* của Jules Renard và Kafka, *Những mảnh giấy dính* của Perros, *Cuốn sách về sự bất ổn* của Pessoa, *Thế giới như là ý chí và biểu tượng* của Schopenhauer. Các tác giả nổi tiếng thường hay ho khi họ vứt tứ tung những ghi chép vội vã hơn là khi họ lao tâm khổ tứ miệt mài kể một câu chuyện. Tôi không nói thế để trấn an mình đâu. Dù sao thì cũng.

Thứ Hai.

Khi Victoire de Castellane tổ chức “Buổi khiêu vũ của vị hôn thê ma cà rồng” tại khách sạn Ritz, ta phải làm gì? Ta đánh son môi màu đen. Ta nhớ ra rằng Karl Lagerfeld từng đặt cho con người kỳ quặc ấy biệt danh “Vicky

Siêu Bùng Nổ” hồi nàng còn chưa làm việc cho hãng Dior. Ta bàn tán bình phẩm về việc Yves Saint Laurent nghỉ hưu.

- Ở Pháp, người ta hâm mộ việc chôn cất người khác, nhất là khi mấy người khác đó chưa chết. Người ta chỉ yêu mến các nghệ sĩ lúc họ đã thôi làm việc hoặc thôi sống.

- Báo chí đưa tin về vụ YSL về vườn nhiều hơn về việc Pierre Bourdieu qua đời!

- Saint Laurent là Bernard Pivot của ngành thời trang: anh sẽ thấy ông ấy quay trở lại trong ba tháng nữa.

- Cái tay Pierre Bourdieu ấy là ai? Hắn làm việc cho LVMH hay PPR?

Rất ít khách mời cải trang thành ma cà rồng, thế nhưng ai cũng hút máu rất cả mọi người. Buổi dạ hội rất thành công nhưng chúng tôi chỉ ở lại đó có mười phút. Tôi thích làm tình ở Costes hơn giải phóng Ritz: tên tôi là Oscar Dufresne chứ đâu phải Ernest Hemingway.

Thứ Ba.

Trắc nghiệm sự nổi tiếng: đến nhà hàng của khách sạn Costes lúc mười một giờ đêm mà không đặt chỗ trước. Bước vào với dáng vẻ uể oải. Mỉm cười với Emma, nhân viên lễ tân, và nói: “Chào cô, chúng tôi có năm người.” Nếu nàng trả lời: “Rất tiếc, tối nay nhà hàng chúng tôi hết chỗ rồi”, thì đó là vì bạn chỉ là một kẻ vô danh mờ mịt. Nếu nàng hỏi: “Anh có đặt chỗ trước không ạ?”, thì đó là vì bạn đang bắt đầu có chút tiếng tăm. Nếu nàng bảo: “Em còn một bàn khách sắp dùng xong trong năm phút nữa”, thì đó là vì bạn mới được lên ti vi. Còn nếu nàng vừa thom bạn vừa nói: “Chào

Oscar, anh khỏe không? Em sẽ chỉ chỗ ngồi cho anh ngay đây” thì đó là vì bạn chính là tôi. Kệ bạn thôi.

Thứ Tư.

Một hôm tôi thấy Cerrone từ phía sau, tôi lại gần, anh quay lại, hóa ra đó là Catherine Lara! Tôi phải đi chiếu tia laser chữa cận thị mới được!

Thứ Năm.

Caroline, hai mươi hai tuổi:

- Năm mươi tám tuổi, em chỉ toàn dành thời gian cho việc mơ mộng yêu đương. Năm hai mươi hai tuổi, đêm nào em cũng dành thời gian thực hành việc ấy. Em biết mình đúng là một con khốn bởi em thích tuổi hai mươi hai hơn.

Thứ Sáu.

Thật kỳ lạ khi cảm thấy suốt những câu chuyện nho nhỏ tôi kể này, bạn không hiện diện trong đó nhưng lại vẫn hiện diện ở đó. Bạn đồng hành cùng tôi khắp mọi nơi. Tôi trải nghiệm những điều này chỉ là để kể lại cho bạn. Nếu bạn không đọc, tôi cũng sẽ chẳng trải nghiệm nữa. Tôi viết để không bị mất trí nhớ; bạn giúp tôi ghi nhớ tất cả. Không có bạn, đời tôi còn vô nghĩa hơn.

Thứ Bảy.

Chẳng có gì dễ hơn việc trở thành nhà văn: chỉ cần trả lời “nhà văn” với tất cả những ai hỏi xem bạn làm nghề gì là đủ.

(Nghĩ cho kỹ thì dù sao cũng phải rất can đảm.)

Chủ nhật.

Tôi là một gã đồng tính nam chỉ toàn ngủ với đàn bà phụ nữ. Tôi thích sự mỉa mai không kèm chủ nghĩa vô sĩ, sự sáng suốt không kèm chủ nghĩa hư vô, lễ tiệc tùng không kèm cảm giác tội lỗi, lịch sự không kèm giả dối, rụt rè không kèm kiêu cách, rộng rãi không kèm thương hại, đêm hôm không kèm nỗi cô đơn, phó xá không kèm xe cộ, hạnh phúc không kèm sự nhàm chán và nước mắt không kèm lý do.

Thứ Hai.

Ludo kể tôi nghe cuộc sống phóng túng trụy lạc mới của anh:

- Tớ sắp bốn mươi rồi, điều đó có nghĩa là tớ không thể làm chuyện đó bảy lần liên tiếp được nữa, tớ phải nghỉ ngơi sau lần thứ năm.

(Bạn sẽ nhận thấy rằng tôi đang bớt nói về Françoise trong nhật ký này. Phải chăng là vì hạnh phúc thì không kể được? Hay đam mê ngày càng cùn nhạt?)

Thứ Ba.

Evodie, bạn gái Françoise, đã cho gã khách hàng trong Cabaret ném một vố thất bại lịch sử. Một gã nhảy nhót hồi lâu trước mặt nàng rồi ghé vào tai trái nàng thủ thỉ:

- Anh hôn em được không?

- Không, cảm ơn.

- Thôi nào...

- Anh đừng có nản nì: dù sao tôi cũng đang bị viêm phế quản.

- Không sao cả! Hệ miễn dịch của anh phải nói là cực kỳ phát triển, anh không dễ nhiễm bất kỳ căn bệnh nào hết.

- Tôi còn bị Sida và viêm lợi nữa!

Thứ Tư.

Trò Loto chọn ngẫu nhiên một người Pháp rồi biến người đó thành kẻ giàu có.

Truyền hình thực tế chọn ngẫu nhiên một người Pháp rồi biến người đó thành kẻ nổi tiếng.

Điều này khiến tôi nghĩ đến Marie-Antoinette: “Họ không còn bánh mì nữa ư? Hãy cho họ bánh xốp vậy!” Cần phải nhượng bộ thứ gì đó dưới áp lực của đám đông ngay khi đám đông nhận thấy có chuyện bất công quá đáng. Thế nên người ta phong tước cho một kẻ quê mùa. Gestapo hành động ngược lại, bọn họ rút thăm chọn một người để xử bắn làm gương. Nhưng cũng cùng mục đích cả thôi: để kìm nén lòng nhiệt tình sôi sục của đám đông, thì hoặc phải sử dụng củ cà rốt, hoặc phải sử dụng cây gậy. Nhưng cà rốt hay cây gậy thì cũng đều phải tiến hành truyền thông cho rầm rộ cả (bởi đầu tư thì cũng phải nhanh chóng khấu hao chứ, như sự nổi loạn ấy).

Thứ Năm.

Ludo, lại là anh, càng lúc càng dữ tợn (anh đã chuyển thẳng từ thuận phục sang dữ tợn):

- Tớ chỉ còn làm tình qua đường hậu môn. Thậm chí tớ còn chẳng biết phụ nữ có âm đạo nữa đấy.

Tôi:

- Ít ra nhờ thế cậu cũng thôi không đẻ thêm con nữa...

Thứ Sáu.

Jean-François Jonvelle đã bị thần chết đón đường, cũng bất chợt y như những bức ảnh anh chụp. Anh chỉ dành tặng mạng sống của mình cho những khoảnh khắc bị đánh cắp; thần chết đã bắt chước anh, mang anh đi

thật quá nhanh chóng. Một khối u được phát hiện hồi đầu tháng Giêng, một lời vĩnh biệt mười lăm ngày sau đó. Một sự biến mất chớp nhoáng như ánh đèn flash. Tôi giờ từng trang cuốn sách mới đây nhất của bạn mình và thấy mọi thứ như mờ đi. Nước mắt của tôi khiến tác phẩm của Jonville trở nên giống với tác phẩm của David Hamilton. Bạn tưởng tôi khóc một người bạn ư? Không hề: tôi chỉ khóc vì sợ hãi mà thôi.

Thứ Bảy.

Tôi thật may: sự lười biếng của tôi khiến các tác phẩm tôi viết trở nên hiếm hoi. Cứ ba năm tôi mới cho ra mắt một cuốn tiểu thuyết. Mà sự hiếm hoi này lại khơi dậy trí tò mò. Trong giới văn chương, những kẻ lười biếng thường là những kẻ hay nhận được giải thưởng (J.D. Salinger, Antoine Blondin, Bernard Frank, Albert Cossery...). Các nhà phê bình cảm ơn những người ấy vì những người ấy không làm họ chết chìm trong công việc.

Chủ nhật.

Một ngày nào đó chính tôi sẽ là kẻ bị lôi ra chình cho một trận. Khi tôi là một lão già yên thân (giành giải Goncourt năm 2012, giành giải của Viện Hàn lâm Pháp năm 2024), sẽ có một thằng oắt con dùng tài năng tàn nhẫn của nó để chỉ trích tôi. Đến cái ngày ấy, tôi sẽ phải thật mạnh mẽ và kìm chế để khỏi chọc gậy bánh xe thẳng nhóc vì nó sẽ là đứa con tinh thần của tôi.

Thứ Hai.

Một giáo sư đại học Grenoble cho in một cuốn sách đả kích trong đó ông bần tĩa tất cả các tác giả thành công: “Văn chương không có dạ dày”^[8]. Angot, Darrieussecq, Bobin, Sollers, Rolin, Toussaint, Delerm, hết thảy mọi người đều bị nhắc đến, kể cả gã đầy tớ của bạn! Chỉ một người duy nhất được chừa ra: Houellebecq. Houellebecq chết tiệt! Houellebecq chính là Mcgyver của văn chương: dù chuyện gì xảy đến chẳng nữa, anh vẫn luôn né được êm đẹp.

[8] Ý nói đến cuốn “La Littérature sans l’estomac” của Pierre Jourde (1955), ngoài ra còn có cuốn “La Littérature à l’estomac” của Julien Gracq (1910- 2007).

Thứ Ba.

Một hôm, Jean Cau gặp Paul Léautaud, thần tượng của ông. Ngay lập tức, ông đề nghị hẹn gặp Léautaud:

- Tôi có thể gặp ông vào thứ Năm tới được không?

- Ồ không được đâu! Léautaud trả lời. Đến thứ Năm tôi sẽ chết.

Cau gặp Léautaud hôm thứ Tư, ngay hôm sau Léautaud chết.

Hai bài học được rút ra từ giai thoại có thật này:

1) các thiên tài luôn giữ lời;

2) không nên lên lịch hẹn quá tải.

Thứ Tư.

Hậu trường phim *Bờ phải, bờ trái* Rive droite, Rive gauche ở Asnières.

Thierry Ardisson (nói với Elisabeth Quin): - Anh thích bộ ngực nhỏ nhắn của em.

Elisabeth: - Đó cũng chính là điều em vẫn hay nghĩ: anh bị đồng tính.

Thứ Năm.

Bruno Gaccio, người chỉ trích World Companyéménis, làm việc cho Universal. Gérard Miller đã bị đuổi việc vì ít hơn vậy nhiều: tôi đã thấy Michel Drucker quở trách anh tại nhà Daphné Rouliez vì tội “khạc nhổ vào món xúp vố béo chính anh ta”. Nhưng làm thế nào để chỉ trích nơi mình đang ở? “Khạc nhổ vào món xúp”, cũng như “sự biết ơn của cái bụng” hay “đừng cần bàn tay đã nuôi nấng bạn” là những cụm từ mà các ông chủ tự nghĩ ra để ngăn người làm công ăn lương của họ quay lại phản đối họ. Thế nhưng dám chỉ trích người khác chưa phải là gì ghê gớm, dám chỉ trích nơi chốn ta thuộc về, nghĩa là chỉ trích chính bản thân ta và những người trên quyền ta mới thực kinh khủng. Chính vì vậy, tại đây và ngay lúc này, tôi không ngại gì khi hét lên rằng: đả đảo Grasset! Tập đoàn Hachette khôn kiếp! Arnaud Lagardère chó chết! Waouh, mẹ kiếp, làm kẻ nổi loạn đích thực đúng là thoải mái chết đi được!

Thứ Sáu.

Sau cánh tả thượng lưu, tôi đã quyết định lảng xê cho phe cực tả Prada.

Thứ Bảy.

Tôi cứ ngỡ mình bị một tia nắng mặt trời đánh thức nhưng lúc đó mới bốn giờ sáng, đèn ngủ của tôi vẫn bật, em không nằm trên giường tôi còn màn hình ti vi phòng tôi toàn hình nhiễu sóng. Thoáng chút ngờ vực, tôi gọi đến nhà Ludo và gặp đúng phải em. Tôi gác máy trước khi cất lời: tôi không muốn em biết rằng bây giờ tôi đã có một bằng chứng. Không thể có chuyện đánh mất anh bạn thân nhất và người phụ nữ của mình chỉ với cái có là họ ngủ với nhau.

Chủ nhật

Ban đầu, cũng như Victor Hugo, tôi muốn trở thành Chateaubriand hoặc không gì cả. Thế rồi trong quá trình già đi, tôi chỉnh sửa tham vọng của mình. Tôi tự nhủ: “Trở thành Antoine Blondin hoặc không gì cả”. Năm sau đó, là “Trở thành Frédéric Dard hoặc không gì cả”. Tiếp nữa, “Trở thành Charles Bukowski hoặc không gì cả”, rồi “Trở thành Philippe Djian hoặc không gì cả”, còn bây giờ: “Trở thành Oscar Dufresne hoặc không gì cả”. Thà làm một kẻ vớ vẩn bất kỳ nào đó còn hơn không là gì cả.

Thứ Hai.

Kỳ nghỉ cuối tuần của chúng tôi ở Amsterdam ư? Chúng tôi xuống khỏi tàu, chúng tôi ăn ở một cửa hàng bánh ngọt, rồi đột nhiên trên tàu quay về chúng tôi cứ thức chong chong. Kỷ niệm duy nhất: thứ ma túy giành phần

thắng trong giải Cúp Càn Sa có cái tên thật đẹp (VINH QUANG BÌNH MINH).

Tôi không hy sinh thân mình để chung thủy với em, tôi cũng chẳng đòi hỏi em phải làm thế.

Thứ Ba.

Tôi có đến ba câu nói trong tuần cạnh tranh với nhau nên bạn tự mình chọn nhé. Ba ứng cử viên là:

- Thằng bò của tôi đang ở đằng kia, tôi phải ra đó chia tay hẳn mới được (của Evodie, Suresnes)

- Hôn em như một cái máy giặt, (của gã bò của Evodie, quận VI Paris)

- Mai là ngày lễ Tình Nhân đấy, anh đừng quên đánh răng nhé. (của Á điểm Vô danh, quận VI Paris)

Thứ Năm.

Ôi nhưng nàng kia, nàng đang bước vào và đưa mắt tìm tôi trong cái nhà hàng chật cứng những kẻ ngu xuẩn này, nàng đến muộn, trông nàng rất lo lắng, tôi trách nàng vì đã để tôi phải chờ đợi, cô đơn bên bàn mình giữa một nơi mù mịt khói thuốc, với xung quanh là những kẻ luôn khao khát được như người khác nhưng lực bất tòng tâm vừa cười khùng khục vừa tự hỏi tại sao Oscar lại chỉ có một mình bên bàn hẳn, thật tội nghiệp, hẳn đã bị cho leo cây, viết sách thì hữu ích quái gì chứ nếu chỉ để bị hạ nhục như vậy,

nhưng vừa bước vào nàng đã được tha thứ ngay, tôi thích thú để khoảnh khắc ấy kéo dài, cái khoảnh khắc tôi có thể ngắm nhìn nàng mà nàng không hề hay biết, hóa ra khi không có tôi về mặt nàng trông như vậy đấy, hoang mang và tập trung, nghiêm trọng và đầy nỗi bận tâm, anh sẽ chờ em hàng tiếng đồng hồ không chút đắn đo, anh yêu em cả vì thế nữa: em là người phụ nữ đầu tiên khiến anh phải dùng đến từ “đắn đo”. Làm sao có thể ghen được với ai đó xinh đẹp nhường ấy? Tất cả những kẻ thèm khát em đều là người bình thường. Anh không xứng là ngoại lệ. Tước bỏ của người khác quyền được tận hưởng một vẻ đẹp như vậy hẳn là thói ích kỷ quá đáng. Ta đâu được phép khóa chốt những phép màu. Anh khẩn khoản xin em cứ mãi xinh đẹp như thế để anh có thể tiếp tục yêu em cho đến ngày cái chết tới.

Thứ Sáu.

Tôi ăn trưa xong với Jean-Roch ở Đại lộ là đâm bổ tới trụ sở Đảng Cộng sản Pháp để gặp Robert Hue. Một bản tóm tắt sơ qua cuộc sống bận rộn của tôi. Chắc chắn trong đó có một logic, nhưng là logic gì mới được? Là ta có thể làm người nổi tiếng của xã hội à? (Cập nhật nhãn mác cũ của “kẻ phản bội xã hội”.) Tôi rất thích tòa nhà của Oscar Niemeyer (cùng là Oscar với nhau người ta phải biết bênh vực nhau). Robert Hue giải thích với tôi làm thế nào mà người đàn ông từng góp tay quy hoạch thủ đô Brasilia này (ông vẫn còn sống: chín mươi tư tuổi) lại vẽ “miễn phí!” tòa nhà hình búa liềm đó ở Copacabana. Người ta đã tổ chức một cuộc triển lãm hồi cổ tác phẩm của ông ở Phòng Trưng bày Quốc gia Jeu de Paume trên quảng trường Concorde. Tất cả các kiến trúc sư đều là những kẻ điên cuồng hoang tưởng tự đại: Gaudí, Le Corbusier, Nouvel, Niemeyer. Đó là vì ngược lại với các chính khách, họ mau chóng đánh giá được hệ quả các hành động của mình.

Thứ Bảy.

Kafka đã thất bại trong mọi thứ (tình yêu, công việc, gia đình) để tác phẩm của ông được thành công. Tôi cảm thấy mình sẽ không có được lòng can đảm ấy. Tôi không muốn u buồn để trở nên vĩ đại. Tôi từ chối việc sống bất hạnh để viết ra những điều sâu sắc. Tôi mắc chứng thiếu trầm cảm. Thật khá là mỉa mai: để biện hộ cho tôi, các bạn tôi thường nói rằng tôi không phải người mà người ta vẫn nghĩ, rằng phía sau chiếc mặt nạ tên hề thượng lưu còn có một người nào đó khác. Một sự cô đơn, một nỗi đớn đau, một lời cầu cứu... Tôi rất biết ơn họ nhưng đôi lúc tôi tự hỏi: thế nếu sau chiếc mặt nạ chẳng có gì hết thì sao? Thế nếu tôi chính là kẻ chuyên lê la hộp đêm khoa chân múa tay títt mù đó, là tên hề rỗng tuếch đó, là con rối nực cười đó, và chỉ có vậy thôi, thì sao? Bởi tôi không hứng thú chuyện hy sinh, nên có lẽ tôi không phải nhà văn. Dù sao thì chừng nào tôi còn không tin mình là nhà văn thì chừng ấy chẳng có ai tin vào việc ấy cả.

Chủ nhật.

Ann Scott gọi điện cho tôi báo tin Sex Toy^[9] đã qua đời ở tuổi ba mươi ba vì “tim ngừng hoạt động do dùng quá nhiều loại thuốc một lúc”. Giờ thì xong, nàng đã thực sự trở thành một SIÊU SAO.

[9] Tên nhân vật chính trong tiểu thuyết ‘Superstars’ (Siêu sao) của Ann Scott (1965).

Thứ Hai.

Thành công chẳng qua chỉ là một thất bại không thành công.

Thứ Ba.

Christine Orban ra mắt cuốn tiểu thuyết nhan đề *Quần quần áo áo* (nhà xuất bản Albin Michel). Hãy biết ơn nàng về lời nói đúng lúc đúng chỗ nàng nói với tôi:

- Liệu anh còn chỉ trích em nữa không^[10]?

[10] Nguyên văn: “Vous allez encore me tailler un short?” có nghĩa đen là “Liệu anh có còn may quần soóc cho em nữa không?”

(Trong đầu tôi đã hiện lên tí tếu: *Súng súng ống ống*)

Thứ Tư.

Điện ảnh là thứ ngược hẳn lại với sân khấu: các bộ phim phải được xem ngay lập tức, lúc chúng vừa ra lò, bởi sau đó ta sẽ thấy thất vọng (ai cũng nói với bạn về bộ phim đó, bạn thuộc nằm lòng những cảnh chính trong phim, các phương tiện truyền thông khiến bạn phát chán với các đoạn trích quảng cáo và lăng xê diễn viên, Patrick Besson đã kể cho bạn biết đoạn kết), trong khi đó những vở kịch phải được xem càng muộn càng tốt, chứ đừng bao giờ xem ngay lúc đầu (các buổi tổng duyệt rất kinh khủng, đó là lúc trông các diễn viên xấu xí nhất, cần phải để cho họ thời gian chạy khởi động, và tùy tình hình mà để cho tác giả chỉnh sửa vài câu thoại). Điện ảnh là thứ được tiêu thụ tức thì, trong khi sân khấu cần nhiều thời gian thì mới có thể ngon lành được, cũng như rượu vang vậy. Điện ảnh là một sản phẩm tươi sống rất nhanh bị thối rữa, trong khi sân khấu là một món phải ăn nguội mới ngon. Phải xem các bộ phim mới và những vở kịch cũ. Đó là

định lý Giesbert-Beigbeder, được hoàn chỉnh trong một bữa tối tại nhà Jean-Luc Lagardère. Mẹ kiếp, thật là xấu hổ khi ai đó như tôi chưa gì đã nắm được quyền lực.

Thứ Năm.

Hãy nói về bữa tối đó. Chúng tôi được một nhà buôn vũ khí tập hợp lại tại nhà hàng Georges V nhằm vinh danh cuốn best-seller của một tay trí thức phản đối chiến tranh. Vẫn là chuyện con sâu làm rầu nồi canh nguồn dinh dưỡng của nó ư? Pascal Bruckner ra mặt chế nhạo động thái này qua cuốn *Sự khốn cùng của thịnh vượng* (nhà xuất bản Grasset) nhưng ông thì có làm gì khác không? Cuộc nổi dậy trong lòng hệ thống thật nực cười, song đó là cuộc nổi dậy duy nhất nơi ta có thể ăn tôm hùm Na Uy với trứng cá muối miễn phí, trong khi đó José Bové bị kết án sáu tháng tù giam vì tội đập phá một quán ăn McDonald's. Christine Ockrent ngồi cạnh Laurent Fabius, đồng nghiệp của chồng nàng, người nàng phỏng vấn vào ngày Chủ nhật sau đó trên kênh France 3. Karl Zéro tỏ ra cao giá hòng bắt chước Duras và Godard. Các cuộc thăm dò của Chevènement khiến DSK hoảng sợ. Régis Debray không được mời (Régis Debray, nhà văn duy nhất không bao giờ đi chệch hướng: chẳng phải ông đã ủng hộ Che Guevara suốt bốn mươi năm nay đó sao?). Tôi thì càng ngày tôi càng nghĩ rằng làm cộng sản còn tốt hơn là làm tư sản phóng đãng.

Thứ Sáu.

Nhà thổ làm đảo lộn tương quan lực lượng: giờ đàn ông chính là người được quăng lưới.

Thứ Bảy.

Liệu em có sống sót nổi sau cơn khủng hoảng tuổi trung niên của anh không?

Chủ nhật.

Tôi ra ngoài kiếm tìm bất hạnh bởi tôi có quá nhiều hạnh phúc ở nhà rồi.

Thứ Hai.

Evodie khiến Françoise bật cười:

- Không không, là tớ thì tối nay tớ sẽ không đi hộp đêm trao đổi bạn tình: tớ vẫn chưa cạo lông.

Thứ Ba.

Trong xã hội tuyệt đối tự do, mọi người sẽ không còn hỏi nhau rằng bạn thế nào nữa mà hỏi:

- Bạn được bao nhiêu?

Thứ Tư.

Tôi đi qua một trạm dừng xe buýt dán hình quảng cáo L'Oréal. Đó là hình quảng cáo cho một loại dầu gội đầu mới: “Tóc rời tạo hiệu ứng nhảy vọt khỏi giường”. Tôi không biết xã hội tiêu thụ đã đi tới mức đó rồi đấy: bán cho chúng ta một loại sản phẩm duy trì mái tóc bù xù. Sáng sáng, khi thức dậy, bạn đã có ngay kiểu đầu rất thời trang mà bạn không hề hay biết, kiểu như Jourdain trong lĩnh vực tóc tai. Không, hỡi con người bất hạnh, nhất thiết bạn không được chải đầu! Bạn sẽ làm hỏng kiệt tác đó mất! L'Oréal có mặt ở đó là để cứu điều kỳ diệu này: những lọn tóc chống ngược tuyệt diệu, bộ lông nhím phong cách punk bất đắc dĩ, nhúm tóc đêm khuya, tươi mát làm sao, ngẫu hứng làm sao! Chiếc gối bạn nằm còn ngon lành hơn cả Zouari, Biguine và Dessanges cộng lại! Mỗi sáng nom bạn lại giống với Edouard Baer mà chẳng mất đồng nào. Tôi gợi ý rằng L'Oréal nên tiến xa hơn nữa: tung ra một dòng sản phẩm trang điểm có khả năng lưu giữ những vết chấn hằn trên má, một loại kem đánh răng “hoi thở tởm lợm” và một thứ bột để không cạo râu. Bởi chúng ta thật xứng đáng với điều đó, mẹ kiếp!

Thứ Năm.

Cùng Bertrand Suchet, Bruno Richard và Voutch người muốn giấu tên thật của mình, chúng tôi quyết định thành lập “Câu lạc bộ Số Một nước Pháp”, một “hiệp hội những gã thành công” chuyên tổ chức các bữa tối hoành tráng và các buổi hội hè thô tục cùng đám Phụ nữ cuồng dâm nguyên tử. Chúng tôi tìm baseline (tiếng Pháp nghĩa là khẩu hiệu) cho cái giới được chọn lọc cực kỳ khắt khe này. Tôi xin đưa ra đây vài gợi ý thô mộc: các bạn làm ơn liên hệ với tôi nếu tìm ra những câu hay hơn, chúng tôi rất hứng chú.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Bạn không phải thành viên, và còn lâu mới là thành viên.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Họ mang trên mình thái độ thắng cuộc.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Lẽ ra đây có thể là câu lạc bộ mà Curd Jurgens tham gia, không may ông đã qua đời.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Tôi yêu tiền lắm, bạn thì không chắc?

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Bạn không xứng tầm à? Họ thì có đấy.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Cái tay Belmondo ấy đúng là một diễn viên cừ.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Nếu chiến tranh xảy ra, bạn sẽ vui sướng vì được quen biết họ.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Vẫn còn hơn Đêm Trượt Băng nhiều.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Hãy ngừng hưởng thụ, tôi không nghe thấy Dick Rivers nữa.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Aaaa Aaaa uiuiui ọ! Tôi phải đi đến đó, tôi đỗ xe thành hai hàng mất rồi.

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. They are. Not you?^[11]

[11] *Tiếng an trong nguyên bản, nghĩa là “Họ có đấy. Bạn thì không à?”*

CÂU LẠC BỘ SỐ MỘT NƯỚC PHÁP. Sự tầm thường không phải định mệnh.

Thứ Sáu.

Bọn ngu xuẩn rất thích được nịnh nọt, còn người thông minh thì rất thích bị chỉ trích.

Thứ Bảy.

Tối qua, kênh Jimmy phát một chương trình đặc biệt về Nirvana. Patrick Eudeline thật vĩ đại: như thường lệ, khán giả chẳng hiểu anh nói gì nhưng chính anh mới là người có lý. Kết thúc chương trình, lúc các nhà phê bình nhạc rock gọi lại vụ tự sát của Kurt Cobain, Laurence Romance và Philippe Manoeuvre đã phải kìm nén để khỏi khóc rống lên. Thật khó mà biết được họ khóc thương cái chết của một nhà sáng tác ca khúc nổi tiếng, khóc thương việc dòng rock'n roll biến mất hay khóc thương tuổi thanh xuân đã qua của họ.

Tôi thì điều khiến tôi ấn tượng nhất ở Kurt Cobain đó là anh sinh năm 1967. Tôi luôn thấy kinh ngạc khi thấy một gã có thể sinh sau tôi mà lại chết trước tôi.

Chủ nhật.

Thi thoảng tôi được thấy các thành phố giữa ban ngày ban mặt. Bảy lâu nay tôi cứ đi tìm một nơi khiến tôi có cảm giác như được ở nhà. Một nơi chúng tôi sẽ tới sống vào một ngày nào đó. Thế nên tôi chu du đây đó để thăm thú hành tinh, như đi xem các căn hộ cho thuê. Một vài nơi có thể là đích đến, gần như là lẽ sống, mang lại niềm tin vào một tương lai khả dĩ.

Một công viên ở Wiesbaden, nơi tôi từng ngắm bọn trẻ chơi đá bóng; ngồi trên cỏ thật ấm áp.

Một nhà thờ ở Cracovie, sáng đèn lúc đêm xuống, tôi từng chụp ảnh nơi này.

Ngọn đồi nguyên sơ ở Sivergues, nơi bày cừ tạo ra những khoảng trắng trên nền cỏ xanh mượt.

Quảng trường nhỏ ở Piran, Venise của Slovenia với những ngôi nhà màu hồng xen trắng, nơi từ đó ta có thể chiêm ngưỡng hình ảnh những con tàu phản chiếu lấp lánh trên mặt biển Adriatic.

Một khu vườn khác, công viên Cismigiu ở Bucarest, nơi tôi từng trò chuyện say sưa với một con mèo Rumani.

Hay khu vườn mùa hạ của Pierre Đại đế ở Saint- Péterbourg, nơi tôi ngồi uống bia trên ghế đá, giữa những mặt tiền Baroc của các tòa nhà quét vôi vàng khiến người ta tưởng rằng trời đang rất đẹp, và những quảng trường quá rộng lớn cùng con sông Neva đóng băng có thể đi bộ qua.

Một chuyến tàu cao tốc TGV đi về phía Nam, trên đó một cô bé hồn dỗi vừa thiếp ngủ trên vai tôi vừa ngậm ngón tay cái, lông mày nhíu lại.

Trăng tròn giữa lúc ban ngày, dựng trên mũi tên của tòa tháp truyền hình, giữa bầu trời mênh mông lạnh giá ở Riga.

Tôi chỉ yêu châu Âu mới mẻ. Thật lạ lùng làm sao khi gặp gỡ những người tự hào vì mình là người châu Âu.

Bảo tàng Rodin.

Một bữa tối ở Nga nơi ai đó hỏi: “Rốt cuộc thì ai thanh toán hóa đơn? Ai sẽ trả tiền nhỉ” và vị lãnh sự say mèm trả lời: “Nước Pháp.”

Tất cả những Chén Thánh đó tiếp thêm cho tôi lòng dũng cảm.

Thứ Hai.

Như một gã ngốc, tôi đến lễ khai trương Nirvana Lounge (đại lộ Matignon) sớm những hai ngày và gặp đúng Claude Challe mắt dính đầy thạch cao; những công nhân mặc quần áo bảo hộ lao động đục thủng mấy bức tường nhà xí; đồng ghê quay ngược chất trên bàn; tóm lại, đó không phải lễ hội thế kỷ. May thay chủ nhà tỏ ra thương hại tôi và đưa tôi đi thăm hộp đêm dưới lòng đất: một nơi tuyệt đẹp mang phong cách hậu những năm 1970, được nhồi nệm chân như nhà của Lenny Kravitz, với các thiết bị chỉnh âm gắn trên tường và một cái đĩa vinyl khổng lồ dùng làm sàn nhảy. Những chiếc ghế bành tròn xoe đặt quanh sàn nom giống như trong các tạp chí nội thất Phần Lan. Thứ ánh sáng dịu nhẹ lan tỏa khiến người ta chỉ muốn nhảy vào đống gối dựa rồi nôn mưa lên mấy cô người mẫu phê thuốc. Như Kẻ Hủy Diệt, tôi rời nơi ấy và tự hứa: “I’ll be back^[12].” (Thực tế thì tôi chưa bao giờ quay lại đó cả.)

[12] *Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Tôi sẽ trở lại”.*

Thứ Ba.

Bữa tối của Alain Chabat ở Bains: anh cố tình đến muộn cùng Ophélie. Để phạt anh, Kad và tôi vờ như không nhận ra anh nhưng anh cóc thèm quan tâm, vì anh đã có mười bốn triệu bạn mới. Từ khi có được hàm răng bình thường, Joey Starr trở thành tay DJ tuyệt cú: anh vừa chơi Michael Jackson vừa hát rống lên trong micro (cứ như tôi đang ở VIP Room vậy). Tôi hét lên: “Michael!” nhưng Françoise năn nỉ tôi dừng lại vì có nguy cơ anh nghe thành “Câm ngay!”^[13] rồi ra đập tôi vỡ mặt lấm. Jamel Debbouze đội một cái mũ ngu ngốc nhưng cô nàng tóc nâu to lớn ngồi bên tay phải anh không thấy khó chịu. Tôi nghĩ thậm chí cô nàng vẫn cứ thích anh ngay cả khi anh mang một cái máy nghiền rau trên đầu. Về phần mình, Farrugia không tới bởi anh còn quá nhiều bánh mì trên sàn^[14] và sẽ chẳng hợp lý chút nào nếu dùng vodka để lau rửa cái sàn ấy.

[13] “Michael” có thể nghe hao hao “Ta gueule”, một cách nói khá thô tục.

[14] Nguyên văn tiếng Pháp: “avoir du pain sur la planche”, nghĩa đen là “có bánh mì trên sàn”, nghĩa bóng là “có quá nhiều việc lật vật phải làm”.

Thứ Tư.

Sao tôi lại chẳng xem bữa tiệc do *Elle* tổ chức ra gì nhỉ? Bởi tôi quá già để có thể chơi bời ba đêm liên tiếp, bạn muốn tôi chết ngoéo hay sao chứ? Tôi thà đọc *Đó là vinh quang, Pierre-François a!*, tuyển tập các bài báo của Matzneff in ở nhà xuất bản Table Ronde còn hơn. Tôi đã tìm thấy trong đó câu khẩu hiệu cho mình: “Càng là nghệ sĩ lớn thì anh càng bị những ám ảnh trong mình cầm tù ghê gớm hơn.”

Thứ Năm.

Lại thế nữa rồi! Đúng là một màn quay cuồng: tối nay khai trương WAGG (Whisky à Go Go cũ) được trang trí nội thất lại hoàn toàn, với lối vào mới không phải từ phố Seine nữa mà từ phố Mazarine, dưới nhà hàng Alcazar. Có thể nói nơi này hơi giống một hộp đêm tinh lẻ cho dân đồng tính nam (hâm rượu máu vòm, ánh sáng xanh lơ khiến mặt mũi nom thật nhợt nhạt, khách hàng “dễ thương”, bầu không khí “trẻ ngoan”). Không được “người của công chúng” cho lắm. Nhờ vào điều gì ta có thể nhận ra một buổi tối không được “người của công chúng” cho lắm? Đó là khi tôi là gã trai nổi tiếng nhất.

Thứ Sáu.

Tôi đã tìm ra giải pháp để sống ngoài xã hội khi bị cận thị: lúc nào cũng mỉm cười. Như thế trông ta sẽ giống một kẻ ngốc nhưng ít ra ta cũng không gây oán chuốc thù.

Thứ Bảy.

Lẽ ra tất cả những người giàu có đều phải bầu cho Đảng Cộng sản để xóa bỏ mặc cảm tội lỗi. Người ta thấy những gã tỷ phú Cộng sản thật ló lửng nhưng tôi thì thấy họ đỡ tục tĩu hơn những gã tỷ phú lúc nào cũng phàn nàn vì phải đóng quá nhiều thuế.

Chủ nhật.

“Biển huyễn tưởng thành hiện thực là giết chết hy vọng”, Françoise nói. Mà Françoise thì luôn luôn có lý. Tôi muốn diễn lại bộ phim *Jules và Jim*^[15] bằng cách tổ chức “cuộc sống tay ba” với Ludo và nàng. Nhưng phải giữ lại một vài huyễn tưởng chưa được thỏa mãn để không kết thúc trong tình trạng chán chê và buồn nản. Hãy ngợi ca những khát khao chưa được lấp đầy của chúng ta, hãy yêu quý những giấc mơ không thể đạt tới của chúng ta: sự thèm muốn giữ cho chúng ta sống.

[15] Bộ phim rất nổi tiếng của François Truffaut.

Thứ Hai.

Ăn tối tại nhà hàng của Olivier Castel: nhà hàng Compères (phố Léopold-Robert, Paris, quận XIV). Tôi hỏi tin tức anh trai Guillaume của anh.

- Ở thì... Anh ấy đang ở nước gì đó nằm giữa Ấn Độ và Pakistan,... đó là nước... Chậc, tôi quên bém tên rồi... tên quái gì mà bốc khói ấy...

- Afghan à? Hay Iran?

- Không! Cachemire!

- Thế anh có hun khói mấy cái áo len chui đầu của anh không?

- À ở thì khi không còn gì để hun nữa...

Thứ Ba.

Bữa tiệc của Stéphane Marais, phố Công Chúa. Chúng tôi chơi bời quá nhiều, điều đó đang trở nên đáng lo ngại. Nhưng tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội được chơi môn thể thao mình yêu thích: vờ như không nhận ra những người mình đã nhận ra. Trừ khi Dominique Issermann giới thiệu Linda Evangelista với tôi. Tôi hỏi nàng liệu nàng có thấy chán khi bị cả đồng đèn flash chĩa vào mặt từ năm mười sáu tuổi đến nay không. Nàng không hề cười trước câu hỏi của tôi: vì nàng không nghe thấy à? Tối nay tôi hiếu chiến quá, bởi tôi nghĩ đến Jean-François Jonvelle, người từng ngồi trên đúng chiếc ghế bành này ở bữa tiệc lần trước của Stéphane Marais. Giờ thì anh đang ngồi ở đâu? Bên phía tay phải của Sieff ư? Tôi những mong anh đang nằm dài dưới một Thiên Thần Khiêu Khích, mông đặt trên một đám mây êm dịu, tiêu cự dài trên nền in đen trắng đối lập. Victoire de Castellane phanh chiếc áo sơ mi Eric Bergère tôi đang mặc ra để dính vào bộ ngực nhẵn nhụi của tôi mấy cái bánh nướng, tôi để mặc nàng làm vậy. Gérald Marie hỏi tôi số điện thoại: sự nghiệp người mẫu đang mở ra với tôi sao? Một ngày nào đó, tôi sẽ đạt được mục đích: trở thành một hình tượng. Frédéric Sanchez bật *Rock it* của Herbie Hancock, và phải cần đến ba người mới giữ được cho tôi khỏi nhảy điệu smurf trong xô đá.

Thứ Tư.

Những trao đổi ngắn trong đêm: “Tôi rất thích cô em này nhưng nàng đã chẳng ăn gì kể từ năm 1997 rồi.” “Em muốn lướt ván trên tinh dịch của anh à?” “You’re so you^[16]!” “Tôi không biết liệu anh có nhận ra không nhưng

anh vừa làm phí mất mười giây đời tôi đấy.” “Tôn giáo duy nhất của tôi là chính tôi.”

[16] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Em thật đúng là em!”.

MÙA XUÂN

CHÀO BUỔI TỐI MỌI THỨ DƯỚI HẠ GIỚI^[1]

“Một trong những quy định lớn nhất của nghệ thuật: không được nán
nán!”

André GIDE, *Nhật ký*

(ngày 8 tháng Hai năm 1927).

[1] Tên một cuốn tiểu thuyết của nhà văn Bồ Đào Nha António Lobo Antunes (1942).

Thứ Năm.

Khai trương Stringfellows ở đúng chỗ Niel's trước đây: vẫn giống trước, chỉ trừ việc là không có quần áo. Với Pink Platinum, Hustler và Stringfellows, Paris đã tìm lại được danh tiếng thời tiền chiến của mình: thành phố của các phụ nữ trần nhồng nhộng giờ chân giờ căng lên. Tất cả chúng ta đều là những fellow du string^[2]! Tôi mắc nghiện những cơ thể bóng loáng, những bộ ngực chia ra, những cặp mông nhăn nhui, những cái miệng hồng, những cái lưng ong uốn cong mồ hôi nhỏ giọt dọc xương sống

và Tôi Ngưỡng Mộ Dior^[3]. Tôi dọn đến ở trong một clip R&B. Dối lừa bằng ánh mắt là cách chung thủy dễ chịu nhất.

[2] Tiếng Anh trộn tiếng Pháp trong nguyên bản, nghĩa là “những kẻ theo đuổi quần lột khe”.

[3] *J'adore* (Tôi ngưỡng mộ) là tên một loại nước hoa của Dior.

Thứ Bảy.

“Tôi là một kẻ sáng tạo dính dáng vào chiến lược thương mại.” Gã trai kool nhất quả đất tên là Tom Ford. Để mỗi khoảnh khắc trong đời bạn trở nên hoàn hảo, hãy nghĩ đến điều hãnh Tom Ford sẽ làm nếu là bạn. Không, hãnh anh sẽ không mặc giống bạn. Không, hãnh anh sẽ không cất lời chào tên quái vật đó. Không, hãnh anh sẽ không bao giờ mỉm cười với ai đó khác ngoài Karl Lagerfeld. Không, hãnh anh sẽ không đọc bài báo này, bởi chắc anh đang trên sa mạc New Mexico vừa liếc mắt đọc qua *Wall Paper* vừa ngáp, người diện cả cây đen, lưng dựa vào bức tường trắng ngói biệt thự anh ở, nơi anh sẽ tổ chức một bữa tiệc mời rất ít người, trong đó, những người ta thường thấy trong các cuốn sách của Bruce Weber sẽ làm cho nhau cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ hài lòng.

Chủ nhật.

Đâu là vấn đề của tôi trong suốt bốn mươi năm cuộc đời sắp tới? Có gắng sống hạnh phúc mà không cần là Tom Ford.

Thứ Hai.

Sự tỉnh giấc khó chịu: Françoise lại ngủ lang còn tôi thì không sao hoàn toàn mặc kệ nỗi. Tôi ăn trưa với Jean-Paul Enthoven, ông chủ xuất bản kiêm bạn tôi.

- Anh ổn chứ? Trông cái mặt anh kìa.

- Nghĩa là... Tôi khá là muốn tự sát rồi đấy.

- Thế thì sách của anh sẽ in ầm ầm ngay. Máy quyền sở ghi chép của anh sẽ được tôn thờ, hết như tác phẩm của Brautigan hay Sylvia Plath.

- Cảm ơn...

- Vấn đề của tự sát là người ta không còn sống để mà tận hưởng nó được nữa.

Và đây chính là cách anh giúp tôi thoát khỏi ý nghĩ đó. Như vậy, có thể cho rằng hôm ấy, Jean-Paul Enthoven đã vô tình cứu mạng tôi.

Thứ Ba.

Val Pacino cho tôi nếm thử món cocktail mới được anh đặt cho cái tên “Ma túy lỏng”. Một phần ba vodka, một phần ba Get 27, một phần ba Perrier. Get 27 lấy đi vị đắng của vodka, bọt của Perrier đẩy rượu đi vào máu nhanh hơn. Ba cốc nuốt vội biến bạn thành một người máy hoạt nghiệm.

Thứ Tư.

Do nóc hàng lít ma túy lỏng trong lễ hội *VSD* nên tôi khó mà tường thuật được cho bạn lễ hội đó. Như thường lệ, tạp chí này lại nảy ra ý tưởng thăm thương là yêu cầu tôi “hâm nóng bầu không khí”, nghĩa là để tôi lên xoay đồng đĩa từ lúc hai mươi ba giờ đến nửa đêm hòng phá bình việc siêu sao Ava Gardner lên sân khấu ở VIP Room. Tôi vừa chán nản chơi hết *The Supremes* đến *The Stooges* vừa rống lên những lời tục tĩu trong bài hát yêu thích của tôi (tối nay tôi lên cơn thèm khát tình dục kể từ lúc Marc Dorcel giới thiệu Mélanie Coste với tôi còn Patrick Besson tán tỉnh người phụ nữ của tôi). Các màn hình tinh thể lỏng chiếu ảnh một buổi chụp hình mặc bikini của Estelle Desanges, vây quanh là những cô nàng người Hungary đã được phẫu thuật mở thùy não. Tôi thích những gì diễn ra trên màn hình ấy hơn là những gì diễn ra trong căn phòng này. Công chúng huýt sáo mỗi lần chờ tôi thay đĩa, mà chính những khoảng trống ấy tạo nên thương hiệu cho tôi: thương hiệu *Dufresne’s touch*^[4], chứ sao nữa. Cái cách phá tan một khuynh hướng mà không phải dẹp sạch đường băng ấy, cái cách chỉ riêng mình tôi có ấy. Bí quyết của tôi ư? Dễ lắm: tôi cứ việc nhét bất kỳ cái đĩa nào vào, mọi người sẽ không chịu về nhà chừng nào quán bar vẫn mở cửa. Một gã điên rồ tặng tôi một trò chơi mới: “*Libertin’ Art*” (kiểu như *Trivial Pursuit* dành cho những người thích trao đổi bạn tình). Tôi vội vã về nhà để bắt đầu một cuộc chơi mới: “Đối tác của bạn và bạn, người nọ bịt mắt cho người kia, rồi cả hai cùng nhau đi tìm những mùi hương khác nhau tỏa ra từ cơ thể mỗi người”, thẻ bài số 46 nói vậy. Trò *Scrabble* sắp trở nên lỗi thời rồi.

[4] Tiếng Anh trong nguyên bản, có thể hiểu là “phong cách của Dufresne”.

Thứ Sáu.

Trong dạ tiệc của Jean-No ở Pulp, tôi hỏi anh ban nhạc phong cách punk tuyệt vời đang hát *La Musique* của Nicoletta theo kiểu trash metal kia tên là gì.

- Ai thèm quan tâm chứ, anh đáp lời tôi.

Tôi khuyên bạn nên nghe nhóm nhạc xuất chúng này: nhóm Ai Thèm Quan Tâm Chứ.

Chủ nhật.

Điều kỳ quặc nhất ở nước ngoài chính là vẻ đầy nghiêm túc của các phóng viên khi hỏi tôi về ý nghĩa cuộc sống. Họ nhầm tôi với Eric-Emmanuel Schmitt hay sao chứ?

Thứ Hai.

Những thời điểm tôi cảm thấy thoải mái: khi tôi vừa nghe nhạc vừa ngắm mây qua cửa sổ máy bay, hoặc khi tôi say không còn biết trời đất gì nữa rồi được một cô gái tôi chẳng hề quen biết cởi quần áo cho, hoặc khi tôi bơi trong một bể bơi dưới ánh mặt trời, hoặc khi tôi và Françoise thực hiện tư thế 69, hoặc khi tôi vừa đọc nhật ký của Barnabooth^[5] in trong tủ sách “L’Imaginaire^[6]” vừa uống rhum vani của nhà hàng Madoudou.

[5] Barnabooth là nhân vật trong tác phẩm của nhà văn, nhà thơ, cây viết tiểu luận người Pháp Valery Larbaud (1881-1957).

[6] Tủ sách L’Imaginaire của nhà xuất bản Gallimard.

Thứ Ba.

Điều mà tôi không sao chịu nổi vào thời điểm này là việc mọi người nghe mãi nhạc nền phim *Amélie Poulain*. Tiếng accordéon ấy khiến tôi nhớ lại những bữa tiệc người ta chỉ uống thứ rượu vang đỏ dây bản, ai cũng dính rượu vang khô quanh môi, rồi thì tóc tai tã tượi và chẳng có lấy một cô gái nào khả dĩ làm tình được. Lúc nào cũng có một gã nghệ sĩ hết thời bám chặt lấy bạn mà nói với bạn về cuốn sách gã đang viết rồi phả hơi thở nặng mùi vào mũi bạn. Tôi đang trở thành kẻ bị ám ảnh: tôi không chịu nổi những nơi sặc mùi râu quai nón lún phún nữa, “thế nếu chúng ta vừa tranh luận linh tinh đến tối muộn trong một quán rượu vừa nghe *Négresses Vertes* thì sao” làm tôi muốn ói mưa, chẳng biết dùng từ nào khác. Tiếng accordéon ấy khiến tôi nhớ lại bao đêm tôi đã bỏ ra vì muốn cải tạo thế giới trong khi chính tôi mới là người được cải tạo.

Thứ Tư.

Tôi ở Barcelona được mười lăm phút đồng hồ rồi và tôi đang uống cốc gin chanh đầu tiên mắt dán chặt vào những cô em mười tám xứ Catalan. Tôi thích lắm phân loại trong đầu: cô này có vẻ khả dĩ đấy, cô kia thì không, cô này được, khả dĩ, bất khả, khả thi, bất khả, cực kỳ cực kỳ dễ thương, cực kỳ cực kỳ xấu gái... Điều mà cánh phụ nữ không hiểu, đó là đàn ông dành cả đời mình để so sánh họ với nhau. Cô này tôi tin mình có thể, cô kia thì ít chắc chắn hơn... Điều này đối với họ có phải là sỉ nhục không? Có lẽ. Nhưng còn có gì nhục hơn thân phận đàn ông nữa đây. Cuối cùng, một kỳ quan bước tới với cặp mông nhỏ và bộ ngực ranh mãnh đồ sộ, vấn đề là nàng làm tôi nghĩ đến Françoise, cứ thật, nàng thực sự giống Françoise, cứ phụ nữ nào khiến anh thích thú thì đều đạo hình ảnh của em hết. Không ai

giữ thái độ phân biệt chủng tộc kinh khủng hơn một gã đàn ông đang yêu: gã chỉ quan tâm đến một người duy nhất còn tất cả những người khác đều có thể chết đi. Lừa dối người phụ nữ của mình chẳng khác gì lừa dối chính bản thân mình.

Thứ Tư (vẫn thứ Tư).

Thật tuyệt khi không còn phải đổi tiền nữa. Với đồng euro, bạn cảm thấy như đang ở nhà mình tại đất nước xa lạ này. Bạn không nói tiếng Tây Ban Nha, nhưng bạn ăn mặc hệt như người bản xứ. Toàn cầu hóa đồng nghĩa với việc vừa cảm thấy nơi nào cũng là nhà vừa cảm thấy lạ nước lạ cái. Các chuyến du lịch trở nên tuyệt vời dưới chế độ toàn cầu hóa, dĩ nhiên với điều kiện bạn là kẻ phát cuồng vì đồng euro và hoàn toàn hời hợt. Tôi du lịch vòng quanh thế giới nhưng tôi chẳng thấy gì hết bởi chẳng có gì để mà thấy cả. Đất nước nào cũng giống đất nước tôi. Tôi bay từ chỗ y hệt này tới chỗ y chang khác. Người dân mặc quần áo y chang nhau để đi đến những cửa hàng cũng y chang nhau. Hệ quả tích cực duy nhất của sự đồng nhất này: cả thế giới chỗ nào cũng là nhà tôi, và vì ra đi rồi cũng giống như ở lại, nên tốt hơn cả là ra đi.

Thứ Năm.

Hoan hô *Choke*, cuốn tiểu thuyết mới của Chuck Palahniuk (tác giả *Fight Club*), trong đó anh viết:

- Màn thổi kèn dù là tồi tệ nhất vẫn cứ hơn đứt việc được hít ngửi bông hồng đẹp nhất hay ngắm cảnh mặt trời lặn tuyệt vời nhất.

Dù sao tôi cũng không còn xung năng tính dục nữa. Tôi không muốn làm tình nữa, tôi thích tà lưả tán tỉnh hơn. Tôi cai rồi: dùng bao cao su thì chẳng còn gì là thú vị; không dùng bao cao su thì lo phát khiếp cả lên (trong cả hai trường hợp tôi đều không cương cứng nổi). Tôi không hiểu nổi cái thứ bậc ngu ngốc ấy trong đầu đám đàn ông: cứ như thể làm tình là cao cấp hơn tán tỉnh vậy. Tôi thì tôi thích điều ngược lại: làm tình làm sao kêu gọi được bằng nhảy một điệu slow. Một bàn tay lùa lên mái tóc còn đẹp hơn việc phóng tinh vào quả bóng cao su Durex. Một bờ môi hôn lên mí mắt, một ngón tay trong miệng hoặc một cái lưỡi liếm trên ngón tay còn dễ chịu hơn bao quy đầu trong tai. Thẳng thắn mà nói thì như vậy đúng hay không đúng?

Thư Sáu.

Ăn tối trong khu phố Barrio Chino ở nhà hàng Casa Leopoldo, một quán ăn rẻ tiền nổi tiếng từng được André Pieyre de Mandiargues nhắc tới trong *La Marge*. Vásquez Montalbán, Juan Carlos và José Luis de Villalonga là những khách quen của quán này. Món giảm bông Jabugo đúng là độc nhất vô nhị, tôi ních thoải mái các món rán nhảy mỡ và chúng tôi nghĩ ra một khuynh hướng mới: “Rậm lông” (theo đám bạn đây nam tính của tôi thì phong cách Demis Roussos sẽ là một trở lại: tuyệt đối phải để râu và lông ngực mọc lên, giữa cầm và dương vật phải là cả một khu rừng, nếu họ nói đúng thì hè này của tôi coi như tan thành mây khói, tôi sẽ mang dáng vẻ gì đây khi cơ thể mình trơn bóng nhẵn nhụi như vậy?). Sau đó, họ đưa tôi đến một lễ hội nhạc techno ở Bảo tàng Nghệ thuật Đương đại Barcelona (công trình kiến trúc tuyệt đẹp, MACBA, do Richard Meier vẽ):

- Rồi cậu sẽ thấy, đó là một lễ hội Barcelona điển hình: chẳng ai khiêu vũ cả, ai cũng chỉ chực nhìn người vừa tới.

- Ô thế ư, tôi trả lời. Vậy thì cũng cùng nguyên tắc với các lễ hội Paris diễn hình rồi.

Thứ Bảy.

Truyền hình sóng điện từ tìm cách quyến rũ tôi: Lescure và Farrugia gọi điện cho tôi. Ardisson khuyên tôi nên từ chối. Nếu đồng ý, tôi sẽ còn đáng ghét hơn nữa và như vậy là bị ghét nhiều hơn nữa. Tôi đồng ý vì thói tò mò thích khoái cảm đau và sức hấp dẫn của lương bổng.

Chủ nhật.

Đề đạt được quyền lực, phải làm cho mọi người tin rằng bạn rất yếu.

Thứ Hai.

Tôi ủng hộ việc thiết kế một “Thẻ Dành Cho Người Nghèo” được trình ra tại lối vào các cửa hàng như Zara, Mango, H&M, Kookaï, NafNaf, Gap, v.v. Chỉ những phụ nữ sở hữu thẻ này (chỉ dành cho người chứng minh được mình kiếm được ít hơn 1500 euro chưa trừ thuế mỗi tháng) mới có quyền vào các cửa hàng quần áo giá rẻ. Như vậy người giàu sẽ buộc phải mua bikini của hãng Chanel với giá 2000 euro một bộ (việc làm này mang lại 33% thuế giá trị gia tăng đóng góp cho các bệnh viện, nhà trẻ...) Tôi cũng ủng hộ việc cấm bán hàng hạ giá cho Christine Orban và Paris Hilton.

Thứ Ba.

Tối hôm đó, hút đến liều thứ bảy, tôi ngờ rằng vậy là quá lắm rồi nhưng đã quá muộn mà tôi thì quá say không hãm lại được nữa. Từ đó mới nảy sinh nỗi hoang mang âu lo khủng khiếp khiến tôi phải ghi vào cuốn sổ Muji điều này: “Mẹ kiếp, mình đang ở đâu chứ? Ánh đèn nê ông phản chiếu trên lớp bi tum rải đường. Chắc chắn mình đang ở một thành phố. Nhưng thành phố nào mới được chứ? Và ở nước nào mới được chứ? Mình muốn quay về tổ quốc nếu đúng là mình có một tổ quốc.”

Kết luận: hãy cẩn trọng với liều thứ bảy. Nó khiến bạn thành người theo chủ nghĩa chủ quyền.

Thứ Tư.

Alain Finkielkraut ghét nhạc tại các quán bar, thứ âm thanh liên tục ấy ngăn không cho ta nói chuyện, suy nghĩ, tồn tại. Ông có lý, nhưng ta có thể hiểu lợi ích của kiểu âm nghịch tai như vậy: âm nhạc mạnh tới nỗi (chẳng hạn ở quán bar Fabrique hay Sanz Sans) không ai nghe thấy người bên cạnh nói gì. Thế là cơ hội duy nhất ta có để được người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh thấu hiểu không phải là hét vào tai nàng mà là trực tiếp ôm vai nàng, cắn cổ nàng, hét vào miệng nàng. Âm nhạc đình tai nhức óc trong các quán rượu cho phép ta bỏ qua giai đoạn tán tỉnh để chuyển thẳng đến giai đoạn gần gũi thể xác, một mức độ giao tiếp khác.

Thứ Năm.

Điều tốt nhất là kẻ thù của điều tốt. Điều tệ nhất là kẻ thù của điều tốt hơn cả. Kẻ bất tài là kẻ thù của người thiên tài. Kẻ hư hỏng là kẻ thù của người tuyệt vời. Thứ phân rác là kẻ thù của hàng siêu sao. Wao. Ta học được ời điều nếu ta chịu suy nghĩ chút xíu.

Thứ Sáu.

Tại sao cuộc đời và tác phẩm của tôi lại gắn kết chặt chẽ với nhau ư? Bởi tôi tiến hành thí nghiệm trên chính bản thân mình, như một nhà bác học điên, rồi sau đó mới tường thuật lại những thí nghiệm đó thông qua việc viết lách. Tôi là con chuột bạch của chính tôi.

Thứ Bảy.

Cảnh ghen tuông mới của Françoise. Nếu thực là người vô liêm sỉ thì hẳn tôi sẽ không đỏ mặt thẹn thùng như vậy. Nàng phủ nhận sạch trơn trò chơi hai mặt với Ludo. Tôi không tin nàng, dù nàng đóng kịch giỏi hơn tôi. Tôi oán trách những câu chuyện tình, bởi chúng sao mà dễ đoán đến vậy.

Chủ nhật.

Một đám đông tràn xuống sàn khiêu vũ, thế nên tôi lánh vào khoang VIP. Nhưng khoang VIP cũng chật cứng người, thế nên người ta tìm cho tôi một góc còn riêng tư hơn nữa ở trên tầng, nhưng góc riêng tư ấy nhanh chóng trở nên chật như nêm, thế nên ông chủ kéo tôi vào văn phòng tuyệt đối cá nhân của ông ta. Sau đó, tôi chỉ phải trở về nhà mình. Kết quả của lập luận

VIP (càng lúc càng ít người, càng ngày càng được chọn lựa kỹ lưỡng), nơi chốn cuối cùng của chốn sang trọng có điều hòa, chính là tu viện. Khoang VIP lý tưởng là một xà lim giữa sa mạc.

Thứ Hai.

Khai trương nhà hàng Bon số 2 do Philippe Starck vẽ (phố Ngày 4 tháng Chín, quận II Paris). Phía trên quầy bar là bảng niêm yết giá chứng khoán. Nhân viên quầy bar, một gã nghiện hói đầu tên Xavier phục vụ chúng tôi món rượu bourbon pha va ni và một cốc vodka Mexico bên trong có một con tắc được nuôi bằng cần sa. Sau vài châu, Guillaume Rappeneau phun ra:

- Muốn làm gì tôi thì làm đi!

Các buồng vệ sinh đều lát đá trắng. Tôi gặp Á điểm Vô danh trong cầu thang. Nàng bảo tôi:

- Em sẽ hôn anh ở những chỗ nặng mùi.

Laurent Taïeb là Big Bon. Anh hứa sắp tới sẽ mở một StarckHôtel giống khách sạn Mondrian ở Paris. Tôi sẽ được một phòng hạng sang suốt năm. Tôi sẽ sống trong một giấc mơ đóng băng, ảo ảnh của một giấc mơ khác. Đến năm 2005 bạn sẽ còn căm thù tôi hơn nữa.

Thứ Ba.

Mọi người thường nói với tôi: “Ngoài đời anh dễ thương hơn trên ti vi gấp vạn lần” và những lời leng keng khác. Vậy là sai; tôi xin dành điều đó cho Jacques Chirac. Ở đâu mà tôi chẳng dễ thương. Chỉ đơn giản là tôi vờ như mình độc ác để không ai làm phiền tôi cả. Trong tôi diễn ra cuộc tranh cãi giữa bộ mặt hãm tài và con người lãng mạn, và thường thì con người lãng mạn (con người khờ khạo, con người ướt át, con người ngây thơ, con người lịch thiệp và con người lạc quan) rốt cuộc luôn giành phần thắng.

Thứ Tư.

Tôi xem một phim tài liệu về Hugh Hefner. Người sáng lập ra tạp chí *Playboy* sống cùng sáu bà vợ ở Hollywood. Những thứ cực đoan luôn tương ngộ nhau: khi ta là biểu tượng của tự do tình dục, sự suy đồi cùng cực, sự khiêu dâm tuyệt đối, ta lại phải đối mặt với cả một bầy tì thiếp - và như vậy, ta trở thành kẻ theo đạo Hồi. Lý tưởng hơn cả là sống như Hefner đến năm năm mươi tuổi, sau đó thì dừng lại (bằng cách kết hôn hoặc tự sát - cũng như nhau cả). Bởi còn gì u sầu hơn một tay chơi bảy mươi lăm tuổi nữa? Hugh Hefner chỉnh sửa tóc giả và dùng Viagra. Chính vì thế mà Đức Allah thật vĩ đại.

Thứ Năm.

Thủ dâm tức là tình dục đồng giới với chính bản thân mình.

Thứ Sáu.

Trao đổi bạn tình không phải chủ nghĩa cộng sản mà là chủ nghĩa tự do tình dục cực điểm. Chính vì thế mà Françoise phản đối chuyện này. Ta đi tới một câu lạc bộ để đổi người phụ nữ hôm qua lấy người phụ nữ ngày mai. Sắp tới, tất cả các hộp đêm đều trở thành nơi trao đổi bạn tình, đổi chác sẽ thay thế tình yêu. Trong cuốn nhật ký này, tôi sẽ viết: “Thứ Hai. Tôi đã đổi Pauline lấy Gisèle. Thứ Ba. Tôi đã đổi Gisèle lấy Noémie. Thứ Tư. Tôi đã đổi Noémie lấy Pénélope.” Người ta sẽ trưng ra (như ở quán bar Bon số 2) bảng niêm yết giá tình dục của các cô gái. “Tối nay, Pénélope tặng thêm ba điểm: nàng đã đánh son môi. Noémie sụt sáu điểm vì bị tặng sáu cân. Gisèle vẫn giậm chân tại chỗ với đôi bàn chân quá khổ.” Giải phóng tình dục không phải hành động vô chính phủ mà là hành động hết sức tự do: ở điểm này, tôi nghĩ giống như tác giả cuốn *Plateforme*.

Thứ Bảy.

Du lịch Casablanca cùng Françoise dưới mưa gió. Không còn Saint-Exupéry ở khách sạn Excelsior, cũng chẳng còn Humphrey Bogart quyến rũ những phụ nữ đã có chồng trong các khách sạn thiết kế theo phong cách Art Déco. Có một thành phố vô chính phủ và ồn ào, nơi người ta bám còi inh ỏi dưới bầu trời màu trắng. Có bể bơi trên mái khách sạn Sheraton. Có mái đua, quán bar, nhà hàng và các cô nàng răng trắng. Có Le Petit Rocher, một kiểu quán bar Phật giáo Buddha bar Maroc, nơi đám thanh niên nhà giàu vừa mơ về nước Mỹ vừa bày tỏ lòng căm thù Israel. Có những kẻ bịp bợm đi BMW từng xem “Loft 2” trên truyền hình. Không tài nào thoát khỏi cô nàng lẳng lơ Marlène: nàng đã trở thành ngôi sao nhò truyền hình vệ tinh. Trong cửa hàng rượu vang ở chợ trung tâm, người ta chỉ bàn tán về nàng: kẻ cuồng dâm ấy đã giành phần thắng đúng mười phút sau khi bước chân vào show truyền hình Big Brother. Suốt khoảng thời gian đó, các trận đánh bom vẫn tiếp tục.

Chủ nhật.

Ở Zurich, một người hâm mộ nhận ra James Joyce trong một quán cà phê.

- Liệu tôi có thể hôn tay người đã viết ra *Ulysses* được không?

Joyce đã trả lời:

- Không, vì bàn tay ấy còn làm nhiều thứ khác nữa.

Thứ Hai.

Richard Durn chẳng có gì đặc biệt cả: hắn bắt chước Erostrate, kẻ từng đốt đền Artémis ở Ephèse để được trở nên bất tử (đây là một trong Bảy Kỳ quan của thế giới và chuyện xảy ra vào năm 356 trước Công nguyên). Cũng như Erostrate, Richard Durn đã giết nhiều người hòng thoát khỏi tình trạng vô danh. Nhật ký của hắn, được *Le Monde* đăng lên, giống với thứ mà hắn là tôi sẽ viết nếu mọi người đều không hay biết cái mặt tôi. “Thế lỡ tôi không tồn tại thì sao?^[7]” hắn hắn có thể ca lên như vậy giống Joe Dassin nếu hắn là kẻ tự mê bản thân. Đó là một trong những lần đầu tiên tại Pháp, khát khao nổi tiếng tạo ra các vụ giết người. Nên nhớ Erostrate đã bị kết án chết thiêu và việc nhắc đến tên ông ta bị cấm dưới mọi hình thức, nếu không sẽ bị tử hình. Tôi gợi ý với các bạn đừng bao giờ nhắc đến tên của... hắn tên gì ấy nhỉ?

[7] Bài hát của Joe Dassin có tên là “Et si tu n’existais pas”, tạm dịch “Nếu em không tồn tại”.

Thứ Ba.

Bệnh tật, chấy túi, trên đại lộ Jean-Jaurès, lúc nói lời chào tôi, Guillaume Dustan giơ cánh tay lên và ra dấu chữ V chiến thắng.

Thứ Tư.

“Tôi là gã đàn ông đêm đêm vừa đi khắp các con phố trong các thành phố để tìm kiếm các cô gái vừa cầu trời khấn Phật cho mình đừng tìm ra.” Nhật ký của Archibald Olson Barnabooth kể lại cuộc đời một thanh niên giàu có, ở châu Âu, cách nay đúng một thế kỷ. Nếu không tính đến phong cách thì thật hấp dẫn khi so sánh cuốn nhật ký đó với nhật ký của tôi: mọi thứ đã thay đổi rất nhiều (đồng nhất các nền văn hóa, rút ngắn khoảng cách về mặt kỹ thuật, giải phóng các tập quán...), đồng thời cũng không đến mức nhiều như thế (vẫn là những bất công và mất cân bằng xã hội ấy, vẫn là những tác phẩm ấy trưng bày trong những bảo tàng ấy, vẫn là những nhà thờ ấy, cái đẹp ấy, đám đàn bà lẳng lơ ấy, một vài cảnh tượng vẫn chưa bị bóp méo...). Barnabooth từng đến Ý, Đức, Nga và Anh những năm đầu thế kỷ XX. Oscar Dufresne theo dấu chân ông, cách sau đó ba cuộc thế chiến, và cũng hành xử dễ dãi tương tự, u buồn ngất ngây tương tự, với những mâu thuẫn ái tình tương tự... thế lỡ thời gian không tồn tại?

Thứ Năm.

Trong lúc bạn đọc mấy thứ này, Hugh Hefner đang mặc pyjama sống giữa những cô nàng bú mút da căng mịn môi bơm collagen tiêu xài tiền của

ông và nuôi hy vọng kiếm chác được chút mẩu nổi tiếng từ ông. Trong lúc bạn đọc mấy thứ này, ông đang lang thang giữa các bể bơi cạn nước và mấy cái bồn tắm mát xa nguội ngắt nhà mình. Trong lúc bạn đọc mấy thứ này, ông đang đón tiếp đám sao đã về hưu đến dự các buổi chiếu riêng tư tại một phòng chiếu bóng lồi mốt. Trên màn hình diễu qua tuổi thanh xuân của họ. Tôi rất thích có được bằng chứng chứng tỏ Hugh Hefner và Tom Ford không hề hạnh phúc.

Thứ Sáu.

Billy Wilder: “Khi trầm cảm, tôi đóng hài kịch. Khi rất hạnh phúc, tôi đóng bi kịch.”

Thứ Bảy.

Cái lợi của việc làm nhà phê bình (so với việc làm nghệ sĩ) là ta có thể ẩn náu trong thực tại của những người khác. Phim của một người khác, chương trình truyền hình của một người khác, sách của một người khác, đĩa nhạc của một người khác thấy đều là những sự trốn chạy hòng tránh việc phải nghĩ đến bản thân mình. Nhà phê bình không thích sống. Nhà phê bình không có ký ức cá nhân: ký ức của các nghệ sĩ đã thay thế chúng. Tác phẩm của những người khác bảo vệ nhà phê bình khỏi sự tồn tại. Nghệ thuật thay thế cho cuộc sống mà anh ta không có. Càng ngày càng có nhiều cư dân trên hành tinh này sống như vậy trong thế giới tuyệt diệu của các nhà phê bình: cái thế giới nơi mọi vấn đề đều biến mất, nơi nỗi buồn khởi phát từ một bản tình ca, nơi các nhân vật lịch thiệp nhưng là hư cấu chịu đau khổ thay chúng ta.

Chủ nhật.

Không bao giờ được gặp những người mà ta ghét, bởi sau đó thế nào ta cũng đem lòng yêu mến họ.

Thứ Hai.

Tôi chịu trách nhiệm trước thất bại của Robert Hue trong chiến dịch tranh cử tổng thống vì đã rút lui khỏi chính trường. Một cách rũ nợ rất tài! Dân chủ đã trở thành một ảo ảnh quang học, một cuộc chạy đua mị dân. Cam kết đứng về phía các nhà cộng sản canh tân là hành động bộc phát lãng mạn điên cuồng cuối cùng của tôi. Thế là hết, người ta sẽ không trung dụng tôi nữa: chính trị là điều bất khả. Tôi cảm thấy thoải mái hơn khi theo chủ nghĩa hư vô vốn dễ chịu hơn nhiều. Tôi không còn tin vào bất cứ điều gì hay bất cứ ai nữa. Tôi chán ngấy kết quả của vòng đấu cuộc bầu cử tổng thống rồi. Tôi chối bỏ mọi hy vọng, mọi khát khao thay đổi, mọi giấc mơ cách mạng, mọi nhu cầu không tưởng. Tôi cảm thấy hối tiếc vì đã tin vào tiến bộ. Từ nay tôi sẽ coi mình là kẻ cá nhân chủ nghĩa. Tôi sẽ chỉ bỏ phiếu cho Đảng Ích Kỷ Pháp. Tôi sẽ theo chủ nghĩa khoái lạc và suy đồi để không còn bị nực cười và thất vọng nữa. Giờ tôi hài lòng chờ đợi ngày tận thế bằng cách tận hưởng những đặc quyền đặc lợi của mình thay vì muốn sẻ chia chúng. Sao lại phải lãng phí thời gian quan tâm đến đau khổ của người khác? Tôi thờ ơ với bất hạnh của kẻ ngoài lề xã hội. Tôi chỉ cần nghĩ tới việc khác là đủ: Françoise, nghệ thuật, mặt trời, lỗ đít, tài khoản ngân hàng của tôi, một bài thơ, biển, ma túy. Những thứ còn lại không liên quan đến tôi nữa. Đừng thốt lên từ “lạc quan” trước mặt tôi nữa. Còn về đồng đơn kiến nghị, hãy cứ gửi chúng cho những kẻ ngu đần. Đây là lần cuối cùng trong đời tôi bộc lộ quan điểm chính trị của mình.

Thứ Tư.

Các câu lạc bộ thoát y vũ mới đáng thất vọng tới nỗi tôi phải đề nghị họ tạo lập một hợp đồng khoán việc bằng cách liên kết với những quán bar có tiếp viên nữ: hẳn điều đó sẽ giống như “công thức Hippo-ciné”^[8] trong tình dục: Stringfellows + Baron, Pink Platinum + Japan Bar... Phần đầu buổi tối: một quả bom tình dục làm bạn cương cứng. Phần thứ hai của buổi tối: một ả điếm kết liễu đời bạn bằng tay trong một khuê phòng. Dục vọng trong các nhà thổ thì lại khác: ta biết rằng mọi cô gái đều đồng ý nên ta hoàn toàn khách quan. Chỉ duy nhất sức hấp dẫn ở tôi quyết định mọi chuyện, chứ không phải mục tiêu dục vọng của tôi. Kết luận: những lần duy nhất trong đời tôi có cơ hội thỏa mãn dục vọng của mình (tôi muốn nói là với tư cách một khách hàng chọn lựa một loại hoa quả trên giá bày ngoài chợ) là những lần tôi đến nhà thổ. Những lần duy nhất tôi được chọn lựa. Những lần duy nhất trong đời tôi biết thế nào là quyền năng mà cánh đàn ông từng có trước khi chủ nghĩa nữ quyền ập đến.

[8] Công thức kết hợp giữa nhà hàng và rạp chiếu phim.

Thời gian vừa rồi, chính tôi mới là người hay về muộn hơn. Françoise lánh xa và cơ hội cuối cùng dành cho tôi cũng theo chân nàng. Bản tính nhu nhược của tôi khiến nàng phát ngáy. Tôi đã đánh mất sức mạnh đấu tranh. Tôi yêu nàng nhưng chẳng làm được gì để trấn an nàng cả. Tôi biết rằng chính nàng mới là người thống trị. Những oán trách của nàng là cách nàng dùng để đòi hỏi tôi bảo bọc nàng. Nàng đã chọn sai người, đã nhầm lẫn về khả năng của tôi. Cả hai chúng tôi đều nhầm lẫn bởi chúng tôi cùng dối lừa nhau ngay lúc đầu. Không lâu nữa nàng sẽ từ bỏ tôi, tôi cảm thấy thế. Đối với nàng, đây là cách duy nhất để đánh tan nỗi sợ hãi rằng tôi sẽ từ bỏ nàng: chủ động cắt đứt.

Thứ Năm.

Jacques Braustein, bàn về cuốn tiểu thuyết *Bố đã từng yêu* của Anna Gavalda:

- Thà trải nghiệm những chuyên u buồn còn hơn không được trải nghiệm những chuyện vui vẻ.

Thứ Sáu.

Chúng tôi lên đường để mình được tới thăm nhà người Hy Lạp. Ở Athènes, mọi thứ đều bắt đầu lúc nửa đêm nhưng chúng tôi đã quá mệt để có thể tới bar Bee (Quảng trường Monastiras) hay bar Gouronakia (phố Skoufa). Thế nên tôi ngồi đung đưa trên một chiếc ghế bành hình tròn treo lơ lửng trên trần quán bar Frame (phố Kleomenous) và lần đầu tiên trong đời chối bỏ việc giám sát quá trình câu lạc bộ hóa thế giới.

Thứ Bảy.

Britney Spears theo tôi đến tận Hydra. Không thể thoát khỏi bài hát mới đây nhất của nàng, ngay cả khi đã nằm tít dưới đáy vực, sau một tiếng đồng hồ ngồi “cá heo bay” (tiếng Hy Lạp nghĩa là xe lướt nước đệm khí). Tôi tha thứ cho nàng: việc các em gái tuổi teen trên toàn thế giới bắt chước nàng mặc những chiếc áo phong cũn cốn đứng ra là rất tích cực. Khung cảnh cũng vì thế mà đã dễ chịu hơn.

Chủ nhật.

Bởi vào thời đó, cái rồn đã trở thành chôn không tưởng duy nhất. Chỉ có điều: nó bị đâm nham nhở.

Thứ Hai.

Vào một lúc nào đó, tôi bỗng trở nên hợm mình bourge tới nỗi ghét tất cả những cuốn sách mà trong đó không thấy xuất hiện các từ “lắp đít”, “dương vật”, “LSD”, “đi thõa khôn kiếp”, “đưa tôi cái ống tiêm”, v.v. Giờ thì tôi là một kẻ nổi loạn trash-hardcore-neopunk thực thụ, tôi cũng giống như Virginie Despentes: tôi thích những từ “hạnh phúc”, “trẻ con”, “tình yêu”, “chân thành” hơn.

Thứ Ba.

Biểu tình của đám nhà giàu ăn chơi ở Trocadéro: tất cả các ngôi sao Pháp đều tập hợp lại phía sau các bari e và hát vang bài quốc ca *La Marseillaise*. Trước khi tới đó, tôi đã lo sợ điều tệ nhất: một cuộc cách mạng người của công chúng nơi những kẻ ưu việt lại một lần nữa vô tình lên tiếng ủng hộ Le Pen bằng cách đứng cảm công bố mình đứng về phía những người tử tế chống lại những kẻ độc ác. Nhưng Edouard Baer và Atmen Khelif đã cho thấy các thành kiến cuồng ám của tôi là sai lầm: “Lá cờ tam tài Pháp thuộc về tất cả chúng ta, *La Marseillaise* thuộc về tất cả chúng ta, hãy tự hào về những biểu tượng ấy, những biểu tượng mà đảng cực hữu độc quyền sở hữu quá lâu rồi.” Hấn hay ho lắm đây khi các hộp đêm có thêm trò sành điệu

mới là hát rống lên bài quốc ca. Hắn sẽ hay ho lắm đây khi tay DJ có thể rên ri “Nước Pháp muôn năm!” mà không có vẻ gì là một nghệ sĩ hết thời hay phát xít. Suyt, tôi lại nói đến chính trị rồi, mà tôi thì đã tự hứa sẽ ngừng lại.

Thứ Tư.

Từ Hydra quay về, toàn thân rám nắng và lại yêu nhau nồng thắm. Françoise nhận ra chúng tôi đã không chụp bức ảnh nào ở đó. Cũng chẳng sao; như vậy chúng tôi sẽ buộc phải giữ lại mọi hình ảnh trong tâm trí: những con lừa thay thế những chiếc ô tô, những quán ăn nhỏ trên bến cảng nơi người ta chỉ phục vụ bánh mì nóng sốt, một du thuyền Úc rất lớn mang tên *Hãy bảo vệ tôi khỏi điều tôi muốn*, ngôi nhà trống hoác của Leonard Cohen, phòng ngủ của gia đình Kennedy ở khách sạn Orloff, ánh mặt trời, dầu ô liu, kem chống nắng trên cặp vú em, vang Hy Lạp, biển trời hòa làm một. Những con ong khổng lồ bằng nhựa treo lơ lửng trên trần quán bar khiến chúng tôi cười suốt nửa tiếng đồng hồ không dứt (dưới tác động của món bánh trộn cần sa space cake). Trở về Pirée thưởng thức món cá tráp nướng ở nhà hàng Jimmy and the Fish (ở Mikrolimano). Với nỗi lo sợ thường trực rằng mình quá hạnh phúc và hãi hùng rằng một ngày nào đó mọi chuyện có thể chấm dứt. Chiếc máy ảnh tốt nhất của chúng ta có tên là ký ức.

Thứ Năm.

Gustave Flaubert, khi không thể viết, vào tháng Mười một năm 1862: “Tôi ngu ngốc và rỗng tuếch như một cái hũ không chứa bia.”

Thứ Sáu.

Nhà văn đúng là như vậy khi không viết: một cái hũ không chứa bia, một cây bút không chứa mực, một cái ô tô không chứa xăng. Một món đồ vô dụng và công kênh, một công cụ chẳng dùng để làm gì nhưng dù sao vẫn phải bảo trì. Chẳng có gì u uất hơn một nhà văn đang con bí. Anh ta thật nhu nhược và tự phụ, anh ta chỉ biết ngủ quên trên vinh quang, anh ta chỉ còn được chia ở thời quá khứ chưa hoàn thành. Gary và Nourissier từng viết nhiều điều xé lòng về chủ đề này. Nhân nhắc đến Nourissier, tôi xin được đổi chủ đề: tôi từng đọc thấy trên tạp chí *Nova magazine* rằng bệnh Parkinson có thể chữa khỏi nhờ MDMA^[9]! Nếu thông tin này được xác nhận, chúng ta sẽ được tham dự những buổi gặp gỡ thú vị ở quán Drouant^[10]! Với Nourissier chịu tác dụng của thuốc kích thích, có lẽ tôi thậm chí còn có cơ giành được cả giải Goncourt ấy chứ!

[9] Một loại thuốc kích thích.

[10] Nơi diễn ra lễ trao giải Goncourt.

Thứ Bảy.

Đời tôi được chia làm hai giai đoạn: cho tới năm hai mươi tuổi thì tôi chẳng còn nhớ gì; sau đó là một giai đoạn mà tôi thà quên đi còn hơn.

Chủ nhật.

Đây là lần đầu tiên tâm can tôi không còn bị thời gian làm cho hoang mang nữa. Tôi cảm giác như lần này tình yêu sẽ được củng cố cùng với độ dài thời gian. Chỉ duy sự vắng mặt của hoang mang mới khiến tôi hoang mang.

Thứ Hai.

Nói với nàng của Almodovar ư? Một thứ mê lô nơi hai người đàn ông đồng tính bị kìm nén sinh lý làm tình với nhau thông qua một cô vũ nữ hôn mê. Ludo và tôi à? Tôi thích cảnh phim cầm total-body-fucking đen trắng: một người đàn ông cao mười xen ti mét đi vào bộ phận sinh dục của một người phụ nữ đang ngủ. Ngay cả Fellini cũng chưa từng dám làm thế! Còn lại, tôi thấy dường như Almodovar có vẻ mệt mỏi. Tôi cảm giác rằng cả đám tư sản phóng đảng sẽ mua băng gốc với bản unplugged của đĩa *Cucurucucu Paloma* do Caetano Veloso đạo diễn. Dù sao thì mỗi lần đi xem phim cùng Françoise, tôi lại thích ngắm gương mặt nhìn nghiêng của nàng hơn màn ảnh. Em khiến anh phải quay đầu - về phía em. Em làm anh mắc chứng vẹo cổ: bộ phim phải thực sự rất xuất sắc thì mới xứng tầm với em. Anh ngắm em xem bộ phim. Nếu em cười, anh cũng sẽ thấy bộ phim hài hước. Nếu em khóc, anh sẽ thấy bộ phim cảm động. Còn nếu em ngáp, anh sẽ lăn ra ngủ.

Thứ Ba.

Ăn tối ở Đại lộ với Thierry Ardisson: thật thư thái khi cả phòng dõi theo ai đó khác ngoài tôi. Người đàn ông mặc đồ đen kè:

- Marie-France Brière từng cảnh báo tôi: “Thierry, anh sẽ trở nên thú vị trên truyền hình vào cái ngày mà anh ở đó như thể đang ở quán ăn.” Mười lăm năm sau, tôi trở nên thú vị trên truyền hình nhưng tôi lại thấy mình chẳng là cái quái gì ở quán ăn cả!

Thứ Tư.

Thế mà tôi lại cứ ngỡ mình là của độc với cái “máy ảnh mang tên ký ức” cơ đấy! Proust đã từng nói điều tương tự (hay hơn một chút) cách đây một thế kỷ: “Có những thú vui như là những bức ảnh. Lúc này, thứ mà ta chụp cùng người ta yêu mến chỉ là một tấm phim âm bản, rồi sau đó ta tráng phim ra khi đã về tới nhà, khi đã gập lại căn phòng kín tối bung với cửa vào vẫn “bị bít lại” chừng nào ta còn nhìn thấy người” (*Dưới bóng những cô gái tuổi hoa*). Mẹ kiếp, khi La Bruyère bảo rằng “mọi thứ đều được nói cả rồi” thì tôi tin chắc là ai đó đã phát ngôn câu này trước cả ông.

Thứ Năm.

Đời là gì? Là một cơn bão nào dài dằng dặc hòng giải quyết câu hỏi này.

Thứ Sáu.

Amsterdam bị sốc trước vụ ám sát Pim Fortuyn, người đàn ông đồng tính thuộc đảng cực hữu. Ông ủng hộ biện pháp trợ tử và ủng hộ cả việc đóng cửa biên giới cũng như từ bỏ đồng euro. Người đàn ông hói đầu đi xe Jaguar cùng hai con chó của mình này thường thực hiện nghi thức chào

quân sự và hô vang “At your service^[11]!”. Cái chết của ông sẽ biến ông thành một thứ tôn giáo cho dù ông ta chỉ nguy hiểm thôi. Hãn Le Pen sẽ phải tổ chức vụ ám sát chính mình nếu muốn Đảng Mặt trận Quốc gia làm điều tương tự với các quyền lập pháp. Sau buổi hội thảo của mình, tôi nằm dài ăn tối trên một tấm nệm ở nhà hàng Supper Club. Sau đó tôi đi xuống tầng hầm (sàn nhảy): trước tiên người ta ăn, rồi sau đó là bị ăn. Tôi mê mẩn khẩu hiệu quảng cáo của Soul Kitchen (câu lạc bộ R&B ở Amsterdam): “Chúng tôi chơi loại nhạc có từ thời Michael Jackson vẫn còn là người da-đen.” Tôi giả định rằng Pim Fortuyn chưa đến Soul Kitchen. Mà dù sao thì ông cũng sẽ chẳng đến được nữa.

[11] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là: “Xin được phục vụ!”.

Thứ Bảy.

Trên chiếc máy bay đưa tôi quay trở lại Paris, một nữ tiếp viên của hãng Hàng không Pháp nhận ra tôi:

- Anh là nhà văn, đúng không ạ?
- Vâng... (đỏ mặt vì hài lòng).
- Tôi xin lỗi nhưng... anh tên là gì ạ?
- Oscar Dufresne... (trắng bệch vì thất vọng).
- Tôi nhớ rồi! Tôi từng thấy anh trên chương trình của Fogiel!
- Vâng, tôi đến đó cách đây lâu lắm rồi... (xanh lét vì giận dữ).

- Thật tiếc, tôi chưa đọc cái gì anh viết cả.

Vậy đây, đây là cách một kẻ tiểu nhân tự phụ thấy mình bị hạ nhục, thấy mình bị đặt lại vào đúng vị trí của mình như thể trước đó anh ta đã huênh hoang gì ấy trong khi anh ta thậm chí còn chưa nhấn chuông gọi tiếp viên.

Chủ nhật.

Người ta trách cứ tôi là một thứ ma trôi, một kẻ thay đổi như chong chóng, một gã xứ Basque động có cái gì mới là hơn hết cả lên, một nạn nhân của thói phù du. Thấy đều chính xác cả. Nhưng hẳn tôi sẽ chẳng viết được gì nếu không như vậy. Bởi tôi viết để biết điều mình nghĩ.

Thứ Hai.

Nỗi sợ hãi cô đơn và sợ hãi cái chết là hai nguyên nhân khiến tôi phải ra ngoài đi chơi mỗi tối. Điều nực cười là Ludo lại cam đoan với tôi rằng đó cũng là hai động lực duy nhất khiến anh sinh con đẻ cái. Vậy là trò chơi bar thâu đêm và sinh sản có cùng nguồn cội: thà chọn đời sống cùng bầy đàn hơn là chết trong cô đơn.

Thứ Ba.

Bạn mở báo ra và bạn bắt đầu cảm thấy Oscar Dufresne vượt khỏi tầm tay bạn. Anh ta viết gần như là bất cứ cái gì về bản thân mình và bạn không kịp chỉnh đầu ngón bởi bạn bị lút dưới một đồng từ “Oscar” và “Dufresne”.

Chúng hiện diện khắp nơi và thuộc về tất cả mọi người: họ cần phải lôi chúng ra mọi nơi mọi lúc. Bạn bị kể ra và đó là lỗi của bạn. Bạn là một thí dụ, một phản thí dụ, một mục tiêu cho mọi chế giễu cay nghiệt, một thứ bung xung, một triệu chứng, một biểu tượng, một căn bệnh, một dị tật, một ngôi sao chổi, một sản phẩm, một nhãn mác, tóm lại, bạn là mọi thứ trừ là một con người. Bạn thắng rồi đấy: những người mà với họ bạn chẳng có việc quái gì để làm toàn nói những lời dối trá về ai đó mang tên bạn nhưng lại không phải là bạn. Youpi! Bạn nổi tiếng cả với những kẻ vô danh.

Thứ Tư.

Khi căng thẳng thần kinh ở tuổi ba mươi ba, tôi chẳng nói cho bất cứ ai biết cả: tôi đã viết một cuốn sách, nghĩa là rốt cuộc tôi nói cho cả thế giới biết chuyện ấy.

Thứ Năm.

Ở Paris, đám ô tô chạy nhanh còn chạy chậm hơn cả chiếc xe máy chạy chậm của tôi.

Thứ Sáu.

Đôi thoại dễ thương giữa bạn bè với nhau:

- Lâu lắm rồi tôi không nhận được tin gì của V.

- Thế hả? Anh có nghĩ cô ấy đã chết không?

- Không, bởi nếu thế chúng ta phải đọc được tin trên tờ *Le Figaro* chứ...

Thứ Bảy.

Chúng tôi nghỉ cuối tuần ở khách sạn Costes để tỏ thái độ xem thường Liên hoan Phim Cannes. Tôi rất thích ở lại Paris mà không phải ở nhà mình. Ở quầy lễ tân có bán nước hoa Costes, dầu gội Costes, nến Costes, album nhạc Costes (của tay DJ Stéphane Pompougnac), xà phòng Costes, sữa tắm Costes, đây đâu còn là khách sạn nữa mà là một cửa hàng tạp phẩm! Tôi những muốn bảo họ: “Này những người anh em trẻ tuổi, thế thì hơi ít đấy^[12]!” Người ta chờ đợi “Costes Tạp chí” (tờ nguyệt san đăng tải mọi chuyện ngồi lê đôi mách của khách sạn: Jamel ăn trưa với ai, Palmade có chào Patricia Kaas không, tên của cô ả ngồi gần lò sưởi là gì, làm thế nào để khiến Emma cười ở nhà hàng, nên gọi món mĂNG tây đánh kem hay trộn giấm, mấy giờ thì Dominique Farrugia tới, mấy giờ thì Arno Klarsfeld đi, v.v.), “Costes Truyền hình” (kênh truyền hình cáp phát lại trực tiếp tất cả những gì diễn ra 24/24 giờ trong các phòng ngủ cũng như trong bể bơi dưới tầng hầm, nhất là trong nhà tắm hơi, quan trọng là trong nhà tắm hơi, với những cô người mẫu khóa thân mồ hôi chảy ròng ròng), “Costes Tiểu thuyết” (tôi rất muốn được chấp bút viết cái này mà chẳng cần ký tên thật nếu thù lao là quyền được ở các phòng hạng sang), “Costes Phim” (thể loại phim X, dĩ nhiên rồi), “Costes Ô tô” (chiếc mũ trần Napoléon III đầu tiên, số lượng có hạn, do Garcia thiết kế), sao mà chẳng ai nghĩ đến việc này sớm hơn nhỉ? Lao động thôi nào các chàng trai! Phải suy tàn trước cả khi suy tàn chứ.

[12] Tác giả nhại theo câu thoại “C’est un peu court, jeune homme” trong vở kịch nổi tiếng Cyrano de Bergerac của Edmond Rostand (1868-1918).

Chủ nhật.

Jérôme Béglé sáng tác một bài hát đình đám còn ngu ngốc hơn cả bài hát đình đám của Bratisla Boys: “Bao cao su cuối cùng” (hát trên nền nhạc của ban nhạc Europe: “Sự đếm ngược cuối cùng”). Hè này, ý tưởng về một bài hát gọi nhắc đến “bao cao su cuối cùng” hẳn phải quyến rũ hàng triệu bạn trẻ. Hiện thì chẳng nhà sản xuất đĩa nhạc nào có vẻ quan tâm đến dự án đó. Hay nói thế nào nhỉ, họ “cao chạy xa bay” à?

Thứ Hai.

Tôi trốn chạy lâu tới mức giờ tôi chẳng nhớ nổi mình trốn chạy cái gì nữa.

Thứ Ba.

Đã đến lúc tôi phải thú nhận một điều rất nghiêm trọng. Hồi lên mười, tôi hoàn toàn là kẻ mắc chứng khoái cảm tình dục với trẻ con. Tôi thèm phát điên lên được những cô bé ngực nhỏ đang nhú dưới làn áo phong mác *Fruit of the Loom*. Tôi bị kích thích khủng khiếp bởi gương mặt ngây thơ của chúng và bộ bikini nhỏ nhắn chúng mặc trên bãi biển Guéthary. Tôi yêu say đắm cái mông hồng hồng nhỏ nhắn của chúng, cái mông khiến tôi lạc vào cõi mơ. Tôi từng sống trong một bức ảnh của Larry Clark và tôi tận hưởng bức ảnh ấy từng giây một. Bóng chuyền bãi biển quả là vui làm sao! Tôi tranh thủ được rất nhiều từ môn thể thao đó để mân mê sờ soạng cái bụng phẳng của chúng, để cắn cặp mông nhỏ xíu của chúng. Tôi thích được

bơi dựa vào cơ thể chưa phát triển hết ở chúng. Tôi cầm lấy tay chúng rồi nhảy nhót trên cát, bị ám ảnh bởi hai đầu gối chúng đầy vết trầy xước tím bầm và hai hóc xương đòn rất dễ rám nắng của chúng. Hồi mười tuổi, tôi là Marc Dutroux hoàn toàn hợp pháp, bởi các cô nàng Lolita cũng cùng trang lứa với tôi. Hồi các nam độc giả dưới mười hai tuổi, các bạn không biết mình may mắn thế nào đâu! Hãy nhanh chóng trở thành Humbert Humbert đi chừng nào các bạn vẫn có quyền làm thế!

Thứ Tư.

Tôi muốn phân tán các hoạt động của mình đến mức rớt cuộc mọi người phải tin rằng có một người trùng tên với tôi. Chúng tâm thần phân lập ở tôi không xuất phát từ thói lãng tử mà xuất phát từ ước mơ có khả năng phân thân.

Thứ Năm.

Tôi vừa trải qua một buổi chiều ngọt ngào tại nhà tù dành cho phụ nữ ở Fleury-Mérogis. Tôi là gã trai duy nhất giữa toàn bộ đám nữ tù nhân ấy! Nhưng tôi thật sự thất vọng kinh khủng, chẳng nữ tù nhân nào chịu hãm hiếp tôi cả và rồi đến cuối buổi chiều thì tôi được trả về với tự do của mình... Trước đó tôi cứ tưởng tượng ra rằng họ sẽ giam hãm tôi, bắt tôi làm con tin, buộc tôi phải thỏa mãn dục vọng của hàng trăm người phụ nữ cuồng dâm, đột ngột cả đồng người lao vào cùng làm tình với tôi! Nhưng ngược lại, tôi được các nữ hoạt náo viên của Radio Meuf (đài phát thanh nội bộ của nhà tù) chào đón một cách tử tế nhất quả đất. Aude, Nawel, Yousra, Gilda, Zabou và tất cả các “lofteuse của Fleury”^[13] mà tôi đã quên tên, cảm ơn các bạn vì khoảnh khắc siêu thoát này (cho phép tôi nói vậy).

Tôi xin hứa sẽ thôi phàn nàn về tự do của bản thân mình. Tôi xin thề sẽ không bao giờ lại nhải mình là tù nhân của hệ thống nữa. Chừng nào còn chưa bị nhốt vào một cái khám rộng có sáu mét vuông thì chừng đó người ta vẫn không biết làm tù nhân của hệ thống nghĩa là thế nào.

[13] Ý chỉ các nữ tù nhân trong nhà tù Fleury, liên tưởng đến trò chơi truyền hình 'Loft Story'.

Thứ Sáu.

Hôm nay tôi đã liệt kê những gì thế giới đề xuất với tôi. Chẳng có gì to tát cả. Nhưng thế giới với tôi vậy là đủ^[14].

[14] Tác giả nói ngược lại với tên của một bài hát trong phim '007' "The world is not enough", nghĩa là "Thế giới không đủ".

Thứ Bảy.

Một đêm nọ, tôi mơ thấy mình ở Stringfellows, và như thế tốt hơn ngoài đời rất nhiều vì ba lý do sau:

1/ Khiêu vũ không mất hai mươi euro; 2/ vũ nữ muốn tôi liếm láp toàn thân nàng; 3/ tóc tôi không bốc mùi thuốc lá khi tôi tỉnh giấc.

Chủ nhật.

You must eat or you must die^[15], Jim Harrison nói vậy. Nhưng phải làm gì bây giờ nếu ta chẳng lúc nào cảm thấy đói?

[15] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Bạn phải ăn hoặc bạn phải chết”.

Thứ Hai.

Tôi vẫn thường nói rằng ta không thể làm cho một chiếc máy bay chuyển hướng được nếu không trèo lên đó. Vấn đề nằm ở chỗ một khi lên rồi ta lại có thể thay đổi ý kiến và an tọa ở khoang Hạng Nhất. Một cốc sâm banh cô tiếp viên hàng không tặng cho và thế là mấy tên không tặc ảo nhanh chóng biến thành đám thương gia bụng phê tử tế.

Thứ Ba.

Chương trình đang rất ăn khách của truyền hình Mỹ lại mang tên “The Osbournes” trên kênh MTV. Nó hé mở một thể loại mới: thể loại “Truyền hình Thực tế về những người Nổi tiếng”. Ở đó, ta có thể gặp Ozzy Osbourne, ca sĩ của ban nhạc Black Sabbath, sống cùng gia đình và bị các máy quay bám gót 24/24. Người ta theo dõi lúc anh nấu nướng cùng vợ hoặc chân trần giẫm vào đĩa thức ăn của con chó. Trên sân khấu, trong các buổi biểu diễn của anh, người ta đã quen với việc thấy anh dùng răng ngoạm đầu một con dơi sống. Anh rất điềm tĩnh: hiện tại, hành động bạo lực duy nhất của anh là sự bình thường. Tại sao chương trình đó lại ăn khách đến vậy? Bởi lẽ khán giả muốn được xem cả cảnh hậu trường lẫn sự buồn chán. Phần lớn các ngôi sao thích che giấu bản thân để người ta không biết cuộc sống của họ tệ hại tới đâu. May thay người ta vẫn sẽ luôn tìm được vài kẻ thích phô trương chấp nhận biến đời mình thành chương trình

truyền hình. Có lẽ sắp tới, mỗi nhân vật nổi tiếng đều sẽ trở thành một kênh truyền hình. Tôi mơ đến ngày được bấm điều khiển chuyển từ kênh Chirac TV sang Ben Laden Channel, Canal Zidane, De Niro Tivi, Clara Morgane XXX, và dĩ nhiên là cả Oscar Dufresne Live nữa. Một ngày nào đó cuốn nhật ký này sẽ là chương trình truyền hình yêu thích của bạn. Tôi đã có sẵn câu khẩu hiệu để lảng xê chương trình ấy: “Tôi sống vì các bạn.”

Thứ Tư.

Giải Roland Garros đã khai mạc trong bầu không khí thờ ơ nói chung. Mười lăm năm trở lại đây tôi không còn biết đến tên các tay vợt tham gia giải nữa. Tôi vẫn chỉ dừng lại ở những cái tên như Vilas, Borg, Mc Enroe, Wilander và Noah. Dù sao tôi cũng đâu còn đặt chân tới Central; cùng lắm thì tôi cũng chỉ đến ăn trưa miễn phí ở Village. Cũng giống như Liên hoan Phim Cannes: chẳng ai đến đó để xem phim cả. Ở Roland Garros, thi thoảng, một thanh niên ham hố bất thần xuất hiện, thực sự quan tâm đến trận đấu. Những cậu bé mới mẻ ấy thật khiến người ta vui. Ta nhận ra họ qua việc họ hỏi tỷ số. Họ mang đến đôi chút tươi mát, giữa vị lê và vị pho mát.

Thứ Năm.

Không còn những chuyến du lịch khả dĩ nữa. Thế giới đầy rẫy các du khách rồi. Xem phong cảnh qua truyền hình còn thích hơn trên thực tế. Cũng giống như giải Roland Garros hay giải Bóng đá Thế giới vậy: phát sóng lại còn có nhiều tác động hơn xem tận mắt. Tất cả các chuyến du lịch đều đáng thất vọng, chỉ trừ những chuyến mà người đi không phải ra khỏi nhà.

Thứ Sáu.

Bạn biết câu đùa rồi đấy: nhờ đâu bạn nhận ra một người đàn ông Bỉ trong một cuộc truy hoan? Đó là người đàn ông duy nhất làm tình với vợ mình. Chà chà, vì đã thử nghiệm cái đó rồi, tôi phải nói rằng mình có một cách tiếp cận trò trao đổi bạn tình khá là Bỉ. Tôi chẳng thể làm gì khác vì Françoise luôn là cô nàng hay ho nhất hộp đêm!

Thứ Bảy.

“Sự tồn tại của con người chỉ trở thành một nỗi đau thực thụ, trở thành địa ngục khi hai thời kỳ, hai nền văn hóa, hai tôn giáo giao thoa với nhau. (...) Đôi khi có cả một thế hệ thấy mình bị kẹt giữa hai thời kỳ, hai lối sống; đến mức mà thế hệ đó đánh mất toàn bộ khái niệm về sự rõ ràng, toàn bộ kỹ năng sống, toàn bộ cảm giác an toàn và vô tội.” Khi viết những dòng này trong *Sói đồng hoang* năm 1927, Hermann Hesse vẫn chưa biết rằng Thế Chiến II sẽ khiến ông trở thành người nói đúng. Ông cũng không biết rằng mình đang miêu tả thời kỳ đầu thế kỷ 21. Kỳ lạ thật, tôi thấy lạnh cả sống lưng. Hẳn trong nhà tôi có gió lùa.

Chủ nhật.

Khiêu hài hước của Á điểm Vô danh:

- Gã bò của em cơ bắp đến nỗi em chỉ đồng ý làm tình với gã khi đã được gây mê!

Thư Hai.

Tôi hạ cánh ở Vilnius (Lituanie), cùng sân bay với mọi nơi khác trên trái đất. Thế giới thật giống nhau. Ta đi ngang qua thế giới theo chiều thẳng, trên những thang cuốn sáng ánh đèn nê ông kêu lách cách. Du lịch cũng giống như nghe một đĩa nhạc bị xước. Sống ư? Ngày nào chả giống như ngày hôm trước. Ta đã biết “điều nhảm mắt” rồi đấy: già đi có nghĩa là dần thân vào “điều nhảm sống”. Đó là một cuốn nhật ký ảo nơi ta cứ đọc đi đọc lại mãi cùng một đoạn.

Thư Ba.

Tôi hạ cánh ở Helsinki (Phần Lan), cùng sân bay với mọi nơi khác trên trái đất. Thế giới thật giống nhau. Ta đi ngang qua thế giới theo chiều thẳng, trên những thang cuốn sáng ánh đèn nê ông kêu lách cách. Du lịch cũng giống như nghe một đĩa nhạc bị xước. Sống ư? Ngày nào chả giống như ngày hôm trước. Ta đã biết “điều nhảm mắt” rồi đấy: già đi có nghĩa là dần thân vào “điều nhảm sống”. Đó là một cuốn nhật ký ảo nơi ta cứ đọc đi đọc lại mãi cùng một đoạn.

Thư Tư.

Tôi hạ cánh ở Luân Đôn (Vương quốc Anh), cùng sân bay với mọi nơi khác trên trái đất. Thế giới thật giống nhau. Ta đi ngang qua thế giới theo chiều thẳng, trên những thang cuốn sáng ánh đèn nê ông kê lách cách. Du lịch cũng giống như nghe một đĩa nhạc bị xước. Sống ư? Ngày nào chả giống như ngày hôm trước. Ta đã biết “điều nhàm mắt” rồi đấy: già đi có nghĩa là dán thân vào “điều nhàm sống”, Đó là một cuốn nhật ký ảo nơi ta cứ đọc đi đọc lại mãi cùng một đoạn.

Thứ Năm.

Lạy Chúa tôi: từ ba ngày nay tôi bỗng trở thành Jack Nicholson trong phim *Shining*, cứ cốp đi cốp lại đúng một câu như thế^[16]. Vậy mà vào thời Kubrick, phim “copy-paste” vẫn còn chưa tồn tại. Thật đúng là một nhà tiên tri! Một nhà văn cứ nhắc đi nhắc lại cùng một đoạn giống nhau hẳn sẽ là một nhà hiền triết. Mọi bất hạnh của chúng ta đều phát xuất từ việc chúng ta từ chối nhắc lại chính mình. Cứ như là có nhiều chân lý ấy.

[16] Nhân vật Jack Nicholson đóng trong ‘Shinning’ cứ cốp đi cốp lại câu: “All work and no play makes Jack a dull boy”.

Thứ Bảy.

Ăn tối với Vincent McDoom luôn là một trải nghiệm ngoài trái đất, nhất là khi Motorola tặng bạn một cái di động trông giống như một khẩu súng ngắn bắn tia laser. Vincent McDoom nói với tôi về con mèo cái của anh, tên nó là Charlie và nó chỉ hiểu mỗi tiếng Anh. Điều đó làm tôi nhớ đến Françoise Lacroix, người vẫn thường bảo “con mèo cái của tôi bị chột mắt!”. Bữa tối của Nobu thật Quý Tộc Kiểu Mới khiếp lên được. Toàn bộ giới show-biz Pháp đều đến và được tặng một chiếc điện thoại di động mới

(rất đẹp nhưng luôn luôn hỏng hóc): Michel Blanc, Marc Lavoine, Nicole Garcia, Clotilde Courau, Laurent Ruquier, Jean-Charles de Castelbajac... Vài ngày sau, ở Korova, người ta đưa cho tôi chiếc đồng hồ đeo tay mới hiệu Raymond Weil, rồi ở sàn nhảy Castel là kính râm Silhouette. Trước đây tôi từng là một kẻ chuyên châu đĩa^[17]; giờ thì cái đĩa lại năn nỉ tôi tạo dáng chụp ảnh lúc đang liếm láp nó. Dựa vào đâu ta nhận ra được rằng ta đã bước vào Đảng Cấp PCF (Người Biên Chất Đến Cùng)? Cả năm trời ngày nào cũng là Giáng sinh, ta được đầu tư tài chính như một tay đua Công thức 1, với cùng một nguy cơ: kết cuộc trong tình trạng bị thiêu sống.

[17] Tiếng Pháp trong nguyên bản là “pique-assiette”, nghĩa là “kẻ ăn chực”, ở đây dịch sát nghĩa đen vì ngay sau đó tác giả sử dụng lại từ “assiette” như một kiểu chơi chữ.

Chủ nhật.

Mọi năng khiếu tôi có khi còn nhỏ: đồ mắt theo yêu cầu, nín thở hai phút dưới nước, chảy máu mũi dễ dàng, làm một bên mắt lác... Tôi rất quan tâm đến cuốn sổ này, bởi tôi là tác giả trung thực, là nhân vật chính, là độc giả duy nhất của nó.

Thứ Hai.

Đề ngăn cản tôi viết lách, hệ thống đã tìm được chiêu trò mới: lãng xê quảng cáo tôi trên truyền hình. Ý tưởng rất đơn giản: dùng những ồn ã trên các phương tiện thông tin đại chúng để lấy sự im hơi lặng tiếng trong văn học của tôi. Cho tôi quyền nói là cách tốt nhất để bắt tôi câm họng. Hoan hô, tôi xin nghiêng mình khuất phục (trong im lặng).

Thứ Ba.

Lolita Pille là bằng chứng cho thấy khoản tiền tác quyền trả trước không chờ số năm.

Thứ Tư.

Françoise không ngừng nhắc nhở tôi rằng tôi không yêu nàng. Cũng logic thôi: khi tôi không yêu họ, họ lại tưởng tôi yêu họ. Giờ tình thế lại đảo ngược.

Thứ Năm.

Tôi rất thích đoạn điệp khúc trong bài hát mới của Eminem: *Now this looks like a job for me/ So everybody just follow me/ Cause we need a little controversy/ Cause it feels so empty without me*^[18].

[18] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là: “Giờ điều đó giống như một nghề dành cho tôi/ Nên mọi người chỉ việc đi theo tôi/ Bởi chúng ta cần tranh cãi đôi chút/ Bởi không có tôi cảm giác thật trống rỗng.

Eminem, liệu có phải là Oscar Dufresne của Mỹ? Tôi thích sự ngay thẳng của kẻ khắc nhố vào đĩa xúp này, anh dám viết một bài hát phân tích tại sao anh viết một bài hát. Tóm lại, anh coi chúng ta là một lũ ngốc, giải thích với chúng ta rằng chúng ta hẳn sẽ tệ lắm lên nếu thiếu anh, rằng anh chế nhạo chúng ta và rằng chính vì vậy mà chúng ta ngưỡng mộ anh. Ngày xưa các ngôi sao nhạc rock nổi dậy rất chân thành, ngày nay họ lại nổi dậy

rất vô liêm sỉ. Sự sáng suốt đã thay thế cơn điên giận. Sự sáng suốt là hình thức nổi dậy mới. Một nỗi căm thù bất động, một tấm gương vỡ nát.

Thư Sáu.

Chúng ta hãy bàn tiếp về sự sáng suốt, bởi dường như nó đã trở thành phẩm chất tối cao, giá trị tốt cùng của thế hệ tôi. Trên thực tế, những người anh em thân mến của tôi ạ, sự sáng suốt không bảo vệ được ta khỏi thực tế. Việc lý thuyết hóa nỗi bất hạnh của nó không ngăn được nó xảy ra. Người sành sỏi bao giờ cũng đáng giá hơn những người khác. Chẳng hạn, sự bi quan tình ái của tôi không giúp tôi bớt sợ đau khổ đi là bao. Biết được tại sao ta buồn khiến ta bớt ngu ngốc hơn, nhưng lại chẳng khiến ta bớt buồn đi chút nào. Chúng ta tiến lên trong cuộc đời này bằng chính cách ấy, mang trên mình toàn bộ các vấn đề chưa được giải quyết. Chúng ta ngỡ mình là thiên tài bởi chúng ta biết rằng mình không hề thiên tài. Chưa bao giờ có thế hệ nào lại tự hào phô ra sự ngu xuẩn của mình, lại khoe khoang những thất bại và sự phù phiếm của mình, lại, rất cuộc, hài lòng về chính mình như thế này. Việc tôn thờ sự sáng suốt luôn dẫn đến tình trạng bất lực; đó là một thứ thông minh vô ích. Chưa bao giờ trái đất lại mang trên mình một thế hệ thanh niên nhẫn nhục như vậy. Tôi dành thời gian lý thuyết hóa các thảm họa chính trị và tình cảm của tôi. Nhận biết sự bất lực của bản thân thì giúp ta tiến bộ được gì chứ? Sự sáng suốt không làm tôi thay đổi.

Thư Bảy.

Với tất cả các nhà phê bình bị tôi làm cho thất vọng, tôi muốn được cả quyết nói rằng tôi đồng tình với họ. Cả tôi nữa, tôi cũng thích sách của mình phải hay hơn.

Chủ nhật.

Ardisson đã khiêu vũ với Muriel Robin tại hôm sinh nhật Michèle Laroque ở nhà hàng Régine. Và sau đây là tin tức buổi tiệc. Ở cấp độ nổi tiếng, sinh nhật Laroque cũng giống như dạ tiệc Motorola, chỉ khác là phải tặng quà thay vì được nhận quà.

Thứ Hai.

Xét cho cùng, chúng ta cũng nên tự hào về đội tuyển bóng đá Pháp. Hôm thì thiên tài, hôm khác lại cực kém cỏi, đội tuyển chính là hiện thân rất cụ thể cho đất nước chúng ta. Chúng ta vĩ đại cả trong thành công lẫn thất bại. Lừng lơ con cá mại cờ không phải chuyên môn của chúng ta.

Thứ Ba.

Françoise cạnh tranh với Eminem. Tối qua, hoảng sợ trước chứng tâm thần theo chu kỳ của tôi, nàng đã giáng cho tôi cú này: “Anh có biết điều gì làm anh thoải mái không? Chẳng gì cả.”

Thứ Tư.

Tại sao tôi lại yêu người phụ nữ này? Bởi nàng là lựa chọn toàn diện.

Thứ Năm.

Một câu nói thực sự ngu ngốc ư? “Ta không thay đổi một đội tuyển giành chiến thắng”. Chính câu ngạn ngữ này đã làm đội tuyển bóng đá quốc gia Pháp bị thua. Roger Lemerre hẳn đã lặp lại điều ngu ngốc ấy trong đầu trong khi nhìn tuyển các cựu binh của ông suy sụp. Cuộc sống không lúc nào thôi vận động. Mọi thứ đều thay đổi; thế giới biến chuyển nhanh hết mức. Phải liên tục xem xét mọi thứ, sửa đổi mọi thứ, làm cho mọi thứ trở nên thích hợp. Người sống sót sẽ là tặc kè hoa, là Fregoli, là Barbapapa, là những người theo thuyết Darwin! Một đội tuyển chiến thắng luôn có ý định ngủ quên trên vinh quang thay vì biến mình thành một đội tuyển tái chiến thắng. Tôi đề xuất hủy bỏ câu ngạn ngữ lười biếng ấy và thay nó bằng câu: “Hãy lập tức biến tôi thành một đội tuyển chiến thắng.”

Thứ Bảy.

Với truyền hình, ta trở thành một ngôi sao quốc gia, với cuốn sách bán chạy, ta trở thành một kẻ vô danh quốc tế. Tôi lại một lần nữa trở thành khách mời tại xứ sở ngàn lẻ một bộ ria mép: Thổ Nhĩ Kỳ đã lọt được vào vòng tứ kết vẫn không ngừng dịch các tác phẩm của tôi. Ở nơi tận cùng châu Âu, bên bờ Istanbul, tôi chiêm ngưỡng châu Á tỏa sáng, từ phía bên kia dòng nước, phía sau những cô nàng tóc nâu mắt đen răng trắng. Trên đại lộ Bagdad (Champs-Élysées của châu Á), các cô gái Thổ Nhĩ Kỳ biết cách ăn mặc sexy trong khi chẳng có kênh phim khiêu dâm nào ở khách sạn Ciragan. Dù vậy, các nàng cũng không nên ăn quá nhiều thịt băm keftas, nếu không các nàng sẽ nhanh chóng phình ra như eo biển Marmara.

Chủ nhật.

Trên bờ châu Á mặt tiền của các ngôi nhà bằng gỗ có từ thế kỷ 17 cứ hồng rực suốt ngày trời; ở đây người ra tắm từ sáng tới tối trong ánh hoàng hôn; cuộc sống là một buổi hoàng hôn vĩnh cửu. Constantinople ư? bức tranh phản ánh những thói ngông cuồng của chúng ta. Laila, Reina, Angélique-Buz: các vũ trường lộ thiên nằm xếp hàng dọc theo vịnh Bosphore. Nhờ vậy ta có thể vừa khiêu vũ vừa ngắm nhìn các tàu chở hàng và du thuyền đi qua nhau. Đám tàu bè du thuyền ấy dùng tia laser làm đèn chiếu, biển hắt thứ ánh sáng đó về phía mặt trăng vàng, khối cầu đa giác được Chúa sắp đặt. Tôi là một cái cây Giáng sinh còn Françoise là vòng hoa trang trí. (Đoạn văn tuôn trào trong tình trạng say rượu.)

Thứ Hai.

Tình yêu giống như trò tàu lượn siêu tốc: ban đầu thì trôi lên, sau đó đột nhiên lại sụt xuống, rồi lại trôi lên, rồi lại sụt xuống, để đến cuối cùng người ta nôn mửa vào nó!

Thứ Ba.

Trước trận Thổ Nhĩ Kỳ-Sénégal, ta nghe thấy tiếng các thầy tu đạo Hồi hát: cuộc đối đầu diễn ra giữa cả các đạo sĩ và thầy cả đạo Hồi. Sau bàn thắng vàng, thành phố biến thành nhà hát kịch màu đỏ, một biển người hoan hỉ nổi bật trên nền thảm họa lạm phát. Dưới bầu trời trong trẻo, những nụ cười tỏa rạng nên thể thao dù sao cũng có ích lợi gì đó: lại trở thành các vị

sultan trong một đêm bất tận. Mặt trăng lưỡi liềm cùng một ngôi sao trắng trên nền trời tím: đêm nay, ngay cả bầu trời cũng bắt chước màu cờ Thổ Nhĩ Kỳ.

Thứ Tư.

Giải thưởng văn học de Sade 2002 được trao cho Alain Robbe-Grillet ở lâu đài Castelas thuộc làng Sivergues, dưới dạng một con lật đật mang nhiều gợi ý do Fabrice Hybert thiết kế. Một bữa tiệc thịt lợn được bày ra, trong khi Marie Morel vừa bị quất roi vừa nghe *Pierrot lunaire* của Schönberg. Trước đây, ban giám khảo gồm Pierre Bourgeade, Guillaume Dustan, Catherine Millet, Emmanuel Pierrat, Chantal Thomas và cái mặt tôi đã bị ông chủ lâu đài Lacoste là Pierre Cardin từ chối không cho phép vào, thế mà Jeanne de Berg lại hứa sẽ không trừng phạt ai cả. Kệ thầy cái lão quý tộc buồn thảm ấy! Thay vào đó, hội đồng tỉnh Vaucluse đã cho chúng tôi đi thăm lâu đài Saumane nơi Hầu tước Thần thánh^[19] trải qua tuổi thơ ấu. Nơi chốn công cộng lại được ưa thích hơn cái đồng tư dinh đồ nát.

[19] Biệt danh của nhà văn người Pháp Donatien Alphonse François de Sade (1740-1814) – tác giả văn học khiêu dâm ái tình đầu tiên thời hiện đại. Lionel Aracil và Frédéric Beigbeder lập ra giải thưởng văn học de Sade vào năm 2001 để tưởng nhớ nhà văn này.

Thứ Sáu.

Ăn tối ở Luân Đôn với Fred và Farid, các nhà quảng cáo sáng tạo bậc nhất thế giới (Giải Sư tử vàng ở Cannes năm nay với phim Xbox tóm tắt toàn bộ quá trình sống từ lúc sinh ra tới lúc chết đi trong vòng ba mươi giây). Chúng tôi nói về chuyện dùng xì căng đan tạo tiếng vang: làm thế nào để sử dụng được nó như một thứ vũ khí, nhắm trúng vào nó, tổ chức

sắp xếp nó? Họ đã mổ xẻ Robbie Williams trong một clip. Tôi đã phơi mình trần trụi trên truyền hình. Lần tới phải làm gì đây? Ném bánh kem vào mặt Elizabeth II à? Ban nhạc Prodigy đã cho chúng tôi phần đầu câu trả lời: chỉ cần ca ngợi thuốc ngủ Rohypnol là đủ. Đĩa đơn mới ra của họ, *Baby's got a temper*, vừa bị BBC kiểm duyệt. Lại còn mạnh hơn cả Eminem nữa chứ! Nhưng bậc thầy của tất cả chúng ta phải là Salman Rushdie: chọn các thầy tu đao Hôi thay cho PR (Public relations), đúng là phải rất bạo gan.

Thứ Bảy.

Theo tiên đề của Bruno Masure: “Truyền hình làm người ta phát điên nhưng tôi tự chữa khỏi được”, tôi sẽ sửa đổi thêm chút xíu: truyền hình làm người ta phát điên với điều kiện không làm gì khác nữa. Cách hay ho để tự chữa khỏi là phân thân mình ra. Sự phân thân của tôi là vấn đề sống còn.

Chủ nhật.

Điều tôi ghét nhất ở người Anh là thái độ lịch sự thái quá của họ: họ chẳng khác gì người Nhật của châu Âu. Thay vì nói thẳng ra là “biến đi” thì họ lại tỏ vẻ tiếc nuối và thốt lên: “I’m awfully sorry Sir but I’m afraid it’s not going to be possible at the moment^[20]”. Luôn có những thời điểm mà ở đó thái độ lịch sự quá đà trùng khít với thái độ coi thường toàn tập. Thà họ nói với tôi thế này còn hơn: “I’m awfully sorry Sir but I’m afraid you’re going to have to go fuck your mother, indeed^[21].”

[20] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Tôi lấy làm tiếc vô cùng thưa ngài nhưng tôi e là vào thời điểm này thì không thể được đâu ạ”.

[21] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Tôi lấy làm tiếc vô cùng thừa ngài nhưng tôi e là ngài nên đi mà ấy mẹ ngài thì tốt hơn”.

Thứ Hai.

Viết một cuốn sách toàn dùng những từ thật đắt. Và bán nó với cái giá ngất ngưởng.

Thứ Năm.

Người ta bảo tôi: Angot viết có nhịp điệu. Có nghĩa viết ra điều xuân ngốc một lần thì là viết ra điều xuân ngốc. Viết ra điều xuân ngốc hai lần thì là một phép lặp. Và tiếp tục đến chục lần thì đúng là có nhịp điệu thật.

Thứ Sáu.

Tình bạn giữa những người đàn ông: liệu đó có phải một cuộc chọi gà? một sự quyến rũ ghen tuông? một sự cạnh tranh trá hình? một nổi cô đơn theo nhóm? một tình yêu đồng giới theo lối Platon? một cuộc thi dương vật? Hay một bí ẩn xuất hiện, rồi biến mất, hết sức ngẫu nhiên và vô có?

Thứ Bảy.

Mối quan tâm chính của “Loft 2” liên quan đến trật tự ngữ nghĩa. Cần phải nói “ça comme” hay “comme aç”? Cuộc tranh luận trong cuốn từ điển Grévisse chưa ngã ngũ còn Viện Hàn lâm vẫn chưa lên tiếng bàn bạc vấn đề. Sao không nói là “aç comme” hay “ça omme”? Nói lái câu mở đầu cuốn *Voyage au bout de la nuit* sẽ như thế nào? Ça a débuté comme aç”? Hay: “Ça a butédé comme ça”? Hay: “Aç a tédébu ça omme”? Mẹ kiếp, “Loft 2” còn phức tạp hơn cả Oulipo^[22]! Thảo nào mà nó chẳng có khán giả mấy: quá nhiều tính văn học.

[22] Nhóm văn học thành lập vào giữa thế kỷ XX, gồm các nhà văn như Raymond Queneau, Georges Perec, Italo Calvino...

Chủ nhật.

Pháp, mùa hè, đột nhiên, rắc một cái: chẳng có gì xảy ra trong suốt hai tháng. Tôi tự hào vì được sống tại một đất nước có khả năng ngừng sống từ mùng 1 tháng Bảy đến 31 tháng Tám. Phần thời gian còn lại trong năm, lại càng chẳng có gì xảy ra, nhưng người ta vờ như là có xảy ra một cái gì đó.

Thứ Hai.

Dựa vào đâu ta nhận được ra mình đang ở đảo Corse? Lúc bữa trưa kết thúc, dù đang ở Cabanon xanh ngắt (Saint-Cyprien) hay ở Maora Beach (Santa Manza), bạn vẫn được phục vụ món rượu mia. Đây là một loại rượu địa phương, dĩ nhiên rồi, ta uống nó không chút kiêu cách, không chút bóng gió xỏ xiên kiêu như “à phải, đây đúng là rượu mia rồi”. Vì mặt trời không cựa quậy nên tốt hơn cả là hãy bắt chước nó.

Thứ Ba.

Tối qua là sinh nhật của Via Notte, hộp đêm cuối cùng (gần Porto-Vecchio). Kết quả của hai năm câu lạc bộ hóa được toàn cầu hóa. Cả đời tôi đã chờ bữa tiệc này. Sáu nghìn người trong một trại áp Mexico, như Làng Juan-les-Pins nhưng lộ thiên, Philippe Corti đi trực thăng tới, treo mình lơ lửng trên một sợi thừng chèo, những cô gái đang tắm chạm lướt vào nhau trong bể bơi màu lục bảo, chỉ toàn là những Cécile Simeone mặc quần lợt khe dạ quang, những Laetitia Casta không để con vừa cởi áo ngực vừa chớp chớp mắt và một trận tắm đấm cocktail Caipiroska, đó là đỉnh điểm của đêm, thành Chén Thánh dạ tiệc, thành Walhalla điên cuồng rồi... Rốt cuộc tôi cũng có thể ngừng ra ngoài đi chơi.

Thứ Tư.

Pierre-Louis Rozynès có lý: không phải bàn cãi gì thêm nữa, Câu nói trong Tuần chắc chắn thuộc về Paul-Loup Sulitzer. “Tôi đang ở trong một cuốn tiểu thuyết dở ẹc mà cả tôi cũng có thể viết được.” Không thể hơn nổi.

Thứ Năm.

Hôm qua, một gã khùng phát xít mới đã bắn vào Jacques Chirac để được trở thành một gã khùng phát xít mới nổi tiếng. Lại một nạn nhân nữa của hội chứng Erostrate. Trong một bức thư điện tử, một tay Maxime Nào Đó viết “hãy xem ti vi ngày mai, tôi sẽ trở thành ngôi sao”. Nhiệm vụ của chúng ta là không để hấn hưởng niềm vui này: không được viết ra họ của

hắn. Hervé Đáng Thương đã bắn một viên đạn cỡ nòng 22. Jean-Pierre Ngu Độn đã tì vũ khí lên vai. “Hu ra, rốt cuộc người ca cũng sắp nói đến mình!” Serge Còi Như Chim rú lên như vậy. Khẩu cạc bin của Philippe Xuân Ngốc đã xả đạn vào không khí.

Thứ Sáu.

Tôi thấy, trong *Sa đọa* của Camus, có một câu nói về Marc Bidon: “Đề được nổi tiếng, nhìn chung chỉ cần giết bà gác cổng nhà mình là đủ.” Nửa là giết người gác cổng của điện Elysée.

Thứ Bảy.

Ăn trưa ở Sperone, tại nhà mấy chuyên gia quảng cáo lăm tiền, ngôi nhà xây bằng gỗ thông bá hương Canada của họ nổi bật trên nền vịnh màu ngọc lam. Chẳng việc gì phải gửi bưu thiếp cho họ: họ sống bên trong bưu thiếp rồi còn gì. Thật kỳ diệu khi đảo Corse vẫn còn nguyên vẹn bao cảnh đẹp, dù sao cũng là ở chỗ những người giàu: không có khách sạn bê tông khiến bờ biển biến dạng, cũng chẳng có các tấm áp phích “Bricorama” trong rừng cây bụi. Chính vì vậy mà mấy chuyên gia quảng cáo mới mê đắm Sperone: đó là nơi duy nhất họ không làm hỏng nổi. Quang cảnh tươi đẹp nơi đây giúp mắt họ thoát khỏi toàn bộ vẻ xấu xí mà họ tạo ra trong suốt phần thời gian còn lại của năm.

Chủ nhật.

Có vô cùng nhiều thứ hay ho trong *Hai mươi năm trước*, tuyển tập các bài thời luận của Bernard Frank (nhà xuất bản Grasset). Suốt mùa hè 2002, các Câu nói trong Tuần được viết từ mùa thu năm 1981: “Lời nguyện cầu của nhà văn là kỷ niệm”; từ mùa xuân năm 1982: “Không phải ngày nào cũng là Chateaubriand”; từ mùa thu năm 1982: “Sự sâu kín của chúng ta quá quý báu nên phải được đông đảo mọi người biết đến” (lời biện minh đáng yêu dành cho cuốn nhật ký này); từ mùa xuân năm 1984: “Nghịch lý của truyền hình: nó giúp ta làm quen với hàng xóm đồng thời cũng biến ta thành kẻ nực cười trong mắt họ”.

Thứ Hai.

Ở Via Notte, quán bar mở cửa, tôi thì không. Thật rồi ren lộn xộn! Cuối cùng tôi cũng tìm được đỉnh điểm của đêm, và tôi đã nằm ngoài tình trạng gây hại. Françoise tự vấn:

- Sao chẳng có loại rượu nào không chứa calo?

Philippe Corti giới thiệu với chúng tôi anh bạn Canarelli của anh, người tổ chức buổi “chạm tay” của chúng tôi: ba mét vodka-dưa hấu (gấp ba lần mười “châu” uống cạn). Jérôme Béglé nhận lời thách thức, rồi chẳng tài nào đứng dậy nổi nữa. Florence Godfernaux giết ong vò vẽ bằng tay không. Về phần mình, tôi khiêu vũ với một con ruồi cao ba mét. Câu hỏi duy nhất luôn khiến tôi trăn trở: Yvan Colonna có trốn trong VIP Room không?

Thứ Ba.

Sự sụt giảm của thị trường chứng khoán là tin hay tuyệt vời. Nó trừng phạt những kẻ hà tiện, những kẻ cứ muốn tiết kiệm tiền bạc. Nó tặng thưởng loài ve và làm khuynh gia bại sản loài kiến. Hãy nhanh chóng tiêu xài thả phanh tiền bạc của bạn! Bởi ngay cả những kẻ tiết kiệm cũng liên tục bị dính đòn.

Thứ Tư.

Red Bull là thức uống duy nhất mang tính báo hiệu: chưa gì nó đã bốc mùi buồn nôn. Hôm qua tôi thấy những cô nàng trẻ tuổi lẳng lơ tự hủy hoại bản thân bằng cái thứ Chivas trộn Red Bull: có Chúa biết rằng tôi ủng hộ sự lai tạp, thế nhưng ở đây người ta đã quá xa. Cho Red Bull vào rượu Régál! Thêm một lý do nữa để ở lại nhà: tôi không muốn chứng kiến cái thế giới mà tôi từng tin tưởng này sụp đổ.

Thứ Năm.

Mỗi lần ngón ngấu món tôm hùm, tôi lại tự nhủ rằng thông qua sự luân hồi đầy đứng đảnh của vạn vật, loài giáp xác có thể viết lên lò nướng barbecue: “Oscar đã giết tôi”.

Thứ Sáu.

Ai cũng ngưỡng mộ cụm từ “À thế à!” của tổng thống. Khi biết mình vừa thoát khỏi một vụ mưu sát, Jacques Chirac đã thốt lên: “À thế à!” Tôi tự hỏi các nhà xã luận chính trị sẽ viết gì nếu Chirac nói: “Ôi trời ơi ôi trời

oi!” hoặc “tôi chẳng hề hấn gì cả!” hoặc “Kinh quá!” hoặc “My life gặp nguy quá nhỉ!” hoặc “Úi chà!” Tôi thì cái cụm từ “À thế à!” ấy lại khiến tôi nhớ đến cụm từ “Bao nhiêu là nước, bao nhiêu là nước!” của Mac-Mahon.

Thư Bảy.

Khi một thiếu nữ nói một thứ gì đó thật chết người thì nên hiểu rằng thứ đó rất hay ho. Khi một phụ nữ trên ba mươi tuổi nói một thứ gì đó thật chết người thì nên hiểu rằng thứ đó rất khó chịu. Như vậy, việc sử dụng từ “chết người” cho ta biết được tuổi của người phụ nữ đang trò chuyện với ta. Từ “chết người” là các bon 14 đối với phụ nữ hiện đại.

Chủ nhật.

Emmanuel Carrère vừa có được trải nghiệm phi thường với “văn chương trình diễn”. Anh đã gửi đi một bài viết sẽ xuất hiện vào ngày mai trên tờ *Le Monde*, bài viết này là thư anh viết cho bạn gái mình, trong đó anh đề nghị cô thực hiện một số hành động khiêu dâm trên chuyến tàu Paris-La Rochelle. Anh sử dụng một tờ nhật báo nổi tiếng để gợi hứng cho cô gái của mình. Cá nhân mà nói, tôi khá là vui khi biết mình đã làm “văn học trình diễn” ở đây từ hai năm nay rồi. Tôi rất nóng lòng muốn biết liệu chiêu bài của anh có thành công không.

Thư Hai.

Truyện của Emmanuel Carrère nhan đề *L'Usage du monde* là một kiệt tác. Trong ngôi nhà của tôi ở đảo Corse, tất cả các cô gái đều vâng lời anh răm rắp (đây đúng là hoàn cảnh thích hợp để nói vậy). Không may Sophie lại chẳng bắt chuyến tàu cao tốc Paris-La Rochelle! Tôi hy vọng cuộc hẹn hò bị bỏ lỡ ấy không gây ra cảnh uyên ương cãi cọ kiểu này:

- Sao cô lại không bắt tàu?

- Giá mà tôi biết được!

- Mẹ kiếp, tôi đã dự tính mọi thứ, trừ chuyện đó!

- Khốn nạn, anh đâu bị buộc phải kể mấy chuyện phang nhau của chúng ta lên mặt báo!

- Con đàn bà ngu xuẩn! Đó chính là văn học trình diễn đấy!

- Anh có biết tôi đặt cái thứ văn học trình diễn của anh ở đâu không hả?

Thứ Ba.

Mọi chuyện đều ổn, nhưng địa ngục lại được lát bằng thể loại hư cấu tự truyện. Kể chuyện đời tư của mình trực tiếp trên mặt báo là trải nghiệm mạnh mẽ nhất có thể. Françoise chán ngấy khi cứ bị nhắc mãi tên ở đây rồi. Chúng tôi cãi cọ nhau không ngớt về chủ đề này. Tôi thiếu lý lẽ để bảo vệ cuốn nhật ký của mình. Nếu xuất sắc hơn, hẳn nó đã có thể tự bảo vệ...

Thứ Tư.

Quay về Paris để giả vờ làm việc. Thay vì để cho những đợt sóng dồi đưa để mà thiếp ngủ say sưa, chúng tôi lại bị đánh thức bởi tiếng còi ô tô inh ỏi. Tôi mặc áo sơ mi phanh ngực, Tom Ford đã cắt chiếc áo bó sát người này cho YSL. Giờ đây, sự nổi tiếng của tôi trọn vẹn không kém gì làn da rám nắng của tôi: thật đáng tiếc khi ta cứ mãi chung thủy! Sao lại để lãng phí biết bao cô nàng nóng bỏng ngu ngốc chứ! Hẳn là chỉ việc cúi người xuống mà nhặt họ lên, những cô nàng bé bỏng mỏng mảnh ấy, những cô nàng mắt nai chớp chớp liên hồi trước đồng tiền của tôi ấy! Dưới tiết trời nóng nực này, mọi ý tưởng đều chạy ngược từ quần dài lên não bộ: thậm chí vãi hết cả mồ hôi, chừng nào như vậy còn có ích cho điều gì đó, chẳng hạn lấp đầy các cái miệng! Tôi tự ép mình phải kiêng khem đúng lúc ai cũng phàm ăn cả. Mùa hè thật quá nguy hiểm đối với hạnh phúc, chính vì vậy mọi cặp đôi đều chia tay vào tháng Tám. Mùa hè là cuộc truy hoan thường niên do Chúa Trời tổ chức! Vào thời điểm ấy, Paris là *Hòn đảo cám dỗ*. Nhưng quan trọng gì đâu: tôi coi thường sự dễ dàng. Cánh đàn ông chung tình thường tặng cho người phụ nữ của mình một món quà đẹp đẽ: từ chối mọi phụ nữ khác. Chung tình là hành động hiến sinh đều đặn: tôi hiến sinh tên lửa, máy bay và đại bác lên bàn thờ tình yêu nguyên tử của chúng tôi. (Điều đó khiến tôi nhớ lại câu Hoàng thân de Ligne trả lời vợ: “Ngài có chung tình với em không? - Có, thường xuyên.”)

Thứ Năm.

Bertrand Delanoë đổ cát và trồng dăm ba cây cọ trên các bờ kè và ai cũng lấy làm ngây ngất. Hoan hô! Đó là bãi biển ở Paris. Ta nằm dài trên những chiếc ghế gấp bằng vải để hít thở bầu không khí ô nhiễm nhất châu Âu, bên bờ một con sông độc hại. Khi ấy tôi nhớ đến chuyện Chirac từng hứa sẽ xuống tắm ở đó! Nếu ông ta chịu giữ dù chỉ một trong số những lời hứa của mình, tôi rất mong đó sẽ là lời hứa này: lời hứa kỳ cục nhất. Tôi

tưởng tượng ra cảnh Tổng thống mình mảy ước sũng và nhiễm đầy phóng xạ, với một vỏ bao cao su đã qua sử dụng dính trên mũi! Tôi nhớ là đã từng có một bể bơi lộ thiên tên là Deligny, và một bể khác ở quận XVI tên Molitor, hai cơ sở tắm gội này đều đã bị phá hủy mà chính quyền thành phố chẳng hề phản ứng gì cả. Kệ thôi, tôi hài lòng với bể bơi Polo hay còn là bãi biển của Toàn Paris. Nhưng cũng phải, thưa ngài Thị trưởng, điều còn thiếu trên bãi biển của ngài là một căn phòng VIP...

Thứ Sáu.

Tôi tạo dáng chụp ảnh cho trang bìa một tạp chí. Trong suốt khoảng thời gian tôi không viết lách gì. Tôi bị bắt cóc cũng nhiều như bị bắt chụp ảnh.

Thứ Bảy.

Lợi ích của các kỳ nghỉ, đối với một nhà phê bình văn học, đó là anh ta có được thời gian đọc các tác phẩm cũ, và từ đó phát hiện ra những điểm sáng giúp nâng cao trình độ của anh ta: “Tôi bị giam cầm trong hiện tại, như những vị anh hùng, như những kẻ say rượu; đôi khi bị lu mờ, quá khứ của tôi không còn phản chiếu trước mặt tôi cái bóng của chính nó mà chúng ta vẫn gọi là tương lai của mình nữa.” Văn của Proust, dĩ nhiên rồi. “Proust, dĩ nhiên rồi.” Có thể nói đó là khẩu hiệu của Vivage! Có điều Proust không sản xuất các sản phẩm đông lạnh.

Chủ nhật.

Một hôm, kênh France 2 phát lại *Thời gian tìm lại* của Raoul Ruiz. Chính bộ phim này đã khiến tôi nảy sinh mong muốn tìm lại Proust. Với tất cả những ai còn ngập ngừng, ông chỉ ra rằng Proust đồng nghĩa với đám nhà giàu chuyên làm tình với gái đi và những gã đồng tính thượng lưu để cho người khác lấy roi quật mình. Và thế là Proust không còn đáng ghét tí nào nữa! Thậm chí có hẳn một nhân vật (Saint-Loup) lên tiếng giễu cợt những ai nói “cocain” là “coco”. Có nát óc suy nghĩ cũng chỉ tổ uổng công, tôi vẫn chẳng hiểu nổi vì sao lúc nào mình cũng bị so sánh với Bret Easton Ellis. Chính Proust mới là người lãng xê trào lưu chơi đêm không lành mạnh cơ mà.

Thứ Hai

Có một chuyện kỳ lạ xảy ra với Françoise: đây là lần đầu tiên *càng ngày tôi càng yêu một ai đó*.

Thứ Ba.

Mặt mũi rám nắng nên tối nào tôi cũng từ chối đi chơi. Tôi rất thích lừa dối Françoise, nhưng thiếu sót của các phụ nữ khác lại nằm ở chỗ họ không phải là nàng.

Thứ Tư.

Quay trở về Pelicano, ở Porto Ercole (Toscane ven biển). Mathilde và Roberto Agostinelli đùa nghịch dưới nước cùng Victoire de Castellane và

Thomas Lenthal. Lee Radziwill bảo tôi: “Nice to meet you” mặc dù nàng đã biết tôi từ trước. Xin có nhận xét, thế vẫn còn tốt hơn “Disgusted to meet you”. Biển mang màu hoa cà như chiếc áo tắm một mảnh của em gái Jackie O. Patrick Bruel hát đi hát lại bài *Le Limier* bên bể bơi mà không cần đến cây đàn ông Barbarie của mình. Dưới biển, không hề cố ý, Françoise đã tè lên người Patrice Chéreau: những bất ngờ trong cuộc sống sang trọng... “Delighted to meet you.”

Thứ Năm.

Ấn tượng khó chịu với việc xuất bản sách vở càng lúc càng giống một màn nhảy clakét, một màn trình diễn của mấy người làm trò ở chợ phiên, đi loanh quanh dăm ba vòng rồi mất tích.

Thứ Sáu.

Tôi cảm thấy mình đang trở nên hơi vật chất một chút khi bỗng nhận ra mình bắt đầu cương cứng lúc lật giờ từng trang tạp chí *Thế giới Nội thất*.

Thứ Bảy.

Đau làm sao khi bỏ lỡ lễ hội Sonar ở Barcelona. Dường như có một thứ ma túy mới đã xuất hiện ở đó: “axit lỏng”. Ngược lại với những tấm giấy thấm bản thu hồi đầu những năm 1990, LSD lỏng gây ra cảm giác rất nhẹ nhàng và êm dịu. “Tôi cảm giác như bộ não của mình được tẩy sạch mọi loại chất bẩn, Emilio kể cho tôi nghe qua điện thoại. Như trong các bản

chiếu thử 3D quảng cáo bột giặt vậy!” Cuối cùng có lẽ tôi đã đúng đắn khi bỏ lỡ lễ hội Sonar: tôi quá cần một loại bột giặt tẩy não.

Chủ nhật.

Tôi đang đọc các cuốn tiểu thuyết của tháng này: nhiều vô kể phân là phân. Điều đó khiến tôi nhớ lại những gì Pietro Citati từng nói trên chương trình “Bouillon de culture” trong lúc mắt cứ nhìn tôi chăm chú bằng vẻ thương hại: “Văn học mệt mỏi lắm rồi, nên nó đang phải nghỉ ngơi.” Thế lỡ cái người đẹp ngủ trong rừng ấy không bao giờ tỉnh giấc thì sao?

Thứ Hai.

Chắc chắn tôi sẽ ủng hộ không chút do dự đề xuất của Françoise de Panafieu về việc tái mở cửa các nhà thờ. Khi ta không thể giải quyết nổi một vấn đề, thì tốt hơn cả là biến nó thành một ngành công nghiệp. Dù sao trong cái thế giới trực lợi này ai cũng là đi cả: “Lots of money? Love story. Got no money? I’m sorry.”^[23] (Cách ngôn của Night Flight ở Matxcova.)

[23] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là: “Nhiều tiền à? Chuyện tình. Không tiền à? Tôi rất tiếc.”

Thứ Ba.

Điều đó làm tôi nảy ra một ý. Đã có phụ nữ làm đi, đàn ông làm đi, tại sao lại không có các cặp đôi làm đi nhỉ? Ta sẽ thuê một cặp đôi cho dịp cuối

tuần hoặc thuê suốt cả tuần. Ô rê ka! Sao tôi không nghĩ ra sớm hơn chứ? Nhà tài trợ cho các kỳ nghỉ của tôi và Françoise là đây chứ đâu!

Thứ Tư.

“Đã đến ngày tận thế và tôi cảm thấy thật thoải mái”, ban nhạc REM hát, đây cũng là tóm tắt tình hình hiện tại. Khí hậu bất ổn, một làn mây nâu bao phủ châu Á, khắp nơi xảy ra hạn hán đạn xen lũ lụt, mùa hè hết như một mùa đông dài đằng đặc, bão táp tàn phá các thành phố. Và dường như ai cũng thấy điều đó thật bình thường, các công ty tiếp tục sản xuất, các nhà máy tiếp tục hun khói hành tinh, tăng trưởng tiếp tục thống trị, ô nhiễm tiếp tục gia tăng. “It’s the end of the world and I feel fiiiiine”: Michael Stipe là triết gia đương đại vĩ đại nhất. Chúng ta khoan khoái chiêm ngưỡng sự hủy diệt chính mình. Con người bậc trung của thế kỷ 21 là gã công tử bột khắc kỷ hết sức tự hào về những chiến tích kiểu hư vô chủ nghĩa của mình. Trước đây, thái độ lịch thiệp này chỉ có ở một nhóm các nhà văn bi quan ưu tú (Leopardi, Schopenhauer, Amiel, Benjamin, Cioran, Jaccard, Rosset...). Kể từ nay, đám đông mới chính là người đòi hỏi sự hủy diệt chính mình bằng cách ăn tráng miệng hai lần. Tự tử tập thể khiến người ta rất đói.

Thứ Năm.

Một ngày nào đó, có lẽ sẽ có một nhà xuất bản vô thức gom toàn bộ đồng thời luận này lại. Nhờ đó, ta sẽ được đọc lại mấy cuốn nhật ký với lòng khoan dung dành cho những kẻ khuyết tật tinh thần trứ danh, hoặc với thái độ nghiêm khắc tỷ lệ thuận với sự lười biếng của tôi.

Thứ Sáu.

Dominique Farrugia năn nỉ để lại được nêu tên ở đây. Rốt cuộc cũng có một lời ước dễ thỏa mãn. Để vào được nhật ký của tôi thì chỉ cần trao cho tôi một chương trình trên kênh Canal+ mà không bắt tôi phải ngủ cùng là đủ. Nhân tiện tôi phải ghi lại rằng cả tôi nữa, tôi cũng ngày càng được nêu tên nhiều hơn trong các tác phẩm mà anh em đồng nghiệp của tôi viết: trong *Tại sao lại là Braxin?* của Christine Angot, trong *One Man Show* của Nicolas Fargues, trong *Nhật ký một kẻ nhàn rỗi* của Roland Jaccard, trong *Sự tự giao* của Thomas Bouvatier, trong *Làn da cứng* của Elisabeth Quin. Thiếu mỗi việc là một nhà văn thôi, còn ít ra tôi cũng trở thành một nhân vật tiểu thuyết rồi.

Chủ nhật.

Do thiếu vắng các cuộc cách mạng, người ta bèn nổi dậy bằng những chi tiết nhỏ nhặt nhất. Chẳng hạn, tôi từ chối cài dây an toàn trên ô tô, đi xe máy không đội mũ bảo hiểm, hít cỏ trên máy bay, tè vào bể bơi nhà bạn bè - cách tôi đổ nước vào rượu của họ - đi xe buýt không mua vé, cười khẩy ngay khi nhìn thấy một tấm ảnh của Jean-Pierre Raffarin, v.v. Sắp tới đây, đỉnh cao của sự lật đổ sẽ là qua đường không theo lối dành cho người đi bộ. Ta cứ tưởng rằng “tư sản phóng đảng” vừa có được lợi thế của sự tiện nghi tư sản vừa có được lợi thế của vẻ ngoài phóng đảng trong khi thực ra cùng lúc anh ta phải mang trên mình hai sự cam chịu này: nổi xấu hổ vì giàu có cộng với vẻ nực cười của hành động nổi loạn.

Thứ Hai.

Trước khi phim khiêu dâm hiện đại bị cấm, hãy tận hưởng nó ngay. Tối qua, tôi đã làm tình với mấy cái đĩa DVD Nhật và Đức ghê tởm đến ngọt ngào. Khi ấy tôi nghĩ đến chuyện Dominique Baudis phàn nàn rằng thế hệ trẻ của chúng ta được giáo dục giới tính bằng cách xem mấy thứ đó... Mẹ kiếp, tôi hy vọng anh nói đúng!

Thứ Ba.

Môn giáo dục giới tính của tôi ở trường Trung học Montaigne: những cuốn phim dương bản mực rữa, một sơ đồ chằng chịt mũi tên, một cô giáo mặt đầy mụn mặc áo blu trắng phát âm các từ ghê gớm như “chim”, “dương vật”, “tử cung”, “dạ con”, “vòi trứng”. Tôi thích tà học như thế hệ trước (qua nhà thổ) hoặc như thế hệ sau (qua băng đĩa) còn hơn.

Thứ Tư.

Khoảng thời gian từ năm 1935 đến 1957, nghĩa là suốt hai mươi hai năm cuối đời mình, Valery Larbaud chỉ nói đúng một câu duy nhất: “Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới”. Ông bị liệt nửa người sau vụ tai biến mạch máu não trên phố Cardinal-Lemoine vào tháng Mười một năm 1935. Ngồi trên ghế bành, ông nhắc đi nhắc lại không mệt mỏi “Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới” với các vị khách hiếm hoi ghé thăm mình. (Những người viết tiểu sử về ông quy vụ tai biến vừa rồi cho chúng giang mai nhiệm phải sau nhiều lần viếng thăm các nhà thổ cùng với Léon-Paul Fargue.)

Thứ Năm.

“Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới” ư? Nghĩ đến đây tôi lại nảy ra một ý nho nhỏ. Tôi nghĩ rằng Larbaud giả vờ bệnh tật. Thực ra, ông chẳng thấy có gì khác hay ho để nói. Ông từng viết nên những vản thơ đẹp nhất, những cuốn tiểu thuyết tuyệt diệu nhất về các phụ nữ trẻ, về Rome, về tình yêu và giới tử phú, ông từng đi du lịch, từng mệt mỏi, nên ông ngồi lại nhà mà thôi. Ông không nói năng lẫn thản chút nào: rất đơn giản, “Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới” có vẻ như là câu nói tối hậu của ông, câu nói tóm lược tất cả, sự sống, cái chết, vẻ đẹp của thế giới, chim chóc, hoa lá rừng cây, lỗ đít, tiền bạc, sự trôi chảy của thời gian, vui sướng và đau khổ, và rồi một ngày nào đó bạn sẽ bị tước mất tất cả. Tôi thấy hành trình của Valery Larbaud giống như hành trình của một nhà văn hoàn hảo: phải viết vô vản trang giấy suốt đời mình để tìm ra được một câu duy nhất, và đúng ngày tìm ra được câu ấy, không bao giờ phải phát ngôn bất kỳ câu nào khác nữa (cũng như Nicholson trong phim *Shining*). Do vậy, “Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới” không phải câu nói trong tuần: đó là câu nói của một đời người.

Thứ Bảy.

Các cô phục vụ quán càng ngày càng trở nên ngon mắt hơn: điều đó đang trở thành vấn đề khó mà quản lý nổi. Một tối nọ, chúng tôi dùng bữa với các đồng nghiệp và cánh phụ nữ ngồi cùng bàn với chúng tôi tỏ thái độ không ưa gái xa hoa. Xin lỗi: họ tỏ thái độ không ưa nữ phục vụ, nhưng bạn đã tự sửa được rồi đấy thôi. Đúng lúc gọi món, tôi rất muốn yêu cầu cô nàng phục vụ mấy thứ không có trên thực đơn: một bú mút, hai phóng tinh, một cà phê và xin cho hóa đơn xin cảm ơn trước hẹn gặp lại rất hân hạnh được phục vụ dĩ nhiên là sẵn sàng phục vụ rồi không vấn đề gì hết. Ôi, giá mà trong đời thực tôi cũng can đảm như trong nhật ký...

Chủ nhật.

Thái độ nghiêm khắc của các nhà phê bình đối với công việc của tôi chắc chắn có thể được lý giải bằng việc người ta không muốn tặng quà cho một đứa trẻ hư hỏng.

Thứ Hai.

Đêm không ngủ, cảnh tượng kinh hoàng, chia cắt vĩnh viễn... Lần này, Françoise bỏ đi thực sự, tôi đã mất nàng. Tôi bị hủy hoại. Nàng phải lòng một cô gái chúng tôi cùng nhau tán tỉnh. Họ bí mật gặp nhau hàng tháng trời nay rồi và muốn ở cùng nhau. Thế mà tôi lại đi nghi ngờ Ludo chứ! Nàng nói với tôi bằng vẻ lạnh lùng kinh hoàng, như thể tôi đã thuộc về dĩ vãng. “Em chối từ anh cùng tất cả các gã thuộc giới tính của anh.” Suốt đêm, tôi tìm cách làm nàng đổi ý, tìm cách hoãn binh, tìm một cơ may khác. Nàng xin lỗi tôi qua điện thoại, qua tin nhắn rồi qua Internet, nhưng không phải trực diện. Nàng trở nên xa lạ với tôi. Tôi cảm thấy khó thở. Liệu chúng tôi có thể đi lướt qua nhau suốt năm nay không? Như thể chúng tôi sống trong hai thế giới song song? Có hai thời khắc mà khi đó các tình nhân nghẹt thở: lúc họ yêu và lúc họ không còn yêu nữa.

Thứ Ba.

Trong một thế giới khuyến khích việc các cá nhân cho mình là trung tâm như thể đó là phẩm hạnh chính yếu, thì hẳn nhiên đồng tính phải là chuẩn mực của tương lai. Và lúc ấy, tình dục khác giới mới là thứ đi ngược tự

nhiên. Cần phải yêu người giống ta nhất. Chỉ bị chính bản thân mình hấp dẫn. Cả tôi cũng sẽ phải tuân theo điều đó mới được. Nhất định tôi phải cưới một gã cận thị cao lớn. Nhờ vậy tôi mới trở thành “kẻ ích kỷ lãng mạn” đích thực được.

Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới.

Trong ba mươi năm nữa, tình dục khác giới sẽ trở thành thứ thiếu sót, tai tiếng, không lành mạnh và gây sốc. Sẽ xảy ra các vụ tấn công kỳ thị người quan hệ khác giới trên đường phố. Ta sẽ thấy ghê tởm khi chứng kiến một gã đàn ông hôn lưỡi một phụ nữ trên ghé băng. Các ông bố đồng tính sẽ phải che mắt mấy đứa con thụ tinh trong ống nghiệm của mình. Thật kinh khủng làm sao khi hôn môi một cá thể khác mình đến thế! Những cặp đôi ấy, làm sao họ có nổi một cuộc sống cân bằng và bình thường khi họ cách xa nhau vời vợi như vậy? Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới. Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới. Chào buổi tối mọi thứ dưới hạ giới.

Thứ Tư.

Không ăn gì từ ba ngày nay. Tôi ngáy người vì tiếng ồn. Nobu và Korova đã phá sản nhưng Cab và VIP vẫn luôn ở đó... Tôi đã gặp lại đám đông chơi đêm, những buổi tối thứ Hai ở Queen, những cô vũ nữ thoát y, những tay ăn chơi của quán bar Doobie's... Mọi người vẫn ngồi ở chỗ của họ, vẫn những chồn ấy, như thể họ đợi tôi... Tôi cứ ngỡ mình cao cấp hơn, thật tội nghiệp tôi. Họ giữ ấm cho tôi, họ là gia đình thực thụ của tôi. Cuộc sống không Françoise đang bắt đầu và nó thật xấu xí. Cả đời mình tôi chưa bao giờ đau khổ đến thế, vậy mà tôi đã cảm nhận được cái việc sẽ xảy ra ấy: chúng tôi từng sống một cuộc sống bình thường, tôi đã đánh mất tính nông cuồng của mình, tôi thật thiếu quyết đoán, nàng đã coi thường tôi. Tôi đã yêu nàng trước cả khi yêu nàng, và vẫn yêu nàng sau đó. Tôi đã không yêu nàng đủ

trong lúc yêu nàng. Ta chỉ yêu người khác khi họ bỏ rơi ta hoặc vượt khỏi tầm tay ta. Lẽ ra tôi đã có thể yêu nàng mà không cần phải biết nàng hay chạm vào nàng, thậm chí cũng chẳng cần bước vào cuộc đời nàng. Tất cả là tại tôi: câu chuyện này kết thúc bởi tôi đã khơi mào nó vào một ngày nào đấy. Đó là câu chuyện của một gã đàn ông cô đơn tự hỏi mình là ai và mình làm cái quái gì ở đây. Anh ta ngỡ mình tự do, phải lòng một người, khám phá ra hạnh phúc, rồi hạnh phúc tan biến và anh ta nhận ra mình căm ghét tự do của chính mình. Ngay cả nhịp điệu đời tôi cũng thật nhàm chán.

“Chẳng có gì thay đổi cả, sự già nua của thế giới vẫn tăng dần trong tôi.”
Valery Larbaud, *Nhật ký của A.O. Barnabooth.*

Thế mà tôi lại coi nàng như một kẻ điên cơ chứ! Không phải vậy chút nào: Françoise rất cân bằng. Một phụ nữ không chịu nổi tôi là một phụ nữ rất cân bằng. Nàng không bỏ rơi tôi mà là làm tôi trống rỗng. Tôi quyết định sẽ chẳng bao giờ ích kỷ hay lãng mạn nữa. Tôi nghĩ mình sẽ là một gã say mê đẹp trai.

Thứ Năm.

Điều em yêu cầu anh là bất khả. Anh chẳng bao giờ có thể thôi không yêu em nữa.

Thứ ma túy tồi tệ nhất chính là tình yêu. Em đã trả lại cho anh sự sống, khiến anh có cảm xúc trở lại. Dù đi đâu, anh cũng chỉ thấy khuôn miệng em tươi mát, đôi mắt anh nhòa đi khi thiếu vắng em. Chút ngây thơ sót lại làm đôi má anh ửng đỏ. Từ giờ cho tới lúc cuối đời, mỗi lần có ai đó nhắc đến tên em trước mặt anh, rất có thể ánh mắt anh lại mất hút đôi chút trong hư vô. Người khác hẳn sẽ nói: “hắn uống quá nhiều, hắn rất lơ đãng”, nhưng anh thì anh mặc kệ, anh sẽ ở rất xa, dựa người vào em, ở Los Angeles giữa

đôi cánh tay em dát vàng, hoặc ở Porto Ercole lạc trong mái tóc em dài măn măn, ở Istanbul và Matxcova và Amsterdam dựa vào bầu ngực em thơm mùi kem, trên thiên đường yêu đương qua lại, giấc mơ bất khả ấy, giấc mơ mà có một ngày, em sẽ lại đưa anh vào.

Thứ Sáu.

Tôi sẽ ngừng viết nhật ký bởi phần đời còn lại của tôi sẽ chẳng còn gì thú vị. Bạn có nhận ra Oscar Dufresne viết tắt là: O.D. không? Tôi chán ngấy chính mình rồi. Tôi gần như Over-Dose^[24], Outre-Dégoût^[25]. Thường thì, để trọn vẹn trăm đường, giờ khi đã giàu có và nổi tiếng, vậy là gần như đẹp trai, tôi phải chấm dứt đời mình. Nhưng tôi thích sống hơn bởi như thế thì sẽ tiện hơn để có thể chứng kiến những chuyện xảy ra. Do đó, tôi chọn cách biến mất giữa lúc vinh quang nhất. Trong xã hội cảnh tượng, người vắng mặt luôn là người có lý. Bạn sẽ không được đọc Oscar Dufresne nữa, như vậy, bạn sẽ phải kiếm tìm anh ta khắp nơi. Bạn sẽ càng khát khao tôi hơn vì tôi bỏ trốn bạn. Tôi là người đầu tiên tự tử mà vẫn còn sống sau Isaac Albeniz (ông tổ của Cécilia Sarkozy, nhạc sĩ người Tây Ban Nha, người từng khiến dư luận tin rằng mình đã chết để được nghe chính những kẻ xấu xa nhất chuyên gièm pha mình đọc điệu văn ca ngợi mình). Oscar Dufresne ư? Cái xác sống văn học. Không cần phải giết Chirac, Bush hay Madonna thì mới đi vào được Lịch sử. Chỉ cần ẩn mình là đủ. Bạn đừng lo, tôi sẽ tiếp tục dõi theo bạn mà vẫn tuân thủ các khoảng cách an toàn. Hẳn sẽ có lúc chuyện đó làm người ta bực mình. Tới ngày tận thế, tôi hy vọng mình được xếp chỗ ở một lô hàng đầu.

[24] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Quá-Liêu”.

[25] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Quá-Ngán”.

Thứ Bảy.

Thi thoảng, tôi nhìn qua cửa sổ khách sạn, và lần nào cũng thấy mặt trời nhô lên ở một thành phố khác. Chúc ngủ ngon mọi thứ dưới hạ giới. Đôi lúc, khi đã rất muộn, tôi cứ ngỡ điện thoại di động của mình rung trong túi áo vest, tôi lao tới, hy vọng đó là em, nhưng lại chỉ là những tiếng bass phát ra từ loa khiến điện thoại rung lên trong túi áo tôi... Tôi biết câu chuyện tình lỡ dở ấy là câu chuyện tình duy nhất tôi không bao giờ nuối tiếc. Ngay cả cho tới khi nằm viện, chờ lúc mình tắt thở với những ống dẫn moóc phin cắm đầy cánh tay, tôi vẫn sẽ tiếp tục nghĩ về câu chuyện ấy, tự hào vì đã được trải nghiệm nó.

Chủ nhật

Ta ngỡ rằng tình yêu có thể thay đổi con người nhưng giấc ngủ thôi miên ấy chỉ kéo dài một thời gian. Đối với tôi, tốt hơn cả là bị rời bỏ; được một lần tôi có vai diễn đẹp và người ta bèn đến tỏ ý xót thương tôi... Đôi lúc, tôi trở nên hào phóng, tôi tuyên bố rằng nếu em quay lại, tôi sẽ nói với em là “hãy cứ ở lại bên cô tình nhân của em, anh chỉ làm em đau mà thôi, em không cần anh nữa, anh thích em hạnh phúc mà không có anh” và những điều hão huyền vớ vẩn khác (tôi muốn mình phải là người bất hạnh hơn, và tôi không thể rời xa được chính mình). Những lúc khác, “các bạn trai” của Françoise đến nói xấu nàng và cô bạn gái của nàng với tôi. Khi họ thề thốt rằng rời nàng sẽ chán ngấy cô ả đối thủ tầm thường của tôi, trái tim tan nát trong tôi rên lên như một cỗ máy xe hòm kiểu Anh.

- Anh tin thế à? Anh tin rằng nàng sẽ quay trở lại à? Dù cơ may chỉ là một phần một triệu, anh vẫn tin điều đó khả dĩ à? Ôi lạy Chúa tôi, tại sao tôi lại để nàng ra đi?!

Thế là họ quay mặt đi.

Trước những tràng nức nở thảm thiết của tôi.

Thứ Hai.

Ludo gặp tôi trong một phòng lounge và gây sự với tôi:

- Thế nào, có đúng là cậu dùng viết nhật ký không?

- À ừ thì... Tớ không còn lòng dạ nào nữa...

- Quân phản bội! Cậu còn chân thành hơn cả Bridget Jones kia mà, mẹ kiếp!

- Không: chỉ nam tính hơn thôi. Phải có một gã tận tụy trả lời cái cô ả làm tiền bé bỏng ấy. Phải có một gã nói với cô ả rằng chuyện đàn ông muốn ăn nằm với mọi loại đàn bà không ngăn cản việc anh ta đem lòng yêu ai đó, ơn Chúa, bởi đó là điều đẹp nhất trong một xã hội tan rã...

-... nhưng dù sao ta cũng muốn ăn nằm với tất cả bọn họ thật mà!

- À ừ.

- Cái điều này, tớ sẽ thấy rất thiếu vắng: tính vô sỉ của cậu.

- Đây không phải tính vô sỉ mà là sự trung thực. Tớ có thể nói với cậu rằng cái tính đó khiến tớ gặp không ít chuyện chết tiệt. “Trung thực, mỗi bạn tâm tốt đẹp của tôi...”

- Nào, thế cậu chắc là cậu sẽ dừng đây à?

- Dừng viết nhật ký ấy hả? Không. Nhưng dừng xuất bản nó thì có. Giờ tớ đang nổi như cồn, tớ phải ẵm danh mới được. Tớ đã chạm tới sự phô bày quá mức rồi! Vả lại, như Marcel Dalio vẫn nói trong *Luật chơi* ấy: “Tôi mơ hồ nảy ra ý nghĩ rằng mình đã cười vừa đủ.”

- Cậu giỡn chắc! Chỉ là bởi cậu thích truyền hình hơn thôi! Cậu bỏ dở viết lách để chuyển sang hình ảnh! Cậu thoái vị! Cậu muốn người ta nhận ra cậu trên phố! Đồ vĩ cuồng! Quân đào ngũ!

- Ôi, giá mà chỉ có thế. Nhưng mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn nhiều... Tớ quyết định rồi: tớ sẽ dừng đàn bà. Không Chúa trời, không tình nhân^[26]! Nói với tớ đi... Đôi mắt cậu đẹp quá, cậu biết không... Tối nay cậu làm gì?

[26] Tác giả nhại khẩu hiệu “Ni Dieu, ni maitre” (Không Chúa trời, không ông chủ) của phái vô chính phủ.

- Nghe này Oscar, tớ rất muốn được quan hệ đồng tính với cậu nhưng với điều kiện: bọn mình không bao giờ ăn nằm cùng nhau.

- OK, thế cũng được. Nhưng cậu sẽ khiến tớ vui lòng hơn nếu cạo bỏ bộ râu quai nón lún phún nực cười kia đi: tớ thấy phát khiếp khi phải hôn một cái má lỏm chớm.

- Không vấn đề gì. Ngược lại, tớ muốn chúng ta đi dạo tay trong tay trước mặt cánh sân ảnh trộm.

- Được, thế sẽ rất tốt cho hình ảnh của cậu. Này, lạ thật, cậu có ngửi thấy mùi đó không? Không à? Cậu không ngửi thấy mùi gì à?

Thứ Ba.

Đến thời điểm phải viết lời kết cho bản sử thi này, tôi còn lại gì nhỉ? Một cái mùi. Mùi da trên những chiếc ô tô Anh của bố tôi. Mùi hôi thối của sự xa xỉ từng khiến tôi lộn mửa. Jaguar, Daimler, Aston Martin, Bentley: tất cả chúng đều thối hoắc như nhau. Tôi còn nhớ mình từng cảm thấy ghê tởm thế nào đối với đồng ghế sau màu be nặng mùi ấy. Tôi muốn làm hài lòng tay chơi luôn lái xe rất nhanh đó. Tức là làm hài lòng tất cả mọi phụ nữ, giống ông. Để được như vậy, tôi phải trở thành *ai đó*. Tôi phải được toàn thế giới yêu mến bởi người đàn ông ấy thuộc về toàn thế giới. Thế ông mới yêu tôi như những người khác được. Oscar Dufresne không phải một gã độc thân kiếm tìm tình yêu; đó là một cậu bé chờ đợi bố mình. Nổi bật công văn chương lớn: mẹ mới là người nuôi dạy tôi nhưng tôi lại luôn viết về bố. Trong mọi gia đình, người vắng mặt luôn là người có lý, và ta chỉ viết về những bóng ma của mình mà thôi.

Thứ Hai ngày 9 tháng Chín năm 2002.

Nỗi buồn trong tôi nhiều tới mức đôi khi nó tràn bờ tựa nước sông Seine. Ánh đèn đường phản chiếu trên làn nước đen, biến con sông già nua ấy thành dải thiên hà.

Tôi nhận ra mọi điều mình đã mất và sẽ không tìm lại được nữa. Chiếc áo smoking tôi mặc bị dính bẩn. Tôi cạo cạo vết bẩn đó nhưng nó không chịu biến mất.

Nếu chẳng người nào thuộc về ai khác thì cũng sẽ chẳng người nào quan tâm săn sóc ai, và mãi mãi sẽ là mảnh ai nấy sống. Tôi lại cô đơn thêm lần nữa; tôi nâng kính xe màu đen lên rồi vùi mặt mình vào hai tay, trên ghế sau của chiếc limousine thâm lặng đang chạy về phía hồi kết của tôi.

Frédéric Beigbeder xin được cảm ơn Franck Maubert, Marc Dolisi và Jean-Marie Burn, không có họ hẳn sẽ không thể có cuốn sách này.

The end

CHÚ GIẢI TÊN RIÊNG TRONG SÁCH

Yves Adrien: nhà văn người Pháp, luôn cố gắng góp phần lãng xê những dòng nhạc mới.

Mathilde Agostinelli: vợ cũ của Roberto Agostinelli, là bạn của cựu tổng thống Pháp Nicolas Sarkozy.

Roberto Agostinelli (1953) doanh nhân người Mỹ, thành viên sáng lập Rhône Group.

Al Pacino (1940) diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim nổi tiếng người Mỹ.

Isaac Albeniz (1860 - 1909) nghệ sĩ dương cầm, nhà soạn nhạc người Tây Ban Nha.

Pedro Almodovar (1949) đạo diễn nổi tiếng người Tây Ban Nha.

Anicée Alvina (1953) ca sĩ, diễn viên người Pháp lai Iran.

Ursula Andress (1936) nữ diễn viên Thụy Sĩ.

Christine Angot (1959) tiểu thuyết gia, nhà soạn kịch người Pháp thường đọc các tác phẩm của mình trước công chúng.

Lionel Aracil, luật gia, đồng sáng lập Giải Văn học de Sade.

Louis Aragon (1897-1982) thi sĩ, tiểu thuyết gia, nhà báo người Pháp.

Thierry Ardisson (1949) người dẫn chương trình, nhà sản xuất chương trình truyền hình nổi tiếng người Pháp.

Bernard Arnault (1949) doanh nhân, chủ sở hữu tập đoàn LVMH.

Patrick-Poivre d'Arvor (1947) nhà văn, nhà báo nổi tiếng người Pháp.

Antonin Artaud (1896-1948) nhà lý luận sân khấu, diễn viên, nhà văn, thi sĩ nổi tiếng người Pháp. Trong “Van Gogh kẻ tự sát của xã hội” ông cho rằng Van Gogh không bị điên và đổ lỗi cho các bác sĩ tâm lý.

Pierre Assouline (1953) nhà báo, cây viết thời luận, tiểu thuyết gia, từng là chủ biên tạp chí *Lire*.

Jacques Attali (1943) nhà kinh tế học, nhà văn, viên chức chính phủ Pháp cấp cao.

Richard Avedon (1923-2004) nhiếp ảnh gia thời trang người Mỹ.

Tex Avery (1908-1980) đạo diễn phim hoạt hình nổi tiếng người Mỹ.

Francis Bacon (1909-1992) họa sĩ người Anh, chuyên vẽ về bạo lực, sự tàn bạo và thảm kịch.

Baden-Powell (1857-1941) người sáng lập Hướng đạo sinh.

Frédéric Badré: đồng sáng lập tạp chí văn học *Ligne de risque*.

Edouard Baer (1966) diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất, biên kịch điện ảnh và sân khấu người Pháp.

Julien Baer (1964) ca sĩ người Pháp.

J. G. Ballard (1930-2009) nhà văn khoa học viễn tưởng người Anh.

Syd Barrett: tên đầy đủ là Roger Keith Barrett (1946-2006), nhạc sĩ, ca sĩ người Anh, thành viên sáng lập ban nhạc Pink Floyd.

Roland Barthes (1915-1980) nhà phê bình văn học, nhà ký hiệu học nổi tiếng người Pháp.

Alain Bashung (1947-2009) nhạc sĩ, ca sĩ người Pháp có tầm ảnh hưởng lớn.

Alé de Basseville (1970) nhà thiết kế thời trang.

Fabien Bathez (1971) cầu thủ bóng đá, thủ môn nổi tiếng của đội tuyển quốc gia Pháp.

Dominique Baudis (1947) nhà báo, nhà văn, chính trị gia người Pháp.

Emmanuelle Béart (1963) nữ diễn viên Pháp.

Samuel Beckett (1906-1989) nhà văn, nhà thơ, nhà soạn kịch người Ai Len, từng đoạt giải Nobel văn chương.

Jérôme Bégé (1972) nhà báo, chủ biên trang lepoint.fr.

Monica Bellucci (1964) nữ diễn viên nổi tiếng người Ý.

Jean-Paul Belmondo (1933) diễn viên nổi tiếng người Pháp.

Georges-Marc Benamou (1957) nhà sản xuất phim, nhà báo người Pháp, người lập ra tạp chí Globe ủng hộ Francois Mitterrand.

Pierre Bénichou (1938) nhà báo người Pháp.

Jeanne de Berg: tên thật là Catherine Robbe-Grillet (1930), nhà văn, diễn viên, chuyên tổ chức tiệc BDSM, thành viên hội đồng giám khảo Giải Văn học de Sade.

Silvio Berlusconi (1936) chính trị gia, nhà kinh doanh và ông chủ truyền thông lớn người Ý, từng ba lần giữ chức Thủ tướng Ý.

Stéphane Bern (1963) nhà báo, nhà văn, người dẫn chương trình người Pháp.

Frédéric Berthet (1954-2003) nhà văn Pháp.

Patrick Besson (1956) nhà văn, nhà báo người Pháp.

Jean-Marie Bigard (1954) diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Björk (1965) nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên người Iceland (Băng Đảo).

Jean-Baptiste Blanc: đồng sáng lập Giải Văn học de Sade.

Michel Blanc (1952) diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Michael Bloomberg (1942) doanh nhân, chính trị gia người Mỹ, hiện là Thị trưởng New York.

Antoine Blondin (1922-1991) nhà văn Pháp.

Christian Bobin (1951) nhà văn Pháp.

Humphrey Bogart (1899-1957) diễn viên huyền thoại người Mỹ, đóng vai nam chính trong phim *Casablanca*.

Jacques Bénigne Bossuet (1627-1704) giám mục, nhà thuyết giáo, nhà văn người Pháp.

Frédéric Botton (1936-2008) nhạc sĩ, ca sĩ người Pháp.

Elodie Bouchez (1973) nữ diễn viên người Pháp.

Patrick Bouchitey (1946) diễn viên, đạo diễn, biên kịch người Pháp.

Hubert Boukobza: từng là chủ hộp đêm nổi tiếng Les Bains Douches tại Paris.

Mikhail Boulgakov (1891-1940) nhà văn người Nga.

Ari Boulogne (1962) nhiếp ảnh gia người Pháp, là người con không được Alain Delon thừa nhận.

Carole Bouquet (1957) nữ diễn viên người Pháp, từng tham gia đóng loạt phim về James Bond.

Pierre Bourdieu (1930-2002) nhà xã hội học người Pháp.

Patrick Bruel (1959) ca sĩ, diễn viên người Pháp.

Jacques de Bourbon Busset (1912-2001) nhà văn, nhà ngoại giao, thành viên Viện Hàn lâm Pháp.

Pierre Bourgeade (1927-2009) tiểu thuyết gia, nhà thơ, nhà soạn kịch, nhà báo, phê bình văn học, từng là giám khảo Giải Văn học de Sade.

Philippe Bouvard (1929) nhà báo, nhà văn hài hước, người dẫn chương trình người Pháp.

Thomas Bouvatier (1973) nhà văn người Pháp.

José Bové (1953) một trong những nhân vật quan trọng của phong trào chống toàn cầu hóa một cách tự do thái quá.

Angelo Branduardi (1950) nhạc sĩ, ca sĩ người Ý.

Emmanuel de Brantes (1964) nhà báo, cây viết thời luận về văn hóa Pháp.

Claude Brasseur (1936) diễn viên người Pháp.

Christine Bravo (1956) người dẫn chương trình, nhà văn người Pháp.

Marie-France Brière (1957) nghệ sĩ người Canada, chủ yếu là điêu khắc đá.

Geneviève Brisac (1951) nhà văn, biên tập viên người Pháp.

Erin Brokovich (1960) là trợ tá pháp lý và nhà hoạt động môi trường dù chưa qua trường lớp đào tạo nào về luật, từng đoạt giải Miss Pacific Coast.

James Brown (1933-2006) nổi tiếng với danh hiệu “Bố già nhạc soul”, là nhân vật có nhiều ảnh hưởng với nền tân nhạc thế kỷ XX.

Pascal Bruckner (1948) nhà văn, cây viết tiểu luận người Pháp.

Carla Bruni (1967) ca sĩ, nhạc sĩ, siêu mẫu người Ý, phu nhân của cựu tổng thống Pháp Nicolas Sarkozy, từng có thời gian có quan hệ tình cảm với hai cha con nhà Enthoven là Jean-Paul Enthoven và Raphael Enthoven.

Charles Bukowski (1920-1994) nhà văn người Mỹ gốc Đức với sự nghiệp sáng tác đồ sộ.

Anthony Burgess (1917-1993) nhà văn, nhà ngôn ngữ học người Anh.

Francis Cabrel (1953) ca sĩ, nhạc sĩ người Pháp.

Albert Camus (1913-1960) nhà văn, nhà báo, triết gia nổi tiếng người Pháp.

Bertrand Cantat (1964) ca sĩ, nhạc sĩ, thành viên của ban nhạc rock Noir Désir.

Guillaume Canet (1973) diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất điện ảnh, từng đóng trong *The Beach* cùng Leonardo DiCaprio.

Manuel Carcassonne (1965) nhà báo, nhà phê bình văn học cho tờ *Le Point*, sau trở thành giám đốc văn học rồi phó giám đốc nhà xuất bản Grasset.

Juan Carlos (1938) nhà vua Tây Ban Nha.

Emmanuel Carrère (1957) nhà văn, biên kịch, đạo diễn người Pháp.

Johnny Cash (1932-2003) ca sĩ, nhạc sĩ dòng nhạc đồng quê người Mỹ.

Vincent Cassel (1966) diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất điện ảnh người Pháp, chồng của nữ minh tinh Monica Bellucci.

Laetitia Casta (1978) diễn viên, siêu mẫu người Pháp.

Benjamin Castaldi (1970) người dẫn chương trình, diễn viên người Pháp, nổi tiếng với những chương trình truyền hình thực tế Loft Story, Secret Story.

Jean-Charles de Castelbajac (1949) nhà thiết kế thời trang người Pháp.

Victoire de Castellane: nhà tạo mẫu trang sức, từng làm việc cho Chanel và Dior.

Claire Castillon (1975) nhà văn nữ người Pháp.

Jean Cau (1925-1993) nhà văn, nhà báo người Pháp, từng được giải Goncourt.

Louis-Ferdinand Céline (1894-1961) nhà văn người Pháp, tác giả cuốn *Hành trình đến tận cùng đêm tối*.

Caroline Cellier (1945) nữ diễn viên người Pháp.

Chaban-Delmas (1915-2000) chính trị gia người Pháp.

Alain Chabat (1958) diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất điện ảnh, dẫn chương trình truyền hình người Pháp.

Claude Chabrol (1930-2010) diễn viên, đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất điện ảnh người Pháp.

Claude Challe (1945) DJ người Pháp, nổi tiếng vì đã lập ra Buddha Bar.

Chateaubriand, tên đầy đủ Francois-René de Chateaubriand (1768-1848) nhà văn, chính trị gia người Pháp, ông được coi là người sáng lập ra trào lưu lãng mạn trong văn học Pháp.

Etienne Chatiliez (1952) đạo diễn, diễn viên người Pháp. Bộ phim *Tanguy* của Chatiliez sau này đã tạo ra chế độ Tanguy - những thanh niên ra ở riêng muộn hơn hoặc quay lại sống với bố mẹ sau khi đã tách ra ở riêng.

Philippe Chaubère (1950) diễn viên, đạo diễn sân khấu người Pháp.

Patrice Chéreau (1944) đạo diễn sân khấu, đạo diễn, biên kịch, diễn viên điện ảnh người Pháp.

Jean-Pierre Chevènement (1939) chính trị gia người Pháp, từng là ứng cử viên tổng thống năm 2002.

Stéphanie Chevrier (1969) biên tập viên, từng là người tình của ca sĩ Yves Simon.

Pietro Citati (1930) nhà văn, nhà phê bình văn học người Ý.

Larry Clark (1943) nhiếp ảnh gia, đạo diễn người Mỹ. Bộ phim *Kids* của ông rất thành công.

Kurt Cobain (1967-1994) ca sĩ, nhạc sĩ người Mỹ, thành viên ban nhạc Nirvana.

Jean Cocteau (1889-1963) nhà văn, nhà thơ, nghệ sĩ đa tài người Pháp, thành viên Viện Hàn lâm Pháp.

Pierre Combescot (1940) nhà báo, nhà văn người Pháp, từng nhận giải Goncourt.

Leonard Cohen (1934) nhà văn, nhà thơ, nhạc sĩ, ca sĩ người Canada.

Olivier Cohen (1949) sáng lập ra nhà xuất bản Éditions de l'Olivier.

Daniel Cohn-Bendit (1945) chính trị gia người Đức, nghị sĩ Nghị viện châu Âu.

Phil Collins (1951) ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên người Anh.

Yvan Colorma (1960) nhà hoạt động ủng hộ độc lập cho đảo Corse, bị kết án vì ám sát tỉnh trưởng Claude Érignac.

Francis Ford Coppola (1939) đạo diễn, nhà sản xuất điện ảnh người Mỹ.

Philippe Corti (1958) DJ, người dẫn chương trình người Pháp.

Albert Cossery (1913-2008) nhà văn viết tiếng Pháp quốc tịch Ai Cập, từng được nhận khá nhiều giải thưởng văn học.

Mélanie Coste (1976) cựu diễn viên khiêu dâm người Pháp.

Douglas Coupland (1961) nhà văn người Canada, nổi tiếng với tiểu thuyết Thế hệ X.

Clotilde Courau (1969) nữ diễn viên người Pháp.

Carl Cox (1962) DJ chuyên sáng tác nhạc điện tử người Anh.

Bruno Cremer (1929-2010) diễn viên người Pháp.

Czerkinsky (1959) ca sĩ người Pháp.

Etienne Daho (1956) ca sĩ, nhạc sĩ người Pháp.

Béatrice Dalle (1964) nữ diễn viên người Pháp.

Irma Danon: nhà báo, người dẫn chương trình.

Maurice G. Dantec (1959) nhà văn Pháp nhập quốc tịch Canada.

Mireille Darc (1938) nữ diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Frédéric Dard (1921-2000) nhà văn Thụy Sĩ, nổi tiếng chủ yếu với loạt truyện trinh thám San-Antonio.

Marie Darrieussecq (1969) nhà văn nữ người Pháp.

Régis Debray (1940) nhà văn Pháp, người được cho là có liên quan trực tiếp đến cái chết của Che Guevara vì đã khai ra nhiều thông tin về ông.

Bertrand Delanoë (1950) thị trưởng Paris từ năm 2001.

Philippe Delerm (1950) nhà văn Pháp, từng được nhận khá nhiều giải thưởng văn học.

Marine Delterme (1970) nữ diễn viên người Pháp.

Vanessa Demouy (1973) người mẫu, diễn viên người Pháp.

Jacques Demy (1931-1990) nhà làm phim người Pháp, đạo diễn phim *Những Quý cô ở Rochefort*.

Michel Denisot (1945) nhà báo, người dẫn chương trình, nhà sản xuất chương trình truyền hình và từng đứng đầu kênh Canal+.

Johnny Depp (1963) diễn viên nổi tiếng người Mỹ.

Estelle Desanges (1977) nữ diễn viên phim khiêu dâm người Pháp.

Christine Deviers-Joncour (1947) chủ yếu nổi tiếng qua vụ bê bối ở công ty khai thác dầu Elf Aquitaine.

Leonardo DiCaprio (1974) diễn viên nổi tiếng người Mỹ, đóng vai chính trong phim *The Beach*.

Cameron Diaz (1972) nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ.

Audrey Diwan (1980) nhà văn, cây viết thời luận, biên tập viên nhà xuất bản Denoël.

Babette Djian: biên tập viên thời trang, lập ra tạp chí thời trang *Numéro*.

Philippe Djian (1949) nhà văn Pháp, thường được coi là người kế thừa thế hệ Beat tại Pháp.

Lou Doillon (1982) diễn viên, người mẫu, ca sĩ người Pháp.

Arielle Dombasle: nữ diễn viên, ca sĩ người Pháp.

Guillaume Durand (1952) nhà báo, người dẫn chương trình truyền hình người Pháp.

Don Carlos (1952) ca sĩ người Jamaica.

Marc Dorcel (1934) đạo diễn, nhà sản xuất phim khiêu dâm người Pháp.

Nick Drake (1948-1974) ca sĩ, nhạc sĩ người Anh.

Roland Dumas (1922) luật sư, chính trị gia người Pháp.

Romain Duris (1974) diễn viên Pháp.

Marguerite Duras (1914- 1996) nhà văn nổi tiếng người Pháp.

Richard Durn: tác giả một vụ xả súng ở Nanterre, Pháp năm 2002.

Guillaume Dustan (1965-2005) nhà văn Pháp, chuyên viết về đề tài đồng tính.

Yves Duteil (1949) ca sĩ, nhạc sĩ người Pháp.

Benoit Duteurtre (1960) nhà văn, nhà phê bình âm nhạc người Pháp.

Jean Dutourd (1920-2011) nhà văn, tiểu luận gia, thành viên Viện Hàn lâm Pháp.

Marc Dutroux (1956) bị kết án tù chung thân vì cưỡng hiếp và giết hại trẻ vị thành niên.

Patrick Duval: nhà báo, làm việc ở phòng Thương mại và Công nghiệp Pháp tại Nhật.

Clint Eastwood (1930) diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim nổi tiếng người Mỹ.

Dave Eggers (1970) nhà văn người Mỹ.

Vincent Elbaz (1971) diễn viên người Pháp.

Jean-Pierre Elkabbach (1937) nhà báo người Pháp.

Bret Easton Ellis (1964) nhà văn người Mỹ, một trong những tác giả lớn của nhóm Brat Pack.

Fabrice Emaer (1935-1983) chủ sở hữu các câu lạc bộ, hộp đêm nổi tiếng ở Paris.

Jean-Paul Enthoven (1949) nhà báo, từng là chủ biên tờ *Le Nouvel Observateur*, giám đốc biên tập của nhà xuất bản Grasset & Fasquelle.

Raphaël Enthoven (1975) nhà triết học, người dẫn chương trình truyền hình.

Patrick Eudeline (1954) nhà phê bình âm nhạc, ca sĩ, nhạc sĩ, nhà văn người Pháp.

Jean Eustache (1938-1981) đạo diễn người Pháp.

Linda Evangelista (1965) siêu mẫu người Canada.

Laurent Fabius (1946) chính trị gia người Pháp.

Léon-Paul Fargue (1876-1947) nhà thơ, nhà văn người Pháp.

Nicolas Fargues (1972) nhà văn người Pháp.

Dominique Farrugia (1962) diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất chương trình truyền hình, giám đốc của kênh hài kịch Comédie.

Philippe Fatien: người lập ra hộp đêm nổi tiếng Queen ở Paris.

Abel Ferrara (1951) đạo diễn người Mỹ.

Ralph Fiennes (1962) diễn viên nổi tiếng người Anh.

Hélène Fillières (1972) nữ diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Alain Finkielkraut (1949) nhà văn, triết gia, cây viết tiểu luận người Pháp.

Bobby Fischer (1943-2008) kiện tướng cờ vua người Mỹ, từng sống lưu vong ở Nhật.

F. Scott Fitzgerald (1896-1940) nhà văn nổi tiếng người Mỹ.

Viviane Forrester (1925) nhà văn, nhà phê bình văn học người Pháp.

Jodie Foster (1962) nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ.

Claude François (1939-1978) ca sĩ nổi tiếng người Pháp, biệt hiệu là Cloclo.

Bernard Frank (1929-2006) nhà văn, nhà báo người Pháp.

Morgan Freeman (1937) diễn viên nổi tiếng người Mỹ.

Inès de la Fressange (1957) cựu người mẫu Pháp, doanh nhân, nhà báo về thời trang cho tạp chí *Marie-Claire*.

Bruno Gaccio (1958) biên kịch, nhà sản xuất truyền hình.

Charlotte Gainsbourg (1971) nữ ca sĩ, diễn viên.

Noel Gallagher (1967) tay chơi ghi ta, ca sĩ, nhạc sĩ người Anh.

Antoine Gallimard (1947) giám đốc nhà xuất bản Gallimard.

John Gallino (1960) nhà tạo mẫu thời trang người Anh.

Greta Garbo (1905-1990) nữ diễn viên nổi tiếng tài danh và xinh đẹp người Thụy Điển.

Jacques Garcia (1947) kiến trúc sư người Pháp.

Nicole Garcia (1946) nữ diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Gabriel García Márquez (1927) nhà văn nổi tiếng người Colombia.

Ava Gardner (1922-1990) nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ.

Massimo Gargia (1940) nhà tổ chức các sự kiện nổi tiếng ở Ý.

Romain Gary (1914-1980) nhà văn nổi tiếng, người duy nhất hai lần đoạt giải Goncourt.

Antoni Gaudí (1852-1926) kiến trúc sư người Tây Ban Nha.

Paul Gauguin (1848-1903) họa sĩ hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng.

Emmanuelle Gaume (1968) nhà báo, người dẫn chương trình truyền hình người Pháp.

Anna Gavalda (1970) nhà văn nữ người Pháp.

Guy Georges (1962) kẻ phạm tội giết người hàng loạt ở Pháp.

Laurent Gerra (1967) nghệ sĩ hài, chuyên bắt chước người nổi tiếng.

Gébé tên thật là Georges Blondeaux (1929-2004) họa sĩ người Pháp, nổi tiếng với bộ truyện tranh *Năm 01*.

François Gibault (1932) luật sư, nhà văn người Pháp.

André Gide (1869-1951) nhà văn nổi tiếng người Pháp.

Hans Ruedi Giger (1940) nhà điêu khắc, họa sĩ minh họa người Thụy Sĩ.

Marie Gillain (1975) nữ diễn viên người Bỉ.

Jean Giono (1895-1970) nhà văn người Pháp, các tác phẩm của ông chủ yếu viết về cảnh thôn quê.

René Girard (1923) triết gia người Pháp, thành viên Viện Hàn lâm Pháp.

Annie Girardot (1931-2011) nữ diễn viên người Pháp.

Jean-Luc Godard (1930) đạo diễn người Pháp-Thụy Sĩ.

Witold Gombrowicz (1904-1969) nhà văn người Ba Lan, được coi là một trong những tác giả lớn nhất của thế kỷ XX.

Hervé Guibert (1955-1991) nhà văn, nhà báo người Pháp, chủ yếu viết tự truyện.

Pierre Guyotat (1940) nhà văn, nhà soạn kịch người Pháp.

André Halimi (1930) nhà báo, đạo diễn người Pháp.

Johnny Hallyday (1943) ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên người Pháp.

David Hamilton (1933) nhiếp ảnh gia, đạo diễn người Anh.

Herbie Hancock (1940) nghệ sĩ chơi dương cầm, chơi nhạc jazz người Mỹ.

Roger Hanin (1925) diễn viên, đạo diễn, nhà văn người Pháp.

Françoise Hardy (1944) ca sĩ người Pháp, rất đam mê chiêm tinh học.

Linda Hardy (1973) nữ diễn viên, người mẫu, ca sĩ người Pháp.

Thomas Harris (1940) nhà báo, nhà văn người Mỹ chuyên viết truyện trinh thám, kinh dị.

Jim Harrison (1937) nhà văn người Mỹ.

Hugh Hefner (1926) ông chủ tờ *Playboy*.

Eva Herzigova (1973) người mẫu, diễn viên người Séc.

Paris Hilton (1981) người mẫu, diễn viên, người thừa kế của tập đoàn Hilton nổi tiếng.

Evander Holyfield (1962) võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp người Mỹ.

Michel Houellebecq (1956) nhà văn người Pháp.

Robert Hue (1946) chính trị gia người Pháp, từng là bí thư rồi chủ tịch Đảng Cộng sản Pháp.

Aldous Huxley (1894-1963) nhà văn người Anh.

Kari-Joris Huysmans (1848-1907) nhà văn, nhà phê bình nghệ thuật người Pháp.

Florian Illies (1971) nhà văn, nhà báo người Đức.

Jeremy Irons (1948) diễn viên người Anh.

Dominique Issermann (1947) nhiếp ảnh gia người Pháp, chủ yếu chụp ảnh thời trang và quảng cáo.

Roland Jaccard (1941) nhà văn, nhà báo, nhà phê bình văn học người Thụy Sĩ.

Jacno (1957-2009) ca sĩ, nhạc sĩ người Pháp.

Christian Jacq (1947) nhà văn người Pháp.

Jean-Al (1961) nhà sản xuất truyền hình người Mỹ, nổi tiếng với xê ri phim *The Simpsons*.

Jean-Roch (1966) chủ hộp đêm VIP Room.

Marlène Jobert (1940) diễn viên, tiểu thuyết gia người Pháp.

Elton John (1947) ca sĩ nổi tiếng người Anh.

Jasper Johns (1930) họa sĩ người Mỹ.

Bridget Jones: nhân vật chính trong bộ Phim nổi tiếng *Nhật ký tiểu thư Jones*.

Tom Jones (1940) ca sĩ nổi tiếng người Anh.

Louis Jouvet (1887-1951) diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Alain Juppé (1945) chính trị gia người Pháp, từng là thủ tướng Pháp từ năm 1995 đến 1997.

Patricia Kaas (1966) ca sĩ người Pháp.

Valérie Kaprisky (1962) diễn viên chính trong bộ phim *L'Année des méduses* (Năm của sứa) của đạo diễn Christopher Frank.

Mathieu Kassovitz (1967) diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Alexandra Kazan (1959) người dẫn chương trình truyền hình, diễn viên người Pháp.

John Maynard Keynes (1883-1946) nhà kinh tế học nổi tiếng người Anh.

Atmen Kelif, tên thật là Athmane Kelif (1968) diễn viên người Pháp.

Sandrine Kiberlain (1968) diễn viên, ca sĩ người Pháp.

Nicole Kidman (1967) nữ diễn viên nổi tiếng.

Tina Kieffer (1959) nhà báo người Pháp.

Kiraz (1923) họa sĩ người Pháp.

Arno Klarsfeld (1965) luật sư người Pháp, từng cộng tác với Nicolas Sarkozy.

Naomi Klein (1970) nữ nhà báo người Canada, tác giả của cuốn sách chống toàn cầu hóa *No Logo*.

Nick Knight (1958) nhiếp ảnh gia người Anh chuyên chụp ảnh thời trang.

Lenny Kravitz (1964) ca sĩ, nhạc sĩ người Mỹ.

Julia Kristeva (1941) triết gia, bác sĩ tâm lý, nhà văn người Pháp gốc Bungari.

Stanley Kubrick (1928-1999) đạo diễn người Mỹ.

La Bruyère (1645-1696) nhà đạo đức học người Pháp.

Patti Labelle (1944) ca sĩ, diễn viên người Mỹ.

Choderlos de Laclos (1741-1803) nhà văn kiêm sĩ quan quân đội người Pháp thế kỷ 18, tác giả tiểu thuyết *Những mối quan hệ nguy hiểm*.

Axelle Laffont (1970) nữ diễn viên người Pháp.

Arnaud Lagardère (1961) con trai duy nhất của Jean-Luc Lagardère, cựu chủ tịch của Matra và Hachette.

Jean-Luc Lagardère (1928-2003) doanh nhân, ông trùm truyền thông người Pháp.

Karl Lagerfeld (1933) nhà thiết kế thời trang nổi tiếng người Đức, giám đốc của Chanel.

Marc Lambron (1957) viên chức cao cấp trong chính phủ Pháp.

Catherine Lara (1945) nghệ sĩ violon, ca sĩ, nhạc sĩ người Pháp.

Vaiery Larbaud (1881-1957) nhà văn, nhà thơ, cây viết tiểu luận người Pháp.

Michèle Laroque (1960) nữ diễn viên người Pháp.

Avril Lavigne (1984) nữ ca sĩ người Canada.

Philippe Lavil (1947) ca sĩ người Pháp.

Marc Lavoine (1962) ca sĩ, diễn viên người Pháp.

Maiwenn Le Besco (1976) nữ diễn viên, đạo diễn người Pháp.

Le Corbusier (1887-1965) kiến trúc sư nổi tiếng người Thụy Sĩ.

Jean-Yves Le Fur (1964) doanh nhân, chuyên tổ chức sự kiện, tay chơi nổi tiếng ở Pháp.

Jean-Marie Le Pen (1928) chính trị gia người Pháp.

Paul Léautaud (1872-1956) nhà văn, nhà phê bình văn học người Pháp.

Henri Leconte (1963) tay vợt chuyên nghiệp người Pháp.

Virginie Ledoyen (1976) nữ diễn viên người Pháp.

Tommy Lee Jones (1946) diễn viên, đạo diễn nổi tiếng người Mỹ.

Valérie Lemerrier (1964) diễn viên, đạo diễn, ca sĩ người Pháp.

Roger Lemerre (1941) cựu cầu thủ, từng huấn luyện đội tuyển quốc gia Pháp.

Thomas Lenthal: giám đốc nghệ thuật sáng lập ra tạp chí *Paradis*, phụ trách giám sát hình ảnh toàn cầu của nhiều thương hiệu nước hoa, mỹ phẩm nổi tiếng.

Jean-François Jonville (1943-2002) nhiếp ảnh gia chuyên chụp ảnh thời trang người Pháp.

Curd Jurgens (1915-1982) diễn viên, đạo diễn người Đức- Áo.

Pierre Lescure (1945) nhà báo, doanh nhân người Pháp.

Justine Lévy (1974) nữ nhà văn Pháp, con gái của Bernard- Henri Lévy.

Christian Liaigre: nhà thiết kế nội thất.

Vincent Lindon (1959) diễn viên, nhà biên kịch, đạo diễn điện ảnh người Pháp.

Gina Lollobrigida (1927) nữ diễn viên nổi tiếng người Ý.

Jennifer Lopez (1969) nữ ca sĩ nổi tiếng người Mỹ.

Lorie, tên thật là Laure Pester (1982) ca sĩ, diễn viên người Pháp.

Daniela Lumbroso (1961) người dẫn chương trình, nhà sản xuất chương trình người Pháp.

Chloë des Lysses (1972) nữ nhiếp ảnh gia người Pháp.

Claude M'Barali (1969) rapper người Pháp, còn gọi là MC Solaar.

Mac-Mahon (1808-1893) thống chế Pháp, tổng thống thứ ba của Pháp. Theo giai thoại, trong trận lụt khủng khiếp năm 1875 ông đã thốt lên: “Bao nhiêu là nước, bao nhiêu là nước!”

André Malraux (1901-1976) nhà văn, chính trị gia, trí thức người Pháp.

André Pieyre de Mandiargues (1909-1991) nhà văn theo chủ nghĩa siêu thực Pháp.

Philippe Manoeuvre (1954) nhà phê bình âm nhạc, nhà báo người Pháp.

Stéphane Marais: diễn viên chuyên lồng tiếng người Pháp.

Jean-José Marchand (1920- 2011) nhà phê bình nghệ thuật, điện ảnh và văn học.

Isabelle Maréchal (1965) nhà báo, người dẫn chương trình phát thanh và truyền hình Québec gốc Pháp.

Gérald Marie: từng làm việc ở các công ty người mẫu nổi tiếng.

Marie-Antoinette d'Autriche (1755-1793) công chúa hoàng tộc Áo, sau này là hoàng hậu của Pháp và Tây Ban Nha từ 1774 đến 1793.

Marx Brothers: nhóm diễn viên hài kịch người Mỹ.

Chiara Mastroianni (1972) diễn viên, ca sĩ người Pháp.

Bruno Masure (1947) nhà báo người Pháp.

Gabriel Matzneff (1936) nhà văn người Pháp.

Armistead Maupin (1944) nhà văn đồng tính người Mỹ.

McGyver: nhân vật chính trong xê ri phim truyền hình hành động, phiêu lưu, gián điệp cùng tên của Mỹ.

Elli Medeiros (1956) ca sĩ, diễn viên người Uruguay.

Richard Meier (1934) kiến trúc sư người Mỹ.

Raphaël Mezrahi (1964) diễn viên người Pháp.

Catherine Millet (1948) nhà phê bình nghệ thuật, nhà văn người Pháp, nổi tiếng vì viết về đời sống tình dục của mình.

Gérard Miller (1948) bác sĩ tâm lý, nhà văn, cây viết thời luận người Pháp.

Alain Minc (1949) cố vấn chính trị, nhà kinh tế học, cây viết tiểu luận, từng nằm trong ban lãnh đạo tờ *Le Monde*.

Kylie Minogue (1968) ca sĩ, diễn viên người Úc.

Octave Mirbeau (1848-1917) nhà văn, nhà phê bình nghệ thuật, nhà báo người Pháp.

Yann Moix (1968) nhà văn, đạo diễn người Pháp. Tác phẩm đầu tay của anh đã giành được giải Goncourt cho tác phẩm đầu tay.

Albert de Monaco (1958) ông hoàng Monaco.

Vásquez Montalbán (1939-2003) tiểu thuyết gia, tiểu luận gia, thi sĩ, nhà báo người Tây Ban Nha.

Arnaud Montebourg (1962) chính trị gia người Pháp.

Henry de Montherlant (1895-1972) tiểu thuyết gia, tiểu luận gia, thành viên Viện Hàn lâm Pháp.

Marie Montuir: nhà báo, người dẫn chương trình.

Erick Morillo (1971) DJ người Colombia.

Giorgio Moroder (1940) ca sĩ, nhạc sĩ người Ý.

Etienne Mougéotte (1940) nhà báo, từng là phó chủ tịch rồi giám đốc kênh TF1, chủ biên tờ *Le Figaro*.

Georges Moustaki (1934) nhạc sĩ sáng tác ca khúc, ca sĩ người Pháp gốc Hy Lạp.

Marc-Edouard Nabe (1958) nhà văn người Pháp.

Ralph Nader (1934) luật sư, chính trị gia người Mỹ.

Jean-Claude Nancy (1938) nhà báo, dẫn chương trình trên kênh TF1.

Claire Nebout (1964) nữ diễn viên, cựu vũ công người Pháp.

Jack Nicholson (1937) diễn viên, đạo diễn nổi tiếng người Mỹ.

Oscar Niemeyer (1907-2012) kiến trúc sư nổi tiếng người Brazil.

Dominique Noguez (1942) nhà văn người Pháp.

Amélie Nothomb (1966) nhà văn nữ người Bỉ.

François Nourissier (1927-2011) nhà báo, nhà văn người Pháp, thành viên của Viện Hàn lâm Goncourt suốt ba mươi năm.

Jean Nouvel (1945) kiến trúc sư người Pháp.

Christine Ockrent (1944) nhà báo người Bỉ, dẫn các chương trình chính trị trên kênh France 3.

Christine Urban (1954) tiểu thuyết gia người Pháp.

Chuck Palahniuk (1962) nhà văn người Mỹ.

Brian De Palma (1940) đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất phim người Mỹ.

Pierre Palmade (1968) diễn viên người Pháp.

Françoise de Panafieu (1948) nữ chính trị gia người Pháp.

Maurice Papon (1910-2007) chính trị gia người Pháp.

Vanessa Paradis (1972) nữ ca sĩ, diễn viên nổi tiếng người Pháp.

Octave Parango: nhân vật chính trong phim *99 franc*, chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Frédéric Beigbeder.

Charles Péguy (1873-1914) nhà văn, nhà thơ, tiểu luận gia người Pháp.

Jean-Marie Périet (1940) nhiếp ảnh gia người Pháp.

Georges Perros (1923-1978) nhà văn người Pháp.

Fernando Pessoa (1888- 1935) nhà văn, nhà phê bình, nhà thơ người Bồ Đào Nha.

Edith Piaf (1915-1963) nữ ca sĩ nổi tiếng người Pháp.

Emmanuel Pierrat (1968) luật sư, tiểu thuyết gia, tiểu luận gia, dịch giả người Pháp, thành viên ban giám khảo Giải Văn học de Sade.

Mazarine Pingeot (1974) nhà văn nữ người Pháp, con gái ngoài giá thú của Tổng thống François Mitterand.

Bernard Pivot (1935) nhà báo, người dẫn chương trình văn hóa trên truyền hình Pháp.

Michel Polnareff (1944) nhạc sĩ sáng tác ca khúc, ca sĩ nổi tiếng người Pháp.

Didier Porte (1958) nhà văn, cây viết thời luận người Pháp.

Ulf Poschardt (1967) nhà văn, nhà báo người Đức.

Paul Préboist (1927-1997) diễn viên người Pháp.

Marcei Proust (1871-1922) nhà văn vĩ đại người Pháp.

Tito Puente (1923-2000) nhạc sĩ rất nổi tiếng với thể loại nhạc Latin.

Thomas Pynchon (1937) nhà văn người Mỹ.

Raymond Queneau (1903-1976) tiểu thuyết gia, thi sĩ, nhà soạn kịch người Pháp.

Elisabeth Quin (1963) nhà phê bình điện ảnh, nhà văn, nhà báo, người dẫn chương trình người Pháp.

Raymond Radiguet (1903- 1923) nhà văn người Pháp.

Lee Radziwill (1933) nhân vật nổi tiếng người Mỹ, chị gái của đệ nhất phu nhân Jacqueline Kennedy.

Jean-Pierre Raffarin (1948) chính trị gia, từng là thủ tướng Pháp.

Pauline Réage (1907-1998) nhà văn nữ người Pháp, tác giả cuốn tiểu thuyết phong tình *Chuyện về O*.

Keanu Reeves (1964) nam diễn viên nổi tiếng.

Régine tên thật là Régina Zylberberb (1929) ca sĩ, doanh nhân người Pháp, sở hữu nhiều sản phẩm nổi tiếng.

Marcel Reich-Ranicki (1920) nhà phê bình văn học nổi tiếng người Đức.

Pierre-Jean Rémy (1937-2010) nhà ngoại giao, nhà văn, thành viên Viện Hàn lâm Pháp.

Jules Renard (1864-1910) nhà văn người Pháp.

Nicolas Rey (1973) nhà văn Pháp đạt giải Flore năm 2000 cho các phẩm *Hồi ức ngắn ngủi*.

Bettina Rheims (1952) nữ nhiếp ảnh gia người Pháp.

Jacqueline de Ribes (1929) được tạp chí *Town and Country* bầu chọn là người phụ nữ thanh lịch nhất hành tinh năm 1983.

Christina Ricci (1980) nữ diễn viên người Mỹ.

Jacques Rigaut (1898-1929) nhà văn người Pháp.

Angelo Rinaldi (1940) tiểu thuyết gia, nhà phê bình văn học người Pháp.

Dick Rivers (1945) ca sĩ nhạc rock người Pháp.

Alain Robbe-Grillet (1922- 2008) tiểu thuyết gia, nhà làm phim người Pháp, ông được coi là người đứng đầu dòng tiểu thuyết mới.

Muriel Robin (1955) nữ diễn viên người Pháp.

Olivier Rolin (1947) nhà văn người Pháp.

Laurence Romance: nhà báo.

Gérald de Roquemaurel: từng là giám đốc của tập đoàn Hachette.

Jean-Marie Rouart (1943) tiểu thuyết gia, tiểu luận gia người Pháp.

Daphné Roulier (1968) nhà báo, người dẫn chương trình truyền hình Pháp.

Demis Roussos (1946) ca sĩ, nhạc sĩ người Hy Lạp, chuyên về râu quai nón.

Olivier Rubinstein: từng là giám đốc nhà xuất bản Denoël.

Raoul Ruiz (1941-2011) đạo diễn người Chi lê.

Laurent Ruquier (1963) người dẫn chương trình nổi tiếng người Pháp.

Meg Ryan (1961) nữ diễn viên người Mỹ.

Wynona Ryder (1971) nữ diễn viên người Mỹ.

Gunter Sachs (1932-2011) doanh nhân tỷ phú, nổi tiếng vì từng lấy Brigitte Bardot.

Sainte-Beuve (1804-1869) nhà văn, nhà phê bình văn học người Pháp.

Saint-Exupéry (1900-1944) nhà văn, thi sĩ, phi công người Pháp.

Yves Saint Laurent (1936-2008) nhà thiết kế thời trang, một trong những tên tuổi vĩ đại của ngành thời trang Pháp thế kỷ XX.

J.D. Salinger (1919-2010) nhà văn nổi tiếng người Mỹ, ông cũng nổi tiếng vì lối sống ẩn dật của mình.

Frédéric Sanchez (1966) chuyên về hiệu ứng âm thanh.

Cécilia Sarkozy (1957) vợ cũ của cựu tổng thống Pháp Nicolas Sarkozy.

Inès Sastre (1973) người mẫu, diễn viên người Tây Ban Nha.

Eric-Emmanuel Schmitt (1960) nhà soạn kịch, tiểu thuyết gia, đạo diễn người Pháp.

Arthur Schopenhauer (1788-1860) triết gia người Đức.

Jean-Jacques Schuhl (1941) nhà văn người Pháp.

Jean Schultheiss (1943) nhạc sĩ sáng các ca khúc, ca sĩ người Pháp, rất nổi tiếng với *Confidence pour confidence*.

Arnold Schwarzenegger (1947) diễn viên nổi tiếng, chính trị gia người Mỹ, từng là thống đốc bang California.

Ann Scott (1965) nữ nhà văn Pháp, được xếp là một trong những cây bút hậu hiện đại.

Jean Seberg (1939-1979) nữ diễn viên người Mỹ.

Jacques Séguéla (1934) nhà làm quảng cáo nổi tiếng người Pháp.

Shan Sa (1972) nhà văn người Pháp gốc Hoa, tác giả của *Thiếu nữ đánh cờ vây*.

Cécile Simeone: nữ diễn viên, người dẫn chương trình truyền hình Pháp.

Carly Simon (1945) nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên người Mỹ.

Yves Simon (1944) ca sĩ, nhạc sĩ, nhà văn người Pháp.

Anne Sinclair (1948) nữ nhà báo người Pháp, nổi tiếng với chương trình về chính trị *7 sur 7* trên kênh TF1.

Alfred Sirven (1927-2005) doanh nhân người Pháp, nổi tiếng vì đã lập nên mạng lưới tham nhũng và biển thủ rất nhiều tiền khi còn lãnh đạo công ty Elf Aquitaine.

Alain Souchon (1944) ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên người Pháp.

Philippe Starck (1949) nhà thiết kế, kiến trúc sư nội thất nổi tiếng người Pháp.

Michael Stipe (1964) ca sĩ, người soạn lời bài hát cho ban nhạc rock R.E.M của Mỹ.

Donna Summer (1948-2012) nữ ca sĩ nhạc disco người Mỹ, nổi tiếng với album *Bad Girls*.

Donald Sutherland (1935) diễn viên người Canada.

Kristin Scott-Thomas (1960) nữ diễn viên người Pháp-Anh, đóng trong *Bệnh nhân người Anh*.

Philippe Sollers (1936) nhà văn người Pháp.

Steven Spielberg (1946) đạo diễn nổi tiếng người Mỹ.

Joey Starr (1967) rapper người Pháp.

Dominique Strauss-Kahn, thường viết tắt là DSK (1949) nhà kinh tế học, chính trị gia người Pháp.

Paul-Loup Sulitzer (1946) doanh nhân, nhà văn người Pháp.

Frédéric Taddeï (1961) nhà báo, người dẫn chương trình truyền hình Pháp.

Bernard Tapie (1943) doanh nhân người Pháp, từng là người dẫn chương trình truyền hình, nhà văn, diễn viên, chính trị gia.

André Téchiné (1943) đạo diễn người Pháp.

Chantal Thomas (1945) nữ nhà văn người Pháp, từng được nhận giải Femina năm 2002.

Uma Thurman (1970) nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ.

Christophe Tison (1961) nhà văn, nhà báo người Pháp.

Paul-Jean Toulet (1867- 1920) nhà văn, thi sĩ người Pháp.

Jean-Philippe Toussaint (1957) nhà văn, đạo diễn người Bỉ.

Alexis Tregarot (1968) nhà báo người Pháp.

Jean-Claude Trichet (1942) từng là Thống đốc ngân hàng Pháp, rồi chủ tịch Ngân hàng Trung ương châu Âu.

Ivana Trump (1949) vợ cũ của tỷ phú Donald Trump.

Mike Tyson (1966) võ sĩ quyền Anh huyền thoại người Mỹ.

Ellen von Unwerth (1954) nhiếp ảnh gia, từng chụp ảnh cho các tạp chí thời trang nổi tiếng như *Vogue*, *Vanity Fair*...

Delphine Vallette: nhà văn Pháp.

Paul Valéry (1871-1945) nhà văn, thi sĩ, triết gia người Pháp.

Caetano Veloso (1942) nhạc sĩ nổi tiếng người Brazil.

Paul Verhoeven (1938) nhà làm phim người Hà Lan.

Alexandre Vialatte (1901-1971) nhà văn người Pháp.

Boris Vian (1920-1959) nhà văn, nghệ sĩ đa tài người Pháp.

Karin Viard (1966) nữ diễn viên người Pháp.

José Luis de Villalonga (1920-2007) diễn viên, nhà văn người Tây Ban Nha.

Gérard De Villiers (1929) nhà văn, nhà báo người Pháp.

Lydie Violet: cùng với nhà văn Marie Desplechin viết một cuốn sách sau khi biết mình bị ung thư.

Richard Virenque (1969) tay đua xe đạp người Pháp, từng dính vào bê bối dùng chất kích thích.

Bruce Weber (1946) nhiếp ảnh gia, nhà làm phim người Mỹ.

François Weyergans (1941) nhà văn người Bỉ, thành viên Viện Hàn lâm Pháp.

Oscar Wilde (1854-1900) nhà văn người Ai Len.

Robbie Williams (1974) ca sĩ người Anh, từng là thành viên ban nhạc Take That.

Ophélie Winter (1974) diễn viên, người mẫu, ca sĩ người Pháp-Hà Lan.

Barry White (1944-2003) ca sĩ, nhạc sĩ người Mỹ.

Billy Wilder (1906-2002) đạo diễn, nhà sản xuất phim người Mỹ.

Bill Withers (1938) ca sĩ, nhạc sĩ người Mỹ, một trong những nghệ sĩ nhạc soul nổi tiếng nhất.

Ariel Wizman (1962) DJ, nhà báo, người dẫn chương trình truyền hình Pháp.

Nicole Wizniak (1951) chủ biên tạp chí ảnh *Kẻ ích kỷ*.

Georges Wolinski (1934) họa sĩ minh họa báo.

Zazie (1964) ca sĩ, nhạc sĩ người Pháp.

Bernard Zekri: từng là chủ biên tạp chí *Les Inrockuptibles*.

Karl Zéro (1961) người dẫn chương trình truyền hình Pháp.

Léon Zitrone (1914-1995) nhà báo người Pháp.

TÊN BAN NHẠC

AC/DC: ban nhạc rock của Anh, thành lập năm 1973.

Aerosmith: ban nhạc rock của Mỹ, thành lập năm 1970.

Backstreet Boys: ban nhạc pop của Mỹ, thành lập năm 1993.

Bauhaus: ban nhạc Anh, thành lập năm 1979.

Bratisla Boys: ban nhạc Áo được lập ra để phục vụ một vở kịch ngắn trong chương trình Morning Live.

Daft Punk: ban nhạc Pháp, thành lập năm 1992.

Fleetwood Mac: ban nhạc rock của Anh, thành lập năm 1967.

Jamiroquai: nhóm nhạc Anh.

Kool and the Gang: ban nhạc của Mỹ, thành lập năm 1964.

Modjo: ban nhạc của Pháp, thành lập năm 1998.

Nirvana: ban nhạc rock của Mỹ, thành lập năm 1987.

Radiohead: ban nhạc rock của Anh, thành lập năm 1985.

R.E.M.: ban nhạc rock của Mỹ, thành lập năm 1979.

Rita Mitsouko: ban nhạc pop-rock của Pháp nổi tiếng những năm 1980 gồm cặp đôi Catherine Ringer và Frédéric Chichin từng trình diễn bài *Những câu chuyện về A*.

Spandau Ballet: ban nhạc rock thành lập năm 1979 tại Luân Đôn.

Superfunk: ban nhạc Pháp.

Taxi Girl: ban nhạc rock của Pháp, thành lập năm 1978.

The Cure: ban nhạc rock của Anh, thành lập năm 1976.

The Stooges: ban nhạc rock của Mỹ, thành lập năm 1967.

The Supremes: ban nhạc của Mỹ, thành lập năm 1959.

Troggs: ban nhạc rock của Anh, thành lập năm 1960.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers

nhà văn hiện đại

Một kẻ ích kỷ, ưa châm chọc tàn nhẫn và chắt chũa những suy nghĩ không mấy tốt đẹp, lại cũng có thể là một con người đầy rung động và đặc biệt mong manh dễ vỡ. Rất sợ đối diện với cuộc sống nhưng lại lao vào cuộc sống bằng toàn bộ sức lực, rồi sau đó loay hoay trốn tránh những câu hỏi lớn của cuộc đời; ngán áy mầu thuẫn làm nên con người **Frédéric Beigbeder** thể hiện trong **Kẻ ích kỷ lãng mạn**.

"Tôi chỉ thích đọc, viết và làm tình. Vì tôi sống tại một căn hộ nhỏ là đủ để sống, với điều kiện có một giá sách, một máy vi tính và một cái giường."

Và cuốn nhật ký rồi bởi này lóe sáng những suy tư độc đáo, sâu sắc của một trong những nhà văn thú vị nhất nước Pháp hiện nay, tiếp nối một truyền thống văn chương tâm lý huy hoàng mà đất nước này từng biết cách sản sinh không ngừng.

"Điều khó khăn nhất không phải là biết được tại sao ta lại sống, mà là thoát được khỏi câu hỏi này."

